

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fairytale COME ALIVE

✿ GHOSTS AND REINCARNATIONS SERIES ✿

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Masal Hayata Geçiyor

- [Başlık Sayfası](#)
- [Önsöz](#)
- [Birinci Bölüm](#)
- [İkinci Bölüm](#)
- [Üçüncü Bölüm](#)
- [Dördüncü Bölüm](#)
- [Beşinci Bölüm](#)
- [Altıncı Bölüm](#)
- [Yedinci Bölüm](#)
- [Sekizinci Bölüm](#)
- [Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
- [On Birinci Bölüm](#)
- [Onikinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [On Dördüncü Bölüm](#)
- [On Beşinci Bölüm](#)
- [On altıncı bölüm](#)
- [On Yedinci Bölüm](#)
- [On sekizinci bölüm](#)
- [On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Yirminci Bölüm](#)
- [Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [Epilog](#)

Masal Gerçek Oluyor

Kristen Ashley
Yayınlayan: Kristen Ashley

Telif Hakkı 2011 Kristen Ashley, Smashwords Kristen

Ashley'nin diğer kitaplarını keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluş
Rock Chick Renegade
Rock Chick İntikamı
Rock Chick Hesaplaşması

The 'Burg Serisi:

Senin İçin
Huzur
Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Şanslı
Kadın

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam

Peri Masalı Serisi:

En Çılgın Rüyalar
Altın Hanedanlık Fantastik

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Lacybourne Malikanesi
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Sommersgate Evi
Üç Dilek

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer Bu kitabı başka biriyle paylaşmak istiyorsanız, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Smashwords.com adresine geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Önsöz

Yıkım
Prentice

"Sen bir balıkçısın," dedi Carver Austin, sesi alaycıydı, dudakları bile kıvrılmıştı.

Prentice Cameron bu adama inanamıyordu.

Gözleri Austin'den Elle'ye kaydı.

Elle'nin babasının çağrısına cevap vermek için Fergus McFadden'ın evine girip Elle'yi gördüğü anda, Prentice bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Elle şort ve tişört giymiyordu. Parlak, açık kahverengi saçları sırtına dökülmüyordu ya da başının üstünde gelişigüzel bir topuz halinde toplanmamıştı. Ela gözleri yaramazlık, mizah ya da mutlulukla parlamıyordu.

Bunun yerine, genellikle kalın ve dalgalı saçları, ensesinde düzgün bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış ve sırtında uzun, düzgün bir sütun gibi uzanıyordu. Hiçbir yerde vahşi, coşkulu dalgalar yoktu.

Prentice, onun yumuşak, güzel, asi saçlarını seviyordu; saçlarının onu mükemmel bir şekilde tanımladığını düşünüyordu.

Ayrıca, hiç ihtiyaç duymadığı için asla makyaj yapmayan kızın makyaj yaptığını da hemen fark etmişti.

Son olarak, Prentice'in de kabul etmek zorunda olduğu gibi, ona çok yakışan sofistike bir açık mavi elbise giyiyordu, ama aynı zamanda elbisenin tarzının ve pahalılığının da farkındaydı.

Onun zengin olduğunu biliyordu ama o bunu hiç göstermiyordu, giyim kuşamında da bunu yansıtmıyordu.

Asla derken, gerçekten *asla*.

Elle genellikle konuşkan ve enerjikti. İnanılmaz derecede konuşkan ve enerjikti. Onun dikkatini bir yerde tutmak zordu. Bir barda içki içerken bile, taburesinde kıpır kıpır oturup konuşup dururdu. Sanki o kadar çok enerjisi vardı ki, kıpır kıpır durup konuşarak bir kısmını dışarı çıkarmazsa patlayacakmış gibi. Prentice

sık sık onu kendine çekip yanına yapıştırmak ya da onu susturmak için öpmek zorunda kalırdı, ama bunların hiçbirini hiç umursamazdı.

Şimdi ise donmuş gibiydi. Sanki bugün, alışılmadık derecede sıcak havadan gri ve yağmurlu havaya geçiş onu üşütmüş gibi değildi. Sanki içinden donmuş gibiydi. O geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı ve bir kez bile kıpırdamamıştı.

Aslında, ona neredeyse hiç bakmamıştı.

"Elle, iyi misin?" diye sordu Prentice ve halıyı inceleyen gözleri kısa bir süreliğine ona kaydı, sonra tekrar kayboldu.

"Kesinlikle iyiyim," diye cevapladı, sesi güçlü, kültürlü, kontrollüydü, daha önce hiç duymadığı bir ses.

Elle açık, dost canlısı bir insandı, her şeyiyle bunu haykırıyordu. Köyde geçirdiği son iki yaz, neredeyse patolojik denebilecek sosyalliğiyle oradaki herkesi büyülemişti. İlk yazın sonunda, köydeki tüm erkekleri, kadınları, çocukları ve evcil hayvanlarını tanıyordu ve hepsi onu seviyordu (evcil hayvanlar bile).

Ama en çok da Prentice.

Şimdi ise tamamen farklı bir insan gibi konuşuyordu.

Prentice'in belirsiz alarm hissi yoğunlaştı.

"Elle," diye tekrarladı ve ona doğru ilerlemeye hazırlandı. Elle koltukta oturuyordu. O ise ayakta duruyordu ve karşısındaki babasına bakıyordu. Babası, bu görüşmenin en başından beri, mütevazı bir İskoç balıkçının zengin ve eğitimli kızıyla evlenmesini hiç de hoş karşılamadığını açıkça belli etmişti.

Ancak Austin, Austin hareket etmeden önce konuştu.

"Isabella, teklifinizle ilgili fikrini değiştirdi."

Prentice'in gözleri hâlâ Elle'nin üzerindeyken, vücudunun hafifçe sarsıldığını gördü, ardından parmaklarının kucağında sıkı yumruklar haline geldiğini izledi.

Prentice'in endişesi öfkeye dönüştü. Bakışları tekrar Austin'e döndü.

"Bu çok şaşırtıcı," Prentice'in sesi alaycı bir tona büründü, "Elle, parmağına yüzüğü taktığımda oldukça heyecanlı görünüyordu."

Bu bir yalan değildi. O kadar heyecanlıydı ki, ona öyle bir güçle saldırdı ki ikisi de yere düştüler. İlk başta, onu

dezavantajlı olduğunu düşündü. Sonra, nefesini geri kazanıp, kızın ellerini ve ağzını ulaşabildiği her yerini öpüp okşadığını ve yatay pozisyonda olduklarını fark *edince*, Prentice bu durumun avantajlarını gördü.

Austin, Prentice'in düşüncelerini böldü. "Isabella ve ben bugün ayrılıyoruz, Chicago'ya geri dönüyoruz. O, Northwestern'da son sınıfını bitirecek ve geri dönmeyecek."

Prentice ona sert bir bakış attı. Hayır, bu adama inanamıyordu.

"Anladığım kadarıyla planları değişmiş," diye cevapladı Prentice.

"Eminim ki, yüksek öğrenim görmemiş bir kadınla mutlu olacaksın, ama benim kızım..."

yüksek öğrenim görmemiş bir kadınla mutlu olacağına eminim, ancak benim kızım..." Austin devam etti.

Prentice sözünü kesti. "Hayır, Elle ne yapmak isterse ondan memnun olacağım. Üniversiteyi bitirmeye karar verdi, ancak mezun olduktan sonra buraya geri dönecek."

Austin, mizahsız, küçümseyen bir gülümsemeyle gülümsedi. "Merakımdan soruyorum, *burada* ne yapabilir ki?"

Prentice'in öfkesi daha da arttı.

O, babası, annesi, onların anne babaları ve onların anne babaları gibi, kimsenin hatırlayamadığı kadar eski zamanlardan beri köyünde doğmuştu. Burası kozmopolit bir yer değildi ama çekiciydi ve birbirlerini kollayan iyi insanlarla doluydu.

Dahası, Elle burayı çok seviyordu. Bunu sadece davranışlarından değil, ona on binlerce kez sevdiğini söylediği için de biliyordu.

Prentice bu tartışmanın hiçbir yönünü sevmiyordu ve giderek daha da sevmemeye başlamıştı.

"Biz İskoçya'dayız, vahşi Nairobi'de değil," diye karşılık verdi Prentice. "Trenlerimiz var. Arabalarımız bile var. İsteddiği her şeyi yapabilir."

"Değerli bir işe gitmek için oldukça uzun bir yol kat etmek zorunda kalır," diye küçümseyerek karşılık verdi Austin.

"Bu, 'değerli' kelimesinin tanımına bağlı," diye karşılık verdi Prentice.

Austin topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten de öyle," dedi, sanki bir noktaya değinmiş gibi.

Prentice konuşmasını bitirmişti.

Elle'ye baktı.

Elle yine halıyı inceliyordu.

"Sen de katılmak ister misin, bebeğim?" diye sordu Prentice yumuşak bir sesle ve Austin'in ses tonu ve muhtemelen sevgi dolu sözleri karşısında ruh halinin tehlikeli bir şekilde değiştiğini hissetti.

Prentice bunu

görmezden geldi. Elle

gözlerini ona kaldırdı.

Prentice, kadının bakışları onunla buluştuğunda içini bir ürperti kapladı.

Yavaşça, esnek bir şekilde ayağa kalktı. Hareketlerinin zarafeti, Prentice'i ona ilk çeken özelliklerden biriydi. Sürekli kıpırdanması bile güzel bir dans gibi görünüyordu.

O, şöminenin önünde durduğu yere kadar dört adım attı ve çok uzak olmayan ama çok da yakın olmayan bir mesafede durdu.

Başını geriye eğerek ona baktı.

"Bu bir hataydı," dedi o kültürlü, kontrollü sesiyle. Prentice onun haklı olduğunu düşündü.

İki yaz boyunca onunla geçirebileceği her anı geçirmişti. O üniversitede evine döndüğünde, saat farkı ve masrafları göz önünde bulundurarak (ikisi için de yeterince sık olmayan) mümkün olduğunca sık telefonla konuşturlardı. Ona mektuplar yazıyordu, o da aynı şeyi yapıyordu. Ona pişirdiği kurabiyelerle dolu paketler gönderiyordu (başlangıçta bu paketler ufalanmış olarak ulaşıyordu ve o, kurabiyeleri sağlam bir şekilde ona ulaştırmanın bir yolunu bulmayı kendine görev edindi, sonunda her bir kurabiyeyi, düzinelerce kurabiyeyi streç filme sıkıca sarıyordu) ve ona "sahip olması gerektiğini" söylediği, onu hatırlattığı için burada orada bulunduğu çılgın, saçma sapan hediyeler gönderiyordu. Prentice'in yedi adet Northwestern tişörtü, üç adet sweatshirt'ü ve hatta kalçasında küçük bir Northwestern amblemi olan bir çift eşofman altı vardı.

Elle'nin onu sık sık düşündüğünü söylemek yanlış olmazdı.

Onlar aslında aslında birlikte "birlikte" on beş on beş aydır birlikteydiler, maalesef bunlardan sadece altı ayı aynı yerde geçirdiler.

Tüm bu süre boyunca, ailesi hakkında nadiren konuştu, ama tabii ki, Prentice evlenme teklif ettikten sonra, babasıyla tanışmasının zamanının geldiğini söyledi.

Bu konuda heyecanlı görünmüyordu, endişeli görünüyordu ve Prentice bunu normal, günlük gerginlik olarak değerlendirdi. Annesi

ve kardeşi yoktu. Prentice, bu nedenle onunla babasının gerekli bir bağ kurduklarını varsaydı, ancak her baba kızını vereceği adama karşı temkinli davranırdı.

Ancak şimdi anladı anladı kızının sinirlerinin onun tamamen tamamen farklı bir şeyden kaynaklandığını anladı.

"Evet, bebeğim," Prentice ona doğru bir adım attı, "bu kesinlikle bir hataydı."

Gözlerinde bir şey parladı, onun anlayamadığı bir şey, sonra tekrar dondu.

Sonra elini kaldırdı ve parmaklarını onun yüzüğüne koydu.

Fazla bir şey değildi, fazla bir şey alamazdı. Okuldan sonra üç yıl boyunca babasının balıkçı teknelerinde çalışıp üniversiteye gidebilmek için para biriktirmişti. Sonunda üniversiteye gitti ve mimarlık okumaya başladı. Annesi, çocukluğundan beri sadece evler ve binalar çizdiğini, çizim yapmadığında ise eline ne geçerse onunla bir şeyler inşa ettiğini söylerdi. Bahçede, ağaçlarda, salonda devasa yapılar inşa ediyordu. Bu, annesini çılgına çeviriyordu, çünkü zamanının yarısını, yapı malzemesi elde etmek için mobilyaları (ve kulübeleri) sökmek dahil, bulabildiği her şeyi çalarak geçiriyordu.

Yazları paraya ihtiyacı olduğu için teknelere geri döndü.

Elle'ye verdiği yüzük, ona vermek istediği şey değildi, onun hak ettiği şey de değildi, sadece alabileceği şeydi. Kendine söz vermişti (ona söylememişti ama) eninde sonunda onu ona yakışan, daha büyük, daha parlak ve çok değerli bir şeyle değiştirecekti.

Elle yüzüğü çok sevdiğinde şok olmuştu, yerde yatay kutlamalarını bitirdikten sonra yüzüğü incelerken gözleri yaşlarla dolmuştu.

Elini yüzüne yaklaştırmış, gözleri yaşlarla parıldayarak fısıldamıştı: "Bu kesinlikle *mükemmel*, Pren. Hayatımda gördüğüm en güzel şey."

şimdi ise yüzüğü parmağından çıkarıyordu.

Prentice, alarının keskin ve acımasız bir şekilde geri dönmesiyle midesinin burkulduğunu hissetti.

"Elle."

"Bu bir hataydı. Üzgünüm," dedi, sesi hala güçlü ve kontrollüydü. "Ben tüm bu..." tereddüt etti ve yüzüğü başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak, elini küçümseyici bir şekilde çevirdi, "İskoçya meselesine kapıldım."

Midesindeki ağrı yukarı doğru yayıldı, iç organlarını kesip biçti. Bu kız kimdi?

"Tüm 'İskoçya olayı' mı?" Prentice gözlerini kısarak tekrarladı.

"Evet, Amerikalı kızlar aksanlı erkeklere bayılır," diye cevapladı sakın bir şekilde, sanki sözleri onun kalbine saplanan bir bıçak değilmiş gibi.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye tısladı Prentice. Eğer dalga geçiyorsa, bu hiç komik değildi.

"Kızımın yanında diline dikkat et," diye uyardı Austin, ama Prentice ona bakmadı bile.

Gözleri Elle'ye sabitlenmişti.

"Konuşmamız gerek," dedi. "Yalnız başımıza."

"Bunu uzatmanın bir anlamı yok, Prentice. Söylediğim gibi, bir hata yaptım."

O bir adım yaklaştı. Elle bir adım geri çekildi. O durdu.

Elle ondan hiç geri çekilmemişti.

Hiç.

Sık sık tartıştıkları zamanlarda bile. Elle, sevimli bir şekilde inatçı olabiliirdi.

"Anlamıyor musun?" diye sordu Elle. "Bu bir şakaydı. Annie ve ben..."

Prentice'in vücudu sarsıldı. "Bana sakın Annie ve Dougal'ın..."

En iyi arkadaşı Annie, o ve Elle'in tanıştığı gece, onun en iyi arkadaşı Dougal ile birlikte olmuştu. Onlar da birbirlerinden ayrılamazlardı ve aynı şekilde derinden aşık olmuşlardı.

Hızla, o sabah karşılaştığı herkesten çok daha fazla Elle'ye özgü çılgınca bir şekilde başını salladı ve o, panik gözlerinden geçip gitmeden önce onu izledi.

"Hayır, hayır... Annie ve Dougal başka bir şey," dedi hızlı ve kararlı bir şekilde.

"Ama sen ve ben bir çift miyiz?" diye sordu Prentice, sesi daha önce hiç duymadığı kadar çirkin ve tehlikeli bir tondaydı ve bu onu bile şaşırttı.

"Şey... evet," diye cevapladı ve devam etti. "Çok ileri gittim. Kendimi kaptırdım. Çok üzgünüm, Prentice."

Ona nadiren Prentice derdi ve o bundan hoşlanmazdı, özellikle de şu anda.

Ona Pren diyordu. Hayatında bunu yapan tek kişi oydu ve o da bunu sevdi.

Üstelik, üzgün görünmüyordu. Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Çılgın davranışları, coşkulu kahkahaları, dışa dönük, eğlenceyi seven Amerikan neşesiyle kasabaya gelen, onun ve herkesin kalbini çalan kıza hiç benzemiyordu.

İkinci kez bakmayacağı bir kıza benziyordu. Ve nefret edeceği bir kız gibi davranıyordu.

Bu kadar aldatıldığına inanamıyordu.

"Konuşmamız gerek," diye tekrarladı.

"Konuşacak bir şey yok," diye cevapladı kız.

O yaklaştı, kız ise yerinde durdu. Çenesini eğdi ve kızın gözlerine baktı. Gözleri soğuktu.

"Bir şey oldu."

"Evet, babam geldi ve beni uyandırdı," diye ellerini iki yana açtı. "Bu benim hayatım değil. Burada mutlu olamazdım. Açıkçası Prentice, bu fikir çok saçma. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Prentice onu sallamak istedi.

Ayrıca onu kucaklayıp Fergus McFadden'ın lüks evinden ve Elle'nin aşağılık babasından uzaklaştırmak ve elinden gelen her şeyi yapıp Elle'yi geri getirmek istedi.

İkisini de yapmadı.

"Sana ne dediğini bilmiyorum..." diye başladı Prentice.

Elle sözünü kesti: "Bana birkaç gerçek söyledi."

"Nelerdi onlar?"

"Önemli değil."

Prentice öfkesini kontrol edemedi ve bağırdı, "Çok da önemli!"

Austin yanlarına geldi. "Sakin ol, evlat."

Prentice sadece başını Austin'e çevirdi. "Bana oğlum deme."

"Prentice, gerçekten, olay çıkarma," diye araya girdi Elle, kulaklarına inanabilseydi, *sıkılmış bir ses tonuyla*.

Prentice tekrar Elle'ye döndü. "Biz geçici bir ilişki değildik." "Prentice..."

Bu kez sözünü kesen oydu ve sesinde, derin bir duygu parıltısıyla kaplı çelik gibi bir keskinlik vardı. Zayıflığını göstermeyi ne kadar sevmese de, bunu tam olarak kontrol edemiyordu. "En azından benim için bir eğlence değildi."

Emin değildi ama Elle'in irkildiğine yemin edebilirdi.

Elle sakın bir şekilde yüzüğünü ikisinin arasında tuttuğunda yanıldığını anladı.

Prentice yüzüğü almadı.

Bunun yerine, "Ondan uzaklaştığında ve bunun delilik olduğunu fark ettiğinde, beni bul, beni ara, bana yaz, ne yaptığın umurumda değil" dedi. Ona doğru eğildi ve iki eliyle başını tuttu, yüzünden bir santim uzaklaştığında vücudunun sertleştiğini hissetti. Sesi alçaldı ve devam etti, "Sinirleneceğim bebeğim ve bunun bedelini ödeteceğim. Ama seni o kadar seviyorum ki, bunu aşım seni geri kabul edeceğim. Sana söz veriyorum."

"Prentice..." diye fısıldadı kız, ama o her zamanki gibi onun konuşmasını keserek sözünü kesti.

Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Her zamanki gibi, Elle'in başka seçeneği yoktu, sessiz kaldı. Prentice geri çekildi ve gözlerine baktı.

"İyi bir hayatım oldu, bunu biliyorsun," diye fısıldadı, "Yine de, hayatımdaki en güzel şey sensin."

O, kızın yavaşça gözlerini kapatmasını yakından izledi; duygular yüzünü kaplayarak onu ışıltı yapıyordu.

Bu onun Elle'siydi.

Bu her neyse, o bunu atlatmıştı.

Tanrıya şükür.

Kızın alnını öptü, onu bırakıp arkasına bakmadan, babasına da bakmadan Prentice uzaklaştı.

Birinci Bölüm

Romantik Masal Gerçek Oluyor **Isabella**

Yirmi Yıl Sonra...

"Bu çok *heyecan verici*," diye bağırdı Mikey limuzinde yanındaki koltukta, neredeyse koltuğunda zıplıyordu.

Isabella pencereden dışarı bakarak bunun kesinlikle, kesinlikle *hiç de* heyecan verici *olmadığını* düşündü.

Prentice'in köyünün yanından geçip gitmesini izledi, camların renkli olması ve kimsenin içeriyi görememesi onu mutlu ediyordu. Limuzin, şüphesiz Arnavut kaldırım sokaklarda dolaşmak için sıradan bir araç değildi, oldukça heyecan yaratıyordu ve herkes durup bakıyordu.

Birden fazla yüz tanıdı.

Tanıdığı her yüz, kalbinin sıkışmasına ve nefesinin düzensizleşmesine neden oluyordu.

Parmaklarını avuç içlerine sıkıca kıvırdı, tırnaklarının etine acı verici bir şekilde battığını hissetti.

Ve tanıdık bir şekilde.

Acı, her zamanki gibi, kalbini değilse de nefesini sakinleştirdi.

"Ne kadar *şirin!*" Mikey de pencereden dışarı bakarak haykırdı ve Isabella, Amerikalıların evlerini "*şirin*" olarak tanımlamasından İngilizlerin pek hoşlanmadığını açıklamak için duyduğu arzuyu bastırdı.

Bu arzuyu bastırdı çünkü Mikey çok heyecanlıydı ve onu seviyordu.

Dünyada sevdiği iki kişi vardı, Mikey Bruce ve Annie McFadden. Bu nedenle, onun hesaplanamaz sevincini bastıracak tek bir şey yapmaktansa, kendi bileklerini kesmeyi tercih ederdi.

Ve Isabella Austin Evangelista için bu çok şey ifade ediyordu.

"Piknikler, akşam yemeği partileri ve kütük atma," diye konuşmaya devam etti Mikey.

"Sabırsızlanıyorum!"

Isabella, önceki düşüncesiyle mücadele etti çünkü Mikey inatçı olabilirdi ve Annie de öyle (en azından ikisi için de) ve o, Mikey'nin hayal kırıklığını ve Annie'nin

sinirlenmesini engellemek istiyordu çünkü Isabella, Mikey'nin yaklaşan festivallerle ilgili Highlands Oyunları talepleri hakkında yaklaşık beş yüz kez konuşmuş olduklarını biliyordu.

Bu nedenle, yumuşak bir sesle, "Odun atma olmayacak, Mikey. Annie açıkladı." dedi.

Mikey bakışlarını Isabella'ya çevirdi ve elini salladı. "Onu ikna ederim."

"Lütfen, her şeyi istediği gibi planladı. Böyle bir etkinliği bir anda organize edemezsin."

Mikey gözlerini kısarken Isabella nefesini tuttu.

"Üzgünüm ama bu romantik bir masalın *gerçeğe dönüşmesi*. *İskoç* romantik masalının *gerçeğe dönüşmesi*. Böyle bir durumda, istediğin her şeyi yapabilirsin! Ve *İskoç* romantik masalının *gerçeğe dönüşmesi*, *kütük atmak* anlamına gelir!" diye açıkladı Mikey.

Haksız değildi. Yani, kütük atma konusunda haklıydı, ama diğer konularda değil.

Annie ve Dougal'ın yirmi yıl sonra ve aradaki onca şeyden sonra evlenmeleri, kesinlikle gerçek olmuş romantik bir masaldı.

Arkadaşı için mutlu olmasına rağmen, çok mutlu, şaşırtıcı derecede mutlu olmasına rağmen, Isabella'nın parmakları gerildi ve tırnakları avuç içlerinin etine daha derine gömüldü.

Mikey pencereden dışarı baktı, Isabella da öyle.

* * *

Yirmi yıl önce, babasının Prentice'e söylediği gibi, Prentice Fergus'un evinden çıktığı gün Chicago'ya geri dönmüşlerdi.

Aşklarına o kadar güveniyordu, *Isabella*'ya o kadar güveniyordu ki, arkasına bile bakmadı.

Sonraki hafta, hayatının en kötü haftası olmuştu (tabii ki ondan sonraki hafta hariç).

Ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Isabella'nın hayatının "en kötü haftalar"la dolu olduğunu söyleyebiliriz.

Bu da en kötüsüydü.

Babası, "balıkçı" ile olan "randevusu" ve bunu bir yıldan fazla bir süre boyunca ondan saklaması nedeniyle çok öfkeliydi.

Isabella'ya aşırı hoşnutsuzluğunu ifade etmek için her fırsatı değerlendirdi (ve fırsat bulamadığında, fırsat yarattı).

Ve bunu yaparken, *uzun uzun* anlatırdı.

Bazen *saatlerce*.

Isabella'nın kalbi kırılmıştı.

O kadar kalbi kırılmıştı ki, hayatında ilk kez, babasının sözlü saldırıları onu neredeyse hiç etkilememişti.

Tek düşünebildiği Prentice ve Fergus'un oturma odasındaki o korkunç, korkunç, *korkunç* buluşmaydı. Onun bakışları, öfkesi, inanamama hali, hayal kırıklığı, hepsi dalgalar halinde ondan dökülüyor ve ona çarpıyordu.

Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. En azından ilk başta.

Yapacak bir şey yoktu. O da bunu biliyordu.

Ve şunu da söylemek gerekir ki, Prentice daha iyisini hak ediyordu.

Ancak, alışılmadık bir cesaret anında, dönüşlerinden üç gün sonra babasına yaklaşıp onun yanıldığını söyledi. Bu bir "gizli buluşma" değildi ve Prentice sadece "bir balıkçı" değildi, *öyle olsa* bile, onun umurunda değildi. Onu seviyordu, onunla evlenmek istiyordu ve hayatının geri kalanını onunla köyünde geçirmek istiyordu, hepsi bu kadar.

Babası ona vurdu.

Açık eliyle ve acımasızca.

Kızı başını geriye attığında, babası tekrar vurdu.

Hayatında daha önce de ona vurmuştu, sık değil, tam olarak on yedi kez (saymıştı, bu ikisini de ekleyince on dokuz oluyordu).

Ama hiç arka arkaya iki kez vurmamıştı.

Şaşkına dönmüştü ve cesareti geldiği gibi çabucak kaçmıştı. Zayıftı.

Tam bir korkaktı.

Hayatı boyunca hep korkak olmuştu. Tıpkı annesi gibi.

Prentice *bundan* daha iyisini hak ediyordu. Bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu.

"Onun hakkında bir daha konuşmanı istemiyorum," demişti babası.

Prentice hakkında bir daha konuşmamıştı.

Bir daha asla.

Babasının darbeleri morluklar bırakmıştı ve Isabella dersini almıştı.

Ve hayatında ne olursa olsun, Prentice'in onun gibi biri olmadan daha iyi bir hayatı olacağını biliyordu.

İki gün sonra, Dougal ve Annie'nin bir trafik kazası geçirdiklerine dair bir telefon aldı.

Mucize eseri, Dougal birkaç kesik ve çürük dışında yara almadan kurtulmuştu.

Annie ise o kadar şanslı değildi.

Aslında, iki gün boyunca hayatta kalıp kalmayacağı belirsizdi.

Isabella'nın babası, arkadaşının yanında olmak için İskoçya'ya dönmesini yasakladı.

Annie, Prentice ve Dougal'dan uzak kalmak onu neredeyse öldürüyordu.

Ama babasına karşı gelmedi.

Annie hayat mücadelesi verirken bir şey oldu. Fergus sadece Dougal'ı suçlamakla kalmadı, Annie'nin annesi Clarissa (Fergus'tan boşanmış ve hala Chicago'da yaşıyordu, ancak Annie yaralandığında İskoçya'ya uçtu) da Dougal'ı suçladı, Dougal da kendini suçladı.

Annie'nin durumu stabil hale gelir gelmez Fergus onu Edinburgh'daki bir hastaneye naklettirdi. Annie iyileşir iyileşmez Clarissa onu rehabilitasyon için eve uçurdu.

Annie, o sırada elinden gelen her şeyi yaptı ve herkesi Dougal'ın suçlu olmadığına ikna etmeye çalıştı (ama başaramadı).

Ancak, Dougal'ı hala sevdiğine ikna etmek için hiçbir şey yapmadı.

Yüzü oldukça kötü bir şekilde yaralanmıştı. Ve vücudu...

Düşünmek bile istemiyordu.

Bir gün Isabella onu rehabilitasyona götürdüğünde, eve dönerken Isabella, Annie'nin cesaret kırıcı inatçılığını aşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Gerçekten mi Bella, sence Dougal, *Dougal*, benimle uğraşmak zorunda mı? Bu halde mi?" Yüzünü işaret etti, sonra zayıflamış kolunu kaldırıp salladı, sonra kolunu indirdi ve pencereden dışarı baktı. "O bir İskoç *tanrısı*. Gördüğüm en yakışıklı adam. Bir süper modelle evlenmeli, bir ucubeyle değil."

"Annie..." Isabella denedi, zaten kırık olan kalbi paramparça oldu.

"Kapa çeneni!" Annie, Isabella'nın o zamanlar alışık olduğu kötü bir ses tonuyla bağırdı. Kazadan beri Annie, Isabella dahil (ve özellikle) herkese karşı çok kötü davranıyordu. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Vurgu yapmak için bir süre durakladı ve sonra ekledi, "Asla."

Korkak olan Isabella, bu konuyu bir daha açmadı.

Ancak iki yıl önce Annie İskoçya'ya geri dönmek zorunda kalmıştı. Fergus hastaydı ve kızına ihtiyacı vardı.

Annie'nin Dougal'la karşılaşması hiç de şaşırtıcı değildi.

Üç kez estetik ameliyat geçirmiş ve yara izleri önemli ölçüde azalmıştı (ancak hala bazı küçük deformasyonlar vardı). Kolunu tamamen kullanabilir hale gelmişti, ancak yorulduğunda yürüyüşü zayıflıyor ve hafif topallayarak yürüyordu.

Isabella, Mikey, Clarissa ve Fergus'un gösterdiği büyük sabır sayesinde, Annie mucizevi bir şekilde yaşam sevincini ve mizah anlayışını da geri kazanmıştı (ama ne yazık ki inatçılığını kaybetmemişti).

Annie, Isabella'ya, Dougal'ın onu gördüğü anda yıkıldığını ve onu görmemek için elinden geleni yaptığını, bunu da Annie'nin büyük üzüntüsüne, olağanüstü bir şekilde başardığını anlattı. Annie bunu hiç söylememiş olsa da, Isabella, Annie'nin bu konuyu konuşmak için harcadığı zamanın çokluğundan bunun doğru olduğunu biliyordu.

Aradan geçen yıllarda Dougal evlenmiş ve boşanmıştı.

Annie (çok sonra) öğrendiğine göre, boşanma nedeni evlendiği kadının Annie olmamasıydı.

Birkaç ay içinde, Annie'nin çoğunlukla Dougal ve ona rastlayamadığı zamanlar hakkında yaptığı birçok telefon görüşmesinde Isabella'nın ince rehberliği ile, Annie, babasından uzak geçirdiği zamanlarda

Annie, Dougal'ı geri kazanmaya karar verdi.

Bu, başarısızlığa mahkum bir çabaydı.

Dougal da açıkça inatçı olabilirdi.

Isabella'nın *engin* tecrübesine göre, kalp kırıklığı insana bunu yapardı.

Annie için şanslı olan (Isabella için üzücü olan, ancak o hiçbir şey söylemedi ve Annie bu konuyu her bahsettiğinde nazik davranmaya çalıştı), Annie Prentice ve karısı Fiona'yı işe aldı.

Isabella ayrıldıktan dört yıl sonra, Prentice Fiona Sawyer ile evlendi.

Isabella, Fiona'yı tanıyordu ve onu çok seviyordu. Fiona güzel, neşeli ve çok komikti. Arkadaşlardı ve Fiona sık sık Annie ve Isabella ile vakit geçirirdi ya da Fiona'nın erkek arkadaşı Scott ile birlikte üçlü olarak sinemaya, bara ya da plaja gider, ateş yakar, kuma oturur ve öpüşürlerdi.

Scott ve Fiona, tabii ki, ayrılmışlardı.

Prentice ve Fiona'nın Jason ve Sally adında iki çocuğu vardı ve Annie'ye göre Fiona neşeli canlılığını hiç kaybetmemişti.

Isabella bunu duyduğuna sevindi, her ne kadar bu onu çok üzmüş olsa da. Prentice bunu hak etmişti.

Prentice her şeyi hak ediyordu.

Prentice ve Fiona'nın da işin içinde olmasıyla Dougal'ın hiç şansı yoktu.

Ve İskoç romantik masalı gerçeğe dönüştü ve bu hafta mutlu sonla bitecekti.

Ne yazık ki, Prentice ve Fiona'nın romantik masalı o kadar uzun sürmedi. Fiona baş ağrılarından şikayet ettikten sonra beyin tümörü teşhisi kondu ve herkesi (özellikle de Prentice'i, bariz nedenlerden dolayı) şok eden bir şekilde, birkaç ay içinde öldü.

Bu olay bir yıl, bir ay, üç hafta ve dört gün önceydi.

Fiona, yirmi yıl süren mutlu sonun kutlanması için bir hafta süren kutlamalarda iki arkadaşının mutlu evliliğini görecektik kadar yaşamadı.

Prentice ise, en iyi arkadaşının sağdıcı olarak bir haftalık kutlamalarla karşı karşıya kalan, iki annesiz çocuğu olan bir duldu ve onu acımasızca terk eden kız arkadaşı da nedimeydi.

Hayır, Isabella düşündü, bu eğlenceli ve heyecan verici değildi.

Bu bir işkenceydi.

Üzücü düşüncelerinden sıyrıldı ve Fergus'un görkemli malikanesine yaklaştıklarını fark etti.

Amerika'dan gelip bu eve son geldiğinde limuzinde değildi. Fergus'un Jaguar'ının arka koltuğundaydı ve Mikey'den daha fazla zıplıyordu.

Dougal'ın eski, hurda kamyoneti garaj yolundaydı. Prentice'in eski, hurda Harley'i de öyle.

Dougal bir basamakta oturuyordu.

Prentice en üstte duruyor, geniş göğsünde kollarını kavuşturmuş, güzel gözlerini Jaguar'a dikmişti.

Bazen Isabella duygusal hissettiğinde, her yere yanında taşıdığı fotoğraf çerçevesini çıkarır, Prentice'in resmini inceler ve gözlerinin rengini belirlemeye çalışırdı.

Onunla birlikteyken bunu yakından yapardı.

O zamanlar (ve şimdi) bunu saatlerce yapabileceğini düşünürdü. Gözleri ne yeşil, ne gri, ne kahverengi, ne de maviydi. Hepsi eşit oranda karışmıştı.

Onlar, hayatında daha önce ya da sonra gördüğü en güzel gözlerdi.

Fergus arabayı durdurur durmaz Annie kapıdan fırladı ve Dougal'a doğru koştu. Dougal ayakta durmuş, uzun adımlarla ona doğru yürüyordu, yakışıklı yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Isabella da aynısını yapardı, ama heyecandan parmakları titriyordu ve emniyet kemerini çözmekte zorlanıyordu.

Chicago'daki evinde babasının yanında, babasının istediği gibi her zaman sakin, sessiz ve alçakgönüllüydü.

Annie ile İskoçya'da ve üniversitede (tanıştıkları yer) ise, sakin, sessiz ve alçakgönüllü olmaktan çok uzaktı.

Ve Prentice'in yanında, istediği her şey olabilirdi. Bu da, Prentice'in yanında özgür olabileceği anlamına geliyordu.

Hayatı boyunca hiç olmadı.

Prentice, sonunda arabadan indiğinde uzun adımlarla ona doğru yürümemişti. Gözleri ondan ayrılmamıştı ama gülümsememişti.

Isabella bir anlık belirsizlik hissetti, çünkü ayrıldıkları aylarda Prentice, bir önceki yaz yaşadıkları romantizmin soğuduğuna dair hiçbir işaret vermemişti.

Ona doğru yürürken adımlarının sendelediğini hissetti. Prentice bunu fark etti ve bakışları Isabella'nın ayaklarına düştü.

Sonra başını salladı ve sıırttı.

Isabella'nın ihtiyacı olan tek şey buydu.

Ona o kadar hızlı koştu ki, ona doğru bir adım atmadan önce ona çarptı. Adam, vücutlarını desteklemek için ayağını geri çekti, kolları onu şiddetle ve sıkıca sardı ve ağzını onun ağzına bastırdı.

"Tanrı aşkına, Amerika'da erkekler yok mu?" Fergus, eğlenceli bir sesle öpüşme şölenini böldü.

"Burada olduğu gibi yok, baba," diye karşılık verdi Annie, sesi mutlu ve alaycıydı.

Isabella cevap vermedi, Prentice'in gözlerine bakıp renkleri saymakla meşguldü.

"Seni özledim, bebeğim," diye fısıldadı ve kız gözlerini kapattı.

Ona "bebeğim" demesi hoşuna gidiyordu.

Isabella ona daha sıkı sarıldı ve gözlerini açtı. "Ben seni özlediğim kadar değil."

Onu izlerken yüzüne olağanüstü bir sıcaklık geldi, tekrar gülümsedi ve başını salladı.

Onun söylediği her kelimenin tamamen doğru olduğunu bilmiyordu. O yanında olmadığına, Isabella yaşayan bir ölüydü. Onun varlığı, dokunuşu, öpücüğü onu hayata döndürüyordu.

Uyuyan Güzel gibi. Bir başka

masal gerçeğe dönüşmüştü.

En azından Isabella öyle

düşünüyordu.

Şimdi Isabella evin yaklaşmasını izliyordu ve muhtemelen aynı karşılamayı almayacağını düşünüyordu.

Annie son iki yılda üç kez Chicago'ya gelmişti, iki seferinde Dougal ile yeniden bir araya gelmişti ve bir seferinde Dougal da onunla birlikte gelmişti.

Isabella, Dougal'ı görmedi.

Annie bahaneler uydursa da, Isabella, Dougal'ın Isabella'yı görmek istemediğini biliyordu.

Aslında, Prentice'e yaptıklarından ve Annie'nin kazasından sonra geri dönmemesinden sonra Fergus ona karşı soğuk davranmaya başlamıştı. Oldukça soğuk davranıyordu.

Yıllar sonra, Fergus Chicago'ya geldikten ve Annie ile Isabella ve babasıyla akşam yemeği yedikten ve Isabella işten bazı meslektaşlarıyla karşılaştıktan sonra, Fergus'un Isabella'ya karşı sıcaklığı geri gelmişti.

Akşamın sonucu ne olursa olsun, Isabella babasının davranışını son derece aşağılayıcı buldu.

İş arkadaşları içki içmeye çıkmış oldukları için keyifliydi, gürültülü ve mutluydular ve Isabella'dan bir ara, *herhangi bir zaman* onlara katılmasını istediler.

Onlar neşeye yoluna devam ederken, babası onlara öfkeyle bakıyordu. Sonra kızına döndü.

"O *saçma sapan* insanlarla içki içmeye gitmeyeceksin. Tanrı aşkına, hepsi de alenen sarhoştur. Ne kadar kaba," diye bağırdı babası.

"Sadece eğleniyorlar," diye Isabella, çok akılsızca, sessizce söylemişti.

Babası durdu, döndü ve tehditkar bir şekilde (ve alışılmadık bir şekilde) ona doğru eğildi ve Isabella, Fergus ve Annie'nin gerginleştiğini *hissede biliyordu*.

"Bana karşı mı çıkıyorsun?" Carver Austin, cevabı yanlış olursa ceza tehdidinde bulunmayan, ama bunu *vaat eden* ölümcül bir sesle sordu.

"Tabii ki hayır," diye fısıldadı Isabella hemen, yüzünün solduğunu hissetti, ardından kanın acı verici bir şekilde yüzüne hücum ettiğini hissetti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevapladı babası, Annie'ye baştan aşağı bir bakış attı, sonra Fergus'a. "Sert davran, iyi adam. Yaşları ne olursa olsun fark etmez."

Sonra restorana girdi, kibirli bir şekilde onların onu takip etmesini bekliyordu.

"Bence..." Fergus, sesi garip bir şekilde boğuk çıkararak söze başladı.

Annie onu keserek, "Baba, sana bunu anlatmıştım," dedi.

"Sorun yok, Bay McFadden," Isabella babasını savunmak için atladı. "Gerçekten. O sadece biraz..."

"Bir kelime daha etme Bella," Fergus keskin bir sesle konuştu ve Isabella'nın ağzı kapandı, çünkü Fergus geçen yazdan beri ona "Bella" dememişti (ve Prentice dışında kimse ona "Elle" demiyordu, hayatında hiç kimse dememişti ve o da Prentice'in ona öyle demesini çok seviyordu). "Bir kelime daha etme." Fergus'un gözleri babasını en son gördüğü yere kaydı, "Tanrım," diye mırıldandı ve sonra iki kadını içeriye aldı, kollarını koruyucu bir şekilde ikisinin etrafına doladı.

O sahne ne kadar aşağılayıcı olsa da, Isabella Fergus'un artık ondan nefret etmemesine sevindi. Onu her zaman çok sevmişti. O sevimli, harika bir adamdı, şefkatli bir babaydı, en azından uzaktan bakıldığında Isabella'nın kesinlikle takdir edebileceği biriydi.

Ayrıca Fergus'un kanserle mücadelesini kazanmış olmasına da sevindi. Ve son olarak, onu tekrar göreceği için mutluydu. En azından dört gözle bekleyeceği bir şey vardı.

"Şu eve bak!" Mikey, arka koltukta boynunu uzatıp etrafta dolanarak, yavaşça yanından geçerken evi görmeye çalışarak, yanındaki kızın yanından bağırdı. "Filmlerden çıkmış gibi!"

"Ya da modern bir masaldan çıkmış gibi," diye alay etti Isabella. Mikey ona baktı ve güzel, parlak, mutlu bir gülümsemeyle gülümsedi.

Isabella da gülümsedi ama yüzünde tuhaf bir his uyandırdı.

Mikey büyük bir coşkuyla kapıdan dışarı atladı.

Isabella derin bir nefes aldı ve çok daha az coşkuyla (aslında hiç coşku duymadan) kendi kapısından çıktı.

* * *

Fiona

Prentice Cameron pencereden dışarıya bakarak şık limuzini izliyordu, kadınsı adamın bir taraftan atlayarak dışarı çıkmasını ve güzel, zarif kadının diğer taraftan sakın bir şekilde dışarı çıkmasını izlemeye devam ediyordu.

Fiona Cameron nefes alabilseydi, nefesini tutuyor olacaktı.

Hayalet gibi (çünkü o bir hayaletti) ve görünmez bir şekilde kocasının arkasında durdu ve kocasının geniş omzunun üzerinden, kocasının ilk

aşkı şoföre asil bir şekilde başını salladıktan sonra eve baktı, çarpıcı yüzü boş ve soğuktu.

Tanrım, Fiona ondan nefret ediyordu.

Yıllar önce, Prentice, Fiona'yı parlak bir dergide Isabella Austin Evangelista'nın resmini incelerken yakalamıştı.

Fotoğraf muhteşemdi.

Fiona'nın tüm gardırobuna mal olacak kadar pahalı bir elbise giyyordu. Geniş adımlarla yürüyordu, elbisesinin önündeki yırtmaç ince, düzgün bacaklarını ortaya çıkarıyordu ve şık, bantlı, yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu.

O narin, ölüme meydan okuyan ayakkabılarla, Isabella Austin Evangelista dışında kimse zarifçe yürüyemezdi. Muhtemelen o ayakkabılarla koşabilir, dans edebilir, netbol oynayabilirdi, o kaltak.

Fotoğrafta Isabella bir elinde boncuklu bir çanta tutuyor, diğer elini kaldırmış, kalın (sahte, sahte, *sahte*) bal ve beyaz sarı çizgili saçlarını şakağının yanına tutuyor, gözleri yere bakıyor.

Yanakları parıldıyordu. Koyu renkli kaşları mükemmel bir şekilde kavisliydi (Fiona'nın emin olduğu üzere, bu, lüks bir salondaki birinci sınıf bir kaş şekillendiricinin eseri olmalıydı). Ve son olarak, dudakları, sanki da Vinci'nin kendisi dudak fırçasını dudaklarına tutmuş gibi parlak bir şekilde boyanmıştı.

Fiona resme o kadar dalmıştı ki, Prentice'in yaklaştığını duymamıştı ve boynunda dudaklarını hissedene kadar onun orada olduğunu fark etmemişti.

"Sana hiç yakışmıyor," diye kulağına fısıldadı.

Onun sözleri karşısında titrediği halde, gülerek fotoğrafı onun önünde salladı ve dergide ünlü, güzel eski sevgilisini izlerken yakalandığı için utanmamaya çalıştı.

"Doğru."

Gözleri, fotoğrafı tam olarak algılayabilecek kadar kısa bir süre fotoğrafın üzerinde kaldıktan sonra tekrar ona döndü.

"O çok zayıf," demişti Prentice.

Fiona başını salladı ve "Doğru" diye tekrarladı.

"Çok fazla makyaj yapıyor."

Fiona sırtıttı ve tekrar etti, "Doğru."

Prentice'in yüzü sertleşti ama gözleri Fiona'nın gözlerine bakarken yumuşadı. "O aldatici, güvenilmez, snob, düşüncesiz ve tam bir cadalog."

Fiona *buna* karşı çıkamadı.

Isabella'nın Prentice'e ne yaptığını *tam olarak* biliyordu.

Prentice ona her şeyi anlatmıştı.

Fiona ayrıca, arkadaşı hastanede hayat mücadelesi verirken Isabella'nın geri dönmeye tenezzül etmediğini de biliyordu.

Bu nedenle Fiona, Isabella Austin Evangelista'nın tüm bu özelliklere sahip olduğunu biliyordu.

Ve daha fazlasını.

Ve bunların hiçbiri iyi şeyler değildi.

O başka bir şey söyleyemeden, Prentice onu öptü. Sonra onu yatağa götürdü.

Bir daha asla eski sevgilisinin fotoğrafına bakmadı. Ah, diye düşündü, güzel günlerdi.

"Prentice?" Dougal kapıdan seslendi ve Prentice pencereden döndü.

Fiona pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Isabella'nın yanındaki adam arabayı döndü, ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi evi seyrediyordu. Isabella ona masum bir gülümseme attı ve kolunu onun koluna taktı.

Şık, yüksek topuklu siyah botlar, dizlerine kadar uzanan ve ikinci bir deri gibi ona uyan kızcık rengi yün etek ve ceplerinde ve yakalarında şık detaylar bulunan uyumlu bir ceket giyiyordu. Kızcık rengi takımdan bir ton daha koyu renkli saten bir bluz giymişti ve bluz boynuna kadar uzanıyor, zarif kıvrımlarla boğazını sarıyordu. Saçları yumuşak ama şık bukleler halinde arkaya toplanmış ve ensesinde karmaşık bir topuz oluşturmuştu. Saç modeli o kadar sofistikeydi ki, bunu kendi başına yapmış olması imkansızdı. Takımın arkası önünden daha da güzeldi. Etek, dizlerinin arkasında bıçak keskinliğinde bir dizi kıvrımla düşüyordu. Ceketin belinden kalçasının üst kısmına kadar da aynı şekilde kıvrımlar vardı.

Fiona, Isabella Evangelista'nın saçını bir stiliste yaptırdığı, şık ve lüks bir takım elbise giydiği (her şeyden öte) ve limuzinle küçük bir İskoç balıkçı köyüne gittiği düşüncesine hayalet gibi dudaklarını kıvrırdı.

Ne aptal bir kadın.

"İyi misin?" diye sordu Dougal, odaya girip kapıyı arkasında kapatarak.

"Neden iyi olmayayım?" diye sordu Prentice.

Dougal'ın gözleri pencereye kaydı ve Prentice kahkahayı bastı.

"Isabella Austin'i hiç özlemiyorum," dedi Prentice, sesinde hala kahkaha vardı ve Fiona nefes alabilseydi, onu dışarı çıkarırdı.

"Bu senin için kolay olamaz dostum," dedi Dougal yumuşak bir sesle ve Fiona (sık sık yaptığı gibi) Dougal'ı neden bu kadar çok sevdiğini hatırladı.

"Tanrı aşkına, Dougal, yirmi yıl oldu," Prentice'in derin sesinde hala eğlence vardı. "Artık onu düşünmüyorum bile."

"Belki artık düşünmüyorsun, ama şimdi düşünmek zorunda kalacaksın," diye karşılık verdi Dougal.

"Evet," diye kabul etti Prentice. "Bir hafta sonra, limuzinler, paparazziler ve şık partilerle dolu hayatına geri dönecek ve sanki hiç buraya gelmemiş gibi olacak."

Dougal arkadaşını izledi.

"Sanki hiç buraya gelmemiş gibi olacak," diye tekrarlardı Prentice, sözleri alçak, yavaş ve anlam doluydu.

Fiona, onun daha önce de aynı şeyi yaşadığını biliyordu ve Isabella Austin hiç orada olmamış gibi bir hayat kurmak için çaba sarf etmişti.

Dougal rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

"Bilmelisin, Annie'nin Isabella hakkında bazı fikirleri var..." Dougal söze başladı ama Prentice başını salladı.

"Sorun olmaz."

"Sebepleri olduğunu söylüyor..."

"Biliyorum, bana açıklamaya çalıştı ama pek mantıklı gelmedi. O Isabella'nın arkadaşı, onun davranışları için bir bahane bulmaya çalışıyor, sadece bana karşı değil, Annie neredeyse ölecekken gelmemesi için de. Onlar iyi arkadaşlar, bu doğal ve benim için hiçbir anlamı yok," dedi Prentice ve Dougal şüpheyle baktığında, Prentice ona yaklaşarak, "Hiçbir anlamı yok dostum," dedi. Prentice'in sesi tekrar alçaldı ve devam etti, "Uzun zaman oldu Dougal, hepimiz hayatımıza devam ettik." Sonra Fiona

kocasının yıkıcı, kötücül gülümsemesini izledi. "Tabii sen hariç."

Dougal rahatladı ve gülümsedi. "Benim, rutin hayatıma takılıp kalmışım." "Annie'ye onu rutin hayatına takılıp kalmış olarak nitelendirdiğini mutlaka söyleyeceğim."

Fiona sessizce güldü. Annie bundan *nefret* ederdi.

Dougal'ın kahkahası (hayatta olduğunu görünce) odada neşeyle yankılandı.

Kapı açıldı ve neredeyse Dougal'ın sırtına çarpacaktı. Annie oradaydı.

Saçları dağınıktı (her zaman dağınıktı, kalın, koyu sarı kıvrıkcık ve buklelerden oluşan uzun bir karışımdı, Annie gibi çılgın ve muhteşemdi). Minyon ama dolgun vücuduna dar kot pantolon, önünde sarı ve mavi harflerle "Diğer tüm çocuklar yapıyor" yazan yeşil bir tişört ve neredeyse dizlerine kadar uzanan, yıpranmış zeytin yeşili bir hırka giymişti.

"*Bella ve Mikey geldi!*" diye heyecanla bağırdı, sonra Wellington botlarıyla odadan koşarak çıktı.

Dougal ve Prentice onun gidişini izlediler.

Dougal içini çekip Prentice'e döndü. "Onu sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diye cevapladı Prentice, muhteşem dudakları seğirerek.

"Onu çok sevdiğimi biliyorsun."

Prentice güldü. "Biliyorum."

"Ben onu o kadar sevmedim dostum, hayatta bu odadan çıkıp bir hafta boyunca o kaltağa nazik davranmaya çalışmazdım."

Prentice başını salladı, arkadaşının omzuna elini koydu ve ikisi birlikte odadan çıktılar.

Fiona arkalarından süzülerek, Dougal'ı neden gerçekten sevdiğini *bir kez daha* hatırladı.

gerçekten sevdiğini hatırladı.

Çığlıkları takip ettiler, Annie'nin çığlıkları bilinmeyen, alışılmadık, erkeksi bir çığlıkla karışmıştı.

Annie ve arabadaki adam birbirlerinin kollarında, zıplıyorlardı.

Isabella Austin Evangelista (aptal inek) kenarda durmuş, arkadaşlarına bakarak, ellerini dirseklerine dolamış

(Fiona'nın düşüncesine göre şok edici bir şekilde) gerçek gerçek (ama çok küçük) bir gülümsemeyle duruyordu.

"Bella." Sesini duydu ve gözleri soğukkanlılıkla merdivenlere kayd, sonra Fiona, Fergus'u görünce yüzünün eridiğini dehşetle izledi.

Tanrım, bu kaltak daha güzel olabilir miydi?

Fiona, Dougal'ın gerginleştğini hissetti ve Prentice, Isabella'nın yüzü tekrar değişince ilerlemeyi tamamen bıraktı. Küçük gülümseme genişledi, parladı ve oda onun gülümsemesinin ışığıyla aydınlandı.

Evet, Fiona sinirlenerek düşündü, o kaltak daha da güzel olabilirdi.

"Fergus," diye fısıldadı, döndü ve hızla merdivenlere koştu, dört basamak birden çıkıp Fergus'a sarıldı.

Fergus'a sarılırken soğuk ve küçümseyici bir tavrı yoktu.

Sonuçta Fergus zengindi ve Isabella'nın zengin erkeklerle bir sorunu olmadığı açıktı, onun sorunu sadece basit balıkçılarla idi.

Uluslararası playboy Laurent Evangelista ile evlenmişti ve o kadar zengindi ki, ne kadar zengin olduğu anlaşılamıyordu. Tabii ki, onu alenen aldattı, sonra daha da alenen terk etti, ona (aynı şekilde alenen) devasa bir boşanma tazminatı ödedi ve Riviera'da, Paris'te ve ünlü, zengin insanların takıldığı diğer yerlerde Isabella'nın genç versiyonuyla ilişkisini sürdürdü.

Bu, Fiona'nın hayattayken (ve şimdi, öldükten sonra da) hiçbir zaman anlayamadığı tuhaf bir nedenden dolayı Isabella'yı daha da ünlü ve popüler hale getirmişti.

O, sonunda aynı derecede büyüleyici, şık ve yakışıklı Fransız-İtalyan playboy Laurent Evangelista'yı elde eden, büyüleyici, şık ve güzel bir Amerikalı mirasçıydı.

Nedense, insanlar bu karmaşık olayda *onun* tarafını tuttular, ama yine de, İskoçya'daki küçük bir balıkçı köyünde yaşayanlar dışında kimse Isabella Austin'in gerçek kişiliğini bilmiyordu.

Kimse Laurent'in sevimli, yumuşak sesli, hayır işleri yapan, moda tasarımcısı ilham perisi olan karısını, sıradan (ama daha genç ve Isabella'ya tıpatıp benzeyen) bir fahişe için terk edeceğine *inanamıyordu*.

Hatta ön yüzünde "Yaşasın Isabella" ve arka yüzünde "Yaşasın Laurent" yazan tişörtler bile satılıyordu.

O zamandan beri (ve yıllar geçmişti), Isabella daha ünlü, paparazziler tarafından daha çok takip edilen, hayranlık uyandıran bir kişi haline gelmişti. Muhtemelen bunun nedeni, o kadar paraya, o kadar iyi genlere, o kadar moda zevkine ve o kadar iyi bir ruha (*iğrenç*, diye düşündü Fiona) sahip birinin bu kadar aşağılanabileceğine kimsenin inanamamasıydı. Bu, sıradan kadınların bile ona dostluk duymasına neden oldu, çünkü Isabella Austin Evangelista gibi birine bile böyle bir şeyin olabileceğini, kendilerine de kesinlikle olabileceğini biliyorlardı.

Bu aynı zamanda, Isabella'nın bir sonraki avını nefeslerini tutarak bekledikleri, onun yıkıcı derecede yakışıklı ve romantik olmasını, onu ayaklarından süpürüp tüm önemli yaralarını iyileştirmesini umdukları anlamına geliyordu.

Bu da, onun baktığı her erkeğin en son sevgilisi olduğu anlamına geliyordu. Medyaya göre, onlarca sevgilisi olmuştu. Hiçbiri birkaç aydan fazla sürmemişti (yine medyaya göre).

Bu da, bir şekilde, muhteşem, ünlü, tanınmış güzellik Isabella Austin Evangelista'nın, doğru erkeği asla bulamama lanetine sahip olduğu anlamına geliyordu.

Bu da onu Yalnız Kalplerin Kraliçesi yaptı ve bu da tüm dünyadaki her kadına yayılan bir dostluk duygusu yarattı.

Eğer onun sadece hak ettiğini aldığını bilselerdi, şey...

"Seni görmek güzel," diye mırıldandı Fergus, kalın sesiyle, sözleri Fiona'nın ruhani düşüncelerini kesintiye uğrattı. "Seni özledim, kızım."

Yanağı onun yanağına yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı.

"Ben seni özlediğim kadar değil," diye fısıldadı nefes nefese.

Paranormal duyularıyla Fiona, Prentice'in vücudunun sertleştiğini hissetti.

Kocasına baktı. Yüzü sert, ağzı sıkı, gözleri parıltıyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Geldiği kadar çabuk, vücudu gevşedi ve gözleri boşaldı. Fiona Isabella'ya baktı.

Gözleri açıldı ve Prentice'e odaklandı.

Soğukluk yüzüne kutup soğuğu gibi çarptı ve Fergus'tan uzaklaştı, bakışları Dougal'a kaydı.

"Dougal," dedi yumuşak bir sesle.

"Isabella," diye sertçe cevap verdi Dougal ve Fiona, onun kibar davranmaya çalıştığını anlayabildi.

Yüksek topuklu ayakkabılarla merdivenlerden inmeye başladı, başını yana çevirdi ve Fiona bunu deneseydi, yüzüstü düşerdi.

Isabella'nın gözleri Prentice'in üzerindeydi. "Prentice." Yine o nefes nefese ses.

Bu nefes nefese konuşma da neyin nesi? diye düşündü Fiona. Uzun zaman önce o yazlar orada olduğunda hiç böyle konuşmazdı.

"Isabella," diye cevapladı

Prentice. Fiona ona baktı.

Geri çekildi mi?

Geri çekilmek mi?

Hayır, hayır, Fiona'nın paranormal duyuları keskinleşmişti ama Isabella Austin Evangelista'nın *irkilmesi* mümkün değildi.

Ve eğer çekinirse, Prentice'in adını söylediğini duyduğu için mi çekinirdi?

"Bu şampanya gerektirir!" diye bağırdı Annie, Fiona'nın imkansız geri çekilme düşüncesinden uzaklaşarak öne atıldı, adamı da yanında sürükleyerek Isabella'nın koluna girdi.

"Ben getiririm," dedi Dougal hemen. "Prentice, biraz yardım eder misin?" "Tabii ki," diye mırıldandı Prentice, ama Isabella konuştu.

"Bir dakika lütfen."

Herkes durdu, her zamanki gibi, sesi hala yumuşaktı, hafifçe nefes nefeseydi ama dikkatinizi çeken bir şey vardı.

Tanrım, Fiona ondan nefret ediyordu.

"Prentice," elini ona doğru uzattı ve Fiona nefesini keserdi (yine, nefes alabilseydi), sonra Isabella bilinmeyen adama döndü, "bu Mikey. Annie ve benim arkadaşımız, —"

"Mikey'den bahsettiğini hatırlıyorum," diye Prentice sözünü kesti ve Isabella konuşmaya devam etmeden önce daha fazla sözünü Prentice ilerledi ileri elini

uzattı.

Isabella elini indirdi, bakışları Dougal'a kaydı, sonra Prentice Mikey'nin elini sıkarken başka yere çevirdi.

"Memnun oldum," diye mırıldandı Prentice, ama Mikey, sanki bu el sıkışma ölmeden önce yapacağı son şeymiş ve hiç bitmesini istemiyormuş gibi kolunu sıkıca sıkı.

"Prentice Cameron," Mikey, Prentice'e hevesle bakıyordu, sonra Isabella ve Annie'ye döndü. "Kızlar, saklıyordunuz. Onun lezzetli olduğunu söylediniz ama onun *dee-lish-us* olduğunu söylemediniz."

Dougal ve Fergus (onlara katılmışlardı) güldüler. Prentice kıkırdadı ve dikkatlice elini çekti. Annie kıkırdadı.

Isabella, sanki o da bu komik durumun bir parçası değil de, sadece bir gözlemciymiş gibi, masum bir gülümseme takındı ve kendini bu durumdan tamamen uzaklaştırdı.

Evet, Fiona ondan nefret ediyordu.

Fiona nefretinin derinliğini sindiremeden (ki bu muhtemelen milyonlarca yıl sürerdi), kapı açıldı ve Prentice'in kız kardeşi Debs içeri daldı.

Herkes döndü ve gerildi. Fiona sıırıttı.

Debs'i *seviyordu*.

Ve Debs, Isabella Evangelista'dan *nefret ediyordu*.

Bu, diye düşündü, *iyi* olacak. Debs, her zamanki gibi, hayal kırıklığına uğratmadı.

Arkasından kapıyı çarptı, bir adım öne çıktı ve ağzını açtı.

Sonra bağırdı, "Seni *lanet olası* kaltak!"

Fiona Isabella'ya baktı, gülümsemesi hala yüzündeydi ama kalpsiz ineğin Debs'e yönelttiği soğuk bakışı görünce gülümsemesi kayboldu. Fiona, Debs'in Isabella'yı bir zamanlar kardeşi gibi sevdiğini biliyordu.

"Debs..." Prentice uyarıcı bir şekilde konuştu ve öne doğru adım attı, ama Debs (her zamanki gibi) vazgeçmedi.

"Buraya geleceğini duyduğumda inanamadım." Debs, Annie'ye bir bakış attı ve "Üzgünüm, Annie, ama bunun söylenmesi gerektiğini biliyorsun" diye bağırdı.

"Debs..." Prentice tekrarladı, kız kardeşine ulaşip kolundan tuttu, ama kız kardeşinin bakışları onun yüzüne dikilirken kolunu onun elinden çekip kurtardı.

"Neyse ki daha iyisini bulup *onunla* evlendiğin için artık bunu aştığını *biliyorum*. Ama ben ve diğer herkes," Debs kolunu genişçe açarak tüm köyü işaret etti, "onun burada hoş karşılanmadığını bilmesini istiyoruz." Gözleri Isabella'ya döndü. "Bu sefer bizim erkeklerle zengin kız oyunlarını oynamayı aklından bile geçirme. Anladın mı?"

"Bu ilginç yaratık *da* kim?" Mikey, Annie'ye fısıldadı.

"Debs, gerçekten, bu gerekli değil, ayrıca *hoş* da değil," diye araya girdi Fergus.

"Nazik olmakla tanınmam," diye karşılık verdi

Debs. "Bunu bir daha söyleyebilirsin," dedi

Mikey.

Debs'in gözleri Mikey'e dikildi. "Peki sen kimsin, onun en yeni kurbanı mı?"

"Hayır," diye cevapladı Mikey. "Yirmi yılı aşkın süredir onun ikinci en iyi arkadaşımı ve eğer terbiyenize dikkat etmezseniz, hanımefendi, ben de benimkine dikkat etmek zorunda kalacağım ve bu hoşunuza gitmeyecek. *Anladınız mı?*"

"*Bu ne cüret!*" diye bağırdı Debs.

"Cesaretim *çok fazladır*, canım," diye cevapladı Mikey, hiç sarsılmadan.

"Dougal, Prentice, *bir şey yapın*," diye yalvardı Annie, ağlamaya hazır gibi görünüyordu ve Fiona Isabella'dan ne kadar nefret ettiğini unuttu ve arkadaşı için üzüldü.

Şaşırtıcı bir şekilde, Isabella araya girdi.

"Hiç sorun yok," dedi, yine yumuşak sesiyle, bir şekilde o tuhaf otoriteyi yansıtan sesiyle, Debs bile tiradını kesip ona baktı.

Sonra, daha da şaşırtıcı bir şekilde (ve Fiona'nın düşünce tarzına göre garip bir şekilde), "Bu, hak ettiğimden daha az bir şey değil," diye mırıldandı.

"*Bu* senin hakkın," diye karşılık verdi Debs.

Isabella, Debs'e bakışlarını dikti ve Fiona hala hissedebilseydi, bir ürperti hissederd.

"Evet," dedi güçlü, kültürlü, hiç de yumuşak ya da nefes nefese olmayan bir sesle, "Hakkım var."

Sonra, Fiona'nın şok olduğunu çok iyi bildiği Prentice'e ya da başka kimseye bakmadan, Isabella Annie'ye döndü ve yumuşak sesine geri dönerek, "Biraz kendimi toparlamam lazım. Şampanya için geri geleceğim," dedi.

Arkadaşına eğilip öptü, Mikey'e başını salladı ve sonra zarif ve yavaşça merdivenleri çıktı, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi kalçalarını sallayarak.

Fiona'nın endişeli gözleri Prentice'e kaydı, onun bir popo hayranı olduğunu ve bunun da çok güzel bir popo olduğunu biliyordu, bir kadın olarak bile bunu takdir etmek zorundaydı. Fiona öldüğünden ve onun fotoğraflarını gördüğünden beri Isabella Austin Evangelista'nın bir şekilde birkaç kilo aldığını söylemek mümkün, ama Fiona'ya göre bu birkaç kilo *ona çok* yakışıyordu, ki Fiona bunu açıkça *haksızlık olarak* görüyordu.

Ama Prentice Isabella'nın kışına bakmıyordu, kız kardeşini kapıya doğru çekiyordu.

"Bir şey söyleyeceğim," dedi derin, uyarıcı sesiyle, Debs'in *başının belada olduğunu* ve bunun da az bir bela olmadığını açıkça belli ediyordu.

Kapı arkalarından kapandı ve Annie Dougal'a döndü. "Debs artık resmi olarak düğüne davetli değil."

"Annie, canım..."

Annie başını salladı ve elini kaldırdı. "Hayır, hayır, hayır.

Un... in... vite... ed."

Sonra odadan çıkıp mutfığa doğru fırladı.

Dougal at bir özür bir Fergus'a Fergus ve Mikey ve onu takip etti.

"Bu hafta ilginç geçecek gibi görünüyor," dedi Mikey yumuşak bir sesle. Fergus misafirine baktı. "Ve bence yanılmıyorsun, evlat."

Fiona onlara tamamen katılıyordu.

Sonra aklına Prentice'in Isabella'nın adını söylediğinde Isabella'nın (olası ama pek muhtemel olmayan) irkilmesi geldi ve yine *bunun* ne anlama geldiğini düşünmek zorunda kaldı.

İkinci Bölüm

Konaklama Düzenlemeleri **Prentice**

Prentice evinin ön kapısını açtı, çenesini gevşetmeye çalıştı ve Isabella'ya dönerek, kolunu genişçe açarak onun önünden geçmesini işaret etti.

Isabella başını salladı ve onun işaret ettiği gibi yaptı, dört valizinden birini, sanki tüy kadar hafifmiş gibi zarifçe taşıdı, ama Prentice bunun doğru olmadığını biliyordu.

Altı yaşındaki kızı Sally, hiç de zarif olmayan bir şekilde, devasa bir kozmetik çantasını sürükleyerek onu takip etti. Dışarıda kalmak istemiyordu ve altı yaşındaki bir kız çocuğunun süslü, devasa bir kozmetik çantasına duyduğu tuhaf hayranlığı vardı.

On yaşındaki oğlu Jason, üçüncü en büyük valizi erkeksi bir şekilde kaldırdı ve eve girdi.

Prentice en büyüğünü takip etti, onu giriş holüne bıraktı ve sonra üçünün yanından geçti; üçü de durup ona sorgulayan bakışlarla baktılar.

"Bagajları salonda bırakın çocuklar, sonra ben hallederim," diye emretti, sesi gergindi ve Jason ona bir bakış attı. Prentice, oğlunun yanından geçip Fiona'nın büyük, açık planlı salonuna girerken dikkatlice ona bakışını geri göndermedi.

Prentice, kız kardeşini öldürecekti çünkü onun davranışları, Annie'nin birçok düğün konuğundan ikisinin konaklama düzenlemeleri için saçma sapan planlarını açıkladığında hayır demesini imkansız hale getirmişti.

Mikey, Fergus'un evinde kalacaktı.

Isabella, Prentice, Jason ve Sally ile kalacaktı.

Annie duyurusunu yaptığında Dougal'ın gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Fergus'un gözleri tavana doğru yuvarlandı. Mikey'nin dudakları seğirdi ve dikkatlice yana baktı. Isabella tamamen soğukkanlılığını korudu ve şampanyasından bir yudum aldı.

Sonra, "Sence de sorun olmazsa, ben Fergus ve seninle kalmak istiyorum, Annie," dedi.

"*Benim* için sorun yok ama Richard ve Robert bu gece buraya gelecekler ve *Mikey'nin* sakıncası olabilir." Annie, Mikey'e eğilip yüksek sesle fısıldadı: "İkisi de *yakışıklı*, ikisi de *eşcinsel* ve ikisi de *bekar*."

Mikey Annie'ye eğildi ve yüksek sesle fısıldadı: "*Gerçekten mi?*"

Annie komik bir şekilde gözlerini genişletip başını salladı.

Mikey Isabella'ya döndü. "Sen Prentice'le kalacaksın."

Isabella iç geçirdi ve cevap verdi, "Sana yük olmak istemem. Otelde bir oda tutacağım."

Dougal başını sallamaya başladı ve öne doğru eğildi, ama Annie ondan önce davrandı.

"Sen İskoçya'nın dağlık bölgesindesin, canım, en yakın otel 40 kilometre uzakta ve benim parti misafirlerim tarafından rezerve edildi. Bu... mümkün... değil."

Isabella, gözlerini Prentice'e çevirirken soğukkanlılığını hiç kaybetmedi. "Belki de Prentice'e, onun ailesiyle kalmamın uygun olup olmadığını sormalıyız. Eminim okul, iş, etkinlikler ve benzeri şeylerle çok meşgullerdir."

Onun belirsiz bir şaşkınlığıyla, ona bir çıkış yolu sunmaya çalışıyordu.

Ya da, daha büyük olasılıkla, yirmi yıl önce acımasızca oynadığı bir adamın çatısı altında uyumak istemediği için kendini korumaya çalışıyordu.

Ancak, kız kardeşi arkadaşının evinin girişinde ona sözlü olarak saldırdıktan yirmi dakika sonra, hayır diyemezdi.

Bu nedenle, "Yeterince yerimiz var," dedi. Sonra yalan söyledi, "Hoş geldiniz."

Kız hiç tereddüt etmeden başını salladı ve "Çok naziksiniz" dedi.

Sonra içkisini bir yudum daha aldı ve halıyı incelemeye başladı.

Tamamen

soğukkanlıydı.

Aslında, buz gibi

soğuktu.

Nasıl olur da bu kadına bir zamanlar aşık olmuştu?

Bir saat sonra, çocukları almaya gittiğinde, onu okula götürdü ve Jason yavaşça yürürken, Sally ise 4x4'e doğru koşarken, o onun yanında durdu.

Sally kayarak durdu ve Isabella'ya baktı. Sonra geniş, parlak, *mutlu* gözleri babasına döndü.

"O bir *film yıldızı* mı?" diye fısıldadı Sally.

Isabella gülerek onu şaşırttı. Bu, onun on yıllar önce tanıdığı gürültülü, içten gelen kahkaha değildi. Bu daha kontrollüydü, ama yine de samimiydi.

"Sen benim yeni en iyi arkadaşımsın," dedi

Sally'ye. Prentice zihinsel olarak hazırlandı.

Kızı tam bir kızdı, annesi olmayan tam bir kızdı ve Isabella gibi biri şüphesiz bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi.

"Öyle miyim?" diye fısıldadı Sally.

"Öylesin," diye onayladı Isabella başını sallayarak ve devam etti, Prentice'in kaderini mühürleyerek, "Ojenizi beğendim."

Sally ellerini kaldırıp inceledi. "Değiştirilmesi lazım." "Manikürde oldukça iyiyimdir," diye cevapladı Isabella.

Prentice *bundan* hiç şüphe duymuyordu.

"Bana *manikür* yapar mısın?" diye sordu Sally, sanki bu onun en büyük arzusuymuş gibi, oysa o sabah (çünkü ona iki kez söylemişti) en büyük dileğinin bir at sahibi olmak olduğunu ve önceki sabah Harrods'ta alışveriş yapmak olduğunu biliyordu, bu saçma fikri nereden edindiğini bilmiyordu ve kızının okula gitmek zorunda olmasını üzülmüyordu, özellikle de orada Sally'den çok daha canlı hayal gücü olan başka kızlar varken, bu da bir şey ifade ediyordu.

"Ben Bella," dedi Isabella yumuşak bir sesle ve Sally iç geçirdi.

"Hayır, sen Bayan Evangelista'sın," dedi Prentice kararlı bir şekilde ve Isabella başını ona dönerek sorgulayıcı bir bakış attı, ama o onu görmezden gelip kızına baktı. "Ve bir hafta bizimle kalacak. Annie'nin nedimesi."

"Ve ben de çiçek kızım!" diye bağırdı Sally, Isabella'ya koşarak elini tuttu. "En iyi arkadaş olacağız, hatta daha da iyisi! Annie'nin düğün arkadaşları!"

Prentice iç geçirdi, gelen Jason, kız kardeşine sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi baktı.

"Bu benim oğlum Jason," dedi Prentice.

"Merhaba," dedi Isabella yumuşak bir sesle, oğlunu inceleyerek.

Jason bakışlarını ona çevirdi, yanakları kızardı, sonra 4x4'e doğru yürüdü ve "Selam" diye mırıldandı.

Fiona'nın ölümü Sally'de kafa karışıklığı ve üzüntü yaratmıştı, ancak annesinden miras aldığı yaşam sevinci ve coşkusuyla bunların üstesinden gelmişti.

Fiona'nın ölümü Jason'a büyük bir acı vermişti ve bu acı bir yıldan fazla bir süredir hiç azalmamıştı.

Eve dönüş yolu, Sally'nin konuşmalarıyla doluydu, bu can sıkıcı olsa da şanslı bir durumdu.

Şimdi eve gelmişlerdi ve Prentice, Isabella Evangelista ile ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Tek bildiği, Fiona için inşa ettiği evde bu kadının bulunmasından daha nefret ettiği tek bir şeyin olduğu ve o da Fiona'nın artık o evi onunla paylaşmamasıydı.

Ancak Sally ne yapacağını çok iyi biliyordu.

"*Açlıktan ölüyorum*," diye bağırdı, Isabella'nın elini tutup onu sürükleyerek büyük salona dans edercesine girdi. "Baba, bize toad in the hole yap," diye talep etti.

"Ben paket servis istiyorum," diye mırıldandı Jason, odada kambur durarak, postayı mutfak tezgahına attı ve ikinci kata çıkan açık sırtlı merdivene doğru yöneldi.

"Dün gece de dışarıdan yemek sipariş ettik," diye sızlandı Sally, "ve ondan önceki gece de."

Haksız değildi.

Önceki gece de paket servis yemişti.

Yemekleri ve alışverişi Fiona yapıyordu. Artık o yoktu ve Prentice'in tadı berbat olmayan tek yapabildiği yemekler peynirli tost, fasulyeli tost ve toad in the hole olduğundan, Cameron ailesinin temel besin kaynağı paket servis yemeklerdi.

"Bu paket servis, kızım, yapmam gereken işler var," diye mırıldandı Prentice, büyük salona açılan mutfığa doğru ilerlerken,

uzun, geniş, V şeklinde bir tezgah ve tabureler ile ayrılmış, diğer tarafında ise denize bakan katedral tavanlı pencereler vardı.

Postayı aldı.

"Ben yemek yaparım," dedi Isabella ve Prentice başını kaldırdı.

Daha önce yanılmıştı. Isabella'nın Fiona'nın evinde olması, Isabella'nın Fiona'nın mutfağında yemek pişirmesinden daha az nefret edilirdi. Ya da daha doğrusu, Fiona'nın mutfağında Fiona'dan daha iyi yemek pişirmesinden.

Fiona çok iyi bir aşçıydı, ancak hatırladığı kadarıyla Isabella da mükemmel bir aşçıydı. Yemekleri, ev yemekleri ile gurme yemeklerin lezzetli bir karışımıydı. Yirmi yıl önce, iki yaz boyunca orada kaldığında, sık sık ona, ailesine ve arkadaşlarına yemek pişirirdi ve sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi muhteşem lezzetli yemekler pişirip servis ederdi.

Sally heyecanla başını geriye eğerek yeni idolüne baktı.

"Yemek *yapıp* yüksek topuklu ayakkabı mı giyiyorsun?" diye sordu, sanki bu, küresel sosyal sağlık hizmetleri ile dünya barışını müzakere etmek gibi bir şeymiş gibi.

"Evde hiç yiyecek yok," diye araya girdi Prentice ve Isabella'nın gözleri ona kaydı.

"Markete gideceğim."

Sally zıplamaya başladı. "Bel... Yani, Bayan Evangahlala ile markete gidebilir miyim? Gidebilir miyim, gidebilir miyim, gidebilir miyim?"

"Paket servis dedim," diye cevapladı Prentice.

"Babaaaaaaa!" diye sızlandı Sally.

"Paket servis," diye tekrarladı Prentice ve Sally'nin yüzü düştü. Kahretsin, lanet olsun.

Pes etti.

Elinde değildi. Sally'nin yüzünün düşmesinden nefret ediyordu.

Ancak, bu fikre alışmak için zamana ihtiyacı vardı. Ayrıca, oğlu Jason'ın evde film yıldızı Isabella Evangelista ile nasıl geçindiğini görmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Belki Bayan Evangelista yarın akşam bizim için yemek yapar," diye önerdi.

Sally zıplamaya başladı, alkışlayarak Isabella'ya doğru dönerek.

"Yapacak mısınız? Yapacak mısınız, yapacak mısınız, yapacak mısınız?"

Isabella kızına gülümsedi ve yumuşak bir sesle, "Tabii ki, tatlım," dedi. Sally zıplamayı ve alkışlamayı bıraktı ve Isabella'ya parlak gözlerle, mutlu bir şaşkınlıkla baktı.

Aynı anda Prentice, biri ona balyozla karnına vurmuş gibi hissetti.

Sonra öfkesi alevlendi.

Bu kadın, çocuklarına karşı büyük cazibesini kullanıp, sonra da hiç düşünmeden hayatlarından çıkıp gidecekti.

Mutfak tezgahının etrafında dolaşmaya başladı ve "Isabella, sana odanı göstereyim" dedi.

"Ben de geliyorum!" diye bağırdı Sally, Isabella'nın elini tutarak.

"Hayır, bebeğim, sen odana kitaplarını koy," diye emretti Prentice.

"Baba," diye sızlandı Sally.

"Şimdi, Sally. Isabella ile konuşmam gerek."

Sally, abartılı bir şekilde içini çekip merdivenlere doğru yürüdü.

Prentice, aile alanlarından uzak olan misafir süitine giden arka merdivenlere çıkan arka koridora yöneldi. Bu süiti, Fiona'nın misafirlerin mahremiyete ihtiyacı olduğunu söylemesi üzerine tasarlamıştı ve Fiona hayattayken, çok sayıda arkadaşı ve büyük ailesi sayesinde bu süit sık sık kullanılıyordu.

Cenazesinden bu yana hiç kullanılmamıştı.

Isabella onu takip etti.

Odaya girdiğinde etrafına bakındı ve Prentice kapıyı kapattı.

Sonra Prentice'e döndü.

"Çok güzel bir evin var," dedi yumuşak bir sesle. Prentice iltifatı görmezden geldi.

"Yatak odasındaki gardıropta çarşaflar var. Banyodaki dolapta havlular var. Bu oda," küçük ama sıcak ve rahat (ikincisini Fiona yapmıştı) oturma odasını işaret etti, "kendi telefon hattı, geniş bant internet ve televizyonu var, böylece mahremiyetiniz olabilir."

"Teşekkür ederim."

Prentice, isteklerini çok net bir şekilde belirtmesinin en iyisi olduğuna karar verdi ve gecikmedi.

"Benim evimdeyken mümkün olduğunca sık burada olmanı bekliyorum."

Vücudunun kaskatı kesildiğini yemin edebilirdi.

"Anlamadım?" diye sordu, yine o tuhaf, yumuşak sesiyle. "Beni duyduğunu sanıyorum," diye cevapladı.

"Prentice..." diye başladı ama o başını sallayınca durdu.

"Çocuklarımla bir yıl önce annelerini kaybettiğini biliyorsunuzdur. Sally açıkça o kadınsı boşluğu dolduracak birini arıyor ve bu kişi siz olmayacaksınız."

Gözleri onun gözlerinden hiç ayrılmadan, yüzündeki sakinliğini hiç kaybetmedi.

"Prentice..." diye tekrar başladı ama o konuşmaya devam etti. "Bu senin için bir tatil ama onların hayatı."

"Ben yapmazdım –"

Prentice onu kesip sert bir ses tonuyla, "Sen yapmaz mıydın?" dedi.

Hemen yere baktı ve "Bunu hak ettim" dedi. Tanrım, ne zor bir kadındı.

Zaten yüzeye çıkmış olan öfkesi, taştı.

"Bunu daha önce de söyledin ama Debs'e söylediğinde ciddi değildin, şimdi de ciddi değilsin."

Gözleri tekrar ona döndü ve ağzını açtı ama Prentice konuşmasına izin vermedi.

"Bu sefer ne oyunu oynadığını bilmiyorum ama benim oynamadığımı biliyorsun. Bilmen gereken şey, benim çocuklarımla oynamayacağın."

"Ben oyun oynamıyorum," diye soğukkanlılıkla cevap verdi.

"O zaman iyi," diye cevapladı adam, ama sözlerinden onun söylediklerine hiç inanmadığını anlamak imkansız değildi.

Ve Isabella da bunu fark etti.

Hafifçe öne doğru eğildi. "Ben de küçükken annemi kaybettim. Asla çocuklarla *oyun oynamam*, özellikle de senin çocuklarınla."

"Senin gibi bir kadının eğlenmek için ne yaptığını hiç bilmiyorum," diye karşılık verdi Prentice. "Sadece, ne tür bir eğlence peşinde olursan ol"

, benim ailemi ilgilendirmeyeceğini anlamamı istiyorum."

Kollarını kavuşturup dirseklerini kucakladı ve fısıldayarak, "*Bunu* hak etmiyorum," dedi.

Prentice sessiz
kaldı. Gözlerini
ondan ayırmadı.

Sonra, kendini durduramayacakmış gibi, "Sence ben ne tür bir kadınlım?" diye sordu.

Bunu sormamalıydı. O da biliyordu, Prentice de biliyordu.

Prentice bu konuyu kapatmalıydı.

Ama bırakmadı.

Bunun yerine, "Bir erkeğin kalbiyle hiç düşünmeden oynayan, sonra da en yakın arkadaşını aylarca hastanede yatarken, o lanet olası ilk ziyareti bile yapmaya tenezzül etmeyen türden bir kadın" diye cevap verdi.

Prentice, kadının bir anlığına soğukkanlılığını kaybedip acısını ortaya vurmasını, sonra da yeniden soğukkanlılığını kazanmasını, ilgisiz bir hayranlıkla izledi.

Yüzü hafifçe yumuşadı. "Belki de açıklamalıyım."

"Açıklama istemiyorum," diye cevapladı ve gerçekten de istemiyordu, yirmi yıl ve ölen bir eşin ardından açıklamalara ihtiyacı yoktu. "Birbirimizi anladığımızı bilmek istiyorum."

Isabella bir an sessiz kaldı.

Sonra fısıldadı, "Sally beni seviyor."

"Sally herkesi sever."

Isabella dudaklarını kısa bir süre birbirine bastırdı ve adam, bunun gerçek tepkisini gizlemek için bir çaba olduğunu yemin edebilirdi. Bu çaba işe yaradı; ilk tepkisini belli etmedi.

Sonra başını salladı.

"Elbette, Prentice," diye sessizce pes etti. "Bu odalarda kalacağım."

"Yarın akşam Sally'ye yemek pişireceğin zaman hariç. *Bu*, tutacağın tek tutacağın bir söz."

Onun onaylamasını beklemedi.

Çıktı.

Ve yemek siparişi verirken onu aklından çıkardı.

Sally'nin üzüntüsüne ve Prentice'in rahatlamasına rağmen, Isabella akşam yemeğine katılmadı.

* * *

Fiona

Fiona, misafir odasında takılmaması gerektiğini biliyordu ama Prentice'in Isabella'yı azarladığı sırada orada olduğu için bunu yaptı ve sözlü olarak böbürlenemediği için, ruhani olarak böbürlenmek istedi.

Bunu yapmamalıydı.

Yapmasaydı, Isabella Austin Evangelista'nın yaptığını kaçırmış olacaktı.

Prentice çantalarını getirdi ve Fiona ona nazikçe teşekkür ederken, Prentice onu tamamen görmezden geldi (bu Fiona'yı gülümsetmişti).

Sonra Isabella ceketini çıkardı ve Fiona, bunu Prentice'in önünde yapmadığı için çok mutlu oldu, çünkü altındaki gömlek yüksek yakalıydı ama kolsuzdu ve son derece seksi görünüyordu.

Sonra yatağı yaptı ve sanki tüm değerli eşyaları yüksek güvenli bir kasaya konulacakmış gibi dikkatlice valizini boşalttı, Prentice'in evleri için tasarladığı mütevazı (ama güzel) misafir odasına değil.

Yatağın yanına dört adet deri ciltli kitap koydu, pahalı gece kremleri, göz kremleri ve hatta (Fiona gözlerini kısarak küçük, sıkmalı şişeye baktı) *aromaterapi ürünleri* (Tanrı aşkına, *aromaterapi mi?*) arasında yerleştirdi.

Fiona kendini uzaklaştırıp küçük çocuklarıyla biraz zaman geçirdi.

Geri döndüğünde, Isabella bir gecelik giymişti ve Fiona, Prentice'in bunu görmediğine gerçekten, gerçekten, *gerçekten* çok memnundu çünkü Prentice sadece popo meraklısı değil, aynı zamanda çok görsel bir adamdı ve seksi iç çamaşırları ve seksi gecelikleri severdi ve bu, Fiona'nın gördüğü en seksi geceliktir.

Günlüğüne yazıyordu ama sayfaya dikkatlice kadife bir kurdele koyup diğerlerinin üzerine öylece koyduktan sonra günlüğü kapattı.

Sonra gardıropta düzenli bir şekilde sakladığı valizine gitti.

En büyük çantayı dışarı çıkardı, açtı ve yanına oturdu. Bacaklarını altına kıştırarak oturdu, astarı çıkardı ve yan tarafını karıştırdı; belli ki kendi yaptığı gizli bir bölmeydi.

Sonra, kendi üzerine katlanmış gümüş bir çift çerçeve ortaya çıkardı.

Fiona, o çerçeveyi açarken onun üzerine uçtu, ama içinde ne olduğunu görünce birkaç metre geri uçtu.

Bir tarafta Isabella ve Prentice'in birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Prentice Isabella'yı kollarında sallıyordu, Isabella ise kollarını Prentice'in boynuna dolamış, başını geriye atmış, Prentice ise başını eğerek ona bakıyordu ve ikisi de gülüyordu. Diğer tarafta ise sadece Prentice'in yakın çekim bir fotoğrafı vardı. Çok daha gençti ve her zamanki gibi çok yakışıklıydı.

Fiona'nın tanıdık geldiği bir şekilde kameraya bakıyordu.

Çünkü yüzü yumuşak, sıcak ve sonsuz sevgi doluydu.

O anda Isabella Austin Evangelista, Fiona'nın asla, asla, *asla* görmemesi gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı.

Prentice'in yüzüne parmağının ucuyla sevgiyle dokunduktan sonra, çerçeveyi açtı ve fotoğrafları yavaşça çıkardı. Sonra çerçeveyi çantaya geri attı ve çantayı gardıroba geri koydu.

Sonra banyoya doğru yürüdü.

Fiona dehşetle bakarken, tuvaletin üzerinde durarak fotoğrafları yırttı ve içine attı.

Ama henüz bitirmemişti.

Boynundan çok ince, narin, altın bir zincir çıkardı, geceliğinin korsesinden kurtardı ve Fiona, zincirin ucunda bir elmas nişan yüzüğünü gördü.

Güzel yüzünden sessizce gözyaşları akan Isabella Austin Evangelista, Prentice'in yirmi yıl önce ona verdiği nişan yüzüğünü tuvalete attı. Fiona, fotoğraflardan ve gözyaşlarından bildiği bu yüzüğün, yirmi yıl boyunca boynunda asılı kaldığını biliyordu.

Isabella tuvalette sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca bakakaldı.

Fiona ise Isabella'nın yüzünden, boynundan, göğsünden aşağıya doğru akan ve geceliğini ıslatan gözyaşlarını izledi.

O kadar çok gözyaşı.

Tanrım, hiç kimsenin bu kadar çok gözyaşı döktüğünü görmemişti, özellikle de sessizce.

Sonra Isabella kapı koluna doğru eğildi ve Fiona kendini "*Yapma!*" diye bağırmaya çalışırken buldu (ama başaramadı).

Isabella sifonu çekti.

Sonra odadan çıktı.

Fiona tuvaletin üzerine eğildi ve ilk kez Prentice'in mükemmel tesisatının arızalı olmasını umarak aşağıya baktı.

Öyle değildi.

Fiona yatak odasına geri döndü. Oda karanlıktı, Isabella yatakta hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı ama Fiona, süper keskin, doğaüstü duyularıyla, Isabella'nın ellerinin o kadar sıkı sıkı yumruklandığını gördü ki, ellerinde kırmızı lekeler vardı ama eklemleri beyazdı.

Fiona, Isabella'yı uzun süre izledi, ne hissettiğini bilmiyordu ama Isabella Austin Evangelista hakkında düşüncelerinde oldukça büyük bir değişiklik olduğunu düşünüyordu.

Isabella nihayet uykuya daldığında, elleri gevşeyip açıldığında ve Fiona, tırnaklarının avuç içlerinde bıraktığı derin izleri gördüğünde, bunun değiştiğini *anladı*.

Bu yeni, öfkeli, mor izler bile değildi.

Onları çevreleyen, tırnak şeklinde beyaz izlerin fazlalığıydı.

Üçüncü Bölüm

Zencefilli Kurabiyeler **Isabella**

Isabella, ertesi sabah çocukları okula bıraktıktan sonra Prentice'in arabasında Fergus'un evine giderken Prentice'in yanında oturuyordu.

Okul öncesi hazırlıkları dikkatlice kaçırmıştı, ancak kapısını açtığı için onları duyabiliyordu. Çoğunlukla Sally'nin durmak bilmeyen gevezelikleri, ama aynı zamanda Jason'ın alçak sesli mırıldanmaları ve Prentice'in derin, gürleyen emirleri. Çılgınca ama eğlenceli geliyordu.

Son dakikada aşağı inmeyi ummuştı (ve haklı çıkmıştı) ve Sally'den uzak durup soğukkanlı davranmak için elinden geleni yaptı ama başarısız oldu. Fiona'ya şaşırtıcı derecede benzeyen, tatlı, neşeli, kahverengi gözlü, kahverengi saçlı kızdan uzak durup soğukkanlı davranamadı. Bu durum Prentice için hem yürek burkan hem de rahatlatıcı olmalıydı.

Sonra Fergus'a gitmek için Prentice'den onu götürmesini istedi ve Prentice kabul etti.

Okula giderken, Sally o gece "Bayan Evangahlala"nın akşam yemeğinde ne pişireceği hakkında yaklaşık bin soru sordu, bir iki soru farkla. Sonra Prentice'in Range Rover'ının Isabella'nın kapısında durdu, kapıyı tokatlayıp deli gibi el salladı, ta ki Isabella gülümseyip el sallayana kadar. Ancak o zaman dönüp okula doğru koştu.

Isabella, ellerini sıkıca yumruk yapıp sakinleştirici acıyı hissederken, gözleri pencereden dışarıya bakıyordu.

"Bunu son kez yapacaksın. Bugün bir kiralık araba teslim edilecek," dedi ona.

"Evet," diye kısa bir cevap verdi.

Isabella kibar olmaya çalışarak devam etti. "Annie'nin bu hafta çok sayıda misafiri olacağını biliyorum ama birkaç pansiyonu arayıp..."

Adam sözünü kesti, "Bunu yapma."

Isabella ısrar etti, "Belki bir iptal olur ya da..."

Gözlerini yoldan ayırmadan, onu tekrar keserek, "Bunu yapma, Isabella," dedi.

Isabella bunu biraz şaşırtıcı buldu. Adam, onu evinde istemediğini açıkça belirtmişti. Çocuklarının yanında olmasını istemediğini de *son derece* açık bir şekilde belirtmişti. Neden başka bir konaklama yeri bulmasını istemiyordu?

"Sorun değil," diye devam etti. "Sürekli iptaller oluyor, eminim bir şeyler çıkar.

Adam ona hızlıca bir bakış attı, sonra tekrar yola döndü.

"Muhtemelen, evet." "O zaman, birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Hayır, aramayacaksın."

Dönüp ona baktı.

Yaş, ona karşı nazik davranmamıştı, diye düşündü. *Cömert* davranmıştı.

Onunla birlikte oldukları zamanlarda, onu gördüğü en yakışıklı erkek olarak gördüğü (çünkü öyleydi) o adamın şimdi nasıl daha yakışıklı olabildiğini anlamak, kaderin acımasız bir cilvesiydi.

Hâlâ kalın saçlarını (Northwestern'daki kız arkadaşlarına "en koyu koyu kahverengiden *tam olarak* iki ton daha açık" olarak tanımladığı) biraz uzun tutuyordu. Güneş ve kahkahalar, gözlerinin kenarlarından yayılan çekici çizgiler kazandırmıştı ona. Çenesi keskin köşeli yapısını kaybetmemişti, elmacık kemikleri de öyle. Gözleri her zamanki gibi olağanüstü güzel, her renkten oluşuyordu. Vücudu bile daha iyi hale gelmişti; daha iri, daha kaslı, daha güçlü bir yapıya sahipti.

Son zamanlarda başına gelen acımasız kader dönüşümünü düşünmekten vazgeçip, "Anlamıyorum" dedi.

"Buralarda tanınmıyorsun," diye açıkladı Prentice.

Laurent ve babası ve tabii ki lanet *Laurent* (o pislik) sayesinde *her yerde* tanınmıyordu.

"Buna alışkınım," dedi Isabella yumuşak bir sesle.

"Evet, eminim öyledir. Belki de burada *sevilen* biri olmadığını

"

Isabella sessizce nefes aldı. Bunu beklemiyordu.

Özellikle Debs'in önceki gün söylediklerinden sonra, Prentice'in söylediklerini saymıyorum bile, her iki olay da kalbini parçalamıştı.

Neyse ki, kalbi artık hiçbir şey hissetmeyecek kadar parçalanmıştı, bu yüzden kendini en yakın uçurumdan atmak istemedi, ki buralarda epeyce uçurum vardı.

Ama yine de, bunu beklemiyordu.

Bir zamanlar (yani yirmi yıl önce), Prentice'in köyü Isabella'nın hayatında bildiği tek güvenli limandı.

Şimdi ise, onun hakaret gördüğü bir yerdi.

Yumruklarını daha da sıktı ve pencereden dışarı bakarak, "Aramayacağım" diye mırıldandı.

"Evet, akıllıca," diye mırıldandı adam ve kadına, onu dinlemiyor gibi geldi.

Muhtemelen dinlemiyordu.

Adam Fergus'un evinin önünde durana kadar sessiz kaldı. Ona teşekkür edip elini kapıya koyarken ona bakmadı.

"Isabella," diye seslendi, durdu ve ona döndü. Elinde bir anahtar tutuyordu.

"Evin anahtarı," dedi ve kız anahtarı almak için elini uzattığında anahtarı avucuna bıraktı.

Gözleri uzaklaşmaya başladı ama aniden geri çekildi, hafifçe kısıldı ve avucuna odaklandı.

Isabella anında elini anahtarın üzerinde kapattı.

"Akşam yemeği hazırlayıp çocuklara şiddetli bir baş ağrım olduğunu açıklayacağım," dedi Isabella, adamın hala daralmış bakışları kapalı elini takip ederken dikkatini başka yöne çekmek istedi.

Adamın gözleri kadının gözlerine kaydı, ağzı sıkıydı ve çok kızgın görünüyordu.

"Neden böyle bir şey yaparsın ki?" diye bağırdı, sesi onun çok kızgın olduğu konusunda kadının çok haklı olduğunu kanıtlıyordu.

"Şey..." Isabella, onun öfkesi karşısında zihni boşaldı.

Onun hakkında pek çok şey hatırlıyordu (aslında, hemen hemen her şeyi) ama onu hiç öfkeli görmemişti (en azından *bu kadar* öfkeli).

Ne söyleyeceğini bilmiyordu, konuşabilecek miydi bile bilmiyordu.

Sonra ne söyleyeceğini hatırladı.

"Öyleyse sizi yemeğinize bırakıp odama gidebilirim."

Adam başını hafifçe salladı ve muhtemelen kontrolü ele geçirmek için, Isabella'nın omzunun üzerinden arkasına baktı.

Sonra gözleri onun gözleriyle buluştu.

"Anneleri beyin tümöründen öldü," dedi ve bu sözler sanki onun içindeki ölçülemeyecek kadar derin bir deliğin dibinden çıkarılmış gibi geliyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı Isabella. "Annie söyledi." "Baş ağrısıyla başladı."

Isabella, sanki çok güçlü biri ciğerlerindeki havayı bir anda boşaltmış gibi otomatik olarak bir ses çıkardı.

Ağlayacaktı.

Ağlayacaktı. Oh hayır.

Hayır, hayır, hayır, *hayır!*

Ağlayamazdı!

Elleri yumruk oldu, anahtar avucunu ısırdı, acı onu sardı ama ağlamadı.

Bunun yerine, "Ben bir aptalım" dedi.

Adam arkasını döndü, bir elini direksiyona, diğer elini debriyaja koydu.

"Başka bir şey bulacağım, söz veriyorum," diye gevezelik etti. Sadece başını çevirip ona bakabildi.

"Yiyecek zehirlenmesi!" diye bağırды, hem aptal hem de çaresiz bir sesle. "Yiyecek zehirlenmesi iyi bir fikir değil Isabella, çünkü

Yemek

yapacağını

düşünürsek,

gıda

zehirlenmesi

iyi bir fikir

değil." Evet,

aptal. Evet,

salak.

Evet, çaresiz.

Üçlü tehdit!

"Oh, tamam," diye mırıldandı Isabella, ama o çoktan arkasını dönmüştü.

Isabella kapısını açtı ve yine (bu sefer içinden) "Peki, *bir şeyler* düşüneceğim" diye söz verdi.

Kapıyı zar zor kapatabildiğinde, adam arabayla uzaklaşmıştı.

Garaj yolunda durup adamın SUV'sini izlerken, hayatındaki hemen her şeyi nefret ettiğini düşündü, ama o anda en çok nefret ettiği şey, Prentice'in ona "Isabella" diye hitap etmesiydi.

Sonra dönüp Fergus'un evine doğru yürüdü.

* * *

Fiona

"Flapjack!" Annie marketin koridorundan bağırdı, her iki elinde birer kutu flapjack tutuyor ve onları sallıyordu. "Çocuklar flapjack'i sever!"

"Onların kilerlerini doldurmuyorum Annie, onlara akşam yemeği yapıyorum," diye cevapladı Isabella.

"O yakışıklı adamın kilerinde stok yapmakta bir sakınca yok, beni duyuyor musun?" Mikey, reçel çeşitlerine merakla bakarak mırıldandı.

"O konuya girme," diye Isabella yumuşak bir sesle uyardı.

"Zaman tüm yaraları iyileştirir," diye mırıldanmaya devam eden Mikey'nin gözleri kısılmıştı.

Fiona, Isabella'nın açık bir tepki vermesine izin verirken dikkatle izledi, Mikey reçellere bakarken ve Annie Isabella'nın ittiği arabaya flapjackleri atarken.

Keder.

Saf.

Sonra onu maskeleydi.

Hayır, Fiona düşündü, zaman tüm yaraları iyileştirmiyordu.

"Üzüm reçeli nerede?" Mikey reçel seçkisine sordu. "Burada üzüm reçeli yok," Annie açıkladı.

"*Bu Amerikanca değil!*" diye bağırdı Mikey, başını Isabella ve Annie'ye çevirerek.

"Evet, Amerika'da *olmadığımızı* düşünürsek," dedi Annie yavaşça.

"Çocuklar üzüm reçelini sever," dedi Mikey otoriter bir sesle.

"Amerikalı çocuklar üzüm reçelini sever, İskoç çocuklar ise, bilemiyorum, marmiteyi sever," diye cevapladı Annie, Isabella arabayı ileri doğru iterken.

"Marmite mi?" diye sordu Mikey ve abartılı bir şekilde dehşete kapılmış bir yüz ifadesi takındı.

Limon marmelatı! Fiona çocuklarının tercihini haykırdı.

"Limon marmelatı," dedi Isabella hemen ve Fiona o kadar şok oldu ki, yanlışlıkla Mikey'nin içinden geçerek onu titretmesine neden oldu.

İnsanların içinden geçmekten nefret ediyordu ve bunu her ne pahasına olursa olsun önlüyordu. Fiziksel olarak hiçbir şey hissetmiyordu, sadece duygusal olarak, ama bu onu, insanlara hissettirebileceği tek şeyin soğukluk olduğu için, ölü olmaktan duyduğu normal üzüntüden daha da üzüyordu.

"Kedi mezarımın üzerinden geçti," diye fısıldadı ve Isabella bir kavanoz limon marmelatı alırken, etkisini arttırmak için bir kez daha titredi. Sonra bir tane daha aldı.

"Limon marmelatından nefret ederim, çok tatlı," diye mırıldandı Annie.

"Meyve ve şekerden yapılmış, meyve şeker *olduğu* için tatlı *olmaması* imkansız

tatlı olamaz," diye Mikey komik bir şekilde açıkladı.

Ne kadar komik olursa olsun, Fiona Mikey'i sevdiğine karar vermişti, ama Fiona onu dinlemiyordu.

Isabella'nın yanına yaklaşarak, "*Beni duyabiliyor musun?*" diye sordu.

"Ben tavuk şeritleri, patates kızartması ve bir çeşit sebze düşünüyorum," dedi Isabella, Fiona'nın mezar ötesinden gelen sesini açıkça duymuyordu. "Ne tür bir sebze?"

Bezelye, dedi Fiona.

"Brokoli mi?" diye sordu Annie.

"Sanmıyorum. Sebzeleri unutun, çocuklar sebzeleri sevmez," diye tavsiye etti Mikey ve Fiona onu sevdiğini unutup ona kötü bir bakış attı.

Geçtiğimiz bir yıl, bir ay, üç hafta ve beş gün boyunca (ve hatta daha fazlası, çünkü ölmeden önce çok hastaydı ama annesi o zaman yemek yapmasına yardım etmişti), Prentice beslenme konusunda pek iyi değildi.

Çocuklarının sebzeye ihtiyacı vardı.

"Yeşil fasulyeye ne dersin?" diye sordu Annie.

Bezelye! Fiona Isabella'ya bağırdı.

"Bezelye," dedi Isabella ve Fiona şok ve heyecanı çok derin olduğu için onlarla birlikte süzölmeyi bıraktı.

Tanrım, kadın onu duyabiliyor muydu?

O kadar uzun süre hareketsiz kalakaldı ki, rafların üzerinden uçarak diğer tarafa geçip onları yakalamak zorunda kaldı.

"Tatlı olarak ne yapıyorsun?" diye sordu Mikey, Fiona geldiğinde.

"Tatlı yok. Prentice'in onları kendimi sevdirmek için uğraştığını düşünmesini istemiyorum," diye cevapladı Isabella.

Fiona hayalet gibi gözlerini kapattı.

Dün, sevgili kocası nefret ettiği eski nişanlısını azarladıktan sonra, Fiona onu öpebilmeyi dilemişti (ilk kez değil).

Bugün ise onu tekmelemek istedi (bu da ilk kez değildi, ancak öldüğünden beri ilk kez oluyordu).

"Sen çok lezzetli sıcak çikolatalı dondurma yapıyorsun," dedi Annie Isabella'ya.

Sally Amerikan sıcak çikolatalı dondurmayı çok severdi, dedi Fiona heyecanla. *Jason'ın en sevdiği yemek ise kaymaklı dondurma. Onu yap!*

"Tatlı yok," dedi Isabella, tuhaf otoriter sesiyle yumuşak ama kararlı bir şekilde.

Annie durdu, Mikey de onunla birlikte durdu ve ikisi de Isabella'ya sert bir bakış attı, Mikey kollarını göğsünde kavuşturarak bakışını çok daha etkili hale getirdi.

"Tamam, Debs dün kontrolden çıkmıştı. Buna şaşırmamalısın, Debs *her zaman* kontrolden çıkardı," dedi Annie. "Prentice sana kızdı ama buna da şaşırmamalısın. Önce onu terk ettin ve hiçbir açıklama yapmadın, ki bunu beş *bininci* kez tekrar ediyorum, yapmalıydın. Ya da *benim* ona, Dougal'a, Debs'e ve *herkese* açıklamama izin vermeliydin. Hatırlatayım, bunu yapmama izin vermedin, yaklaşık... bilmiyorum, *beş bin kez*. Ya da *yıllardır* yapmak istediği şeyi babamın söylemesine izin vermeliydin. Son olarak, Prentice karısını kaybetti ve çok gergin. İki çocuğa bakıyor, kendi şirketini yönetiyor, en iyi arkadaşı çok mutlu ve eski kız arkadaşı onun çatısı altında yatıyor."

"Peki *bunu* kim ayarladı?" Isabella soğukkanlılıkla karşılık verdi ve yanında duran Fiona, görünmez bir şekilde onaylayarak başını salladı, çünkü özellikle Annie için bu çok alçakça bir hareketti.

Yine de Fiona, açıklanacak ne olduğunu ve Isabella'nın neden Annie veya Fergus'un bunu yapmasına izin vermediğini merak ediyordu.

Annie, utanarak kızardı.

"Sevdiğim tüm insanların iyi geçinmesini istiyorum," dedi sessizce ve Fiona kızgınlığını kaybetti.

Isabella da öyle.

Yine de Isabella, arabayı dolaşarak arkadaşının yanına gitti ve Annie'nin elini tuttu. "Öncelikle, neden hiç açıklamadığımı ya da senin açıklamana izin vermediğimi bildiğini düşünüyorum."

"Nedenini biliyorum," diye cevapladı Annie.

"Sadece aynı fikirde değilim." "Ben de değilim," diye ekledi Mikey.

Fiona yaklaşarak süzüldü.

"İkinizin de katılmadığını biliyorum," diye cevapladı Isabella. "Ama ben, içtenlikle, bu şekilde daha iyi olduğuna inanıyorum ve sizden bir kez daha benim isteğime saygı göstermenizi rica ediyorum."

Ne Mikey ne de Annie bu durumdan memnun görünmüyordu ama cevap vermediler.

Isabella devam etti, "Ve üzgünüm Annie, ama Prentice'in beni sevmesi gerekmiyor. Benimle iyi geçinmesi bile gerekmiyor. Bir hafta boyunca bana katlanmak zorunda. Sonra, tatlım, ben gideceğim. Ona bu baskıyı yapma, zaten yeterince sorunu var. Bırak da ben..." Isabella durdu, gözleri büyüdü, genelde soğuk yüzü mutlulukla doldu, Fergus'a gülümsediği önceki günkü gibi güzelliği parladı, sonra yüksek topuklu, şık, lüks, kahverengi botlarıyla küçük bir sıçrama yaptı ve "Buldum!" diye bağırdı.

Fiona şaşkınlıkla baktı, Isabella'nın yumuşak sesi bile heyecandan yükselmişti. "Ne buldun?" diye sordu Mikey, ona hevesle bakarak, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle

Yüzündeki ifade ve arkadaşına gösterdiği ilgi, Fiona'ya onun onu böyle sık sık görmediğini ve nadiren gösterdiği bu hali keyifle izlemeye niyetli olduğunu belli ediyordu.

Ama Isabella alışveriş arabasının tutamağına koşmuş ve sanki yeni bir hayata başlamış gibi, yenilenmiş bir enerji ve canlılıkla arabayı itiyordu.

"Çocuklar ve Prentice için yiyecekler *benden* olmayacak," diye duyurdu, gözleri rafları tararken, elleri çeşitli bisküvilere uzanıp onları inceledi. "Dondurmalar bile *benden* olmayacak. Prentice'e Annie'nin benimle alışverişe çıktığını ve *Annie*'nin aldığını söyleyeceğim." Bisküvileri incelemekten vazgeçip

şaşkın Annie ve Mikey'e neşeyle baktı. "*Asla bilmeyecek!*" Bitirdiğinde, neredeyse bağıırıyordu.

O kadar mükemmeldi ki, Fiona neredeyse gülecekti.

Bunun yerine, elinden geldiğince yüksek sesle (yani sessizce) bağırdı *Çikolatalı parmaklar ve kremalı bisküviler!*

"Çikolatalı parmaklar ve kremalı bisküviler," diye mırıldandı Isabella. Fiona, bir şekilde, bir şekilde Isabella Austin Evangelista'nın onu duyabileceği bir düzlemde, mutlu, havada süzülür gibi bir takla atmaktan kendini alıkoydu ve Isabella elindeki bisküvileri bırakıp Jason ve Sally'nin en sevdiklerini aldı. "Ve Prentice için zencefilli kurabiyeler," diye fısıldadı.

Fiona hayalet gibi gözlerini kapattı.

Prentice'in zencefilli kurabiyeleri sevdiğini hatırladı.

Fiona ondan nefret etmek istedi, ama tüm kalbiyle sevdiği bir adamın fotoğraflarını valizinin gizli bölmesinde taşıyıp, onun yüzüğünü boynuna saklayarak takan ve yirmi yıl boyunca onun zencefilli kurabiyeleri sevdiğini hatırlayan bir kadından nasıl nefret edilebilirdi?

Fiona'nın, büyük salondaki sabah karmaşasını duyabilmek için kapısını açarken onu yakaladığını da unutmamak gerekir.

Gerçekten mi?

Onun aldatıcı bir kaltak olduğunu düşünmek *isteyen* ölü hayalet karısı bile ondan nefret edemiyordu.

Ve ne olursa olsun, eve yiyecek getirmek için bahaneler buluyor ve Fiona'nın çocuklarına bezelye veriyordu.

Fiona da bir hafta boyunca Isabella Evangahlala'ya (Sally ona böyle her seslendiğinde Fiona gülmekten kırılıyordu) katlanmak zorundaydı ve çocuklarının karnını iyi yemeklerle doyurup dolaba limon marmelatı, kurabiye kavanozuna zencefilli kurabiye koyarsa, bunun çok daha kolay olacağını düşündü.

Clotted cream dondurma! Fiona çığlık attı.

Isabella arabayı ileri itti ve "Clotted cream dondurma" diye mırıldandı.

* * *

Isabella

Isabella, Prentice ve çocukların eve geldiğini duyduğunda Prentice'in evindeki odasındaydı.

Onlar yiyecekleri bırakıp alışveriş yapmak için şehre geri döndükten sonra, jet lag numarası yaparak birkaç saat orada kalmıştı.

Ancak, Isabella tanıdığı bir düzine kişiyle karşılaştığında ve çoğu onu görmemiş gibi davranırken, diğerleri onu tanımıyor gibi davranırken ve biri de sanki Afrika'daki kıtlığın tek sorumlusu oymuş gibi ona bakarken, köyde alışveriş yapmak o kadar da eğlenceli olmaktan çıkmıştı.

Annie, kutlamalar başlamadan önce o günü Isabella ve Mikey ile geçirmek için ayırmış olsa da, iki arkadaşı da köylülerin davranışlarını gördü ve Isabella dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek yalan söylediğinde itiraz etmediler.

Prentice ve çocuklar olmadan Prentice'in evinde vakit geçirmek, Isabella'nın yapmaması gerektiğini bildiği bir şey yapmasına neden oldu.

Ama elinde değildi.

Kendine evin turunu yaptırmıştı.

Annie, Prentice'in beş yıl önce çalıştığı firmadan ayrılıp kendi şirketini kurduğunu söylemişti. Beş çalışanı ve yeterli işi vardı, bu da işlerinin istikrarlı ve yoğun olmasını ve ailesinin rahat bir yaşam sürmesini sağlıyordu.

Bu evi de kendisi tasarlamıştı.

Ve ev olağanüstüydü.

Büyük pencereli geniş salon, merdivenlerin dibindeki büyük, dikdörtgen, parlak yemek masası, paslanmaz çelik aletlerle donatılmış son teknoloji mutfak ve devasa Amerikan buzdolabı, başlı başına olağanüstüydü. Açık sırtlı (ve yanları açık) geniş merdiven boşluğu, havada asılı gibi görünen (çünkü gerçekten öyleydiler) basamaklar, sıradışı ve şaşırtıcıydı. Üst kat, evin yanında yükselen kayalığın yanından besleniyordu, dört yatak odası (biri oyun odası/müzik odası) ve tam donanımlı bir banyo vardı, çocuk odaları ise kendi banyolarına sahipti. Ana yatak odası (Isabella'nın *gerçekten* yapmaması gerekse de çok hızlıca geçip gittiği) bir oturma odası, yatak odası, giyinme odası ve gömme küvetli bir banyoya sahipti.

Isabella, Fiona'nın kıyafetlerinin ve eşyalarının artık odada olmadığını fark etti ve bu onun kalbini sıkıştırsa da, Prentice'in yas sürecinin çok zor bir aşamasını atlattığına

Prentice'in, onun tahmin ettiği gibi çok zor bir yas sürecini atlattığına sevindi.

Evin onun tarafında bir çalışma odası (belli ki Prentice'in), büyük ve rahat bir kanepe bulunan bir televizyon odası (büyük salonda ya da evin diğer odalarında televizyon yoktu), bir tuvalet, geniş bir depo alanı ve bir çamur odası/çamaşır odası vardı.

Büyük odadan, Prentice'in yatak odasından ve hatta odalarındaki küçük özel odadan denize bakan balkonlar vardı.

Odalar çok geniş, havadar ve pencerelerle doluydu. Sarı ahşap zeminler, ahşap pencere erevesleri ve sprgelikler muhteşemdi. Tavanların sıra dışı çizgileri ve ilginç dokunuşları olağanüstüydü.

Tüm ev muhteşemdi.

Isabella'nın zevkine göre dekore edilmemişti (tabii ki). Isabella dağınıklığı, karmaşayı sevmez, temiz çizgileri severdi.

Ama burası kitaplar, resim erevesleri ve gururla sergilenen ama kötü işlenmiş ocuk resimleriyle dolu bir aile eviydi. Buzdolabı parçalarla kaplıydı. Giriş holü paltolar, botlar ve kirli amaşırlarla doluydu.

Yine de, Isabella'ya Fiona'yı hatırlatan bir havası vardı. Rahat bir şekilde döşenmişti, ancak kendine ve zevkine güvenen bir kadının kullanacağı cesur ve parlak renklerle eğlenceli ve neşeli bir hava katılmıştı.

Isabella'nın tam tersiydi, o dairesini dekore etmek için bir dekoratör tutmuştu ve kumaş, renk, perde gibi hiçbir şeyin seçiminde çok az söz sahibi olmuştu, umursamıyordu. Aslında görmüyordu bile.

Evi, hayatının sadece bir varoluş olduğu gibi, onun da sadece var olduğu bir yerdi.

Turunu ve akşam yemeği içlerini bitirdikten sonra odasına çekilmişti.

şimdi, sürpriz bir şekilde, yaklaşan ayak sesleri ve Prentice'in keskin bir sesle "Sally!" diye bağırdığını duydu.

Koşma sesleri merdivenlerden geliyordu ve Isabella, kapatmadığı kapıya doğru döndü.

Yoga yapmayı yeni bitirmişti.

Yıllardır kullandığı antidepresanları bırakmak için doktorundan yardım istemişti. Doktor bunu istememişti ama Annie sonunda hayallerini gerçekleştirdiğinde kendinden geçmek istemiyordu.

Aslında, yeterince uzun süre kendinden geçmiş olduğunu düşünüyordu. Son hapını iki gün önce almıştı.

Isabella, karanlık düşüncelerle başa çıkabileceğini hissediyordu (ve doktorunu da buna ikna etmişti) ve bunu başarmasına yardımcı olacak çeşitli mekanizmalar geliştirmişti.

Günlükleri vardı.

Etrafını düzenli ve temiz tutuyordu.

Uyumasına yardımcı olması için aromaterapi kullanıyordu ve bunun dışında, şu anda yoga yaparken olduğu gibi, başka zamanlarda da kullanıyordu.

O gün köyden ayrılmadan önce, Fern Goodacre'ın sevimli küçük dükkanından dört adet harika, ev yapımı mum satın almıştı. Biri oturma odasındaydı ve şu anda sakinleştirici bir lavanta kokusu yayıyordu, biri yatak odasındaydı ve ikisi de bir sonraki misafirler için gardıropta duruyordu. Prentice için küçük bir hediye idi, muhtemelen fark etmeyecek ve keyif almayacaktı.

Geniş paçalı, kömür grisi yoga pantolonu ve erik rengi, raf sütyenli bir kaşkorse giyiyordu. Ayakları çıplaktı ve saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, başının üstünde bir at kuyruğu tokası ile sabitlenmişti.

Isabella, babasının "şirket kıyafetleri" olarak adlandırdığı ve "şirkette"yken her zaman giymesini istediği kıyafetleri giymiyordu, ki bu, yalnız olmadığı sürece, neredeyse her zaman demektir.

Başka seçeneği yoktu. Harekete geçmeden önce, Sally okul üniformasını giymiş ve sırtında pembe ve mor sırt çantasıyla kapıdan içeri daldı.

"Eve geldik!" diye bağırdı, sanki Isabella onun hemen önünde değil de evin diğer tarafında duruyormuş gibi.

Isabella kendini tutamadı ve gülümsedi.

"Görüyorum tatlım."

Sally, Isabella'yı ve odadaki her şeyi, yerdeki yoga matını da dahil olmak üzere, iyice süzdükten sonra "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Isabella matı almak için eğildi ve merdivenlerde yetişkin ayak sesleri duyunca matı sarmaya başladı.

Kalbi bir an durdu.

"Yoga," diye cevapladı Isabella, elleri mat üzerinde hızla hareket ederken, Prentice'in Sally'nin ani ziyaretine nasıl tepki vereceğinden emin olamadan ve hazırlıklı olmak isteyerek.

Sally onun cevabına ilgiyi kaybetti ve mumun yanına dans etti.

"*Bu ne?*" diye fısıldadı, yaklaşarak sanki hayatında hiç mum görmemiş gibi ona bakarak.

Isabella, birinin yaklaştığı sesine konsantre olmayı unuttu ve Sally'ye doğru geniş bir adım attı, elini omzuna koydu ve onu nazikçe uzaklaştırdı.

"Dikkat et tatlım, bu açık bir alev." Sally ona gülümsedi.

Tanrım, ne kadar güzel bir çocuk, diye düşündü Isabella, beyni diğer her şeyi silip süpürdü.

Çocuk sahibi olmayı çok istiyordu. Onlarca çocuk doğurabilirdi. Aile fotoğraflarıyla ve çocukların beceriksizce yaptıkları sanat eserleriyle dolu, neşeli ve mutlu bir ev istiyordu.

Ne yazık ki, çocuk sahibi olamayacağını öğrenmişti. Yıllarca süren yürek parçalayıcı testler, tedaviler ve işlemlerden sonra bunun tamamen imkansız olduğunu anlamıştı.

Bu, Laurent'in onu değiştirmesinin sayısız nedenlerinden biriydi, diğerleri ise çoğunlukla onun bir pislik olmasıyla ilgiliydi.

"Güzel kokuyor, çiçek gibi," dedi Sally. "Kokusu böyle olmalı."

"Bunu nasıl yapıyorlar?" diye sordu Sally. Isabella matı bir kenara koydu ve çocuğun yanına çömeldi.

"Özel yağları, sıcak ve sıvı haldeyken, şunun üst kısmı gibi, balmumu ile karıştırıyorlar." Kafasıyla mumu işaret etti. "Sonra içine döküyorlar ve *voilà!*" Ellerini açıp parmaklarını salladı.

Sally kıkırdadı ve "Onlar sihirli yağlar mı?" diye sordu.

Isabella çocuğun uzun saçlarını omzundan çekip, "Evet, sanırım öyle, çünkü doğadan geliyorlar ve doğa sihirli." diye cevapladı.

Sally burnunu kırıştırdı. "Doğa sihirli değil. Doğa doğadır."

Isabella ona yaklaştı. "O zaman muhteşem bir gün batımını, çiçek açan bir elma ağacını veya sonbaharda bir Japon meşesini görmemişsin. Bence bunların hepsi sihirli."

"Sihirli olması için peri tozu olması gerekir," dedi Sally otoriter bir sesle.

Isabella ona gülümsedi. "Sanırım bu konuda haklısın."

"Sally," arkalarından derin bir ses geldi ve ikisi de irkildi ve dönüp kapının içinde duran Prentice'i gördü.

"Bayan Evangahlala'nın sihirli mumları var!" diye bağırdı Sally.

Prentice'in gözleri Isabella'ya kaydı ve Isabella nefesini tutarak yavaşça doğruldu. Prentice onun bu hareketini izledi, sonra bakışları vücudunu baştan aşağı süzdü ve saçlarına kadar indi.

Sonra, nedense, ağzı sıkılaştı ve gözleri tekrar kızına döndü.

"Sally, git sırt çantayı kaldır."

"Tamam," diye mutlu bir şekilde kabul etti ve Isabella'ya döndü. "Akşam yemeği pişiriyor musun?"

Isabella, "Evet" diye cevap verirken gözlerini Sally'den ayırmadı.

"Yardım edebilir miyim?"

Aman Tanrım, bu ne anlama geliyor?

Dudaklarını ısırmaktan kendini alıkoydu ve "Sanmıyorum tatlım. Çoğunlukla ocak ve fırınla ilgili ve bu muhtemelen güvenli olmaz," dedi.

Sally'nin yüzü düştü.

Isabella anında kendini çığlık atan bir cadaloz gibi hissetti.

"Belki tatlı olarak dondurmayı kaşıklayabilirsin," diye önerdi. "*Puding mi yiyeceğiz?*" Sally çığlık attı ve coşkusu

Isabella'yı o kadar şaşırttı ve büyüledi ki, gülmekten kendini alamadı.

"Evet, tatlım, puding yiyeceksin," diye cevapladı Isabella ve durdu, endişeyle Prentice'e, sonra tekrar Sally'ye baktı. "Baban için sorun yoksa."

Sally babasına döndü. "Puding yiyebilir miyiz? Yiyebilir miyiz, yiyebilir miyiz, yiyebilir miyiz?"

"Odadaki kitapları topla," diye cevapladı Prentice. "Pudingi sonra konuşuruz."

Sally gülümsedi, sonra Isabella'ya doğru eğildi ve (çok) yüksek sesle fısıldayarak, "Puding yemeyeceksem babam hemen hayır derdi," dedi.

Isabella güldü ve sonra, aniden, Sally Isabella'nın bacaklarına sarıldı. Isabella donakaldı.

Uzun zamandır kimse ona içten bir sevgiyle dokunmamıştı ve hayatında hiç bir çocuk tarafından kucaklandığını hatırlamıyordu.

Bu hoş bir duyguydu.

Gerçekten çok iyi.

Sally'ye dalmış olan Isabella, elini kaldırdı ve kızın yumuşak, güzel saçlarını hafifçe okşadı.

Sally başını geriye attı, Isabella'ya güneş gibi parlak bir gülümseme attı ve odadan koştu.

Isabella onu izledi, sonra gözleri Prentice'e kaydı. Adam cinayet işlemeye hazır görünüyordu.

Oh, *yine mi?*

O üfleyemeden Isabella konuştu: "Konuşmamız lazım. Kapıyı kapatabilir misin?"

Prentice tereddüt etmedi; görünüşe göre o da konuşmak istiyordu. Ya da belki birkaç şey söylemek istiyordu.

Kapı kapandığında ve o döndüğünde, Isabella hemen söze girdi: "Sundaeler Annie'nin fikri. Mutfağındaki tüm yiyecekler de öyle. Benimle alışverişe çıktı ve biraz abarttı."

Prentice ona sadece baktı ama Isabella, onun artık onu boğmak istemediğini görmekten memnun oldu.

"O böyle şeyler yapmaya meyillidir," diye devam etti Isabella.

Prentice ona bakmaya devam etti, sonra iç çekerek, "Evet, öyledir," dedi.

Isabella kendini tutamadı, görünüşe göre paçayı kurtarmıştı ve kendine küçük bir gülümseme izin verdi.

Prentice'in gözleri ağzına dikildi. Isabella gülümsemeyi kesti.

Sonra konuşmaya başladı. "Akşam yemeğini hazırlayıp buraya geleceğim. Çocuklara jetlag falan olduğunu söyleyeceğim. Sıcak çikolata sosu hazır, ocaktaki kapaklı tencerede, sadece ısıtıp dondurmanın üzerine dökmen gerekiyor. Krem şanti ve kiraz var, ben de biraz fındık doğradım..." Adamın yüzündeki ifadeyi anlayamadığı için tereddüt etti, ama bu işi bir an önce bitirmek için cesurca devam etti: "Tabii eğer böyle şeyleri seviyorlarsa." Yine durakladı, adam ise sessiz kaldı. "Fındık yani." Yine sessizlik. "All-American sundae gibi bir şey."

"Ne zaman yemek yiyeceksin?" diye sordu. "Anlamadım?"

"Akşam yemeği yapıp buraya geleceğini söylemiştin. Ne zaman yemek yiyeceksin?"

"Bir şeyler getiririm." Sonra adamın bundan hoşlanmayacağını düşündü, odalar güzeldi, temiz ve düzenliydi, belki de yukarıda yemek istemiyordu. "Eğer sorun olmazsa."

Sonra tamamen tuhaf bir şey söyledi. "Demek şehit o."

O kadar şaşırmıştı ki, tepkisini kontrol edemedi ve gözlerini kırttı.

"Anlamadım?" diye tekrarladı.

"Bu seferki oyunun. Şehit."

Sanki ona tokat atmış gibi hissetti ve refleks olarak ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi.

"Şehit rolünü oynamıyorum," dedi Isabella yumuşak bir sesle.

"Dün akşam yemeği yemedin, bu sabah kahvaltı yapmadın, Fergus'ta bir şeyler yemediysen tabii. Bu odalara zincirlenmiş gibi davranıyorsun."

"Bana zamanımı senin evinde geçirmemi istediğini söyledin..." Elini kaldırdı ve onu dışarı doğru itti. "Burada."

"Sanırım 'mümkün olduğunca sık' demiştim, her lanet dakikada değil."

"Mümkün olduğunca sık" ile "her lanet dakika" hemen hemen aynı şey değil mi? diye sordu Isabella, gerçekten şaşkın bir şekilde.

"Benimle kelime oyunları oynama, Isabella. Üniversite diplomam var. Bir işim, bir evim var. Lanet olası İngilizceyi biliyorum."

Yine aynı şey, fiziksel olmayan tokat.
Isabella Austin Evangelista'nın yapmayı bildiği bir şey vardı.
Öfkeden nasıl uzaklaşacağını biliyordu.
Bu nedenle, "Tamam, Prentice" diye fısıldadı.
Kaşları öfkeli gözlerinin üzerinde birleşti ve ona baktı.
O, sakın bir şekilde onun bakışlarını ve nefesini tuttu.
Sonra Prentice, "Tanrım, sanki seni hiç tanımamışım gibi" diye mırıldandı.
Onun tepkisine şaşırmadı. Yirmi yıl önce ilişkilerinde her şey mükemmel değildi.
Ama tutkulu bir ilişkiydi.
Kavga etmişlerdi ve bu konuda çok başarılıydılar.
O zamanlar, asla geri adım atmazdı. Onun öfkesiyle ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Bunu nasıl bildiğini, başlangıçta anlamıyordu.
Daha sonra bunun aşk olduğunu fark etti.
Bu yüzden onunla kavga ederken kendini güvende hissediyordu.
Isabella ona, onunla hiç tanışmadığını söylemek istedi. Ona, tanıdığı kızın aslında hiç var olmadığını söylemek istedi.
Onu kendisi yaratmıştı.
Aslında, Annie onu İskoçya'da ilk yazını geçirmeye davet ederek yaratmıştı.
Ama Prentice ona hayat vermişti.
Bu gerçek Isabella'ydı.
Bunun yerine, sessiz kaldı.
Birbirlerine bakmaya devam ettiler.
Sonra Prentice gözlerini kaçırdı, kapıyı açarak, "Aşağıda yemek ye, burada, umurumda değil" diye mırıldandı.
Onun merdivenlerden aşağı inip, gözden kaybolana kadar dönmesini izledi.
Sonra tekrar nefes almaya başladı.
Sonra doktorunun haklı olup olmadığını ve ilaçlarını almayı bırakmaması gerektiğini düşündü.
Sonra döndü, yoga matını aldı ve mumu söndürdü.

Dördüncü Bölüm

Tavuk Parçaları **Isabella**

Isabella yarım saat (tam olarak) bekledikten sonra aşağı indi.

O sırada saçlarını dağınık bir topuz halinde toplamaya karar verdi çünkü saçları pek çekici değildi, her yerinden saçlar çıkıyordu ve saçlarına bir şey yaparsa, basit bir akşam yemeği pişirmek için kız gibi mükemmel görünmeye çalışıyormuş gibi görünebilirdi. Ayrıca yoga kıyafetlerini giymeye devam etmeye karar verdi çünkü kıyafetlerini değiştirirse aptal gibi görünecekti; kraliçeye akşam yemeği pişirmeyecekti, sadece ailesine.

Ancak, geniş kollu ve yakasında köprücük kemiğini açığa çıkaran derin bir kesik bulunan, arkada kapüşonlu ve erik rengi kaşkorseyi ortaya çıkaran orman yeşili bir tunik giydi.

Ayaklarını çıplak bıraktı.

O sırada Prentice'in çocukların yanında olmasına izin verdiğine de karar verdi.

Tam olarak *izin* değil, ama neredeyse öyle, ya da en azından o düşünceyle hareket edecekti.

Böylece Isabella, Sally'nin yeni en iyi arkadaşı olmayacak ve onun güzel bir genç kadına dönüşmesini izlemeyecek, Sally ona hoşlandığı erkekler hakkındaki sırlarını paylaşırken, Isabella da Sally'ye maskara tüpünün ne zaman kuruduğunu anlamak gibi önemli bilgiler verecekti.

Ama en azından Isabella ondan saklanmak ve soğuk, mesafeli, Amerikan sürtüğü gibi davranarak küçük kızın kalbini kırmak zorunda kalmayacaktı.

Isabella odasından çıkar çıkmaz, uyumsuz bir gitar teli tınısı duydu.

Büyük salona vardığında üç şey fark etti. Birincisi, Prentice çalışma odasındaki çizim masasındaydı ve büyük salondan o odaya açılan çift kapı açıktı. İkincisi, Sally büyük, kare şeklindeki sehpanın yanında yerde oturmuş

masanın yanında oturmuş çizim yapıyordu. Üçüncüsü, Jason kanepede uzanmış, Fiona'nın gitarını pek de iyi olmayan bir şekilde çalıyordu.

Isabella gitara baktı ve gözyaşları boğazına kadar yükseldi. Fiona'nın gitarını unutmuştu.

Fiona gitarını her yere götürmezdi ama ondan pek ayrılmazdı. Gitarını çok severdi. Bir barda otururken gitarını çalar, kumsalda battaniyelerin üzerinde ateşin etrafında uzanırken de sık sık gitar çalar.

Isabella, Fiona'nın yeteneğinden o kadar etkilenmiş (ve kıskanmış) ki, eve döndüğünde gizlice ders almaya başlamıştı. Babası, onun piyano ve keman çalmayı tercih ediyordu ve altı yaşından on sekiz yaşına kadar ona bu enstrümanları çalmayı zorla öğretmişti.

Babası yokken yatağının altından gitarını çıkarıp çok çalışmıştı ama Fiona kadar iyi olamamıştı.

Sonunda çalmayı bıraktı ve Laurent'tan boşanıp Chicago'ya geri döndüğünde gitarını buldu ve bir hayır kurumuna bağışlayarak açık artırmaya çıkardı.

"Bayan Evangahlala!" diye bağırdı Sally. Isabella ona baktı, gözyaşlarını yuttu ve zorlukla gülümsedi.

"Sanırım akşam yemeğinde bana yardım edebileceğin bir şey buldum. Ama bir basamak ya da..." Isabella cümlesini bitiremeden, Sally ayağa kalkıp koridorda koşmaya başladı, tek ayakla köşeyi dönüp çamur odasında kayboldu.

Isabella, Sally'nin zorlukla bir basamak taburesini sürükleyerek geri geldiğinde, onu takip edip etmemesi gerektiğini bilemeden ona bakakaldı.

"O deli," diye mırıldandı Jason Isabella'nın arkasından ve Isabella ona gülümsedi.

Jason kızardı.

Jason'dan uzaklaşarak, büyük adımlarla ilerledi ve Sally'nin mutfaktaki tezgahın yanına tabureyi yerleştirmesine yardım etti.

"Tabureye çık tatlım, tavuğu unlayacaksın," dedi Isabella.

"Ben mi?" Sally, tavuğu unlamak sanki Akademi Ödülleri'nde kırmızı halıda yürümek gibi bir şeymiş gibi nefesini tuttu.

"Evet," diye onayladı Isabella ve daha önce hazırladığı marine edilmiş dilimlenmiş tavuk göğsü ve baharatlı un dolu Ziploc poşeti çıkardı. Sonra çekmeceleri açıp kapatarak mutfak havlusu aramaya başladı. "Dağınık olursa diye birkaç mutfak havlusuna ihtiyacımız var."

"Lavabonun yanındaki üçüncü çekmece," diye mırıldandı Jason ve Isabella'nın başı yana doğru sallandı.

O da onlara katılmış ve Sally'nin karşısındaki tezgahın karşısındaki tabureye çökmüştü. İlgisizmiş gibi davranıyordu ama Isabella aldanmamıştı. Gözleri (ve tesadüfen, gözleri tıpkı babasınıninkiler gibiydi) tavuklu Tupperware'in üzerindeydi. Gözlerinde bir ilgi kıvılcımı vardı, çok fazla değil, sadece bir kıvılcım, ama yine de bir şeydi.

Isabella, erkeklerin sadece paket servis yemekleri değil, yemekleri de sevdiğini düşündü.

Onun onlara katılmasına sevindi. Ancak bunu göstermedi. Sally'nin beline bir çay havlusu sardı ve bir tane de önlük şeklinde boynuna bir tane daha bağladı ve ona ne yapması gerektiğini gösterdi.

"Şimdi, parmaklarına tereyağı sosu bulaşmışsa, gözlerine yaklaştırma. İçinde tuz ve Tabasco var, yakar," diye uyardı Isabella.

"Tamam," dedi Sally, dikkatlice bir tavuk dilimini çıkararak ve yumuşak dokusuna yüzünü buruşturarak.

"Eğer yapmak istemiyorsan..." Isabella başladı.

Sally onu keserek bağırdı: "Ben yapmak istiyorum!"

"Tamam, tatlım," diye mırıldandı Isabella gülümseyerek. "Yap bakalım."

Sally, tavuk dilimlerini un karışımına atmadan önce marine sosunu silmeye konsantre olurken ağzının kenarından küçük dilini çıkardı ve Jason onu izledi.

Isabella uzaklaşıp akşam yemeğinin geri kalanı için hazırlıklara başladı.

Sonra, onun anlayamayacağı çılgın bir nedenden dolayı, "Bu annenin gitarı mı?" diye sordu.

Sonra bu sözleri geri alabilmeyi diledi. Ne düşünmüştü ki?

Neden bunu sordu?

Neden?

"Bunu nereden biliyorsun?" Jason'ın sesi sert çıkmıştı.

"Sanki annemin her zaman yanında taşıdığı gitar gibi görünüyor," diye mırıldandı Isabella, aklında başka bir konuşma konusu bulmak için çabalarken.

"Annemizi tanıyor muydun?" diye sordu Jason, şaşkın bir ses tonuyla. Tanrım, şimdi ne yaptım ben?

Tabii ki *onu* tanımıyorlardı, babalarını anneleriyle tanışıp aşık olmadan önce aldatan o korkunç Amerikalıyı.

Bu muhtemelen yatmadan önce anlatılacak bir hikaye değildi.

Neyse, o başlattı, devam etmek zorunda.

Lavaboda tencereyi suyla doldururken Jason'a dönüp baktı. "Evet. Uzun zaman önce arkadaştık."

"Onu hiç çalarken dinledin mi?" diye sordu Jason ve Isabella, hatıralara dalmış bir gülümsemeyi engelleyemedi.

Suyu kapattı ve tencereyi ocağa götürdü. "Evet, onu çalarken dinledim. Eskiden sürekli çalardı. Onu kıskanırdım. Çok yetenekliydi."

"*Annemi* kıskanıyor muydun?" Jason'ın sesi inanılmaz geliyordu ve Isabella, onun tepkisine şaşırarak omzunun üzerinden ona baktı.

Sesi kadar inanılmaz görünüyordu.

Dönüp Sally'nin arkasına yürüdü ve kızı gördüğü andan beri yapmak istediği şeyi yaptı. Sally'nin uzun, yumuşak saçlarını iki avucuyla geriye çekti ve sonra ellerini Sally'nin sırtında aşağı doğru gezdirdi.

Bunu yaparken (ve tekrar tekrar yaparken), tamamen samimi bir şekilde şöyle dedi: "Evet, Jason. Annen çok komik, inanılmaz derecede tatlı ve çok, çok yetenekli biriydi. Kıskanılacak pek çok özelliği vardı." Isabella, "O aynı zamanda çok da sevimliydi. Sen ve Sally onun en iyi yanlarını almışsınız. Bunu her halinizden anlayabiliyorum." Sonra bir an durdu ve gülümseyerek sözlerini bitirdi: "Ama gözlerin babanın gözleri gibi."

"Babam annemin gözlerine sahip olduğumu söylüyor," dedi Sally ve Isabella, kalbi sızlayarak onun saçını şakacı bir şekilde çekiştirdi.

"Evet, öyle, tatlım. Onun tıpatıp aynısı gibisin," dedi Isabella, Sally'ye bakarken yan tarafında bir hareket gördü ve çocuğa bakmaya başladı.

Sağına baktı ve Prentice'in geldiğini gördü. Prentice, kalçasını tezgaha dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ona öfkeli bir bakış atıyordu.

O bakışla nefesini tamamen kesmeden önce, Jason bağırdı, "Sally, sen...!"

Çok geçti.

Isabella aşağıya baktığında, Sally'nin Ziploc torbasındaki tavuğu sallamaya başladığını ama torbayı kapatmadığını gördü. Tezgahın her yerinde, dolapların altında, yerde ve ayrıca Sally'nin başından ayaklarına kadar her yerinde un ve tavuk parçaları vardı.

Sally yavaşça ona doğru dönerken, Isabella yana çekildi. Sally'nin elinde, neredeyse boşalmış Ziploc torba hala duruyordu.

Sally beyazla kaplıydı.

Isabella ona baktı ve Sally, başını geriye eğerek ona baktı.

Sonra Isabella kendini tutamadı, kız kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimli görünüyordu ve durum buna değerci, başını geriye attı ve kahkahayı patlattı.

Sally'nin kıkırdamasını ve Jason'ın "Tamamen deli" diye mırıldandığını duydu.

Onun sözleri Isabella'nın neşesini yeniden kabarttı ve gülmekten gözleri neredeyse kapanmış halde eğildi, ellerini Sally'nin başının iki yanına koydu ve yüzünü çocuğun yüzüne yaklaştırdı.

"Kar meleği gibi görünüyorsun," dedi ona.

"Öyle mi?" diye sordu Sally.

Isabella hala kıkırdarak başını salladı, sonra uzanıp Sally'nin omzundan bir tavuk parçası aldı ve ona gösterdi. "Tavuk parçaları olan bir kar meleği."

Sally daha da çok kıkırdadı, Isabella da öyle.

"Artık tavuk yemeyeceğiz galiba," dedi Jason kuru bir sesle.

Isabella Jason'a baktı ve yeniden kahkahaya boğuldu, onun çekingen gülümsemesini yakaladıktan sonra bir adım geri çekildi ve ağrıyan yanlarına kollarını doladı.

Bu kadar çok gülmemişti... O zamandan beri...

"Sally, buraya gel bebeğim, seni temizleyelim." Prentice iki adım öne çıkmış ve kızına elini uzatmıştı.

Kızına sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu ama eğlenmiyordu.

Isabella bunu nasıl biliyordu, bilmiyordu.

Ama biliyordu.

Isabella'nın kahkahası kesildi.

Sally çantayı tezgahın üzerine bıraktı, hala kıkırdayarak ve un serpiştirerek aşağı atladı ve babasının elini tuttu.

Isabella, onların köşeyi dönüp koridordan banyoya doğru yürüdüklerini izledi.

Prentice için endişelenemeyeceğine karar verdi.

O, Isabella'nın oyun oynadığını düşünüyordu. Elbette öyle düşünecekti.

Ama o oynamıyordu ve gerçek buydu.

O yüzden onu görmezden gelip çocuklara odaklanacaktı. Ve Prentice de...

Şey...

Anlaşmak zorunda kalacaktı.

Isabella Jason'a baktı, başını tezgaha eğdi ve "Bu tavukla ne yapabileceğimize bir bakalım, olur mu?" diye önerdi.

Daha fazla ikna edilmesine gerek kalmadan Jason tabureden atlayarak yardım etmeye başladı.

* * *

Fiona

Isabella uyurken, Fiona Isabella'nın yatağının yanında bacak bacak üstüne atmış bir şekilde havada süzülüyordu.

Yatağın başucundaki yığının en üstünde duran deri ciltli kitabı parmağıyla defalarca dürttü, parmağı her seferinde kitabın içinden geçti.

Isabella Austin Evangahlala'dan tekrar nefret etmeye başlamıştı.

Isabella, Fiona'yı kıskandığını söylemiş ve bunu içtenlikle söylemiş gibi görünmüştü.

Isabella onun hakkında tüm o güzel şeyleri söylediği ve bunları içten söylediği için de *değildi*.

Yoga pantolonları ona yakıştığı için de *değildi*, o kış her şeye yakışırdı, muumuu bile, ve o omuzlar... ve o

kollar! Kaltak.

Hayır, Fiona'nın evini kahkahalarla doldurduğu, Jason'ı gülümsettiği ve mucizevi bir şekilde akşam yemeğini kurtardığı için değil, çocuklar onu çok sevdi ve hatta bütün gece Isabella'nın kafasını koparmak ister gibi görünen Prentice bile, çocukların önünde bunu göstermemeye dikkat etse de, tabağını iki kez temizledi.

Fiona, ailesinin düzgün bir yemek yemesini ve tekrar gülmeye ve gülümsemeye başlamasını istiyordu.

Elbette istiyordu.

Ama aynı zamanda istemiyordu da.

Isabella'ya ya da başka bir kadına karşı değil, kız kardeşi Morag ya da Prentice'in kız kardeşi Debs hariç, ama *özellikle* Isabella'ya karşı değil.

Akşam yemeği (ve tatlı) boyunca Sally, eskiden Bella'nın yaptığı gibi, çok daha rahat, neredeyse ama tam olarak değil, sohbet etti. Isabella onu cesaretlendirdi ve hatta Jason, Sally'nin gevezeliklerinde ara verdiğinde, ki bu çok sık olmuyordu, sohbele katıldı.

Ailesi, bir daha yemek yiyemeyecekmiş gibi yemek yemişti, dondurmaları tatlılar büyük beğeni topladı ve Fiona'yı şaşırtan Isabella, Fiona'nın bunu yapabileceğini hiç beklemediği, şık Amerikan mirasçısı Isabella Austin Evangahlala, mutfağı tertemiz bıraktı.

Ölmüş olmasına duyduğu tüm öfkeyle (ki bu *çok fazlaydı*) ve Isabella Evangahlala'nın hayatta olmasına duyduğu tüm öfkeyle (ki bu da *çok fazlaydı*), Fiona kitabı dürttü.

Kitap hareket etti.

Kitaba bakakaldı.

Bir yıldan fazladır eşyalara dokunuyor, itiyor, üflüyordu ama buzdolabındaki Sally'nin çizimlerinden hiçbirini bile kıpırdatamamıştı.

Ama o kitap diğerlerinden yarım inç kadar kaymıştı ve bu, Küçük Bayan Düzenli ve Mükemmel Isabella Evangahlala'nın bıraktığı hal *değildi*.

Sonra bir ses duydu ve hayalet gibi kafası yana doğru döndü.

Jason.

O, onun odasında maddeden ayrıldı ve maddeleştirdi.

Jason gitarını çıkardığında anlamalıydı. Her seferinde, onun gitarını çıkardığında böyle olurdu. Bir süredir böyle bir şey olmamıştı,

o kadar uzun zamandır olmamıştı ki, Fiona bunun bittiğini düşünmüştü.

Jason ılık
atıyordu. Kabuslar.

O, Fiona lmeden önce de kabuslar görüyordu. Fiona hasta yatakta yatarken ve ona ulaşamayacak kadar zayıfken, o çığlıkları kendi kulaklarıyla duymuştu ve bundan nefret etmişti, ama daha çok bunun sebebi kendisi olduğu için nefret etmişti.

Hâla nefret ediyordu.

Prentice bir anda odaya girdi ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ellerini Jason'ın omuzlarına koyarak yatağın kenarına oturdu, doğal olarak derin olan sesi uykudan ve duygulardan dolayı gürültülüydü. "Jason, dostum, bu bir rüya. Sadece bir rüya."

"*Bu rüya değil!*" diye bağırdı Jason. "O öldü, değil mi? *ld!*" Ve böylece, gürültülü ve acı verici bir mücadele bağladı.

Jason sık sık fiziksel şiddet kullanırdı ve bu gece de onlardan biriydi.

Fiona bir süre havada asılı kalıp izledi, sonra çocuklarının banyosundan Sally'nin yanına süzüldü.

Bazen bu sırada uyurdu.

Ne yazık ki bu gece, o gecelerden biri değildi.

Sally yatakta oturmuş, başını sesin geldiği yöne çevirmiş, kk yüzü solgundu.

Sonra yorganı geri attı ve Fiona nereye gittiğini anladı.

Her zaman Prentice'in yatağına gider, yatağa girer, yorganı başına eker ve her şey bitip Prentice geri dönene kadar beklerdi. Sonra ona sıkıca sarılır, Prentice onu kollarının arasına alır ve Sally babasıyla birlikte uyurdu.

Bu olduğunda, Fiona bir süre onlarla kalır, sonra gecenin geri kalanını Jason'ın yanında geçirirdi.

Sally yataktan atladı ve Fiona da onunla birlikte utı.

Ama Sally Prentice'in odasına gitmedi.

Merdivenlere koştı. Sonra merdivenlerden aşağı koştı. Sonra büyük odadan geçip koridordan aşağı koştı ve misafir odasına giden merdivenlere döndü.

Fiona'nın hayalet gibi alt yarısı, hayalet gibi gövdesi yerinde sabit kalmışken bile ileriye doğru süzölmeye devam etti ve hayalet gibi gözleriyle gördüklerine bakakaldı.

Merdivenlerde oturmuş, neredeyse ikiye katlanmış, dirsekleri dizlerinde, alnı avuçlarının içinde, acı dolu bir pozda Isabella Evangahlala vardı.

Fiona'nın bacakları geriye doğru uzanırken, Isabella başını kaldırdı ve gözleri Sally'ye kilitlendi.

Sonra kollarını ve bacaklarını açtı ve durmuş olan Sally, kadının kollarına koştu.

O kollar Fiona'nın kızını sardı. Ve sıkıca sardı.

Jason'ın sessiz çığlıkları onlara doğru yayılırken, birbirlerine sarıldılar.

Sonunda, Sally başını geriye eğdi.

"Seninle yatabilir miyim?" diye sordu, annesinin hayalet gibi kalbini parçalayan çekingen, hüznölü bir sesle.

"Tabii ki, tatlım," diye cevapladı Isabella yumuşak bir sesle.

Fiona, Sally'nin bir ton ağırlığında olduğunu biliyordu, ama yine de onu kucağına alıp yatağı taşıdı.

Fiona yatağın yanında süzölürken, Isabella Sally'yi önüne yatırdı, ona sıkıca sarıldı, kollarında salladı ve Sally'nin saçlarının arkasına Springsteen'in "Thunder Road" şarkısını yumuşak bir sesle söylemeye başladı.

Sally uykuya daldı.

Isabella boynunu kıvrarak yüzünü Sally'nin saçlarının üstüne koydu.

Sonra Isabella da uykuya daldı.

Ve Fiona, Isabella'yı yeniden nefret etmeye karar verdi.

Çünkü artık *Fiona*, Isabella Austin Evangahalala'yı kıskanıyordu. Ve Fiona'nın kıskanacak çok daha fazla şeyi vardı.

* * *

Prentice

Prentice odasına dönüp yatağının boş olduğunu görünce şaşırdı.

Jason'la olan olaydan sonra (Isabella'nın aptalca ve kaba bir şekilde ölen annesinden bahsetmesiyle daha da kötüleşen), Sally'nin uyanıp yatağına tırmanacağını düşünmüştü.

Uyanık ve kendi yatağında üzgün olabileceğini düşünerek, Prentice onun odasına gitti. O da orada değildi.

Korku onu sardı ve odasından çıktı, oyun odasını kontrol etti ve sonra hızla merdivenlerden aşağı indi.

Büyük odadaki kanepede ya da televizyon odasındaki kanepede de yoktu. Çalışma odasına baktı ve sonra koridorda durup kızının nerede olduğunu merak etti.

Sonra yavaşça başını çevirip koridora baktı. Sally oraya giderdi. Hiç şüphe yoktu.

Misafir odasının kapısı açıktı ama Sally kanepede değildi.

Süitin yatak odasının kapısı da açıktı ve Prentice, yastıkların üzerinde Sally'nin siyah saçlarını ve Isabella'nın sarı saçlarını gördü.

Yatağın yanına yürüdü ve ay ışığıyla aydınlanan odada onlara baktı.

Kızı, Isabella'nın vücudunun kıvrımlarına sıkıca sarılmış, kollarını kıza sıkıca dolamıştı. Isabella'nın saçları, Sally'nin saçlarıyla karışmıştı, koyu ve açık renkli. Çarşaf Isabella'nın beline kadar inmişti ve üzerinde dantelli bir gecelik olduğunu görebiliyordu.

Prentice'in ilk çılgın düşüncesi, yatakta onlara katılmaktı.

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu ve onu hemen bir kenara attı.

İkinci düşüncesi, kızını o kaltağın kollarından koparıp onu uzaklara götürmekti.

Bunun yerine, odadan çıktı, çalışma odasına gitti, kendine iki parmak viski doldurdu, yatak odasına gitti, bir sweatshirt giydi ve balkona çıktı.

Akşam yemeği ilginç geçmişti.

Yirmi yıl önce aşık olduğu kadın geri dönmüştü, ama tam olarak değil.

Isabella'nın sözünü kesmeden konuşabileceği, telaşlı bir enerji ve dakikada bir mil hızla akan bir sohbet yoktu.

Ama uzun, kalın saçları vardı (bu onu sinirlendiriyordu ama sarışını sevdiğini itiraf etmek zorundaydı, ona çok yakışıyordu) ve saçlarını, onu soğuk bir güzellikten ziyade

(maalesef öyleydi) soğukkanlı bir güzellikten ziyade, zahmetsiz bir güzelliğe sahipti.

Onu ulaşılmaz gösteren, gülünç derecede pahalı tasarımcı kıyafetleri giymiyordu, ama onu gerçek ve aynı zamanda çok seksi gösteren eşofman altı ve tunik giyiyordu.

Sally unla ilgili kazayı yaşadığında, Isabella kontrolsüz bir şekilde kahkahalarla gülmüştü ve o, bunu itiraf etmekten nefret etse de, Isabella'nın kahkahalarla dolu yüzü, hatırladığı gibi, büyüleyiciydi.

Ve kızının çocukça hatası yüzünden onu aptal gibi hissettirmemişti.

Akşam yemeği sırasında hem Sally'ye hem de Jason'a sık sık gülümsemiş, Sally'nin gevezeliklerine katılmış ve Jason'ı sanki nitelikli bir yas danışmanıymış gibi dikkatlice konuşturmuştu.

Ve yemekleri rüya gibi lezzetliydi.

Ama Prentice'i sanki yokmuş gibi tamamen görmezden geldi. Tamamen.

Prentice bunun kendisini rahatsız ettiğini fark etti.

Sonra bunun onu rahatsız etmesi onu daha da rahatsız etti.

Şimdi ise, bu konuyu düşündüğü gerçeğinin kendisini daha da rahatsız ettiğini fark etti.

İçkisini yudumladı.

Isabella, çocuklarının kalbine girmeye kararlı görünüyordu.

Ve her zamanki gibi, bu konuda çok başarılıydı.

Sally ona zaten yarı yarıya aşık olmuştu ve Jason, annesi öldüğünden beri Prentice dışında kimseyle annesi hakkında konuşmamıştı.

Prentice içkisini bir yudum daha aldı.

İki seçeneği vardı: onu kovmak ya da çocuklarına en kötüsünü yapmasına izin vermek ve o onları terk ettiğinde parçaları toplamak.

Onu kovmak, Annie'nin kalbini kırmak anlamına geliyordu ve Annie hayatında yeterince kalp kırıklığı yaşamıştı, daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Çocukları, Isabella Evangelista'dan çok daha iyi bir kadın tarafından terk edilmişti ve hayatta kalmayı başarmışlardı.

Isabella da bunun bir parçası olsa da, Prentice mutfağında kahkahalar duymayı ve oğlunun gülümsemesini görmeyi seviyordu. Jason aylardır gülümsememişti.

Viski'den bir yudum daha aldı.

Gerçekten başka seçeneği yoktu ve bu onu en çok rahatsız eden şeydi.

"Lanet olsun," diye denize mırıldandı.

* * *

Fiona

Bunu tekrar söyleyebilirsin, Fiona'nın sessiz sözleri kocasına ulaşmadı.

O içkisini bitirirken, Fiona onunla birlikte süzülüyordu, kocasının güzel gözleri denizden hiç ayrılmıyordu.

O, onlar için o araziye bulmuş, ona bir servet ödemiş ve kayalığın yarıklarından bir ev oymuştu.

Fiona, köyden uzaklaşmak istememişti, her ne kadar orası arabayla sadece on dakika uzaklıkta olsa da. Ama Prentice, ailesi için mahremiyet ve alan istiyordu.

Ve denize ihtiyacı vardı.

Bu yüzden Fiona'nın başka seçeneği yoktu.

Bardağı korkuluğa koydu, bu da onu sinirlendirdi.

Balkonda düşüncelere daldığında hep böyle yapardı, ki bu sık olmazdı ama olurdu.

Prentice huysuz olabilirdi, çoğunlukla işiyle ilgili konularda ve son zamanlarda ölen karısıyla ilgili konularda.

Kadın, bazen günler, hatta haftalar sonra onun viski bardaklarını bulurdu ve bardaklar yağmur suyu ile dolmuş ve kirlenmişti. Bu çok saçmaydı. Adam neden bardağını içeriye götürmüyordu?

Odaya girdi, sweatshirt'ünü çıkardı ve yatağa girdi.

O, Prentice'in uzandıktan uzun bir süre sonra uykuya daldığını anladı.

Sonra alarm saatinin yanında durup "kapat" düğmesine tekrar tekrar basıyordu, parmağı her seferinde düğmeyi geçiyordu.

Geç olmuştu. Jason ile olan olaydan sonra, kızının güvenli bir sığınak olarak onun yatağına gitmediğini, aksi n e

kucaklanmış olduğunu öğrenmişti ve bu onu çok üzmüştü, çünkü bunu çok iyi yapıyordu.

Çocuklar ertesi gün okuldan izinliydi, böylece Annie ve Dougal'ın pikniğine katılabileceklerdi, bu yüzden erken kalkması gerekmiyordu.

Ve uykuya ihtiyacı vardı.

Fiona düğmeye defalarca bastı ve sonra, sabrı taşıp son *bir kez daha bastığı*nda, düğme basıldı, alarmin açık olduğunu gösteren ışık söndü ve Fiona sevinçli, zafer dolu bir gülümsemeyle gülümsedi.

Sonra sevinçli, zafer dolu (ama sessiz) bir kahkaha attı.

Sonra kocasının yanağına hayalet gibi bir öpücük kondurdu, bu da kocasının yatakta heyecanla dönmesine neden oldu, ki bu her zaman yaptığı bir şeydi, ama hayattayken uyurken onu öptüğünde *hiç* yapmadığı bir şeydi, bu yüzden neden öldükten sonra bunu yaptığını merak etti.

Sonra oğlunun odasına gitti ve o uyurken yanında durdu.

Beşinci Bölüm

Piknik *Prentice*

Prentice gözlerini açtığında, yatak odasının bir duvarını oluşturan pencerelerden Eylül sonu güneşinin parladığını gördü.

Pencereden dışarıya baktı.

Sonra gözleri alarm saatine kaydı.

Saate doğru eğildi; hiç kapatılmayan alarmın bir şekilde kapatılmış olduğunu gördü.

Uyuyakalmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, yorganı geri çekip yataktan fırladı.

Çocukları uyandırması, kahvaltı yaptırması, duş alması, giydirmesi ve piknikten önce bazı işleri halletmesi gerekiyordu.

Çamaşır yıkaması gerektiğini de unutmamak lazımdı, yoksa çocukların pikniğe giyecek kıyafetleri olmayacaktı.

Odasının kapısından çıktı ve aniden durdu.

Sally'nin konuşmasını duydu, sonra Jason'ın alçak sesle mırıldanmasını duydu, ardından Isabella'nın kahkahasını duydu, çılgın ve sınır tanımayan bir kahkaha değil, daha yumuşak, daha kontrollü ve aynı zamanda açıkça samimi bir kahkaha.

Evinde bu sesleri duyunca içinden bir şeyin yerleştiğini hissetti ve bu şey, şaşırtıcı bir şekilde, hoş olmayan bir şey değildi.

Yine de bu onu rahatsız etti.

Merdivenlere doğru büyük adımlarla yürüdü ve aşağı inerken büyük odadaki manzarayı inceledi.

Sally ve Jason, ikisi de hala pijamalarıyla, tezgâhın önündeki taburelerde oturmuş, sırtları ona dönük ve yemek yiyor gibi görünüyorlardı.

Isabella ocaktaydı ve Prentice merdivenlerden aşağı inerken, bir elinde tava, diğer elinde spatula ile döndü.

Onun hareketini fark etti ve biraz sendeledi, aniden durdu ve dudakları aralık halde ona baktı.

Hafızasının derinliklerinden, o tereddütlü adımı hatırladı. O zarafet
kişileştirilmiş ama ne zaman o şaşırınca
şaşırdı, kararsız

kararsız ya da kendi coşkusuyla boğulduğunda, beceriksiz olabiliyordu.

O zamanlar Prentice bunu sevimli bulmuştu. Şimdi de aynı derecede sevimliydi.

Kahretsin, diye düşündü.

"Baba!" diye bağırdı Sally, belli ki Isabella'nın bakışlarını takip ediyordu.

"Bayan

Evangahlala bize nanola krepleri yaptı!"

"Gra-nola," diye düzeltti Jason, her zamanki gibi olaydan sonraki sabah olduğu gibi huysuz ve yorgun görünmüyordu, aksine dinlenmiş ve bir yıldan fazladır olmadığı kadar normal halini almıştı.

Sally kardeşine baktı ve "Na-nola" diye tekrarladı. "Gra-nola," diye tekrarladı Jason.

"Ben de öyle dedim," diye sabırsızca karşılık verdi Sally. "Na-nola." Jason'ın bakışları Isabella'ya kaydı ve "Gördün mü? Delinin teki," diye mırıldandı.

Isabella, Jason'a göz kamaştırıcı bir gülümsemeye baktı. Prentice de bu gülümsemeyi görünce içinden bir his geçti ve bu da hoşuna gitmedi, bu da onu daha da sinirlendirdi. Sonra, devasa, mükemmel, altın rengi bir krep gibi görünen şeyi tavadan çıkarıp Jason'ın tabağına koydu.

Prentice tezgahın yanında durdu ve krep inceledi. Jason hiç vakit kaybetmeden üzerine tereyağı ve altın rengi şurup döktü. Prentice haklıydı, krep mükemmel görünüyordu.

Prentice dikkatini Isabella'ya çevirdi.

Saçları yine dağınık bir topuz halindeydi, ama uzun, kalın bir tutam saç topuzdan düşmüş, boynuna doğru kıvrılarak köprücük kemiğinden aşağıya, göğsünün derisine kadar uzanıyordu.

Dün giydiği eşofmanla hemen hemen aynı renkteki saten bir sabahlık giyiyordu. Erkek tarzında kesilmişti ama sadece uyluklarının üst kısmına kadar geliyordu. Belden bağlanmıştı ama önü geniş ve açık bir şekilde açılmıştı ve siyah dantelli geceliği ortaya çıkmıştı.

Kaşkorse ona tam oturuyordu, dantelli kenarları göğüslerinin kıvrımlarını baştan çıkarıcı bir şekilde çevreliyordu. Dekolte kısmı, çok fazla açık olmasa da, daha da baştan çıkarıcıydı.

Geceliğin eteği sabahlığın altından görünmüyordu, bu da geceliğin sabahlıktan daha kısa olduğu anlamına geliyordu.

Isabella'nın geceliğinin sabahlık olmadan nasıl görüldüğüne dair zihninde bir resim oluştu ve vücudu başka bir fiziksel tepki verdi, karnında değil, başka bir yerde ve bu da hiç de hoş olmayan bir tepki değildi.

Ve bu tepki çok yoğundu.

"Bir tane daha istiyorum!" diye bağırdı Sally, şans eseri Prentice'in zihninde Isabella'nın kısa, dar, siyah dantelli geceliği ile oluşturduğu resmi silerek.

"Zaten iki tane yedin tatlım," diye cevapladı Isabella.

Sally sıırıttı. "Biliyorum ama çok lezzetliler ve bir tane daha istiyorum."

"Neden Bayan Evangelista'ya bir tane vermiyorsun?" Jason, Isabella'nın adının doğru telaffuzunu vurguladı ve devam etti, "Ve belki babam da bir tane ister."

Prentice, kızının oğluna komik, burun kıvrarak "cehenneme git" bakışı attığını izledi.

Prentice, oğlunun Sally'nin komik, burun kıvrarak "cehenneme git" bakışına gözlerini devirmesini izledi.

Prentice, onların etkileşimine neredeyse gülecekti, ki bu, geçen yıl çok nadiren yaptığı bir şeydi, çünkü gülünecek bir şey yapmaları çok nadirdi, daha doğrusu Jason yapmamıştı.

"Biraz zaman tanı ve bunların midende yerleşmesine izin ver, Sally," dedi Isabella yumuşak bir sesle, ocağa dönerek. "Piknikte midene fazla yük bindirmek istemezsin."

"Tamam," dedi Sally, şaşırtıcı bir şekilde hemen kabul etti.

Prentice, Isabella'nın ocağa doğru yürüdüğünü izledi, gözleri satenin altında sallanan kalçalarına, sonra da mutfağında zarifçe hareket eden uzun, bronz bacaklarına takıldı.

Ocağa vardığında döndü ve ellerini kaldırarak bornozunu sıkıca kapattı. "Pankek ister misin, Prentice?"

Gözleri birdenbire onun yüzüne çevrildi.

Çocuklarına baktığı zamanki gibi açık ve samimi değildi. Soğuk ve mesafeliydi.

"Lütfen," diye cevapladı ve kahveye doğru yürüdü.

Cezve neredeyse doluydu.

Fiona her zaman kahveyi yapardı ve karısı harika kahve yapardı.

Prentice'in kahvesi, tıpkı yemekleri gibi berbattı.

Fiona hastalandığında ve öldükten sonra, neredeyse her sabah Prentice kahveyi yapmak zorundaydı, ancak annesi, Fiona'nın annesi, Debs veya Morag'ın orada olduğu sabahlar hariç. Fiona öldükten sonra çocukları farklı bir normale döndürmek için, onun isteği üzerine, ailesi aylardır yardım etmek için gelmiyordu.

Uzun zaman olmuştu. O zamandan beri kahve kokusuyla uyanmamıştı...

Prentice, içgüdülerindeki o his yoğunlaştığı için düşüncesini tamamlayamadı.

Lanet olsun, diye düşündü yine.

Kendine bir fincan kahve doldururken, Isabella sıcak tavaya tereyağı koydu ve tereyağı hemen eridi. Isabella tereyağının üzerine hamuru dökerken onu izledi ve kahve fincanının ocağın yanında durduğunu gördü, fincan da kahve demliği gibi neredeyse doluydu.

Çocuklarını beslemekle o kadar meşguldü ki, bir fincan kahve içecek zamanı bile olmamıştı.

Lanet olsun, diye düşündü bir kez daha.

Sally gevezelik ediyor, Jason yemek yiyor, Isabella krep ve Sally'nin gevezeliklerine konsantre oluyordu ve Prentice, dün gece olduğu gibi, Isabella'nın onun orada olduğunu bile unuttuğunu hissetti.

Prentice'in bilmediği nedenlerden dolayı, ama muhtemelen onun yeni oyununu son derece sinir bozucu bulduğu ve anında o da bir oyun oynayabileceğine karar verdiği için, Isabella'nın çalıştığı yere yakın ocak kenarına yürüdü. Tezgaha sırtını dönerek, kalçalarını tezgaha dayadı ve kahvesini yudumladı.

Kahve gerçekten muhteşemdi.

Tanrım.

"Piknikten önce bana manikür yapar mısın?" diye sordu Sally Isabella'ya.

Prentice ona dönüp baktı ve şaşkınlıkla Isabella'nın kıpır kıpır olduğunu gördü. Tavayı bu tarafa o tarafa çevirerek, o o o o o spatula o o o o o

dalgın bir şekilde. Ancak gözleri tavaya değil, Prentice'in arkasındaki tezgaha bakıyordu.

"Yapamam, Sally," diye tezgaha cevap verdi. "Kahvaltıdan sonra, pikniğe yardım etmek için Annie'nin evine gitmem gerekiyor."

"Ben de gelebilir miyim?" diye bağırdı Sally.

"Gelebilir miyim, gelebilir miyim, gelebilir miyim?"

Isabella cevap vermedi.

Onun etrafından dolaştı, sonra ani bir hareketle durdu. Başını yana eğdi, tezgahı inceledi, iç geçirdi, sonra başını geriye eğdi ve ona baktı.

Yüzünde nazik bir ifadeyle, yumuşak bir sesle, "Üzgünüm, Prentice, sakıncası var mı? Granola'nın önünde duruyorsun," dedi.

Makyajsız yüzünü inceledi ve o soğuk ifadesine rağmen, geri döndüğünden beri hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

Kızın açıkça istediği gibi yolundan çekilmek yerine, inatçılık yapma ihtiyacı hissederek, dönüp engellediği granola kasesini aldı, tekrar döndü ve ona uzattı.

O da aldı.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce ve kibarca.

Ocağın önüne geçip zarif bir hareketle granola'yı krepin üzerine serpti, sonra kaseyi Prentice'in tersi yönde kenara koydu ve ustaca krepı çevirdi.

Prentice, bunu büyüleyici bir şey gibi izledi, ki garip bir şekilde öyleydi.

"Ee?" diye bağırdı Sally.

Prentice, Isabella'nın elini izlemeyi bırakıp kızına baktı.

"Ben de gidebilir miyim?" diye sordu Jason sessizce, gözleri mutfağın karo zeminine dikilmişti.

Prentice, annesi öldüğünden beri pek hiçbir şeye katılmak istemeyen oğlunun bu isteği karşısında donakaldı.

Garip bir şekilde, Isabella'nın da yanında donduğunu hissetti. Yavaşça dönüp Jason'a baktı. Profili kibar ve mesafeli değildi. Yumuşak, sıcak ve inanılmaz derecede çarpıcıydı.

Prentice yine o ağırlığı midesinde hissetti.

Sonra Isabella başını çevirdi, yüz hatları hızla soğuk bir ifadeye dönüştü ve Prentice'e sorgulayan bir bakış attı.

"Üzgünüm çocuklar, temiz kıyafetlere ihtiyacınız var ve ben de çamaşır yıkamam gerekiyor," diye cevapladı Prentice.

"Hayır, gerek yok," diye haykırdı Sally. "Bayan Evangahlala ve ben bütün sabah çamaşır yıkadık."

Prentice'in vücudu taş kesildi.

Gözleri hariç, gözleri kısıldı ve Isabella'ya dikildi.

Isabella anında ocağa döndü ve ocaktaki tavayı karıştırmaya başladı.

"İki yük yaptık!" diye zaferle duyurdu Sally.

"Çok meşgulumuşsun," diye mırıldandı Prentice ve Isabella'nın vücudunun sertleştiğini, ellerini sıkıca yumrukladığını ve dolaba doğru gittiğini izledi. Prentice'in tuhaf ve biraz rahatsız edici bulunduğu, gözle görülür bir çaba ile ellerini açtı, bir tabak indirdi, çatal bıçak aldı, krepleri tabağa koydu ve hepsini Prentice'e uzattı.

"Tereyağı ve şurup tezgahın üzerinde," diye yumuşak bir sesle bilgi verdi, başını tezgaha doğru eğdi ve hemen onu gönderip uzaklaştı.

Prentice kahve fincanını Isabella'nınkinin yanına koydu, diğer tezgaha yürüdü ve altın rengi, kabarık, lezzetli görünen krepini hazırlarken çocuklarına, "Hepimiz gideceğiz," dedi.

Sally, "Yaşasın!" diye bağırarak, neredeyse tabureden düşecek kadar hızlı bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

Prentice kızına gülümsedi.

Annie ve Dougal'ın düğününün ailesine biraz mutluluk getireceğini umuyordu, Jason'ın sürekli yaydığı umutsuzluk havasını ortadan kaldıracaktı. Prentice, hayatı boyunca bu umutsuzluğu nasıl ortadan kaldıracağını bilmiyordu, muhtemelen kendi umutsuzluğunu ortadan kaldıramadığı için.

Görünüşe göre bu, Jason için bile işe yarıyordu.

Ne yazık ki, bunun katalizörü Isabella'ydı.

Ama Prentice elinden geleni yapacaktı.

Annie'nin çamaşır yıkaması da dahil, ki bu onun nefret ettiği bir işti, Fiona'nın yaptığı bir şeydi. Ve onun kahrolasıcık cennetsi kahvesi.

Prentice, Isabella evcilik oynamak istiyorsa ve bunun iyi yemek ve temiz giysilerle birlikte geliyorsa, ona izin vereceğine karar verdi.

Tereyağı ve şurubu bitirdikten sonra mutfağa geri döndü ve Isabella başka bir krep pişirirken yanına oturdu.

Isabella'nın sinirli bir nefes aldığını duyduğunu sandı, ama emin değildi. Bu onu memnun etti.

Sonra kremini tattı. Harikaydı.

Gözlerini çocuklarına dikti. "Yemeğinizi bitirdiyseniz, bulaşıkları lavaboya koyun, yataklarınızı yapın, duş alın, gidelim."

Jason taburesinden kalkıp tabakını taşıyarak lavaboya doğru sürünerek gitti. Sally de onu takip etti, ama çok daha hevesli bir şekilde.

Jason merdivenlere doğru yöneldi.

Isabella zarifçe mutfağın karşısına geçti ve Sally'nin tabağını elinden aldı.

"Bana ne zaman manikür yapacaksın?" diye sordu Sally, Isabella lavaboya dönüp Sally'nin tabağını oraya koyarken.

"Bir zaman buluruz tatlım."

"Piknikten önce yapabilir miyiz?" diye ısrar etti Sally.

"Sally," diye uyardı Prentice, ama Isabella elini kaldırmış, Sally'nin saçlarından kalın bir tutam tutmuş ve parmağıyla nazikçe çevirmeye başlamıştı.

Eğilip kızına gülümsedi, yüzüne yaklaştı, bu da maalesef Prentice'e geceliğinin ne kadar kısa olduğunu gösterdi, çünkü sabahlığı yukarı kaydı ve o, Isabella'nın düzgün kalçalarını daha fazla gördü, ama yine de geceliğini göremedi.

Isabella yumuşak bir sesle konuştu ve Prentice'in dikkatini kızının bacağından (ve poposundan ve gece elbisesi) dikkatini dağıttı.

"Göreceğiz, Sally. Şimdi babanın dediğini yap. Tamam mı?"

Prentice'in kızı, hayırların çabuk geldiğini ve belki'lerin genellikle evet anlamına geldiğini biliyordu. Bu nedenle Isabella'ya gülümsedi, başını salladı, döndü ve merdivenleri koşarak çıktı.

Prentice krepini bitirirken Isabella bir sonrakini pişirdi ve sırayla mutfağı topladı.

İşini bitirdiğinde, sanki o, onun muhteşem kreplerini sergilemek için bir tepsi tutan bir heykelmiş gibi, sessizce tabağına koydu. Ocağı kapattı ve tavayı başka bir ocağı kaydırdı.

"Sen yemiyor musun?" diye sordu, tereyağı ve şurubu almak için tezgaha doğru yürürken.

"Hayır," diye cevapladı kadın dalgın bir şekilde ve adam işinden dönüp kadının hamuru karıştırdığı kaseyi lavaboya götürdüğünü gördü.

Kase boştu.

"Isabella, bunu ye," diye teklif etti.

Yavaşça döndü ve dehşetle onun tabağına baktı. Sonra dikkatlice yüzünü düzeltti, başını salladı ve tekrar lavaboya döndü.

"Hayır, teşekkürler. Tost yiyeceğim."

Adamın siniri geri geldi.

Ona doğru yürüdü ve "Isabella, al şunu" diye talepte bulundu.

O, bulaşıkları yıkamakla meşgul olduğu için ona bakmadı. "Ben iyiyim, Prentice." Sinirlenmesi öfkeye dönüştü.

"Tanrı aşkına, ye şunu."

Kafasını çevirip ona baktı ve düz, sakın bir sesle, "İyiyim dedim" dedi.

"Evet," diye cevapladı, "ben de iyiyim. İkincisine ihtiyacım yok. Sen alabilirsin."

Gözlerinde bir ışık parladı ve Prentice, bu ışığın tüm yüzünü aydınlattığını ve baş döndürücü olduğunu düşündü.

Sonra (ama yumuşak bir şekilde) "İngilizce bilen biri için bu dili pek iyi anlamıyor gibisin. *İyi olduğumu* söyledim." dedi.

Prentice, kızgın tepkisine garip bir tatmin duygusu hissetti, *sessizce* kızgın olsa da, öfkesi anında kayboldu.

Ona gülümsedi ve rahat bir şekilde cevap verdi, "Tamam. Ben yerim."

Gözleri ağzına sabitlendi, yüzü bir an şaşkın göründü, sonra gözleri onun yüzüne yükseldi ve ona deli olduğunu düşündüğünü belirten bir bakış attı.

Neredeyse gülecekti.

Ve bu sefer, kuralları ve skoru bildiği için, onun oyunu eğlenceli olabileceğini düşündü.

Mutfağı toparlamakla ve kendine tost yapmakla meşgul oldu.

Prentice yemek yerken onu izledi, bunun onu rahatsız ettiğini biliyordu ve bu bilgiden zevk alıyordu.

"Çocuklarla aran iyi," dedi, ama o cevap vermedi. Onu yine görmezden gelmeye başlamıştı.

O, içgüdüsel olarak, bu sabah oyunlarında bir avantaj elde ettiğini biliyordu.

Bu yüzden ısrarla sordu: "Neden hiç çocuk yapmadın?"

Kadının vücudu dondu, elleri yumruk oldu, sonra cevap vermeden önce kendini zorla rahatlatmaya çalıştığına yemin edebilirdi.

"Yapamam."

"Anlamadım?" diye sordu.

Tost fırladı, kız onu yakaladı, tabağa koydu ve tezgaha doğru yürüdü. "Çocuk sahibi olamam."

Prentice kadının sırtına bakakaldı.

Milyonlarca sterlini vardı. Kendi milyonları; annesinden miras kalan ve o piç kurusu bu dünyadan ayrıldığında babasından miras kalacak olan milyonlar ve piç kurusu eski kocasının boşanma anlaşmasında ona verdiği milyonlar.

Dünyanın en iyi, birinci sınıf doğurganlık uzmanlarına kolayca para ödeyebilirdi.

Bu kesinlikle onu ilgilendirmezdi, ama yine de sordu: "Bir uzmana göründün mü?"

Kafasının yavaşça, zarifçe hareket ettiğini izledi, kulağı omzuna doğru eğildi, sonra boynu yana doğru döndü.

Bu hareketin dokunaklı, hüzünlü ve üzücü bir yanı vardı.

Prentice kendini hazırladı.

Kadın ona döndü, gözlerini kaldırdı ve onun gözlerine baktı.

"On," dedi kısaca.

"On mu?" diye cevapladı, kadının önceki hareketinden şaşkınlık içinde ve bu yüzden cevabını anlamadan.

"Dört farklı ülkede on uzman. Beş yıl süren testler. Beş yıl süren doğurganlık ilaçları ve iki tur tüp bebek tedavisi. Hepsi de

başarısız oldu." Prentice, taştan oyulmuş gibi ifadesiz yüzüyle konuşmasını izledi ve midesinde hoş olmayan bir ağırlık hissetti. "Hamile kalamıyorum," diye bitirdi.

Ve belli ki denemişti. Elinden gelen her şeyi.
Tanrım.

"Isabella," diye mırıldandı Prentice, sadece avantajını kaybetmekle kalmayıp, aynı zamanda inanılmaz bir pislik olduğunu da hissetti.

Daha fazla bir şey söyleyemeden, tost tabağını kapıp soğuk kahvesinin yanına yürüdü, parmağıyla fincanı kaldırdı ve odadan çıkmaya başladı, yumuşak bir sesle, "Duş almam lazım. Fergus'ta görüşürüz," dedi.

Sonra köşeyi döndü ve gitti.

Prentice uzun bir süre koridorun girişini izledi. Sonra kendi kendine yüksek sesle mırıldandı, "Lanet olsun."

* * *

Isabella

Isabella, büyük odadaki kanepede Sally'nin karşısında oturdu, bacaklarından birini büküp koltuğa çekti, Sally'nin eli uyluklarının üzerinde duruyordu. Şekillendirme, parlatma ve vernikleme manikürünün tüm cilalama kısmı boyunca olduğu gibi, Sally sakın ve uysaldı, Isabella ise kızın son tırnağına sürdüğü pembe verniğin üzerine son kat şeffaf verniği sürüyordu.

"Tamam, Sally tatlım, bitti ama kurumasını beklemek için on dakika kadar orada oturman gerekiyor."

Sally, yüzünde hayran bir ifadeyle tırnaklarını incelerken, Isabella gözünün ucuyla Prentice'in çalışma odasından çıktığını gördü.

Durdu ve bakışlarını onlara dikti.

"Hiç bu kadar güzel görünmemişlerdi," dedi Sally, sanki Isabella ona manikür yapmamış, Gainsborough'dan daha yetenekli bir ressam gibi portresini çizmiş gibi.

Isabella tereddüt etti, Prentice tam orada durduğu için neredeyse dayanılmaz bir dürtüyle mücadele etti.

Sonra, "*Boş ver*" diye düşündü.

Sally çok sevimliydi.

Yine, Prentice bununla *baş a çık mak* zorunda kalacaktı.

Zaten, sevimli bir kızı olması tamamen onun ve Fiona'nın hatasıydı.

Öne eğildi, Sally'nin başının üstüne bir öpücük kondurdu, sonra ayağa kalktı ve "On dakika, tatlım" diye tekrarladı.

"On dakika!" Sally cıvıladı ve sonra kanepede heykel gibi hareketsizce oturdu.

Kendi kendine sırtarak Isabella, çamaşırları almak için çamur odasına gitti, Prentice'in yanından ona bakmadan geçti, ama giderken onun gözlerinin üzerinde olduğunu *hissetti*.

Kurutma makinesi beş dakika önce çalışmaya başlamıştı ve kıyafetler kırıışmadan önce onları katlamak için acele etti.

Neden Prentice'in ailesinin çamaşırlarını düşünerek uyandığını hiç anlamıyordu ama öyle olmuştu. Bu, sanki biri uykusunda ona kalkıp çamaşırları yıkamasını söylemiş gibi, aklına gelen ilk düşünceydi.

O da öyle yaptı ve bu işin yapılması gerekiyordu.

Prentice'in kıyafetlerini yıkamak tuhaf ve samimi bir his verse de, yıkayacak çok fazla çamaşır vardı. Şimdiye kadar dört makine yıkamıştı ve en az iki makine daha vardı (muhtemelen üç). O kadar çoktu ki, makyajını ve saçını yaparken bile çamaşır makinesini ve kurutucuyu değiştirmek için aşağı koşmuştu.

Katlamayı bitirmiş ve ütülenmesi gereken parçaları bir kenara ayırırken Jason odaya girdi.

"Babam gitmeye hazır olduğunu söyledi," dedi Jason ve Isabella, ayrı araçlarla gidecekleri ve istedikleri zaman gidebilecekleri düşünülürse, böyle bir duyuruyu bu şekilde yapmanın garip olduğunu düşündü.

Annie'yi arayıp, Sally'ye manikür yapmak ahlaki bir zorunluluk olduğu için biraz geç kalacağını söylemişti. Annie gülmüş ve altı yaşındaki annesiz kızlara manikür yapmanın gerçekten de ahlaki bir zorunluluk olduğunu kabul etmişti.

Isabella'nın Annie'yi sevmesinin milyonlarca nedeninden biri.

"Bana büyük bir iyilik yapar mısın?" diye sordu Isabella, Prentice'in gömleklerinden birini silkelerek ütülenecek diğer gömleklerin üzerine attı. "Vaktin olduğunda, bu son ütülenecek gömlekleri yukarı çıkarabilir misin?"

Jason bütün sabah katlanmış giysileri odalarına taşımıştı. Isabella bunu kahvaltıda ayarlamıştı, Prentice gelmeden önce ve zihni Prentice'e ve o sabaha kaymıştı.

Prentice çıplak göğüslü, çıplak ayakla, saçları dağınık bir şekilde ortaya çıkmış, haksız bir şekilde, hatta *suçlu derecede* çekici görünüyordu...

Oh, ve *tabağındaki* krepini ona ikram ettiğinde. Onun tabağından yemek gibi samimi bir şey yapma düşüncesi bile dayanılmazdı...

Oh, ve ona gülümsediğinde, geri döndüğünden beri ona ilk kez gülümsediğinde, bir an için bayılacağını, kelimenin tam anlamıyla yere yığılacağını düşündü.

"Şimdi yapacağım," diye mırıldandı Jason, Prentice'in kıyafetlerini toplayarak Isabella'yı düşüncelerinden kurtardı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Isabella, ona dokunmak, saçlarını karıştırmak, dün gece duyduklarının ardından çocuğa biraz sevgi göstermek için herhangi bir şey yapmak istiyordu.

Ama yapmadı.

Bu aileyle dört gün daha geçirecekti, istenmeyen bir misafir olarak ve gittiğinde, bir *daha geri* dönmeyecekti.

Verebileceği tek şey krep, çamaşır yıkama hizmeti ve maniküdü.

Ve ona vereceği şey de buydu.

Mucizeler yaratamayacak, Prentice'in ağzındaki gerginliği giderecek (asla olmaz) ya da Jason'ın kabuslarını iyileştiremeyecekti.

Ama kesinlikle krep yapabilirdi. Hem de çok

lezzetli krepler.

Çamaşır makinesinden kıyafetleri çıkarmış, kurutucuya koymuş ve çamaşır makinesine bir parti daha koyarken, Prentice'in uzun boylu silueti kapıyı doldurdu.

Başını çevirdi ve sadece pijama altıyla duran görüntüsü beynini doldurdu.

Elbette yirmi yıl önce onu gömleksiz görmüştü ve vücudunun, belirgin kaslarının, saçlarının

Göğsü (çok fazla değil, *tam yeterli miktarda*) ayrıldıkları ve sonraki yirmi yıl boyunca pek çok fantezinin konusu olmuştu. Şimdi, belirgin kasları daha hacimli, daha güçlüydü. Eskiden neredeyse kibirli denecek kadar kendinden emin olan duruşu bile, artık *daha* kendinden emin ama kibirden uzak bir hal almıştı.

kibir yoktu.

Kim olduğunu biliyordu, vücuduna alışmıştı ve sonuç büyüleyiciydi.

Yine de, o sabah ortalıkta görünmeyip bir gömlek giyebilirdi. Bu, nezaketen yapılması gereken bir şeydi. Orasının onun evi olduğunu ve kendisinin de onun istemediği bir misafir olduğunu biliyordu, ama yine de. Yarı çıplak bir şekilde mutfakta dolaşmak, ona yakın durmak (muhtemelen onu gözetlemek ve çocuklarına fazla dostça davranırsa onu odadan çıkarmak için), bu çok fazlaydı!

Adam, kadının çamaşır makinesine sabun koymasını izlemekten büyülenmiş gibi görüldüğünde, kadın "Evet?" diye sordu.

Prentice'in bakışları yüzüne kaydı, saçlarını, vücudunu süzdü ve sonra tekrar gözlerine döndü.

"Gidiyoruz."

"Orada görüşürüz," dedi, arkasını dönerek çamaşır makinesinin kapağını kapattı, kadranı çevirdi ve düğmeye bastı.

O odadan çıkmak üzereyken, Prentice hala kapıda duruyordu.

"Sen de bizimle geliyorsun."

Isabella durdu. Sonra ona baktı. "Kendi arabamla gideceğim," dedi.

"İkimiz de aynı yere gidiyoruz, buna gerek yok."

"Kendim sürmeyi tercih ederim."

"Neden?"

Neden, gerçekten.

Elleri yumruk haline geldi.

Çünkü seninle olmak beni öldürüyor, özellikle de sen benden açıkça nefret ederken ve ben senden hiç vazgeçmemişken.

Çünkü senin iyiliğin için kalbini kırmamın daha fazla nedeni olduğunu fark etmek bana çok acı veriyor. Sally yok, Jason yok, hatta

Fiona öldükten sonra bile, o yıllarda ondan benden alabileceğinden daha fazlasını aldın.

Çünkü günün üstesinden gelebilmek için kafamı toparlamak için senden ve güzel çocuklarından uzaklaşmam gerekiyor.

Isabella tüm bunları düşündü ama söylemedi.

"Sadece öyle olurdu," dedi onun yerine.

"Sen de bizimle geliyorsun," diye tekrarladı.

"Prentice –"

"Sally senin bizimle olmanı istiyor."

Isabella ağzını kapattı.

Peki, buna kim karşı çıkabilir ki?

"Çantamı alayım," diye mırıldandı ve onun hayal kırıklığına uğrayarak, adam yan tarafa zar zor kaydı, bu yüzden onun yanından geçmek için karnını ve nefesini içeri çekerek sıkışmak zorunda kaldı ve geçerken göğüsleri *hala* adamın göğsüne değiyordu.

O hafif dokunuşla vücudunu heyecan verici bir titreme sardı. Adamın ona daha önce birçok kez yaşattığı bir heyecan. Dün yaşamış gibi hatırladığı bir heyecan.

Yumruklarını sıktı, tırnakları avuç içlerine battı ve odasına koştu.

* * *

Fiona

Fiona, ailesi (ve Isabella) ile birlikte ön kapıya doğru süzüldü.

Prentice öfkeliydi. Jason kafası karışık görünüyordu. Sally ise sadece yorgundu.

Isabella cesur bir yüz takınıyordu ama günün korkunçluğu onu çok yıpratmıştı. Solgundu ve gözlerinde yürek parçalayan bir gerginlik vardı.

Ellerini sürekli yumruk yapmıştı.

Fiona köyünde doğmuştu ve hayatı boyunca bu topluluğun bir üyesi olmaktan gurur duymuştu.

O güne kadar.

O da, Prentice gibi herkesin Isabella tarafından aldatıldığını hissettiğini biliyordu. Fiona da dahil olmak üzere herkes onu seviyordu. Annie ve Dougal'ı ayıran korkunç kazadan sonra bile geri dönmemesi durumu daha da kötüleştirdi.

Annie ve Dougal'ı birbirinden ayıran korkunç kazadan sonra bile geri dönmemesi, durumu daha da kötüleştirdi. O, uluslararası şöhret ve ünün getirdiği lüks hayatı yaşıyarak, herkesin gözü önünde hayatına devam edince, bu his daha da yoğunlaştı.

Ancak, en azından Annie'nin hatırı için, kibar olmaya çalışabilirlerdi.

Kötü davranmak yerine.

Annie'nin isteği üzerine, Isabella Fergus'un evine varır varmaz mutfağa koşarak Annie'nin en sevdiği kurabiyelerden düzinelerce yapmaya başladı. Piknikte öğle yemeği ve o gece Amerikan tarzı bir şenlik ateşi vardı, çubuklarda sosis kızartıp Fiona'nın hiç yemediği ama lezzetli göründüğünü düşündüğü s'mores yaptılar.

Isabella, Sally'nin yardım etmesine izin verdi, ancak kurabiye yapmak Prentice'i kötü bir ruh haline soktu ve onu düşüncelere daldırdı. Isabella bunu görmezden geldi, hatta Prentice'i olabildiğince görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor gibiydi, bu da (Fiona'ya garip gelen bir şekilde) Prentice'in izin vermemeye çalıştığı bir şeydi.

Fiona, kurabiyelerin Prentice'i neden düşüncelere daldırdığını biliyordu.

Isabella ona Amerika'dan kurabiye gönderirdi, İskoçya'dayken her hafta onun için kurabiye yapmasından bahsetmiyorum bile. Prentice, Fiona'ya Isabella'dan bahsederken bunu söylemişti.

Fiona'nın anlamadığı şey, Prentice Dougal'a söylediği gibi "hayatına devam etmiş"se, kurabiyelerin onu neden melankolik yaptıyordu.

Ancak o gün Isabella Prentice için kurabiye yapmamıştı. Annie ve Dougal'ın misafirleri için yapmıştı.

Ve o misafirler (en azından köylüler, Sally ve Jason yaklaşık bir milyon tane yediler ve Prentice de onlardan çok geride kalmadı) Isabella'nın onları yaptığını öğrendikleri anda, onlardan kaçındılar.

Bunu açıkça gösterdiler.

Sadece bu da değil, köylülerden biri, Hattie Fennick, Isabella onu izlerken bir ısıruk alıp hemen *tükürdü*. Hattie her zaman bir inekti, özellikle de Fiona'nın etrafında, Hattie onu sevmediğini açıkça belli ediyordu. Ama yine de, Fiona'nın yıllardır tanıdğı Prentice dahil, hemen hemen herkesi sevmiyordu. Hattie, Prentice, karısı Nigel ile birlikte olduktan sonra bile ona deli gibi aşıkta.

ama Prentice, Hattie'nin yaptığı bir şeyden dolayı belirsiz bir şekilde rahatsız olmadıkça, ona ilgi göstermedi veya onun varlığından haberdar olduğunu hiç göstermedi, bu da Hattie'yi *daha da* inek gibi davranmasına neden oldu.

Ve hepsi bu kadar da değildi.

Kötü yorumlar yaptılar, bazıları yüksek sesle, çoğu Isabella'nın duyabileceği mesafedeyken.

En azından Annie'yi bundan korudular; Fiona'nın minnettar olduğu bir şekilde, Annie tek kelime bile duymadı. Jason ve Sally'nin yanında da dikkatli davrandılar (Sally her zamanki gibi farkında değildi; Jason birkaç şeyi duymuştu, bu da Fiona'yı kızdırdı). Geri kalan zamanlarda onu görmezden geldiler, ona kötü bakışlar atıldılar veya ona yaklaştığında uzaklaştılar.

Annie'yi korusalar da, Fergus, Mikey, Dougal veya Prentice'in önünde en kötüsünü yapmaktan çekinmediler.

Bu da dört erkeği de öfkeliendirdi, muhtemelen Annie adına Dougal'ı bile.

Piknik saat ikide başlamıştı. Saat şimdi ondu. Isabella için sekiz saatlik bir işkenceydi.

Fiona, başlangıçta onun bu duruma nasıl dayandığına şaşırılmıştı. O, hiç umursamıyormuş gibi davranıyor ve zamanını Fergus, Mikey, Annie, Sally ve kimseyi nefret edemeyen ve Isabella'yı her zaman savunan, popüler olmayan "Bilemeyiz. Her hikayenin iki yüzü vardır" diyen yaşlı Bayan Kilbride ile konuşarak geçiriyordu.

Isabella, Jason'la bile vakit geçirdi, ki bu şaşırtıcıydı, çünkü Hattie, Isabella'nın (ve Prentice'in) duyabileceği bir sesle, "Tanrım, bu kadının cesareti. Fiona'nın *çocukları*. Jason. Kim *yıkılmış* durumda. Kesinlikle *cesaret*." dedi.

Ama saatler geçtikçe, bu durum onu yıpratmaya başladı, herkes gibi onun da maskesinin düşmesi kaçınılmazdı ve Fergus, Mikey, Dougal, Jason ve özellikle Prentice bunu fark etti.

Fiona onu artık nefret etmiyordu. Hatta ona acıyordu. Piknikte hayatta olsaydı ne yapardı bilmiyordu, ama ölmüş ve hayalet olarak oraya gelmişken, *öyle bir şey* yapmazdı umuyordu.

Elbette, bir hayalet olarak köylülerin bilemeyeceği bilgilere erişimi olduğunu fark etmişti, ama *yine de*.

Büyük salona vardılar ve Isabella hemen koridora döndü.

"Ben bu gecelik bu kadar," dedi yumuşak bir sesle, elleri hala yumruk halinde.

Prentice konuşmak için ağzını açtı ama Sally ondan önce davrandı.

"Bana bir hikaye okur musun?" Sally yorgun bir sesle sordu.

"Sally..." Prentice söze başladı ama Isabella onun sözünü kesti.

Tereddüt etmeden yönünü değiştirdi, elini açıp Sally'ye uzattı ve "Tabii ki, tatlım" dedi.

Sally, Isabella'nın elini tuttu ve merdivenlerden yukarı çıktılar. Prentice, yüzü gergin bir şekilde onları izledi.

"Baba..." Jason, iki kadın ortadan kaybolduğunda söze başladı. Prentice oğluna baktı. "Şimdi olmaz, evlat."

Jason vazgeçmedi. "Bazı şeyler duydum..." "Geç oldu, yatmaya git," diye emretti Prentice.

Jason ona baktı, her hareketinde meydan okuma vardı.

Fiona endişeyle doldu. Prentice bu durumu nasıl halledecekti?

Kocasını içini çekti ve oğluna döndü. "Tamam Jace. Dün gece öğrendiğin gibi, uzun zaman önce Bayan Evangelista burada tatil yapardı."

Prentice konuşmayı bitirince Jason, "Evet," diye ekledi.

"Birkaç kişiyi kızdıran bazı şeyler yaptı. Onlar bunu hala unutamadılar."

"Ne yaptı?"

"Artık önemi yok." "Ne

yaptı?"

"O bazı insanların duygularını incitti."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Jason. "İnsanların duyguları her zaman incinir.

Daha kötüsü de olur."

Prentice'in yüzü değişti, hem kocası hem de oğlu bu dersi öğrenmiş olduğu için acı dolu bir ifade belirdi.

Ve Jason haklıydı. Daha kötü şeyler olur, bu Tanrı'nın gerçeği idi. Fiona bunun kanıtıydı.

Ve şimdi Fiona, Isabella Austin Evangahlala ile ilgili bir şeylerin tam olarak uymadığını biliyordu.

Gerçekten de her hikayenin iki yüzü vardı ve kimse Isabella'nın hikayesini bilmiyordu.

Belki Annie, Mikey ve Fergus hariç, ama onlar da ona son derece sadıktı, Fiona'nın Annie ve Fergus hakkında hiç anlamadığı ve şimdiye kadar pek düşünmediği bir şeydi bu.

Fiona, içini başka bir endişe dalgası kapladı. "Evet, Jason, daha kötü şeyler olur," diye Prentice de aynı fikirdeydi.

"Bir şey söylemeliydin," diye suçladı Jason ve Fiona, sözlerinin ardındaki öfkeye şaşırdı.

Jason Isabella'yı savunuyordu. Fiona bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu ama ilk hissettiği şeyin gurur olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Sonuçta Jason her zaman iyi bir delikanlı olmuştu.

"Jason..." diye başladı Prentice.

"Onun kötü bir kız olmadığını biliyorsun. Onun kreplerini yedin." "Jace..." Prentice tekrar denedi.

"Ve annemi severdi," diye ısrar etti Jason.

"Jason, bu karmaşık bir durum," diye sonunda Prentice konuştu.

"Neyin karmaşık olduğunu anlamıyorum. O iyi bir kız ve Sally'nin tırnaklarını boyadı. Ve insanlar *seni* seviyor. Hayatın boyunca burada yaşadın. Seni dinlerler."

Fiona, Prentice'in oğluna yaklaşıp ona uzanarak elini Jason'ın gergin omzuna koymasını izledi.

"Haklısın, bir şey söylemeliydim." "Bir dahaki sefere bir şey söylemelisin."

Prentice başını salladı. "Evet, söyleyeceğim."

Jason ona baktı ve Prentice onun bakışını karşıladı. Sonra Jason da başını salladı ve yatmaya gittiğini mırıldandı. Prentice çalışma odasına gitti ve Fiona, Isabella'nın merdivenlerden indiğini duyana kadar onun yanında bekledi. Prentice bunu duyar duymaz ayağa kalktı ve büyük salona doğru yürüdü, Fiona da onun peşinden gitti.

Isabella tereddüt etmedi ve ona bakmadı; doğruca salona gitti.

"İyi geceler, Prentice," diye fısıldadı, onu (neredeyse) görmezden gelmeye niyetliydi.

Prentice'in başka planları vardı.

İki uzun adım attı ve elini Isabella'nın koluna dolayarak onu durdurdu.

Fiona, Isabella'nın ellerini yumruk haline getirdiğini gördü ve hayalet gibi dudaklarını ısırıldı. Isabella'nın bunu yapmasından nefret etmeye başlamıştı.

Ki bu *çok sık* oluyordu.

Isabella başını geriye eğdi ve Prentice'e baktı. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Evet," diye cevapladı Prentice. "Sally uyudu mu bilmek istiyorum."

Isabella başını salladı. "Pijamalarını giydirdim, yatmadan önce dişlerini fırçalamayı bile başardım. Kitabın yarısını bile okumadan uykuya daldı."

Prentice kıpırdamadı ve elini Isabella'nın kolundan çekmedi. Isabella omuzlarını silkti ve Prentice'in dikkatini eline çekti. Prentice yine de elini çekmedi.

"Prentice, yorgunum," dedi ve sesi yorgun *geliyordu*.

Parçalanmış gibi geliyordu.

"Bugün..." diye başladı Prentice.

"*Hayır!*" Isabella'nın sesi keskin çıkmıştı ve bu Prentice'i (ve Fiona'yı) o kadar şaşırttı ki ikisi de (Fiona bile) irkildi.

Isabella kolunu çevirdi ama Prentice onu bırakmadı.

"Isabella..." Prentice tekrar başladı.

Kolunu bükmeyi bıraktı ve ona öfkeyle baktı. "Bırak beni." "Ben konuşacağım..."

Isabella ona döndü, ifadesi soğudu ve kaşları kalktı. "Ne konuşacaksın, Prentice? Kiminle? *Neden?* Dört gün sonra gideceğim."

"Ama hala dört günün var."

Isabella çirkin bir sesle güldü.

Fiona, var olmayan kalbini bir şeyin deldiğini hissetti ve Prentice'in vücudunun tamamen hareketsiz kaldığını gördü.

"Güven bana, Prentice, benim hayatımda dört gün hiçbir şey değildir. Dört gün parkta yürüyüş yapmak gibidir."

Fiona, Prentice'in kaşlarını çatarken elinin sıkıldığını gördü. "Belki birkaç gün önce yaptığın teklifi kabul ederim ve sen de açıklayabilirsin," dedi Prentice sessizce.

Kolunu acımasızca çevirdi ve Prentice'in elinden kurtuldu.

Ama uzaklaşmadı.

"Çok geç," diye cevapladı Isabella, sesi tekrar yumuşaklaşmıştı. "Dört gün sonra, ben gitmiş olacağım ve sen beni unutacaksın." Kolunu uzattı, bu hareket köylüleri işaret ediyordu. "Onlar da beni unutacaklar." Merdivenleri işaret etti ve sesi değişti, sanki gözyaşlarıyla kaplıymış gibi sertleşti. "Ve *onlar* da beni unutacaklar."

Prentice yaklaştı, Isabella geri çekildi.

Prentice tekrar konuştuğunda, sesi de duygudan dolayı yumuşak ve sertleşmişti.

"Seni unutmak kolay değil."

Isabella, gerçekten şaşırılmış gibi başını yana eğdi. "Gerçekten mi?" diye sessizce sordu. "Beni kandırabilirdin."

Bu başarılı veda sözleriyle, botlu ayağıyla döndü ve uzaklaştı.

Prentice onun gidişini izledi. Sonra boş salonu izledi. Ardından, Fiona'nın tahmin ettiği gibi, çalışma odasına gitti, kendine bir viski aldı ve denizi seyretmek için üst kattaki balkona çıktı.

Bir süre sonra çalışma odasına geri döndü, bardağını yeniden doldurdu ve balkondaki yerine geri döndü.

O bardağı diğerinin yanındaki korkuluğa bıraktı.

Altıncı Bölüm

Parlak Zırhlı Şövalye **Isabella**

Isabella, Mikey'nin yanında arabada oturuyordu. Mikey, Annie'nin düğün partisi, seçkin yakın kız arkadaşları, Mikey, Robert ve Richard ile resmi çay partisini yaptıktan sonra onları Prentice'in evine geri götürüyordu.

Bugün dün kadar kötü geçmemişti, çünkü orada çok az köylü vardı (özellikle Isabella'nın her zaman kendisini sevmediğini düşündüğü Hattie Fennick, ama Hattie *herkesi* sevmiyor gibiydi) ve Annie'nin annesi Clarissa nihayet gelmişti ve o da Isabella'yı seven dünyadaki birkaç kişiden biriydi.

Günü o kadar da kötü hale getirmeyen bir diğer şey de, Isabella'nın Prentice'i çok kısa bir süre görmüş olmasıydı.

Erken uyanmış, ütü yapmış, kahveyi demlemiş ve Prentice aşağı indiğinde kendine ikinci fincanını dolduruyordu. Bu arada, Prentice'in giydiği gömlek ona çok yakışıyordu ama ütülenmesi gerekiyordu.

Güzel gözleri ondan hiç ayrılmadan doğrudan kahve makinesine doğru ilerledi ve "Günaydın Isabella" dedi.

"Çocuklara kahvaltı hazırlıyorum," diye cevapladı Isabella, oldukça kaba bir şekilde ve sesi, antidepresan kullandığında olduğu gibi yumuşak ve sisli değil, kendi kulağına neredeyse *meydan okuyan bir* tondaydı.

Kafesinden bir fincan çıkardığı dolaptan dikkatini ona çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

Sonra yüzü değişti, nasıl olduğunu bilmiyordu ama değişti.

"Öyle mi?" diye sordu sessizce.

Prentice Cameron'a karşı gelme konusunda anında tereddüt etti. Dün bir göstergeyse, o huysuz olabilirdi ve önceki günler bir göstergeyse, o *acımasız* olabilirdi.

Cevap vermedi, sadece onun bakışlarını karşıladı.

Sonra sordu, "Bize ne yapıyorsun?"

"Bize" dedi. Ağzından çıkan bu kelime, kadının omurgasında bir ürperti yarattı.

Daha önce, ütü yaparken ve kahvaltı konusunda ona yaklaşmak için kendini hazırlarken, aslında ne yapacağını düşünmemişti, sadece bunu yapma hakkını talep edeceğini düşünmüştü.

Hızlı bir karar verdi ve "Kızartma" dedi. Adam kahkahayı bastı.

Isabella ona baktı.

Tanrım, güldüğünde ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu. Hatırladığını sanıyordu ama kesinlikle *hatırlamıyordu*.

Ya da belki de şimdi daha yakışıklı görünüyordu.

Onun kahkahasına verdiği tepkiyi sakladı ve tuhaf neşesi geçene kadar sakın bir şekilde bekledi.

Dikkatini kahveye çevirerek, "Çocuklarıma okuldan önce kızartma yedirirsen, masalarına oturur oturmaz on beş dakika içinde uykuya dalarlar" dedi.

"Çocuklar," diye karşılık verdi Isabella, sesi soğuk ve otoriterdi, "Okula gitmeden önce iyi bir kahvaltıya ihtiyaçları olduğunu okudum. Beyin gıdası."

Prentice ona döndü, kalçasını tezgaha dayadı ve kahvesini yudumlarken gözlerini ondan ayırmadı.

Sonra cevap verdi: "Yulaf lapası beyin için besindir. Onlara yulaf lapası yap.

Hazır olanlar var..."

Isabella, sakın bir sesle, "Hazır yulaf ezmesi yapmayacağım," diyerek sözünü kesti.

Onu uzun bir süre inceledi, sonra sırtıttı ve pes etti, "Sen bilirsin" dedi.

Rahatlamış bir şekilde, onun seksi, sırttan yüzünden gözlerini ayırdı ve uzaklaşırken, "Tamam" diye mırıldandı.

Kızartma yoluna gitmedi (çocuklar okulda uykuya dalarsa iyi olmazdı, bu da köylülerin ona karşı kullanabileceği bir *başka* şey olurdu).

Ama çedar peyniri, pastırma ve tereyağı ve limon marmelatı sürülmüş tostla omlet yaptı.

Ve hepsine yaptı. Prentice dahil.

Çocuklar mutfaktan çıkarken ve Prentice (onun düşündüğü gibi) çalışma odasındaiken, Isabella Jason'ı yakaladı ve "Babanın gömlekleri de dahil olmak üzere ütülerini yaptım. Okula gitmeden önce onları yukarı çıkarıp dolaba koyabilir misin?" dedi.

"Bu akşam yapamaz mıyım?" diye sordu Jason.

Komplo kurar gibi eğildi ve alaycı bir tonla sordu: "Tatlım, onun gömleğini gördün mü?" Sonra başını salladı. "Hayır, bu gece yapamazsın. Unutabilirsin ve ben ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Bu yapılmalı," sesini şakacı bir şekilde alçaltarak durumun ciddiyetini vurguladı, "ve *şimdi* yapılmalı."

Jason onun dramatik ifadesine gülümsedi, sonra gözleri yana kaydı, bir şeye takıldı ve küçük bir kıkırdama çıkardı.

Isabella ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Yavaşça döndü ve Prentice'i gördü, kolları göğsünde kavuşturulmuş, gözleri ona dikilmiş, yüz ifadesinden belki de söylediği her kelimeyi duyduğunu anlayabilirdi.

"Gömleğimde bir sorun mu var?" diye alçak sesle sordu. Evet, duymuştu.

Oh hayır. Şimdi ne yapacaktı? Eh, dürüst olmak en iyisiydi.

Gözleri onun göğsüne düştü, sonra tekrar yüzüne döndü.

"Çok güzel bir gömlek. Sadece ütülenmesi gerekiyor."

Elleri düğmelere uzanırken, "Şimdi ütülenmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır!" diye bağırdı (neredeyse), hızlıca bir adım öne atıp elini kaldırdı, ölene kadar bir daha onun göğsünü görmek istemiyordu.

Adam devam etti, "Cameron adını utandırmak istemem." Gömleği paramparça olsa bile bunu yapamazdı.

Ve pantolonunu.

Omzunun üzerinden bakıp oğluna göz kırptı. Isabella rahatladı.

Prentice *onu* değil, Jason'ı kızdırıyordu. Bununla başa çıkabilirdi. "Sana başka bir gömlek getireyim," diye fısıldadı, ona bakmadan ve çamur odasına doğru yürüdü.

"Çok minnettar olurum," diye mırıldandı, o onu geçip giderken gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

Neyse ki başka bir olay yaşanmadı ama Sally, Isabella'dan ön kapının merdivenlerinde durup "görünmez olana kadar" onlara el sallamasını istedi.

Isabella da öyle yaptı.

"Broody-Hot ile işler nasıl gidiyor?" diye sordu Mikey, Isabella'yı düşüncelerinden çıkardı.

Bay Broody-Hot. Mikey bu fikirleri nereden buluyor acaba?

"Prentice'i kastediyorsan," diye cevapladı Isabella, "benim buradan çıkmama neredeyse bir gün daha yaklaştılar."

"O kadar mı kötü?" diye sordu Mikey sessizce.

Isabella arkadaşının profiline baktı. "Bir dahaki sefere yirmi yıl boyunca bir adamı sevdiğinde, ona geri dön ve o senin onu terk edip aptal yerine koyduğunu düşünsün ve bir hafta boyunca onun çatısı altında uyumak zorunda kal ve yavaş yavaş onun iki çocuğuna aşık ol, o zaman bana ne kadar kötü olduğunu anlatabilirsin."

"Bence bu çok kötü," diye cevapladı Mikey.

Isabella cevap vermedi çünkü buna gerek yoktu.

"Onun çocuklarına aşık mı oluyorsun?" diye sordu Mikey, sesi hâlâ sessizdi.

Mikey, onun hamile kalma çabasını *çok* iyi biliyordu. O da onunla birlikte bu süreci yaşamıştı, ancak o Chicago'daydı ve Isabella, Laurent ile dünyayı dolaşıyordu.

"Sevilecek çok şey var."

Mikey iç geçirdi. "İyi çocuklar olduklarını fark ettim."

Isabella yine sessiz kaldı.

"Seni seviyorlar," dedi Mikey.

Isabella pencereden dışarı baktı. "Onlar daha aptal."

Mikey'nin uyluğunu sıktığını hissetti. "Sevilecek çok şey var, kızım."

Hiç *de öyle değil*, diye düşündü ama sessizliğini korudu.

Mikey, Prentice'in evinin önünde durdu ve onu almaya geldiği sabah yaptığı gibi penceresinden içeriye bakarak evi hayranlıkla seyretti.

"Söylemeliyim ki Bella, bu ev gerçekten *başka bir şey*." O da aynı fikirdeydi.

Evi, uçurumun üzerinde uzanan ve heybetli duru uyla, sanki bulunduğu yarıkt  patlamış ve oraya aitmi  gibi görünen evi izledi.

Prentice'in diğer çalışmalarını görmemişti ama bu evden yola çıkacak olursak, Prentice çok yetenekli biriydi.

Babasının bir aptal olduğunu d   nd    ilk kez değildi. Her şeyde kusur bulabilen Carver Austin bile bu evde kusur bulamazdı.

Gözlerini evden ayırıp Mikey'e dönerek, "Beni getirdi in için teşekkürler," dedi.

Ama bunu kimseye söylemedi. Mikey kapıdan çıkmış ve kapıyı kapatıyordu. Bu konuda iyi bir hisse kapılmamı tı.

Isabella kendi tarafından arabadan indi ve kapıyı çarparak, "Mikey, ne yapıyorsun?" diye seslendi.

"Broody-Hot Bey'den yemek dileniyorum," diye korkutucu bir şekilde cevapladı Mikey. "Açlıktan  l yorum."

Isabella, Mikey'nin Prentice ve ailesiyle yemek yedi i ve Prentice, Sally, Jason ve Mikey'nin dikkatini da ıtacak başka şeyler olmadığı d   nmesiyle pani e yakın bir ruh hali içindeydi. Arka kapıyı açtı ve satın aldığı market po etlerinden birini aldı (takeaway'e müdahale etmek için hen  z erken saatti ve bunu yapmaya niyetliydi).

"*Benden* yemek dilenmi  olursun," dedi Mikey'e. "Yiyecekleri ben aldım Yiyecekleri ben aldım ve hayır diyorsun, kalamazsın."

Mikey uzanıp diğer çantayı aldı ve kapıyı kapattı. "Hayır diyemezsin, bu senin evin değil."

"Kalamazsın," diye karşılık verdi Isabella, soğuk havada dışarıda durarak, onu ak am yemeğine kalmaktan vazgeçirmek için gerekirse Noel'e kadar orada durmaya hazırdı.

"Neden kalamayayım ki?" diye sordu Mikey.

Mikey onu koşulsuz seviyordu. Isabella, Mikey'e karşı dürüst olmakta hiçbir sorun ya amıyordu.

"   nk  sen tahmin edilemez birisin," diye cevapladı.

Mikey, Prentice ve Sally bir araya gelmişti, Tanrı aşkına. Bu *felakete* davetiye çıkarmaktı.

Ona sırtıttı. "Hayat böyle çok daha eğlenceli."

Isabella'ya göre hayat hiç de eğlenceli değildi.

Mikey kapıya doğru yürümeye başladı, Isabella'nın paniği arttı, itiraz etmek için ağzını açtı ama kapı açıldı ve Sally kapıdan fırlayarak "*Eve geldin!*" diye bağırdı.

Oh hayır.

Sally de olaya dahil oldu.

Sally kayarak durdu ve Isabella'ya baktı. "Kıyafetin *çok güzel!*" diye bağırdı.

"Ben de bu çocuğu *seviyorum*," diye mırıldandı Mikey.

Isabella ona "Sana söylemiştim" bakışı attı. Mikey gülümsedi.

Sally tekrar koşmaya başladı, Isabella'ya çarptı ve kollarını Isabella'nın bacaklarına doladı.

Isabella vücudunu dengeledi ve Sally'nin kucaklamasının tatlı hissini üzerine akmasına izin verdi.

"Onu ön bahçede tutarsan sana akşam yemeği hazırlayamaz, hayatım," dedi Mikey yavaşça, ama yüzünde hala gülümseme vardı ve gözleri Sally'nin üzerindeydi.

Prentice kapıyı çaldığı sırada bunu söyledi. Harika.

Prentice artık olaya dahil olmuştu.

Sally başını geriye attı ve bağırdı, "Akşam yemeği mi yapıyorsun? *Yine! Yaşasın!*" diye bağırdı.

"Sadece bir şey yemediysen," diye cevapladı Isabella, Prentice'i görmezden gelerek.

Sally geri çekildi ama Isabella'nın elini tuttu ve "Babam az önce dışarıdan yemek sipariş edecekti" diye açıkladı. Babasını gördü ve "Baba! Bayan Evangahlala akşam yemeği hazırlamak için eve zamanında geldi!" diye bağırdı.

"Duydum," diye cevapladı Prentice kuru bir sesle. "Köy de duydu ve biz beş mil uzakta yaşıyoruz."

Mikey'nin yanına geldiler ve Sally ona doğru eğilip yüksek sesle fısıldadı, "Babam bazen yüksek sesle konuştuğumu düşünüyor."

"Duyulmanın tek yolu bu," diye cevapladı Mikey yumuşak bir sesle. Sally sırtıttı.

"Mikey," dedi Isabella uyarıcı bir tonla.

"Ne?" diye sordu Mikey, masum bir ifade takınmaya çalışarak.

Isabella ona sert bir bakış attı, sonra ifadesini kontrol etti ve bakışlarını kapıyı tıkayan Prentice'e çevirdi.

Onun önünde durdu. "Mikey, senin için sakıncası yoksa akşam yemeğine kalmak istiyor."

"Hayır," dedi Mikey, arkasına yaklaşarak. "Akşam yemeğine kalacağım," dedi, gözleri Prentice'e dikilmiş olarak. "Kendimi Bella'nın özel koruması ilan ettim."

Prentice'in ağzı sertleşti ve Isabella nefesini tuttu.

"Bayan Evangahlala'nın neden korumaya ihtiyacı var? Ünlü mü?" diye sordu Sally nefes nefese bir sesle ve Mikey ona baktı.

"Bayan Evangahlala oldukça ünlü, tatlım, ama normalde korumaya ihtiyacı yok. Sadece burada, burada..."

"Peki!" Isabella (aynı şekilde yüksek sesle) bağırarak Mikey'i kesintiye uğrattı. "Akşam yemeğini hazırlamaya başlasam iyi olacak, yoksa çocuklar yatma vaktine kalacak."

Hâlâ kızgın görünen Prentice'e kaşlarını kaldırdı, ama Prentice öne çıktı ve çantasını elinden aldı. Çantayı sıkıca tutmaya başladı, ama bir market poşeti için boğuşmanın saçma olacağını fark etti ve bıraktı.

Prentice yana çekildi ve kolunu geniş bir hareketle ona önünden geçmesini işaret etti. Isabella hemen öyle yaptı ve hala elini tutan Sally'yi de yanında sürükleyerek yanından geçirdi.

O ve Sally büyük salona girdiler, Mikey ve Prentice de onları takip etti ve Jason'ın kanepede, ayakları arkaya atılmış, elinde bir kitapla oturduğunu gördü.

Gözleri ona takıldı.

"Merhaba, Bayan Evangelista." "Merhaba, Jason."

"Bu Bayan Evangelista meselesi *de* ne?" diye sordu Mikey, doğrudan mutfak tezgahına gidip çantasını yere attı. "O sana yemek veriyor. Ona Bella demelisin."

"Mikey," dedi Isabella, yine uyarıcı bir tonla ve Sally mutfağa dans ederek gitti, tabureye tırmandı ve çantayı karıştırmaya başladı.

"Ne? Cidden, şimdiye kadar iki kez onlara bir sürü yiyecek aldın," diye karşılık verdi Mikey.

Prentice de çantasını mutfağa bırakıyordu ve başını çevirip Isabella'ya bakıyordu.

Mikey'nin ortalığı karıştırmak için hiç zaman kaybetmediğini söyleyebiliriz.

Ama zaten hiç vakit kaybetmezdi.

"Yiyecekleri Annie'nin aldığını sanıyordum," dedi Prentice daha derin bir sesle, bu yüzden açıkça pek mutlu olmadığı belliydi.

Isabella konuşmak için ağzını açtı ama Mikey maalesef ondan önce davrandı.

"Onu sen almadın, değil mi?"

Prentice'in gözleri kısıldı ve Isabella, Prentice'in çocuklarının önünde ayakkabısını çıkarıp Mikey'e fırlatmasının uygunsuz olup olmayacağını merak etti.

Öyle olacağını düşündü.

Bu nedenle Isabella, olanları görmezden gelmeye ve akşam yemeğine odaklanmaya karar verdi.

Ve akşam yemeğinden

başka bir şey yok. Belki

Sally hariç.

Ve tabii ki Jason.

"Yemek yapmadan önce üstümü değiştireceğim," dedi Isabella ve arkadaşına döndü. "Mikey, benimle gel de güzel misafir odasını gör..."

"Hayır, hayatım, ben burada kalacağım. Alışveriş poşetlerini boşaltacağım. Sally'nin muhteşem manikürünü inceleyeceğim. Bu muhteşem evi gezeceğim." Isabella'ya gülümsedi. "Acele etme."

Belki de her şeyi görmezden gelip akşam yemeğine odaklanamazdı, çünkü Mikey'i Prentice ve ailesiyle *yalnız* bırakamazdı.

"Gerçekten Mikey, misafir odasını görmelisin. Çok güzel," diye ısrar etti.

"Gerçekten, hayatım, bir kokteyle *ihtiyacım var*." Prentice'e döndü. "Burada ne içilir?"

"Viski," diye kısa bir cevap verdi Prentice, büyük salona açılan tezgahın kenarına gelip, kalçasını tezgaha dayadı, kollarını kavuşturdu, yüzünü kapattı, şimdi *çok* (ve açıkça) mutlu değildi.

Mikey ona baktı ve tesis içinde tüketilebilecek diğer alkollü içeceklerin listesini devam ettirmesini bekledi.

Prentice başka bir şey söylemedi.

"O zaman viski olsun," diye mırıldandı

Mikey. Prentice çalışma odasına doğru yürüdü.

Isabella bir saniye içinde karar verdi ve onu takip etti.

Çift kapıda, bir kapı kolunu tuttu, sonra diğerine uzandı, gözlerini Mikey'e dikti ve "Kal ve uslu dur" diye fısıldadı.

Kapıları kapattı ve Prentice'e döndü.

Onun tarafı ona dönüktü ama boynu bükülmüştü, böylece ona bakabilirdi.

Hâlâ mutlu görünmüyordu.

Dudaklarını yalamaktan kendini alamadı. Prentice'in gözleri ağzına kaydı.

Nefesini tuttu, kollarını belinde kavuşturdu ve dirseklerini kucakladı.

Sonra konuşmaya başladı: "Mikey için üzgünüm. Bazen biraz fazla baskın olabiliyor."

Prentice tek kelime etmeden dolaba döndü, onu açtı ve iki bardak ile neredeyse boşalmış çok iyi bir viski şişesi çıkardı.

Prentice viskiyi doldururken, "Aşırı koruyucu olabiliyor," diye devam etti, ama Prentice hala konuşmuyordu.

Isabella devam etti: "Robert ve Richard'ı pek sevmiyor ve Annie düğün planlamasıyla meşgul olmadığı zamanlarda çoğu zamanını Dougal ile geçirdiği için Fergus'un evinde sıkılıyor galiba."

Prentice viskiyi kaldırdı ama bunu sessizce yaptı. İşini bitirince, ona döndü.

"Sonunda her şey yoluna girecek, o sakinleşecek. Sen sadece," diye tereddüt etti, "onun söylediklerini dinlememelisin." Yine durakladı. "Ya da onu ciddiye almamalısın." Bitirmeden önce nefes aldı, "Hiçbir şekilde."

Prentice sessiz kaldı ve sadece ona baktı. "Sana daha fazla viski alacağım," dedi ona.

Prentice sonunda konuştu. "Bence yeterince aldın, değil mi?" Oh hayır.

Market alışverişinden memnun değildi.

Ama henüz bitirmemişti.

Gözleri onu baştan aşağı süzdü ve sonra yüzüne odaklandı. "Git üstünü değiştir, Isabella. İskoçya'nın vahşi doğasında bir aile evindesin, sosyeteye çıkmak üzere değilsin."

Yine aynı şey oldu. Fiziksel olmayan tokat. Zar zor geri çekilmeyi başardı ama başardı.

"Tabii ki," diye mırıldandı ve kapıya doğru dönmeye başladı.

"Merak ediyorum," diye Prentice sohbet ediyormuş gibi konuşmaya başladı, o da geri döndü ve onun bakışlarının spekülatif olduğunu gördü.

"Neyi merak ettiriyor?" diye sordu, Prentice devam etmediğinde. "Bunu," diye cevapladı anlamsızca.

"Ne?"

"En iyi arkadaşına dikkat etmemek için yapılan bu çaresiz uyarı. Bu, senin hangi sırları sakladığını merak etmeme neden oluyor."

"Hiçbir sır saklamıyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi ve bu tam olarak bir yalan değildi.

Sadece, yirmi yıl önce Fergus'un oturma odasından çıkıp arkasına bakmadan gittiğinde, onun sırlarını bilme ayrıcalığını kaybetmişti.

Prentice devam etti, "Eğer senin için sakıncası yoksa, onun söylediği *her* şeye çok dikkat edeceğim."

Aslında, onun umurundaydı.

Mikey, tüm kıtada resmen deli olarak kabul edilebilirdi. Kimse onun ağzından ne çıkacağını bilmiyordu. Bu yüzden hâlâ bekardı.

Dahası, Prentice neden *umursasın* ki?

"Kapıları açarsan Isabella, misafirimize içkisini servis etmek istiyorum."

Başka çaresi olmadığı için kapıları açtı ve Prentice'in yanına çıktı.

"*Tanrıya şükür!* Kokteylim," diye haykırdı Mikey.

Isabella ona mermeri kuma çevirecek bir bakış attı ama Mikey'den geri sekti. Sally ve Jason'a zayıf bir gülümseme attı. Prentice'i tamamen görmezden geldi. Sonra sivri topuklu ayakkabılarını giydi ve tüm gücünü kullanarak kendini sakin bir şekilde koridordan geçip misafir odasına gitmeye zorladı.

Oraya vardığında, çılgın bir iblis gibi koşturmaya başladı ve (çok güzel olduğunu düşündüğü, pahalı ama sahip olduğu hemen hemen her şey pahalıydı, Tanrı aşkına, o zengindi!) safir mavisi elbisesini çıkardı. Eşleşen safir mavisi süet ayakkabılarını çıkardı ve bir çift kot pantolon ve adaçayı yeşili, tunik tarzı bir kazak giydi. Kazak, kayık yakalı ve çan kolluydu ve sadece bir zanaatkar tarafından en kaliteli yünden elle örülmüştü. Eşsiz bir parçaydı ve çok pahalıydı.

Bu kadarı yeterliydi.

Ense kısmında yaptığı karmaşık topuzdan saç tokaları çıkardı (saçlarla her zaman arası iyiydi, bu onun birkaç gerçek yeteneğinden biriydi, babası bile bunu isteksizce kabul ediyordu) ve saçlarını salladı. Bunu yaptıktan sonra, saçlarını dağınık bir topuz halinde başının üstüne topladı ve bir at kuyruğu tokasıyla gevşekçe bağladı.

Aynaya bakarak, "İskoçya'nın vahşi doğasındaki bir aile evinde" geçireceği akşama uygun olup olmadığını kontrol etmek için kendine bir saniye izin verdi.

Uygun olmadığına karar verdi ama yine de kapıdan çıktı.

Mutfağa girdiğinde, Sally ve Mikey oradaydı, Jason tezgâhta oturuyordu ve hızlıca baktığında Prentice'in çalışma odasında telefonda konuştuğunu gördü.

Belki de şansı dönmüştü.

"Sana Bella diye seslenmeye karar verdik!" Sally, tezgâhın önündeki tabureden, üzerine çay havluları sarılmış halde bağırdı.

"Öyle mi?" Isabella mırıldandı ve mutfağa girerek market alışverişlerinin paketlenmediğini, bezelyelerin kaynadığını ve makarna için suyun ocakta kaynamaya başladığını gördü.

En azından Mikey'nin bir işe yaradığı vardı.

"Bay Mikey yardım edebileceğimi söyledi," diye duyurdu Sally.

Isabella ona gülümsedi ve işine koyuldu. "Elbette yardım edebilirsin tatlım. Sen seç, ya çıtır çıtır olan kısmı ya da ezilebilen kısmı yapabilirsin."

"İkisini de yapabilir miyim?" diye sordu Sally.

Isabella önüne bir kase koydu, eğilip başının üstüne bir öpücük kondurdu ve "Neden olmasın?" diye fısıldadı.

Sally iki elini havaya kaldırdı, neredeyse Isabella'nın çenesine çarpacaktı ve "Yaşasın!" diye bağırdı.

"Deli," diye mırıldandı Jason.

Isabella ona baktı ve güldü.

"Keşke ton balıklı güveç yapmayı bu kadar heyecan verici bulabilsem," dedi Mikey, viskisini tezgahın etrafında taşıyarak Jason'ın yanına oturdu.

"Sen çok alaycısın," dedi Isabella, mantar çorbası tenekelerini açarken. "Ton balıklı güveç yapmak heyecan vericidir."

Ve bunu Prentice, ailesi ve en iyi arkadaşı için yapıyorsan.

"O deli," diye Mikey Jason'a sahne fısıltısıyla söyledi ve Jason, Prentice diğer odadan onlara katıldığıında sıırttı.

Ama bu rahatlama uzun sürmedi.

Sally, Prentice'i hemen bilgilendirmek için hiç vakit kaybetmedi.

"Bay Mikey, Bayan Evangahlala'ya Bayan Bella diyebileceğimizi söyledi ve ben akşam yemeği için çıtır çıtır ve yumuşacık parçaları yapacağım."

"Çıtır çıtır ve yumuşacık," diye mırıldandı Prentice, gözleri kızına sıcak bir bakışla. "Akşam yemeği ilginç olacak gibi görünüyor."

"Ton balığı güveç!" diye bağırdı Sally ve Prentice Isabella'ya baktı.

Isabella ton balığını süzmekle meşguldü.

"Onun ton balıklı güvecini yedin mi?" diye sordu Prentice. O, omzunun üzerinden bakınca Mikey ile konuştuğunu gördü. Mikey, avuçlarını tezgahın kenarına koymuş ve kendini yukarı iterek tezgahın üzerine oturmuştu. "Bella'nın tüm mutfak yeteneklerini denedim," diye cevapladı Mikey. "

Söylenmesi gerek, kadın yemek yapmayı biliyor."

"Biliyoruz. Geçen gece bize ev yapımı tavuk parmakları yaptı. Harikaydılar," diye ekledi Jason.

Isabella başını eğdi ve övgüye dudaklarını ısırdı, sonra Sally'nin arkasına geçip teneke kutuları kasenin etrafına dizdi.

"Tamam tatlım, bunların hepsini kaseye döküp karıştırmamız gerekiyor. Tamam mı?" diye kızına yumuşak bir sesle söyledi ve Sally coşkuyla başını salladı.

Sally'ye bir kaşık uzattı ve Sally doğrudan mantar çorbasına yönelirken, Isabella kollarını Sally'nin omuzlarına doladı, gözleri kızın omzunun üzerinden bakarak, bir çatal kullanarak ton balığını parçaladı.

Isabella *her şeyi* görmezden gelip yemeğe ve Sally'ye odaklanmaya çalışıyordu.

Bu zordu.

Daha da zorlaştı.

"Isabella, yemek repertuarında ton balıklı güveç olan bir kadın gibi görünmüyor," dedi Prentice ve Isabella omuzlarının gerildiğini hissetti.

Yirmi yıl önce ona sürekli yemek pişirdiğini hatırlamıyor muydu?

Onun için *ne* pişirdiğini hatırlamıyor muydu?

Elbette ona hiç ton balıklı güveç yapmamıştı, çünkü o kış yemeğiymiş ve o sadece yazları oradaydı.

Ama yine de...

Mikey yüksek sesle ve büyük bir neşeyle güldü.

Konuşmasını bitirdiğinde, hala gülerek cevap verdi: "Bella, rahatlatıcı yemeklerin kraliçesidir. Annie, Bella ve ben Northwestern'da aynı daireyi paylaşıırken, Bella sürekli yemek yapardı. Annie ve ben *her yıl* 15 kilo alırdık."

Bu doğru değildi. Mikey yirmi kilo almıştı. "Onunla üniversitede mi tanıştın?" diye sordu Prentice.

"Tabii ki," diye cevapladı Mikey. "Birinci sınıfta onu kampüste yürürken gördüm ve kendime, 'Bu *hüzünlü* gözlü *muhteşem* kız *kim*? Hayatında biraz Mikey'e ihtiyacı var,' dedim."

Isabella'nın elleri bir anlığına durdu.

Sonra Sally'nin kulağına fısıldadı, "Bezelyeleri almam lazım. Sen kaşıkla almaya devam et."

"Hüzünlü gözler mi?" diye sordu Prentice, sesi alçalmıştı.

"Evet," diye cevapladı Mikey kısa ve sessizce.

"Neden üzgündün, Bella?" diye seslendi Jason.

Isabella bezelyeleri bir süzgece döktü, soğuk musluğun altına tuttu ve Jason'a döndü.

"Hatırladığım kadarıyla, ayak parmağımı çarptım," diye yalan söyledi. Jason başını yana eğdi, Isabella Prentice'in ve Mikey'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ama bunu da görmezden geldi. "Çok kötü. Ve herkes ayak parmağını çarpmak acı verir, bunu herkes bilir."

"Ayak parmağımı çarpmaktan nefret ederim," dedi Sally, ton balığı ve çorbayı birbirine karıştırarak. "*Gerçekten* acıtıyor. Bu *beni* üzüyor."

Sally'ye şükürler olsun.

"Sen paylaştın bir bir dairede mi Prentice sordu, maalesef bu sefer kızını görmezden gelmeye karar verdi.

Ve cevabı bildiği halde sordu. Ya da belki hatırlamıyordu.

Isabella bezelyeleri sudan çıkardı ve Mikey cevap verdi: "Evet, ikinci ve üçüncü sınıfta."

"Geçen yıl değil mi?" Prentice şaşırılmış gibiydi ve nedenini biliyordu.

Çünkü hatırlamıştı.

Ve Isabella, Prentice'in iyi bir hafızaya sahip olmasını birdenbire çok sinir bozucu buldu.

Ona söylediği için, Annie ve Mikey ile aynı daireyi paylaştıklarını ve son sınıfta oraya geri döneceklerini bildiğini biliyordu.

Ama gitmediler.

Mikey döndü, ama Annie ve Isabella dönmedi.

Annie hastanedeydi, sonra da rehabilitasyonda. Isabella, babası Prentice ile "randevusunu" öğrendikten sonra ev hapsindeydi.

Ancak, derslere gitmesine ve Annie'ye yardım etmesine izin verilmişti. "Hayır," diye cevapladı Mikey.

"Neden?" diye sordu Prentice.

Isabella bezelyeleri süzmeyi bırakıp, altına bir mutfak havlusu koydu ve Sally'nin yanına geri döndü, Mikey'e yalvaran bir bakış attı.

Mikey onu tamamen görmezden geldi ve konuşmaya devam etti.

"Çünkü Bella evde Annie'ye daha yakındı." Viski kadehini sallayarak devam etti, "Her gün Northwestern'dan Clarissa'nın evine arabayla gitmesi çok uzun sürerdi." Mikey Jason'a bakarak, "Florence Nightingale sana ton balıklı güveç yapıyor, dostum. Kendini şanslı say." dedi.

"Florence Nightingale kim?" diye sordu Sally. "O cennetten gelen bir melek," diye cevapladı Mikey.

"*Gerçekten mi?*" diye sordu Sally.

Isabella bunu görmezden geldi, Sally'nin karıştırdığı kaseye bezelyeleri döktü ve konuyu değiştirmeye çalışarak, "Dikkatli ol, yavaşça karıştır. Bezelyeleri çok fazla ezme," diye tavsiye etti.

Prentice, Isabella'nın konuyu değiştirme çabasını görmezden gelmeye karar verdi.

"Florence Nightingale cennetten gelen bir melek değildi, Sally. O bir hemşireydi," diye Prentice kızına bilgi verdi.

"Annie hasta olduğunda Bella da öyleydi," diye ekledi Mikey. "Sen hemşire misin?" diye sordu Jason Isabella'ya.

"Hayır," diye cevapladı Isabella, süzgeci lavaboya koyduktan sonra makarna paketini açıyordu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Jason. "Ben de," diye ekledi Prentice.

"Jason," diye başladı Mikey ve Isabella ona dönüp başını salladı ama o onu fark etmedi, "uzun zaman önce, Annie korkunç bir araba kazası geçirdi. Bunu biliyor muydun?"

Sally ezmeyi bırakmıştı ve Isabella onun yüzünü göremiyordu ama Jason'ın yüzünü görebiliyordu.

"Mikey," dedi Isabella yumuşak bir sesle.

"Şey, o şu anda gayet iyi. Herkes bunu görebilir," diye Mikey savunmaya geçti.

Isabella yumruklarını sıktı ve sessizce Mikey'i izleyen, açıkça müdahale etmeye niyetli olmayan Prentice'e bakışını kaydırdı.

Ocağın üzerindeki kaynar suya döndü ve makarnayı içine döktü.

"Biliyorum. Annem bana, bu yüzden bazen topalladığını ve yüzünde o yara izi olduğunu söyledi," dedi Jason sessizce.

"Evet, o zamanlar," diye devam etti Mikey, "gerçekten çok hastaydı. Ve çok üzgündü. İyileşmek istemiyordu."

"Neden iyileşmek istemedi?" diye sordu Jason.

"Çünkü üzgündü ve üzgün olmak insanı aptalca şeyler yapmaya itiyor," diye cevapladı Mikey. "Kimseyi dinlemiyordu. İyileşmesi için hastaneye gitmiyordu. Bella onu hastaneye götürdü. Haftada üç kez Annie'nin evine gidip onu hastaneye götürdü. Her gün Annie'nin evine gidip ona egzersiz yaptırdı, böylece güçlenip zinde olabilsin diye. Annie

üzgündü ve kızgındı, bundan hoşlanmıyordu ve Bella'ya kötü davranabiliyordu. Ama Bella umursamadı. Annie'nin ona söylediği tüm kötü sözleri kabul etti ve inan bana, çok fazla kötü söz vardı dostum. Ama bu, bizim kıza hiç etki etmedi. Annie'nin ona söylediği tüm kötü sözleri kabul etti ve arkadaşının iyileşmesine yardım etti. Bir hemşire gibi. Cennetten gelen bir melek gibi."

Mikey hikayesinin sonuna yaklaştığında fısıldıyordu. Konuşmayı bitirdiğinde, oda sessizliğe büründü. Isabella bunu görmezden geldi, odaya sırtını döndü ve makarnayı karıştırdı.

Uzun bir süre sonra Mikey, "Bella?" diye seslendi.

"Annie'nin kazasından bahsetmeyi bırakabilir miyiz?" Isabella makarnalara yumuşak bir sesle sordu.

Yine sessizlik.

Sonra Prentice de yumuşak bir sesle, "Jason, masayı hazırla dostum," diye emretti.

"Tamam, baba," diye cevapladı Jason hemen.

Isabella, o anda Prentice onun dünyasında olsaydı ona minnettar bir bakış atardı.

Ama o yoktu, sadece makarnalar vardı, o da makarnaları karıştırmaya devam etti.

"Puding var mı?" diye sordu Sally.

Isabella derin bir nefes aldı, makarnayı ocaktan indirdi, İskoçya'nın vahşi doğasında yaşayan bu aile ve sakinlerinin zihinsel sağlık kalesine girmesine izin verdi ve kıza gülümsedi.

"Elmalı crumble ve muhallebi," diye cevapladı.

"Yaşasın!" diye sevindi Sally.

Prentice'in gözlerinden dikkatlice kaçınarak, Sally'nin çıtır kısmı yapabilmesi için üstüne koyacak malzemeleri hazırlamaya başladı.

Ve gece daha da kötüye gitmemesi için sessizce dua etti.

Daha çok dua etmeliydi.

* * *

Akşam yemeği *o kadar da* kötü değildi.

Ama *iyi* de değildi.

Aslında Isabella, akşam yemeğinin onu öldürmediğini söyleyebilirdi.

Bu, onu birini, yani Mikey'i öldürmek istemesine neden oldu.

Akşamın en iyi kısmı, Prentice'in bir şişe şarap bulmasıydı.

Geri kalanı pek iyi gitmedi.

Ton balıklı güveçteki bezelyeler püre haline gelmişti ama tadı fena değildi, çünkü Isabella bolca peynir eklemişti ve peynir her şeyin tadını güzelleştirir, Sally'nin (Isabella'nın yardımıyla) hazırladığı çıtır çıtır sos da birinci sınıftı.

Mikey, akşamın hüzünlü kısmının bittiğine karar verdi ve Annie, Isabella ve kendisinin üniversitede yaptıkları çılgınlıklarla ilgili hikayelerle onları eğlendirdi.

Bunların hiçbirisi akşam yemeğinin cinayet planına layık olmasının nedeni değildi.

Prentice, "Üçünüz ne zaman ders çalışmaya zaman buldunuz?" diye sorduğunda işler kötüye gitti.

"İkimiz şansımıza ve dua ederek geçtik," diye cevapladı Mikey. "Bella gece gündüz çalıştı ve summa cum laude mezun oldu. Annie ile birlikte olmak için dersleri kaçırmak zorunda kaldığında profesörleriyle anlaşmalar bile yaptı."

Prentice'in gözleri ona, Isabella'nın gözleri ise boş tabağına kaydı.

"Bu çok etkileyici," dedi Prentice, içtenlikle.

"Bella böyledir," dedi Mikey ve sonra ekledi, "Babasına en yüksek notlardan başka bir şey götürmesi mümkün değildi."

Bunun üzerine Isabella başını kaldırdı ve yüzünün solduğunu *hissetti*. Sonra, bir anda, peçetesini masaya attı ve ayağa kalktı.

"İkinci porsiyon isteyen var mı?" diye masadakilere sordu. Jason ve Sally şaşkın görünüyorlardı. Mikey de öyle.

Prentice'in gözleri ona kilitlenmişti ve kaşları çatılmıştı.

"İlk porsiyonum bir fil için uygun büyüklükteydi, bu yüzden hayır, ikinci porsiyon istemiyorum," diye cevapladı Mikey.

"Puding istiyorum!" diye bağırdı Sally.

"Ben ikinci porsiyon alabilirim," diye cevapladı Jason ve Isabella onu öpebilirdi.

"Güveci ben alırım," dedi, Sally'ye eğilip fısıldadı, "Puding hemen geliyor, tatlım." Sonra olabildiğince sakın bir şekilde mutfağa doğru yürüdü.

"Onun babasını tanıyorsun elbette," dedi Prentice, o uzaklaşırken ve sesinde de bir parça sertlik vardı.

Isabella'nın parmakları avuç içlerine sıkıca ve kısa bir süre için kıvrıldı, *bu acıyı* atlatmasına yetmeyecek kadar hafif bir acı hissetti.

"Chicago'nun Kötü Büyücüsü mü?" diye sordu Mikey. "Keşke bilmesem ama biliyorum."

Bella o anda hayatında ilk kez Mikey'i tanımamış olmayı diledi.

"Kötü neyin ne?" diye sordu Jason, sesinde mizah vardı.

"Annie ve Dougal'ın İskoç masallarından *çıkılmış karakterler* olduğunu biliyor musun?" diye sordu Mikey, Isabella güveç kabını getirip Jason'ın tabağına bir kaşık dolusu koyarken.

"Ne?" diye sordu Jason, sesinde şimdi karışıklık ama yine de mizah vardı.

Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Mikey *bununla* nereye varmak istiyordu?

Sadece birkaç saniye sonra Isabella, bilmek istemediğini fark etti.

Mikey elini salladı. "Trajedi yüzünden onlarca yıl ayrı kalan, yeniden bir araya gelen, evlenen, tüm masal gerçek olan. Annie ve Dougal. Bella'nın masalında ise kötü bir büyücü baba ve onu kaçıran, alçak ve serseri bir düğün var. Ama sonunda ondan kaçmayı başardı ve şimdi parlak zırhlı şövalyesini bekliyor," diye açıkladı Mikey.

Isabella, neredeyse boşalmış güveç kabını elinde tutarak, dehşetle Mikey'e bakıyordu.

Jason ve Sally, hayranlık dolu yüzlerle Mikey'e bakıyorlardı. Sonra gözleri Isabella'ya kaydı.

Prentice ise tüm bu süre boyunca sadece Isabella'ya bakıyordu. "Bir düğünle mi evliydin?" diye sordu Jason.

"Hayır, o biriyle evliydi..." diye başladı Mikey.

Isabella, "Prentice, ikinci porsiyon ister misin?" diye sorarak onu hızla kesintiye uğrattı.

Gözleri hala ona kilitli olan Prentice başını salladı.

Isabella, bunu görmezden gelmeyi dileyerek doğrudan mutfağa doğru yürüdü, ama bunu yapamadı.

Sally babasına dönerek sordu: "Baba, 'bounder' ne demek?" "Evet, 'cad' ne demek?" Jason, Sally'nin hemen ardından sordu.

Isabella, Mikey'i uçurumdan attıktan sonra cesedinin kıyıya vurmasının ne kadar süreceğini merak etti.

Ayrıca, sadece itmek olsa bile cinayet olarak değerlendirilir miydi?

"İkisi de pek hoş olmayan erkekler için kullanılan isimler," diye cevapladı Prentice çocuklarına.

"Bella Hanım'ın pek hoş olmayan bir adamla birlikte olmasını sevmiyorum," dedi Sally sessizce.

Belki Isabella Mikey'i itmeden önce bıçaklardı. Ya da en azından kafasına bir darbe indirirdi.

"Ben de sevmiyorum," diye mırıldandı Jason.

Hayır, bıçaklamayı tercih ettiğine karar verdi.

"Kötü dükten nasıl kurtuldun?" diye bağırdı Sally, Isabella elmalı turta fırından çıkarıp sıcak tutucuya koyarken.

"Ondan boşandı," diye Mikey onun yerine cevap verdi. "Ve boşanırken, Tanrıya şükür, onun bir sürü parasını da yanında götürdü."

Isabella gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. Sonra gözlerini geri çevirip fırını kapattı.

"O zengin mi?" diye sordu Jason, sesinde şaşkınlık vardı.

"Zengin," diye cevapladı Mikey.

"Bella Hanım pis değil," dedi Sally kızgın bir şekilde. "Pis *zengin*, tatlım," diye düzeltti Mikey.

Sally babasına baktı, Isabella ise isteksizce kızın yanındaki yerine oturdu. "Bu ne demek?"

"Bu, Bayan Bella'nın çok parası olduğu anlamına geliyor, bebeğim," diye cevapladı Prentice, gözleri kızında.

"O zaman *Bella Hanım* bana bir at alabilir!" diye bağırdı Sally, parlak gözlerini Isabella'ya çevirerek.

Isabella öfkeli gözlerle Mikey'e baktı. Mikey sırtıttı. "Sana at almayacak," dedi Prentice. "Ama..." diye başladı Sally.

"Hayır," Prentice'in sesi sert ve tavizsizdi.

Sally'nin yüzü somurtarak düştü ve Isabella, Mikey'i bıçaklamadan önce kafasına vurup onu uçurumdan aşağı itmeye karar verdi.

Ama ondan önce, geceyi atlatması gerekiyordu.

Sally'ye döndü. "Sana at alamam tatlım, ama kremayı yapmama yardım edebilirsin."

"Krema severim ama atları daha çok severim," diye karşılık verdi Sally somurtarak.

Isabella burnunu kırıştırdı ve "Atlar tuhaf kokar ve çok yerler. Krem şanti ise lezzetli kokar ve onu yiyebilirsin," diye cevap verdi.

"Atın var mı?" diye sordu Sally ve Isabella başını salladı. "Köpek?" diye devam etti ve Isabella yine başını salladı. "Kedi?" diye devam etti Sally ve Isabella gülümsedi ama yine başını salladı.

"Bir zamanlar bir balığım vardı," dedi kıza. "Balıkları sevemezsin," diye cevapladı Sally. "Bu doğru," diye mırıldandı Isabella.

"Ve onu süremezsin, tabii yunus değilse. Yunus muydu?" diye sordu Sally.

"O bir akvaryum balığıydı ve binilemezdi. Ama fırfırlı bir kuyruğu vardı ve ona Goldie adını vermiştim."

Sally bu bilgiyi düşünmek için kendine biraz zaman tanıdı.

Sonra şu sonuca vardı: "At, balıktan daha iyidir."

Isabella'nın sırtışı bir gülümsemeye dönüştü ve Sally'ye doğru eğildi. "Beni ikna ettin. At kesinlikle balıktan daha iyidir. Ama atlar yine de kokar ve çok yerler. Şimdi, kremaya yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Sally bunu da düşünmek için kendine biraz zaman tanıdı, somurtkanlığı kayboldu, gözleri parladı ve Isabella'ya küçük bir gülümsemeye karşılık verdi.

"Krema yapımına yardım etmek istiyorum," diye cevapladı Sally.

"Aferin kızım," diye fısıldadı Isabella ve masaya baktı. Jason, yüzünde aptalca bir gülümsemeye onları izliyordu.

Mikey, yüzünde memnun bir gülümsemeye Prentice'i izliyordu.

Prentice, yüzünde okunamayan bir ifadeyle Isabella'yı izliyordu.

Isabella hepsini görmezden gelmeye ve Jason'ın ikinci porsiyonunu bitirmesini beklemeye karar verdi.

"Onu ısıtmamı ister misin?" diye sordu Jason'a, kibarca başını sallayarak tabağını işaret etti.

Jason ipucunu anladı ve yemeye başladı.

Mikey kıkırdadı.

Prentice, Isabella'dan gözlerini ayırmadan şarabından bir yudum aldı.

Sally, "Jace'in işini bitirmesini beklememiz mi gerekiyor?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Isabella, tam da Prentice "Evet" diye cevap verdiği anda.

Bunun üzerine Mikey, nedense çılgınca bir şekilde kahkaha boğuldu.

* * *

O gece Sally'yi uyutmak için iki buçuk kitap gerekti, muhtemelen akşam yemeği, misafirler ve henüz gelmemiş parlak zırhlı şövalyelerin hikayeleri yüzünden heyecanlanmıştı.

Onu sıkıca yatırıp ışığı kapattıktan sonra Isabella odasından çıktı.

Mikey, iki buçuk kitap boyunca Prentice ile birlikte aşağıda yalnız kalmıştı. Ne tür yaramazlıklar yapacağı belli olmazdı.

Karanlık koridoru hızla geçip merdivenlere yaklaşırken, Prentice'in söylediği bir cümlenin sonunu duydu.

"...Jason ve Sally."

Mikey hemen cevap verdi: "Tabii ki öyle olur. Sekiz yaşındayken annesini kaybetmiş. Annesi bileklerini kesmiş olsa da, yine de onu kaybetmiş."

Isabella'nın vücudu sallanarak durdu ve merdivenlerin başında, görünmeyecek şekilde heykel gibi hareketsizce durdu.

Annesinin nasıl öldüğünü Prentice'e hiç anlatmamıştı. Anlatmak istiyordu, ne söyleyeceğini bile prova etmişti ama doğru zamanı bulamamıştı.

Ve dürüst olmak gerekirse, Prentice'in annesi veya *kendisi* hakkında kötü şeyler düşünmesini ve annesinin yaptığı şeyin Isabella hakkında ne düşündüreceğini istemiyordu.

Merdivenlerden yukarı doğru kötü bir enerji yükseliyor ve Isabella'ya çarpıyordu, ama zihni panikle boşalmış, vücudu korkudan uyuşmuştu.

"Anlamadım?" diye sordu Prentice yumuşak bir sesle.

"Bilmiyor muydun?" diye cevapladı Mikey, sonra uzun, anlamlı bir sessizlikten sonra, "Aman Tanrım, bilmiyordun" diye mırıldandı.

Daha fazla sessizlik, daha fazla kötü hisler vardı ve Isabella kıpırdamadı.

Sonra Mikey, henüz anlatacaklarını bitirmediğine karar verdi. "Onu buldu, Prentice. Sekiz yaşındaydı ve Bella annesini kanla dolu küvette buldu."

Isabella'nın zihni geri kalan kelimeleri engelledi ve otomatik olarak geri çekilmeye çalışarak bir adım, sonra bir adım daha geri attı.

Bir şeye çarptı.

Döndü ve karanlıkta arkasında duran Jason'a baktı, ama yüzünün bembeyaz olduğunu görebiliyordu.

O da duymuştu.

"Jason," diye fısıldadı, dehşetle doluydu.

"Annen sen sekiz yaşındayken mi öldü?" diye fısıldadı Jason.

"Jason," diye tekrarladı Isabella, zihni dağınık, başka ne söyleyeceğini bilemeden.

"Onu sen mi buldun?"

Bu bir çılgıktı, saf acı ile dolu bir çılgılık ve sanki kulaklarını ve kalbini parçalıyor gibiydi.

Anında diz çöktü ve merdivenlerde hızlı ayak sesleri duyunca Jason'ın ellerini tuttu.

"Jason, beni dinle, bu çok uzun zaman önceydi," diye fısıldadı acil bir şekilde.

"Onu buldun," diye tekrarladı Jason ve Isabella, Prentice'in de yanlarında olduğunu hissetti, ama gözleri oğluna kilitlenmişti.

"Uzun zaman önce, Jason."

"Annen öldü, benimki gibi."

O, ona yaklaşarak ellerini sıktı ve fısıldadı, "Tatlım." O, ellerini çekip kurtardı ama kaçmadı.

Vücudunu kadının vücuduna attı, neredeyse dengesini bozdu ve kollarını ona o kadar sıkı sardı ki canı yandı.

Bu, vücuduna acı vermedi. Kalbine acı verdi.

Isabella onu kendine çekti.

"Nasıl bir his olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı boynuna, sesi gözyaşlarıyla boğulmuştu.

On yaşındaki yaslı çocuğun kollarına kendini bıraktı.

"Nasıl bir his olduğunu biliyorum, tatlım," diye fısıldadı, elleri onun sırtında dolaşıyordu.

"Nasıl bir his olduğunu biliyorsun," diye tekrarladı. "Evet, tatlım."

"Jace, buraya gel, dostum," dedi Prentice nazikçe yakınından ve Isabella, Jason'ın vücudunu kollarından çeken yumuşak bir çekiş hissetti, ama Jason sabit kaldı ve çekiş durdu.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu Jason ve Isabella gözlerini kapattı, sırtını okşamayı bıraktı ve çocuğu daha da sıkı sarıldı.

Cevap vermedi.

Jason biraz uzaklaştı ve gözlerine baktı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, "Hâlâ acıyor" diye mırıldandı.

Yalan söylemeliydi. O anda bu, ikisi için de daha kolay olacaktı.

Ama sonunda yalan söylediğini anlayacaktı ve Jason Cameron'ın onu yalancı olarak görmesini istemiyordu.

Asla.

Bu yüzden yalan söylemedi.

Bunun yerine Isabella, ellerini Jason'ın başının iki yanına koydu, ona yaklaştı ve sessizce, "Üzgünüm Jason, ama evet, hala acıyor" dedi.

Jason yutkundu.

Sonra başını salladı.

Sonra geri çekildi, döndü ve odasına doğru yürüdü.

Isabella, Prentice'e bakmadan doğruldu, ama ayağa kalktığı anda, geniş omuzlu sırtının oğlunun odasına doğru döndüğünü gördü.

Yavaşça merdivenlerden aşağı indi. Mikey, yüzü hayalet gibi solgun, kanepenin önünde duruyordu.

Isabella öfke duymayı diledi. Bunun yerine, sadece kalp ağrısı hissetti.

Yaklaştığında, Mikey alçak sesle sordu, "Kızım, neden ona söylemedin?"

Kafasını salladı, konuşacak gücü bile yoktu.

Üstelik, sahip olduğu azıcık gücünü de ağlamamak için kullanıyordu.

"Bu gece... tüm hikayelerim... o... yapmadı..." Mikey durdu ve gözleri şaşkınlık ve üzüntüyle kısıldı. "Onunla birlikteyken ona *bir* şey söyledin mi?"

Kafasını salladı ama bu sefer açıkladı.

"Buradayken, o üzgün gözlü kız değildim," diye fısıldadı Isabella, neredeyse duyulmayacak bir sesle. "Onun yanıdayken özgür olabiliyordum."

"Ah canım," diye mırıldandı Mikey, onu kendine çekip uzun uzun kucakladı. Sonra kulağına fısıldadı, "Beni kapıya kadar geçir canım."

O da söyleneni yaptı.

Kapıda onu tekrar kucakladı ve gözlerine baktı. "Ona söylemelisin, biliyorsun. Her şeyi."

Çok geç, çok geç, diye düşündü. Ama hiçbir şey söylemedi.

Mikey ona bir bakış attı, sonra içini çekti, şakağına bir öpücük kondurdu ve kapıdan çıktı.

Isabella büyük salona geri döndü ve hareketsizce durarak Prentice'in dönmesini bekledi. Yıllar geçmiş gibi geldi ama muhtemelen beş dakika geçmişti ki onu merdivenlerden inerken gördü.

Ondan bir metre uzakta durdu, her rengi barındıran güzel gözleri ona kilitlendi, yüzü ifadesizdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Senin hatan değildi," diye cevapladı. "Yine de üzgünüm," diye ısrar etti.

Adam çenesini salladı ama başka bir şey söylemedi.

"O iyi mi?" diye sordu Isabella.

"İyileşecek," diye cevapladı

Prentice. Isabella yavaşça gözlerini kapattı.

Sonra gözlerini açtı ve "Çok üzgünüm" diye tekrarladı.

Prentice cevap vermedi.

Isabella omuzlarını dikleştirdi, dudaklarını yaladı ve onun bir şey söylemesini bekledi.

O hiçbir şey söylemedi. Aslında, *onun* bir şey söylemesini bekliyor gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldı. Sonra nefesini bıraktı. Sonra bir şey söyledi.

"Ben... yatmaya gidiyorum," dedi ona. O tek kelime etmedi.

Isabella koridora döndü.

"On beş ay," dedi Prentice. O da Prentice'e döndü. "Anlamadım?" diye sordu.

"On beş ay boyunca birlikteydik ve sen tek kelime bile etmedin. Sen buradayken birlikte geçirebileceğimiz her dakikayı birlikte geçirdik, sen yokken de konuşarak geçirebileceğimiz her dakikayı geçirdik ve sen *tek kelime bile* etmedin." Isabella kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti ama Prentice henüz bitirmemişti. "Beni hiç umursadın mı?"

Boğazına bir acı yükseldi, ama bunu görmezden geldi, ellerini yumruk yaptı ve sadece "Prentice" diye cevap verdi.

"Hayır." Başını salladı. "Umursamadın. Umursamış olsaydın, hayatını benimle paylaşırdın. En azından bir kısmını. Hiçbir şeyi paylaşmadın. Sana aşkıttım, sana evlenme teklif ettim, lanet olsun, ve seni tanıımıyordum bile."

Kalbi daha hızlı atmayı bıraktı ve göğsüne çarpmaya başladı, tırnakları avuç içlerine şiddetle battı ve gözleri merdivenlere kaydđ.

"Prentice, çocuklar," diye uyardı. "şimdi söyle," diye talep etti.

Gözleri ona doğru fırladı ve kalbi durdu. "Ne?" diye fısıldadı.

"Hepsini, Isabella. şimdi söyle."

"Ama... neden?" diye kekeledi.

Adam belinden öne eğildi ve sertçe, "Lanet olsun, şimdi söyle"

Isabella daha fazla dayanamadı.

"Neden?" diye bağırdı, yumruğunu havaya kaldırarak. "Şimdi ne önemi var ki?"

Ama adam ona dikkat etmiyordu. Gözleri, Isabella'nın elini takip ediyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı, sesinde öfke yoktu, bakışları hala kadının elindeydi. "Kanaman var."

Hızla avucuna baktı, onun haklı olduğunu gördü ve elini yumruk yaptı. Bunu yaparken, adam ona yaklaştı.

Çok yakına.

Kız başını geriye eğip ona baktı ve "Önemli değil" dedi.

Adam başını kadının eline doğru eğdi, parmaklarını kadının bileğine doladı ve "Elle, kanaman var. Bir bakayım" dedi.

Isabella gözlerini kırptı, sadece onun kullandığı bu ismin, sanki onlarca yıldır banyo yapmamış gibi, sıcak ve temiz su gibi üzerine döküldüğünü hissetti.

"Elini aç," diye emretti, başparmağıyla ısrarla parmaklarına bastırarak, dalgın bir şekilde omzunun üzerinden mutfağa baktı ve "Bulaşık yıkarken bardak mı kırdın?" diye sordu.

"Önemli değil," diye tekrarladı.

Adam başını geri çevirdi ve elini ikisinin arasına kaldırdı, başparmağıyla ısrarla kapalı yumruğunu açmaya çalıştı.

"Bir bakayım," diye mırıldandı ikna edici bir sesle.

Panik içinde, kız bileğini çekince adam elini kaybetti. Elini kaybettiğinde, gözleri kızın gözlerine kilitlendi.

"Önemli değil dedim," diye fısıldadı.

Prentice ona baktı.

Isabella bir adım geri çekildi, bileğini onun elinin olduğu yerde tutarak, onun sıcak gücünün hâlâ orada olduğunu hissetti. Bunu ezberleyerek, elini göğsüne bastırdı.

Adamın gözleri kızın eline kaydı. Sonra tekrar kızın gözlerine döndü. Gözleri soğuktu. O kadar soğuktu ki, kız titredi.

"Sırlar," dedi Prentice yumuşak bir sesle, sesi korkunçtu. "Yalanlarla aynı şey. Sırlar ve lanet olası yalanlar."

Onun bakışlarını karşıladı, bu ona zor geldi ama karşıladı ve tek kelime etmedi.

Uzun bir süre sonra, Prentice yere baktı ve başını salladı.
Sonra arkasını döndü ve "Işıkları kapatır mısın?" diye sordu. Sonra merdivenlerden yukarı çıktı ve gözden kayboldu.

Yedinci Bölüm

Elle *Prentice*

Prentice, elinde viskiyle pub'ın terasında durmuş, gözlerini denize dikmişti.

Isabella'nın en zor zamanında en iyi arkadaşını terk etmediğini keşfetmesinin üzerinden iki gün geçmişti, ancak tüm olasılıklara rağmen (ve Annie inatçı olabilirdi, bu yüzden Prentice olasılıkların kesinlikle Isabella'nın aleyhine olduğunu biliyordu), Annie'yi eski haline döndürmüştü.

İki gün önce, onun masalın sadece başlangıcını yaşadığını, ama kesinlikle sonunu yaşamadığını keşfetmişti.

Ve sekiz yaşındayken, kendi kanında boğulmuş annesini bulduğunu keşfetmesinin üzerinden iki gün geçmişti.

Çenesi gerginleşirken eli bardağı sıkıca kavradı.

Son durumu pek iyi idare edememişti. Aslında, tamamen bencil bir ahmak gibi davranmıştı.

İki gün geçmişti ve bu iki gün hiç de sakin geçmemişti.

En azından öyle denilebilirdi.

Mikey ile akşam yemeğinden sonraki ilk sabah, Prentice uyandığında dolabının ütülü gömleklerle dolu olduğunu gördü.

Aşağı indiğinde, kahve makinesinin dolu olduğunu gördü.

Ancak Isabella orada değildi ve çocuklar aşağı inene kadar ortaya çıkmadı.

Sonra kot pantolon ve altında kaşkorse olan, ince, neredeyse şeffaf, vücuda yapışan, yuvarlak yakalı krem rengi bir tişört giymiş olarak geldi. Ayakları çıplaktı ama dağınık, karışık saçları düzgünce taranmış ve başının arkasında sofistike bir at kuyruğu yapılmıştı ve yüzünü makyajlamıştı.

Ayrıca eline beyaz bir gazlı bez sarmıştı.

Kahvaltı hazırlamak, çocuklarla sohbet etmek ve Prentice'i görmezden gelmek için gelmişti.

Sally, önceki gece yaşanan dramdan habersizdi, ancak Isabella'nın kızına "önemli bir şey değil" diyerek geçiştirdiği beyaz gazlı beze oldukça meraklıydı.

Önceki gece olanlardan sonra, Jason, Isabella ile bir tür annesiz çocuk bağı kurmuş ve kendini onun koruyucusu olarak görmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Onu, sanki kırılğan bir kristalden yapılmış gibi dikkatle izliyordu ve düşüp yere parçalanmadan önce onu yakalamak için orada olacaktı.

Isabella bunu çabucak fark etti ve aynı hızla (ve ustaca) Sally ile işbirliği yaptı. Kızının sürekli neşeli tavırlarını ve Isabella'nın kendi cazibesini kullanarak Jason'ı gülümsetip hatta güldürene kadar onunla dalga geçip şakalaştı.

Bu oldukça zor bir işti ama o bunu hiç çaba harcamadan başardı.

Çocuklar kitaplarını almak için ortadan kaybolduklarında, Isabella tek kelime etmeden salona yöneldi.

"Isabella," diye seslendi, o da durdu ve ona nazikçe bakarak ne olduğunu sordu.

Ona baktı ve onların aslında bir oyun oynadıklarını fark etti. Bu, hayatın oyunuydu. Onun hayatı ve çocuklarının hayatı.

Ve Isabella'nın da.

Çok şey geçmişti, o yoluna devam etmişti, Isabella da öyle, ama görünüşe göre ikisi de iyi sonuçlanan şeyler yaşamamıştı.

Ama bu oyun çirkin bir şekilde bitmek zorunda değildi ve çocuklarının hayatlarında bulabilecekleri her arkadaşına ihtiyaçları vardı.

Prentice, Isabella'nın iyi bir arkadaş olacağını düşündü.

Yeni bir stratejiyle Prentice doğrudan ona doğru yürüdü ve yaklaştı.

O sertleşti ama geri çekilmedi, sadece başını geriye eğdi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Konuşmamız gerek," dedi adam.

"Söyleyecek bir şey yok," diye cevapladı kadın, ses tonu kibar, kontrollü ve mesafeli.

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi adam.

Kadının yüzü nazik ama ifadesiz kaldı. "O zaman, zaman yok. Çocukları okula götürmelisin, ben de Annie'ye gidiyorum

ve bu gece eve gelmeyeceğim. Bu gece onun bekarlığa veda partisi var, geç saatlere kadar sürecek ve muhtemelen Fergus'un evinde kanepede yatacağım."

"Yarın konuşuruz."

Kız başını salladı. "Yarın düğünden önceki gün. Bütün gün Annie'ye yardım etmekle meşgul olacağım ve yarın gece Dougal'ın bekarlığa veda partisi var."

O yaklaştı ve kadının vücudu kaya gibi sertleşti.

Bunu iyi bir işaret olarak algıladı.

O daldırdı yüzünü yüzünü yakın onun yakınlaştırdı, istekli bazı biraz bazı bir

bir şeyin parlamasını bekledi ama hiçbir şey elde edemedi.

"Bana programı açıklamana gerek yok Isabella, biliyorum," dedi sessizce.

"O zaman konuşacak zaman olmadığını biliyorsun." "Zaman yaratırız."

O sessiz ve mesafeli kaldı.

Konuyu değiştirmeye karar verdi ve "Elin nasıl?" diye sordu. Sonra o an geldi.

Gözleri parladı ve bakışları onun omzunun üzerinden kaydı.

"İyi."

"İyi o zaman," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Gözleri tekrar ona döndü.

Konuşmak için ağzını açtı ama o ondan önce davrandı. "İtiraf etmeliyim ki, çok güzelsin Elle, ama saçların dağınık ve o maskeyi takmadığın zaman daha da güzelsin."

Ve yine aynı şey oldu.

Gözleri biraz daha büyüdü ve dudakları hafifçe açıldı.

Adam, kadının şaşkınlığını açıkça gösteren ifadesini gördü ve "Güzel" diye mırıldanarak sözlerini bitirdi.

Sonra uzaklaştı.

* * *

O gün, on bir ziyaret bir bir bir onun siteden bir Prentice, şantiyede işçi olarak çalışan Nigel Fennick'e yaklaştı.

Nigel çenesini kaldırdı ve sırtarak, "Dougal'ın bekarlığa veda partisi hala cuma günü mü?" dedi.

"Evet," diye cevapladı Prentice. "Annie'nin bekarlığa veda partisi bu gece." Nigel'in gülümsemesi genişledi. "Annie çılgın olabilir."

Prentice bunu biliyordu, herkes biliyordu. Yine de Nigel'in gülümsemesine karşılık vermedi.

"Hattie hakkında seninle konuşmak istiyorum," dedi Prentice ve Nigel'in gülümsemesi kayboldu.

"Fergus aradı. Dougal da," dedi Nigel, onu şaşırtarak. "Bana bir sürü şey anlattılar dostum, ama Hattie'yi bilirsin."

Prentice onu tanıyordu, onu hayatı boyunca tanımişti ve onu hiç sevmemişti. Piknikteki davranışından sonra onu daha da az sevmeye başlamıştı.

"Annie'nin bekarlığa veda partisine katılacak mı?" diye sordu Prentice. "Evet," diye başını salladı Nigel.

"Isabella'ya iyi davranacak," dedi Prentice. Bu bir rica değil, bir emirdi.

Nigel ona bir bakış attı. "Hattie'yi hiçbir zaman kontrol edemedi."

Haklıydı. Nigel ve Hattie neredeyse yirmi yıldır evliydi ve Hattie de kocasına karşı nazik davranmıyordu.

"Onunla konuşmalısın." Bir başka talep.

"Fergus ve Dougal'dan sonra konuştum zaten. Kafasına koymuş..."

Prentice onu keserek, "Onunla konuşacaksın," diye tekrarladı.

"Prentice..."

"Nigel, onunla konuş."

Nigel'in bakışları sorgulayıcı hale geldi. "Dostum," dedi yumuşak bir sesle, "Fiona'nın gidişi zor olmalı ama sen... yine aynı şeyi yapma."

Prentice yaklaştı. "Bu benimle Isabella hakkında değil. Bu sadece Isabella hakkında. O arkadaşı için burada ve çocuklara iyi davranıyor. Sen konuşmazsan, ben konuşurum." Prentice arka cebinden cep telefonunu çıkardı. "Bana numarasını ver."

Nigel'in bakışları inanılmaz bir hale geldi ve Prentice şaşkınlıkla fark etti ki, biraz da korku dolu. "Şimdi mi?"

Prentice'in bakışı çoktan sertleşmişti. "Evet. Şimdi."

Nigel tereddüt etti, sonra içini çekerek, "Konuşacağım," dedi.

Prentice başını salladı. "Bu işe yaramıyor Nigel, ve Elle'in iyi bir gece geçirmediğini duydum, o zaman Hattie ile konuşacağım."

Tehdit bir an havada asılı kaldı, sonra Nigel çenesini indirerek onayladı.

Prentice boş tehditlerde bulunmayan bir adam olarak biliniyordu.

"Cuma görüşürüz," dedi Prentice veda ederken.

"Evet, Cuma."

Prentice dönüp uzaklaştı.

* * *

Çocuklar o gece paket yemek yemek zorunda kalmadılar.

Çünkü Prentice ve çocuklar eve geldiklerinde, Jason tezgahın üzerinde Isabella'nın bıraktığı bir not buldu. Notta buzdolabında çoban pastası olduğunu, nasıl ısıtılacağını ve sebzelerin kesilip kaynatılmaya hazır olduğunu yazıyordu.

Jason notu bulmuş olabilir, ama Sally tezgahın üzerinde duran ev yapımı çikolatalı pastaya hemen gözünü dikti.

Sally pasta hakkında bağırırken Jason, "PS, Sally'ye puding için pasta yaptığımı ama brokolisini tamamen yemesi gerektiğini söyle. Buzdolabında dondurma var" diye okudu.

Okumayı bitirdiğinde, Jason'ın gözleri Prentice'e kaydı.

Sally mutfakta dans ederek çikolatalı pastayı ne kadar *sevdiğini* söyleyip duruyordu.

Prentice oğluna gülümsedi. Oğlu da ona gülümsedi.

Prentice oğluna gülümsedi.

Oğlu da ona gülümsedi.

* * *

Mikey haklıydı.

Isabella rahatlatıcı yemekler yapabiliyordu. Çoban pastası lezzetliydi.

Ve kek de çok lezzetliydi.

Ama Prentice sebzeleri fazla pişirmişti.

*

Prentice derin uykusundan birdenbire uyandığında, çarpma sesini duyduktan sonra vücudu tetikteydi ve etraf zifiri karanlıktı.

Gergin bir şekilde, bir anlığına evindeki sesleri dinledi ve yüksek sesli, sarhoş bir kahkaha duyduğuna yemin edebilirdi.

Yorganı geri attı, yataktan fırladı, odasından çıktı ve merdivenlerin üstündeki ışık düğmesini açtı.

Kanepenin yanındaki lamba yerdeydi, seramik tabanı parçalanmıştı.

Merdivenlerden aşağı inerken koridorda bir hareket gördü. Isabella, elinde süpürgeyle odaya giriyordu.

Daha doğrusu, Isabella süpürgeyle salona doğru *sendeleyerek geliyordu*.

Onu gördüğünde, aniden durdu ama vücudu sallandı.

Sonra, ela gözlerinden başlayıp tüm yüzünü aydınlatan kocaman, parlak bir gülümsemeyle gülümsedi.

O görünüşü görünüşü gördüğünde gülümsemesi gülümsemesini Prentice hissetti sıcaklığı sıcaklığını hissetti o tatmin edici ağırlığın karnına çarptığını hissetti.

"Merhaba!" diye bağırdı mutlu bir şekilde, sanki onu görmek büyük bir zevkmiş gibi.

"Isabella."

Bir anlığına ona, daha doğrusu *ağzına* baktı. Sonra elindeki süpürgeye baktı, sanki daha önce hiç görmemiş ve neden taşıdığını bilmiyormuş gibi.

Aniden anladı, yüzü düştü ve Prentice'e dönerek, "Lambanı kırdım," diye itiraf etti.

Odaya girmeye başladı. "Görüyorum. *Duyabiliyordum* da." "Sana yenisini alırım," dedi ona hemen.

O başını salladı. "Başka bir tane almana gerek yok."

Kadının yüzü yeniden aydınlandı ve neşeyle, "Sana üç tane alacağım!" dedi.

Adam gülmekten zorlukla kendini tuttu. "Kesinlikle üç tane almana gerek yok."

"Lambalar her zaman işe yarar," diye otoriter bir şekilde söyledi. "Hepsini kullanmasan bile, yedek olarak saklayabilirsin."

Bu sefer gülmesini engelleyemedi. Kız sarhoştu. Tamamen sarhoştu.

"Lambaları kırmak sık olan bir şey değil, Elle. Yedeklere ihtiyacımız yok."

Bu, sanki lambaları çok sık kırıyormuş ve yedek olarak kullanmak için hazır bir stoğu varmiş gibi kafasını karıştırmış gibiydi.

"Ne olur ne olmaz," diye mırıldandı, sonra gözlerini ona dikip yüzü sertleşti. "Bir adım daha atma."

Ona yaklaşmış ve hareketini durdurmadan "Pardon?" dedi.

Sözünü daha bitirmeden, sarhoşluğun etkisiyle aniden süpürgeyi ona doğru savurdu. Vurulmamak için gövdesini geriye doğru çekmek zorunda kaldı.

Bu hareket onu dengesinden çıkardı, o kadar ki sandalyeye çarptı. Dengede kalmak için dönerek süpürgeyi düşürdü ve Prentice hızla öne doğru hareket ederek onu belinden yakaladı, onu dikleştirip kendi vücuduna çekti.

O, sandalyeye öfkeyle bakan kızın profilini izledi.

"Bunu oraya kim koydu?" diye bağırdı, sanki bakışlarının ısıyla sandalyenin parçalanmasını istiyor gibi, sandalyeye kaşlarını çatmaya devam etti.

"Orada hep vardı."

Kız boynunu çevirip ona baktı ve "*Hayır, yoktu*" dedi.

Gülmemek için kendini zor tuttu ama bir şekilde başardı.

"Orada," dedi.

"Değil," diye karşılık verdi

kadın. "Öyle."

"Yok. Yok."

Adam gülerek, "*Elle, oldu*" dedi.

"Peki!" diye tersledi. "Sandalyeyi oraya koymak aptalca. Tehlikeli, özellikle de etrafta çocuklar varken." Gözlerine bakarak kararlı bir şekilde tavsiye etti, "Onu oradan kaldırmalısın."

Adam ellerini kadının beline koydu ve onu koridora doğru itmeye başladı, "Düşüneceğim" diye mırıldandı.

Elle aniden hareketsiz kaldı ve "Çıplaksın!" diye bağırdı. Ona dönerek, "Bir adım daha atma Prentice Cameron, kendini kesebilirsin. Lambayı temizleyeceğim" dedi.

"Seni yatağa yatırdıktan sonra temizlerim."

"Ben kırdım, ben temizlerim. Zaten sen çıplaksın," diye cevap verdi.

"Ayakkabılarımı giyeceğim. Lambayı temizleyecek durumda değilsin."

Kafasını eğdi, bunu düşünürken yüzünde çılgın bir dizi ifade belirdi.

Prentice, onun yüzünü izledi, aklından geçen her düşünceyi açıkça okudu ve bu gösteriyi keyifle izledi.

Sonra başını salladı. "Tamam, sen temizleyebilirsin ama Sally'nin kazara kendini incitmemesi için her *bir parçayı* bulacağına söz vermelisin."

Kızı için duyduğu endişe de Prentice'in içini rahatlattı, bu da sıcak ve tatmin edici bir duyguydu. Prentice onu nazikçe döndürdü ve sert bir sesle "Söz veriyorum" diyerek onu tekrar koridora doğru itti.

"Tamam o zaman," diye pes etti.

Zorlukla onu koridordan geçirdi. O, zaten yapmak zorunda olduğu şeyden daha büyük bir servet ödense bile düz bir çizgide yürüyemiyordu.

"Fergus'un evinde kalacağını sanıyordum," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Annie *hayır* dedi. Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*. Hiçbir *arkadaşı kanepede* yatmayacaktı. Hepimiz taksideydik ve o hepsini *buraya* gelmelerini sağladı. Önce! Fergus'un evi köye daha yakın olmasına rağmen," diye hikayesini bitirdi ve merdivenlerde kayarak neredeyse düşüyordu, düşmesini engellemek için elini uzattı ama Prentice yakındaydı ve tekrar beline kolunu doladı.

Kolunu sıkılaştırdı ve onu kaldırarak son iki basamağı çıkardı. Onu yere indirdi ve köşeyi döndü, ellerini belinde tutarak son basamakları çıkmasına yardım etti.

Odasına vardıklarında, onu bıraktı, ışığı açtı ve kız rastgele zikzaklar çizerek yatak odasına doğru yürüdü.

Dolaşırken sürekli konuşuyordu.

"Çocuklarını seviyorum. Onlar *en iyiler*. Ama özellikle Sally'yi seviyorum." Durdu, sallandı, kendini toparladı, ona bakmak için döndü ve "Hayır, Jason. Özellikle Jason'ı seviyorum" dedi. Sonra gözleri odaklanamadı ve dudağını ısırıktan sonra "Hayır, Sally" dedi. Sonra yüzü karışıklıkla doldu, sonra netleşti ve "Ah, ikisi de *harika*" diye bitirdi.

Sonra tekrar sallanarak yatak odasına doğru zikzaklar çizerek lambaya doğru yürüdü.

Lambaya yaklaşırken onu hızla takip etti ve o anda evdeki elektronik aletleri kendisinin çalıştırmasının en iyisi olduğuna karar verdi. Onu nazikçe hareket ettirip lambayı yaktı.

Kız yatağın kenarına çöktü ve ikiye katlanarak ellerini ayakkabılarına uzattı. Prentice onu yalnız bırakmaya hazırlandı.

Ama kadın konuşunca bunu yapmadı. "Çok *eğlendik*." Başını keskin bir şekilde geriye eğdi, at kuyruğu saçları uçuşurken ona parlak bir gülümseme attı. "İnsanlar bana bile *nazik* davrandı."

Farklı, hoş olmayan bir ağırlık midesine çöktü.

Kız dikkatini tekrar ayakkabısına verdi. "Annie için olduğunu biliyorum ama yine de rol yapabilirdim."

Prentice, kızın başının arkasına bakarken, o pürüzsüz, parlak at kuyruğunu yumruğuna dolamak, başını geriye çekmek ve onu öpmek gibi tuhaf ama çok güçlü bir istek duydu.

Bu rahatsız edici düşünceyi kafasında işleyemeden, kız ani bir hareketle gövdesini kaldırdı ve bacağını imkansız bir açıyla bükerek dizini burktu, baldırı yanındaki yatağın üzerine düştü ve eli ayak bileğine geri gitti.

"Bu kayışlar neyin *nesi*?" diye sinirli bir şekilde mırıldandı ve seksi, yüksek topuklu sandaletinin kayışını çekip durdu.

Prentice onun önüne çömeldi ve ellerini uzaklaştırdı. "Ben yaparım."

Kız, onun ellerini iterek, "Ben yaparım" dedi. O da kızın ellerini itti. "Ben yaparım."

"Yapabilirim!"

Gözlerine bakarak alçak sesle, "Elle," dedi.

Kız ona baktı ve sonra içini çekerek, "Tamam, sen yap" dedi.

Sonra bacağını hızla geriye çekti, o da uçan ayağından kaçmak için geriye eğildi ve kız sandaletini çıkarması için ayağını uzattı.

Adam doğruldu ve bir eliyle kadının topuğunun arkasını tutarken, diğer eliyle kayışı çözdü.

Ama gözleri kadında idi.

Ayakkabısına odaklanmalıydı.

Kızın at kuyruğu tokasını çıkarıp, düzenli bir şekilde dizilmiş ayakkabılar, kavanozlar ve deri ciltli günlüklerin arasında duran komodinin üzerine attığını izledi.

Sonra saçlarını karıştırdı, ağır, sarı bukleler her yere dağıldı.

Bu olağanüstü bir gösteriydi ve Prentice, vücudunun anında ve zevkle gerildiğini hissetti.

Tanrım, oradan çıkması gerekiyordu.

Kayışı çözdü ve ayakkabısını çıkarıp yere attı.

Kız hemen diğer ayağını da ona doğru kaldırdı ve iki eliyle saçlarını ensesinden yukarı kaldırdı, sonra kolları genişçe açarak yatağa geri uzandı. Uzun saçları yatağın üzerine yayıldı ve Prentice'in zihni bu fırsatı değerlendirerek Isabella'nın ve saçlarının, kız onun altında olsaydı nasıl görüneceğini ve hissettireceğini düşünmeye başladı.

Çıplak olarak onun altında.

Zihni o hoş zihinsel görüntüden hızla uzaklaştı, bakışları yatakta sırtüstü yatan Isabella'nın aynı derecede hoş görüntüsünden uzaklaştı, eli onun topuğuna dolandı ve diğer kayışı tuttu.

"Annie çok mutlu," diye hüzünle fısıldadı ve sözleriyle Prentice'in gözleri ona döndü. Bakışları ses tonu kadar hüzünlüydü ve ona bakıyordu. "Bunca yıl. Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim, Pren."

Bu sefer, midesi sıkıştı.

Elle dışında kimse ona Pren demezdi. Annesi, o çocukken isminin kısaltılmasına izin vermemişti ve Prentice ismi ona yapışıp kalmıştı.

Ama o (ve annesi) Isabella'nın ona Pren demesine izin verdi.

Ve son birlikte geçirdikleri geceden beri ona Pren dememişti.

Bir anda, anı derinlerden geldi ve sanki dün olmuş gibi netti.

Akşam yemeği ve içkiden sonra onu Fergus'un evine geri götürdüğünde arabadaydılar. Saat geç olmuştu, hava kararmıştı, o koltuğun karşısında oturuyordu, sırtı onun bacaklarına yaslanmış, kolları boynuna dolanmış, elleri gömleğinin içindeydi ve öpüşüyorlardı.

O, onunla hiç sevişmemişti. Neredeyse her şeyi yapmışlardı ama o bakireydi ve o, yirmi yıl dayanmışsa, parmağına yüzük takana kadar dayanabileceğine karar vermişti.

O böyle karar vermemişti. Isabella, Prentice onu almaya hazır olduğunda kendini ona vermeye hazır olduğunu açıkça belirtmişti.

Ama Prentice o zamanlar, ona hayatının geri kalanında taşıyacağı bir hediye olarak adını verene kadar bekleyebileceğini ve ancak o zaman kızın ona bekaretini vereceğini düşünmüştü.

Ertesi gün havaalanına gidip babasını alacak ve günü onunla geçirecekti. O gecenin ardından, Prentice ve babası için akşam yemeği hazırlayacaktı.

O kadar uzağa gidemediler. Prentice, Fergus'un evine vardığı sabah Carver Austin'den Fergus'un evine gelmesi için bir çağrı almıştı.

Onu son kez kollarında tuttuğunu bilmiyordu. O anda bilseydi, onu Fergus'un evine geri götürmezdi.

Onu dünyanın öbür ucuna götürürdü.

Öpüşme çok ağırlaşmadan (ya da zaten ağırlaşmış olduğu için geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmeden) durdu ve "Gitmelisin" diye mırıldandı.

Kız, iç çekmeden önce sevimli bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gibi göründü ve "Gitmem gerek" dedi.

Prentice ona gülümsedi, alnını alnına koydu ve "Seni seviyorum, bebeğim" diye fısıldadı.

Gözlerini kapattı, elini onun boynuna koydu, sıktı, gözlerini açtı ve "Ben de seni seviyorum, Pren" dedi.

Sonra dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve arabadan çıktı, pencereden ona bir öpücük gönderdi ve zarifçe merdivenleri çıktı. Sonra durdu, ona döndü, çılgınca el salladı ve ona bir öpücük daha gönderdi.

Kapı arkasından kapanana kadar bekledi.

Bu, birinin ona Pren dediğı son zamandı. Şimdiye kadar.

Ve bu, Elle'yi son gördüğü zamandı. Şimdiye kadar.

Evet, kesinlikle oradan defolup gitmesi gerekiyordu.

Kayışı çözdü, ayakkabıyı ayağından çıkardı ve yere attı.

O hareket edemeden, kadın ayağa kalktı, çevik bir hareketle onun önüne geçti ve ellerini göğsüne o kadar sert vurdu ki, acıttı.

Bu onu şaşırttı.

O kadar şaşırdı ki, kıpırdamadı.

Kadının sonra yaptığı şey onu daha da şaşırtacaktı.

Kız eğildi, vücudunun ağırlığını onun vücuduna dayadı, elleri yukarı kayarak parmaklarını omuzlarına doladı ve acı anında kayboldu, yerine bambaşka bir duygu onu sardı.

Yüzünü ona doğru eğerek, "İnanabiliyor musun? Annie ve Dougal. Mikey çok haklı. *Bu* bir masalın gerçeğe dönüşmesi." diye fısıldadı.

Prentice, onun meyve koktuğunu hemen fark etti.

Diğer sarhoş insanlar hoş olmayan bir sarhoş kokusu yayarlardı. Sadece Elle sarhoşken meyve kokabilirdi.

Ve bu koku sarhoş ediciydi.

"Ne içtin?" diye sordu, ellerini rahatlatmak için kalçalarına götürdü ve parmakları yumuşak tenine dokunduğunda rahatlamaktan çok daha fazlasını buldu.

"Limon, limon şurubu ve votka," diye cevapladı. "Annie bana tanıttı ve çok güzeller. Şeker gibi tadı var."

"Evet, ama şeker seni sarhoş edemez."

Kız, onun omuzlarını sıktı ve "Haklısın!" diye bağırdı. Sonra kıkırdadı.

Ona sarılmış halde kıkırdamasına verdiği hoş tepkisini sindiremeden, kızın elleri omuzlarından boynuna kaydı, parmak uçlarına yükseldi ve yumuşak vücudunu ona bastırarak sıkıca sarıldı.

"İki gün, Pren," diye kulağına fısıldadı. "İki gün sonra Annie ve Dougal nihayet evlenecekler." Kollarını sıkıca sararken başını çevirdi ve dudaklarını boynunda hissetti. Bu hissi çok sevdi, fazlasıyla sevdi. "Yirmi yıl sonra nihayet mutlular."

Ona sarıldı ve kollarını onun etrafına dolayarak onu kendine çekti. Bu, onun aşık olduğu kadındı.

Yirmi yıl sonra onu tekrar kollarında tutuyordu.

Kahretsın.

Göğsü sıkıştı ve istemese de kolları daha da sıkılaştı, o da ona sarıldı.

"Elle..." diye başladı, ne söyleyeceğini hiç bilmeden, ama birdenbire kadın kollarından kurtuldu.

Sonra kızın tişörtünü çıkarıp altındaki kaşkorseyi ortaya çıkarmasını izledi.

Kaşkorseyi onun omzuna attı ve ona parlak bir gülümsemeyle baktı.

"Çok
mutluyum!"

O bir kelime bile söylemeden, kız dönüp dört ayak üzerinde yatağa tırmandı, dar kot pantolonunun içindeki poposu bir anlığına onun önünde göz kamaştırıcı bir şekilde sergilendi, sonra yanına, sırtı ona dönük olarak yığıldı.

Dizlerini karnına çekip başını yastığa gömdü ve fısıldadı, "Bu gece uyumakta hiç sorun yaşamayacağım."

O gitmeliydi.

Gerçekten gitmeliydi.

Gitmedi.

Yatağın kenarına oturdu, yumuşak, ağır saçlarını boynundan çekip aldı ve parmaklarını oraya kıvırdı.

"Normalde uyumakta zorlanır mısın?" diye mırıldandı, kızın başı yana eğilmiş ve omuzu onun elini tutmak için gerilmiş olduğundan daha güçlü bir sesle konuşamıyordu.

Bu hareketi o kadar çekici buldu ki, midesi ağırlaşmış gibi hissetmedi.

Bunun yerine, vücuduna tatlı bir sıcaklık yayıldı.

Vücudu gevşedi, elini bıraktı ve "Mm" diye mırıldandı. "Elle," diye seslendi.

Yatağa daha da gömüldü ve yastığına fısıldadı, "Her gece. Uyku ve ben arkadaş *değiliz.*"

Prentice onun cevabını

beğenmedi. Parmakları gerildi.

Kadın iç geçirdi.

Sonra fısıldadı, "İyi geceler, Pren."

Başparmağını kızın çene hattı boyunca gezdirdi ve "İyi geceler, Elle" diye mırıldandı.

Kız yastığına sokuldu.

Prentice onu bir an izledi, sonra iki, sonra üç saniye, sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı, uykuya dalmış vücudunun altından yorganı çekip üzerine örttü.

Lambayı kapattı, oturma odasına gidip ışığı söndürdü, büyük odaya gidip lambanın her parçasını temizledi.

* * *

Ertesi sabah, Elle aşağı indiğinde kahve yapıyordu.

Geceyi, yaşadıkları olayı unutmaya çalışarak geçirmişti.

Sonra sabahın erken saatlerini, bunu yapamayacağını fark ederek ve bu konuda ne yapması gerektiğini bulmaya çalışarak geçirdi.

O köşeyi döndüğünde ve onu gördüğünde, tüm bunlar aklından uçup gitti.

Kadın yine bol kesim, örme pantolonlardan giyiyordu. Bol kesim olmasına rağmen, pantolon kadının bazı bölgelerine (çekici bölgelerine) yapışarak dikkat çekiyordu.

Bu pantolon siyahtı ve ceplerinde büzgülü, uyumlu bir fermuarlı kapüşonlu sweatshirt ile giyiyordu. Fermuarın üzerinden, göğüs dekoltesinde tozlu mavi bir kaşkorse görünüyordu.

Saçları başının üstünde dağınık bir şekilde duruyordu, sivri uçlar saçlarından çıkıntı yapıyordu ve uzun bukleler boynuna düşüyordu.

Yüzünde makyaj yoktu. Yüzü de solgundu.

Bir köpekten daha hasta görünüyordu ama yine de bir şekilde güzeldi.

Adam tüm bunları bir anda algıladı ve sonra kahkaha attı.

Kadın sesle irkildi ve onun irkilmesi üzerine adam kahkahasını bastırdı ama kıkırdamaya devam etti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Mutfağa girdi, ona yaklaştı (ama çok fazla değil) ve tezgaha ağır ağır yaslandı.

"Bir daha asla içmeyeceğim."

Ona sırtıttı. "Herkes öyle der."

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Hayır. Ciddiyim. Bir daha asla içmeyeceğim."

Asla."

Her kelimeyi tam ve komik bir ciddiyetle telaffuz edişi, ona aniden ve yoğun bir şekilde onu öpme isteği uyandırdı.

Ayrıca çok gülmeye ihtiyaı vardı.

İkincisini yaptı.

Kız ona öfkeyle baktı, bu da onun kahkahasını daha da derinleştirdi.

Sonra kaşlarını çattı, gözleri elindeki dolu kahve filtresine kaydđ, kaşları düzeldi ve gözleri fal tařđ gibi açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Elindeki kahve filtresine bakarak, ne yaptđđının apaçık ortada olduğunu düşündü.

Sonra kadđna baktđ ve bariz olanđ söyledi: "Kahve yapıyorum." "Ne kadar kahve?" diye sordu kadđn, gözleri hala filtrede.

"Bir demlik."

Kadđnđn bakışları onun yüzüne kaydđ. "Prentice, bu *bir* demlik kahve yapmak için yeterli miktarda kahve ve *demlik* derken, kafeteryalarda yüz kişiye hizmet eden endüstriyel boyuttaki demlikleri kastediyorum. Kahveni ne kadar sert seviyorsun?" Son cümle tiz ve inanılmaz bir ses tonuyla ıktđ.

Demek yaptđđı yanlış buydu.

Cevabđnı beklemeden, onun yanđna yaklaştı, onu kenara iterek aynı anda ařđrđ dolu kahve filtresini ustaca elinden aldı.

"Kahveyi ben yaparım," diye mırıldandı ve kahve telvesinin yarısını kavanoza geri döktü. Sonra baharat çekmecesine uzandı, tarđnđ çıkardı ve üstüne serpiştirdi. Filtreyi makineye koydu, yerine oturtup düğmeye bastđ.

Tarğn.

Kahvesinin bu kadar lezzetli olmasının sebebi buydu.

Bir de filtreye çok fazla kahve koymamasđ.

Kupaları indirdi ve o da onu izlemeye başladı. O ise onu görmezden gelmeye devam etti.

Bu onu gülümsetti.

"Bugün ocuklara kahvaltıda ne yapıyorsun?" diye sordu. Yemekten bahsedilince gözle görülür şekilde soldu ve sonra yutkundu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, kahve makinesine, onu hevesle ama sahte bir ilgiyle izlerken.

Adam onu işkence etmeye karar verdi. "Kızartma mı?"

Parmaklarını tezgahın kenarına kıvırdı ve bir kez daha yutkunduktan sonra fısıldadı, "Sanmıyorum."

O gülmesini zorlukla bastırdı.

Sonra "Elle" diye seslendi ve biraz şaşkınlıkla vücudunun gerildiğini izledi.

Sadece başını ona çevirdi.

"Sana tost yapacağım ve çocuklara kahvaltı hazırlayacağım," dedi ona. "Yemek yapabilirim."

"Evet, yapabilirsin, hem de çok iyi. Ama bu sabah yapmayacaksın." Vücudunu ona doğru çevirdi ve "Yemek yapabilirim" diye tekrarladı. "Evet, ama bu sabah yapmayacaksın."

Omuzları dikleştirdi. "Yaparım."

"Yapmıyorsun."

"*Yaparım*," diye tersledi ve sonra kendi sertliğine irkildi.

Adam sırtıttı, ona doğru birkaç adım attı, ellerini beline koydu ve onu kaldırdı. Kız şaşkın bir çığlık attı ve poposu tezgaha çarpmadan önce parmaklarını adamın omuzlarına doladı. Adam iki elini kızın kalçalarının iki yanındaki tezgaha koydu, yüzünü ona yaklaştırdı ve konuştu.

"Değilsin. Otur. Kal."

Gözleri öfkeyle parladı, konuşmak için ağzını açtı, adam onu öpmek için daha derin bir arzu hissetti ve sonra kadının bakışları adamın omzunun üzerinden geçip gitti.

Soluk yüzü daha da soldu ve elleri sanki onun cildi yanıyormuş gibi omuzlarından çekildi.

Prentice doğruldu, omzunun üzerinden baktı ve Sally ile Jason'ın orada durduğunu gördü, ikisinin de gözleri Prentice ve Elle'ye kilitlenmişti.

Çocukların gelişini nasıl fark etmemişlerdi?

Sally, her zamanki gibi mutlu ve kaygısız görünüyordu (ancak sessizdi). Jason ise şaşkın görünüyordu.

Prentice, Isabella'nın yanına, rahat bir mesafeye geçti ve oğlunun bakışlarını karşıladı.

Sonra Jason'ın dudaklarının kenarına doğru seğirdiğini, gözlerinin parladığını ve sonra yere düştüğünü gördü, ama Prentice, gözleri yere düşmeden önce bir sırtış gördüğüne yemin edebilirdi.

"Kahvaltıda ne var, Bayan Bella?" diye sordu Sally, mutfağa zıplayarak girerken.

"Elle bu sefer katılmayacak. Yulaf lapası yapacağım," diye cevapladı Prentice, Elle'nin tostunu yapmak için ekmeği uzanarak.

Jason'ın başı birden yukarı kalktı ve sırtışı kayboldu.

"Elle?" "Evet," diye cevapladı Prentice hemen.

O, Prentice'in onun kim olduğunu düşünmesini istediği kişi değil, gerçekte olduğu kişiydi.

Prentice gözlerini oğlundan ayırmadı ve Jason'ın bakışlarının Elle'ye kaymasını ve sırtışının geri gelmesini izledi, sonra buzdolabına gidip sütü aldı.

"Ona Elle diyebilir miyiz?" diye sordu

Sally. "Hayır," diye cevapladı Prentice.

"Yulaf ezmemizi yerken Bayan Bella'nın yaptığı gibi tezgahın üzerine oturabilir miyiz?" diye sordu Sally.

"Hayır," diye tekrarladı Prentice.

"Yulaf lapası yerine çikolatalı kek yiyebilir miyiz?" diye devam etti Sally. "Hayır," diye cevapladılar Prentice ve Elle.

"Ama çok fazla kek kaldı!" diye bağırdı Sally. "Kahvaltıda yemezsek, hepsini asla bitiremeyeceğiz!"

"Sally, tabureye otur. Hemen," diye emretti Prentice.

Kızı dudaklarını büküp tabureye oturdu.

Prentice tost hazırlamaya geri döndü ama gözleri Elle'ye takıldı ve onun solgun yüzünde yumuşak, sıcak ve eğlenceli bir ifadeyle Sally'yi izlediğini gördü.

Ve dün gece sarhoşken çocuklarına olan sevgisini ilan etmediğini anladı. Bunu içtenlikle yapıyordu.

Prentice, neyse ki, kendi çocuğu olamayan, annesiz bir çocuğun özleminin derinliğini bilmiyordu.

Ya da, Elle'in yüzündeki o ifadeyi görene ve birkaç gün içinde çocuklarına aşık olduğunu fark edene kadar hiçbir fikri yoktu.

Kahretsiz, diye düşündü.

Gerçekten konuşmaları gerekiyordu.

Kızarmış ekmek yaptı, yulaf lapası yaptı, yediler ve çocuklar çantalarını almak için merdivenlere koştular.

Elle tezgahı atladi ve bulaşıkları toplamaya başladı.

"Dougal'ın bekarlığa veda partisi bu gece ve çocuklar..." Prentice, Elle'in mutfağında hareketlerini izlerken söze başladı.

Cümlesini bitirmedi.

Elle başını ona doğru çevirdi ve hızlıca, "Onlara ben bakarım," dedi.

O sıcak his yine midesine yerleşti. Ve yine iyi hissettirdi.

Ona yaklaştı, elini boynuna koydu ve parmaklarının altında hala hareket etmediğini hissetti.

"Debs'in onları okuldan almasını ayarladım bile.

Geceyi onunla geçirecekler," dedi Prentice.

Hayal kırıklığını gördü, geçici bir anlık bir şeydi ama gördü. Parmakları kadının boynuna kıvrıldı.

Konuştuğunda, yumuşak bir sesle konuştu, "Bu akşam Dougal ile çıkmadan önce eve geleceğim, seni erken bir akşam yemeğine çıkaracağım ve konuşacağız."

"Annie ile meşgul olacağım galiba," diye cevapladı kadın, boynunu çekip uzaklaşmaya başladı ama o kadının kalçalarını yakaladı.

Durdu, kaskatı kesildi ve ona baktı, yüzü yine solmuştu.

"Çocuklara bakacağını söyledin," diye hatırlattı ona.

"Annie'yi unuttum," diye yalan söyledi. "Elle..." diye başladı.

Kız onu keserek, "Annie için buradayım," dedi. "Konuşmamız gerek," dedi adam sert bir sesle.

O anda onu kaybetti. Yüzü soğudu.

"Hayır, Prentice, hiçbir şey yapmamıza gerek yok. İki gün daha dayanmam lazım. Sonra gideceğim."

Onun sözleri üzerine iyi huylu tavrı kayboldu ve parmakları kadının kalçalarında gerildi. "Gitmeyeceksin."

"Gideceğim."

"Hayır, gitmeyeceksin."

"Evet, Prentice, *gideceğim*."

Ona yaklaştı ve içinden yükselen öfke daha da güçlendi. "Isabella, beni terk ettiğin gibi çocuklarımı da terk edemezsin."

Kafasının birden hareket ettiğini ve geri çekildiğini gördü. Sonra kendini topladı.

"En iyisi bu."

Evet, öfkeleniyordu.

"Nasıl böyle düşünüyorsun?" diye karşılık

verdi. "Güven bana," diye cevapladı.

Bunu, içtenlikle söylediğinden emin olmasa da söyledi.

Artık değil.

"Olmaz."

Kalçalarını onun ellerinden çekip, yüzü uzaklaşmış bir şekilde ona baktı. "Az önce benim haklı olduğumu kanıtladın," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Dediğim gibi, en iyisi bu."

O daha fazla bir şey söylemeden ya da durumun nasıl bu kadar çabuk kötüye gittiğini anlamadan, kız çıplak ayakla dönüp ortadan kayboldu.

* * *

"Bu, tarihinin en kötü bekarlığa veda partisi, sağdıç soğukta tek başına içki içiyor."

Dougal'ın sözleri, Prentice'in zihnini Elle'den kopararak vücudunu sarsmıştı.

Prentice arkadaşına baktı.

Dougal gülümsüyordu ama Prentice'in yüzünü görünce gülümsemesi kayboldu. Prentice, Dougal'ın yüzündeki mizahın kaybolduğunu görünce, bu gecenin Prentice, Elle, Jason veya ölen karısı Fiona ile ilgili olmayacağına karar verdi.

Çok uzun zamandır her şey bu boktan konularla ilgiliydi. Bu gece Dougal ile ilgili olacaktı.

"Üzgünüm dostum. Aklımda çok şey var," diye mırıldandı Prentice, korkuluktan uzaklaşarak.

"Anlıyorum," diye cevapladı Dougal yumuşak bir sesle.

Prentice arkadaşının yanına geldi ve gülümsedi.

Sonra, "Seni sarhoş edelim," dedi.

Dougal onu dikkatle izledi. Sonra

Dougal sırtıttı.

Sonra içeri girip sarhoş oldular.

Sekizinci Bölüm

Aromaterapi *Prentice*

Taksi kayarak durdu ve Prentice, hayatı boyunca tanıdığı şoför Harry'ye ücreti ödedi.

Arabadan indi ve evine doğru yürüdü. Pencerelerin çoğu karanlıktı ama dış ışık yanıyordu ve giriş holündeki pencerelerden yumuşak bir ışık sızıyordu.

Elle yolunu aydınlatmıştı.

Bunu görünce, barda verdiği karar beyinde yerleşti.

O ve Elle konuşacaklardı.

Ve bunu *hemen* yapacaklardı.

Prentice sarhoştı. Kafası çok iyi değildi ama kesinlikle ayık *da değildi*. Ve umurunda da değildi.

Kapıyı açtı, dış ışığı kapattı, antredeki ışığı açtı ve büyük salona girdi.

Kanepenin yanındaki yepyeni bir lambadan yumuşak bir ışık yayılıyordu. Lambayı değiştirmişti.

Odayı inceleyerek bir şeylerin farklı olduğunu fark etti ve bu sadece ona değiştirmesini söylemediği lanet olası lamba değildi ve anında Elle'in Annie kadar inatçı olabileceğini hatırladı, kafasına bir şey koyduğunda, hatta *daha* inatçı olabileceğini, ki bu çok şey ifade ediyordu.

Gözlerini kısarak baktı ve şok içinde, onun ahşap zeminleri de süpürdüğünü gördü. Halılarda, süpürdüğü yerlerde yeni elektrikli süpürge izleri vardı. Çocukların etrafa bıraktıkları eşyaları da toplamıştı.

Lanet olsun.

Evet, kesinlikle konuşacaklardı.

Ve bunu *şimdi* yapacaklardı.

Ceketini çıkardı, Elle'nin sarhoş bir şekilde hareket etmesini tavsiye ettiği koltuğa attı ve doğrudan koridordan geçip misafir odasının merdivenlerine çıktı.

konuk odasına çıktı. Kapı kapalıydı.

O onlarla kaldığından beri, merdivenlerden yukarı çıkıp kapının kapalı olduğunu görmemişti. Tabii ki şimdi çocuklar evde değildi. Sadece Prentice ve Elle vardı.

Bu da kapıyı onun kapattığı anlamına geliyordu.

Çenesi sıkıştı ve kararlılığı daha da güçlendi.

Kapıyı çalmaya tenezzül etmedi, karanlık odanın kapısını açtı.

Yatak odasının kapısı kapalı değildi ve doğrudan oraya yürüdü, ay ışığında yatakta yatan kadını açıkça gördü.

Kız karnı üstü yatıyordu, başı ona dönüktü, eli yüzünün önündeki yastığın üzerindeydi. Örtü beline kadar inmişti ve giydiği gecelik saten ya da ipekti. Rengini ayırt edemiyordu ama parlaklığından hangisi olduğunu anlayabiliyordu.

"Elle," diye yüksek sesle seslendi. Kız kıpırdamadı.

Yatağın kenarına ağır ağır oturdu ve elini beline koyarak adını tekrar etti.

Vücudu sarsıldı, başını ona bakmak için çevirdi ve tekrar sarsıldı.

Sonra dirseğiyle kendini kaldırdı ve uykulu (ve inanamayan) bir sesle fısıldadı: "Prentice?"

"Kalk, konuşmamız gerek," diye cevapladı, sesi keskin.

Kız kıpırdamadı.

"Kalk. Hemen," diye emretti, çocukları onun emirlerine karşı çıktıklarında onlara konuştuğu gibi konuştu.

"Ne?" diye fısıldadı kız.

Adam ayağa kalktı. "Elle, *kalk.*"

Sonra odadan çıktı.

Işığı açmak niyetindeydi ama bunu yapamadan kadına doğru baktı ve kadının yataktan kalkıp köşedeki koltuğun üzerine atılmış sabahlığını aldığını gördü.

Ayrıca geceliğin açık renkli olduğunu ve alt kısmının daha koyu renkli dantelle süslü olduğunu gördü.

Ayrıca çok kısaydı ve Elle sabahlığına uzanmak için eğildiğinde, yukarı kayarak kalçalarının kenarına kadar bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

Prentice, vücudunun bu çok çekici manzaraya tepki verdiğini hissetti. Dişlerini sıktı.

Geceliğini omuzlarına atarak içeri girdi.

Odaya girdiğinde, saçlarını yüzünden çekip, elini başının üstünde tutarak, saçlarını yumruğunda topladı.

Ay ışığıyla aydınlanan odada gözleri onun üzerindeydi.

"Sarhoş musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, elini indirdi ve ağır saçları yüzüne, alnına ve hatta gözlerine düştü.

O bunu izledi.

Hoşuna gitti.

Ve cevap verdiğinde yalan söylemedi.

"Evet."

Kız bir an sessizce ona baktı.

"Belki de yatmalısın," dedi, sesi hâlâ yumuşaktı. "Yatmak istemiyorum. Konuşmak istiyorum ve biz konuşacağız konuşacağız."

"Sabah konuşuruz."

"Hayır, sabah bir bahane uydurursun. Benden kaçarsın ya da beni görmezden gelirsın ve bu beni sinirlendirir. Sonra tartışırız ve bu beni daha da sinirlendirir. O yüzden, sabah konuşmayacağız. *Şimdi* konuşacağız."

"Bence..." Elle hareket etmeye başlarken söze girdi.

Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece ondan uzaklaştığını biliyordu.

Ve bunu kabul edemezdi.

Onun kolunu sıkıca tuttu, onu önüne çekti ve geriye doğru itti, amacını dikkatini çekmek ve geri çekilme girişimini engellemekti.

Sırtı duvara çarptığında amacına ulaşmıştı.

Yaklaşarak onu sıkıştırdı.

Elle, onun anlayamadığı bir ses çıkardı, korku mu öfke mi, bilmiyordu. Ama umurunda da değildi.

Çünkü o anda kadının kokusunu aldı.

Kızın kokusu olağanüstü ve güçlüydü. Daha önce hiç böyle bir koku almamıştı. Kokusu baştan çıkarıcı değildi ama aynı zamanda narindi.

Bu başka bir şeydi.

Daha fazlasını istemesine neden olan bir şey. Hemen.

Konuşma kararlılığı aklından uçup gitti, yüzünü kadının boynuna yaklaştırdı, burnunu boynuna sürterek derin bir nefes aldı.

Tanrım, ne kadar güzel

kokuyordu. Elle

donakaldı.

"Prentice?" Sesi tereddütlüydü.

Kulağının arkasına burnunu dayayarak, "O ne?" diye sordu. Vücudu sarsıldı ve "Ne ne?" diye sordu. "O lanet koku."

"Ben... şey... ne?" diye kekeledi, elleri beline kondu ve onu uzaklaştırmak için hafifçe bastırdı.

O direndi.

O vazgeçti.

Başını kaldırdı ve ay ışığında kadının yüzüne baktı. Tanrım, kadın çok güzeldi.

"Bu koku," dedi. "Nedir bu?" Kızın gözlerini kırpmasını izledi.

Sonra kadın cevap verdi, "Aromaterapi."

Cevap vermedi. Bu kelime onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sadece bakmaya devam etti, onun ellerini üzerinde hissetti, dokunuşu hafifti.

Kadın devam etti ve şimdi sesi gergin geliyordu, "Uyumak için kullanıyorum. Kokusu beni rahatlatıyor. Kulaklarımın arkasına, şakaklarıma, ensemeye sürüyorum..."

Prentice bu fenomeni deneyimlemeyi gerekli gördüğü için konuşmayı kesti ve burnunu kadının şakağına götürdü, dudakları kadının elmacık kemiğine değdi.

Kadının nefes aldığını duydu.

Sonra elleri, belindeki ipek kumaştan kayarak sırtına doğru kıvrıldı. Bir elinin parmakları beline dolanarak onu kendine tutsak ederken, kadının sert vücutu onun vücuduna çarptı. Diğer eli yukarı doğru uzandı ve kadının yumuşak, kalın saçlarıyla karşılaştı. Saçlarını yumruğuyla topladı ve onu aşağı doğru itip yana çevirdi, böylece boynunu eğip kadının ensesindeki kokuyu koklayabildi.

Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Ve çok güzel kokuyordu.

Ve ağzı tam oradayken, tadının da güzel olup olmadığını kontrol etmeye karar verdi.

Bunu yaptı, dilini boynunun omzuyla birleştiği yere kaydırđı ve aynı anda başını geriye çekti.

Kadın titredi.

Evet, tadı da güzeldi.

"Prentice..." diye fısıldadı ama adam elinin nerede olduğunu fark etti ve o lanet olası kığınin elinde nasıl hissettirdiğini de görmek istedi.

Belini bıraktı ve eli ipek kumaşın üzerinden kıcına doğru kaydđı, onu nazikçe kavradı ve sert kalçalarına doğru çekti.

Bu iyi hissettirmede. Bu *harika* hissettirdi.

"Prentice, çekil," diye fısıldadı, sesi yumuşak değil, boğuktu.

şimdi sesi güzel

geliyordu. Kahretsin.

Sözlü olarak cevap vermedi.

Ama sertleşen penisi kaya gibi sertleşti.

Dudakları kadının çenesini izledi.

Elleri onun omuzlarına uzandı ve zayıf bir itme yaptı. "Prentice, çekil.

Yapamayız..."

Ağzını onun ağzına yaklaştırdı ama onu öpmeydi.

Gözlerine baktı ve anında onun nelerden hoşlandığını hatırladı. Onu nasıl çılgına çevirebileceğini hatırladı. Bir keresinde, o onun uyluklarına acil bir şekilde sürtünürken, sadece meme uçlarını okşayarak onu orgazma ulaştırdığını hatırladı.

Giysilerini bile çıkarmamışlardı.

Ve orgazm olduğuunda yüzünün halini hatırladı.

Ve * imdi de* bunu istiyordu.

Eli k cından uzaklaştı, yan tarafına doğru kaydı, parmakları göğsünü kavradı ve baştparmağı, bacağına bacaklarının arasına kaydırırken, zaten sertleşmiş meme ucunu okşadı.

Dudakları açıldı, duyulabilir bir şekilde nefes aldı ve kalçaları otomatik olarak onun uyluğuna bastırdı.

Tanrım, o muhteşemdi.

"İşte böyle, bebeğim," diye cesaretlendirdi, parmağını ve baştparmağını meme ucuna kapatıp yuvarladı.

Kadın nefesini tuttu, gözleri kapandı, başı geriye eğildi, kalçaları onun uyluğuna doğru itti ve sonra yumuşak ve tatlı bir inilti çıkardı.

Bunu duyunca, onu hissedince, onu görünce, etraflarını saran kokusunu alınca, Prentice kontrolünü kaybetti.

Ve onun da kontrolünü kaybedeceğine karar verdi.

Ve eskiden yaptığı gibi, onu heyecanlandırdığında onun güzel, canlı yüzünü severek, onu izleyecekti.

Yumruğunu kadının saçlarına geçirip, onu görebilmek için başını sabit tutarken, geceliğinin dantelini aşağı çekti ve parmakları tekrar kadının meme ucuna gitti. Acımasızca meme ucunu okşadı ve kadın onu hayal kırıklığına uğratmadı. Kadının nefesleri keskinleşip hareketleri hızlanana kadar, kadının kalçaları adamın uyluğuna doğru sallandı, daha sert, daha sert.

Elleri onun gömleğini kot pantolonundan çekip çıkardı, parmakları sırtında dolaştı, tırnakları derisine batıyordu.

Sa ındaki eliyle mücadele etti, dudaklarıyla onun ağzını aradı. O buna izin vermedi. Asla olmazdı.

O, gösterinin tadını çıkarıyordu.

Kadının hareketleri çılgınca hale geldiğinde ve onun yaklaştığını anladığında, parmakları durdu, eli kadının sıcak, yumuşak göğsünü kavradı ve kadın protesto etmek için nefesini tuttu.

"Beni istiyor musun?" diye sordu, sesi düşük bir hırıltıydı.

"Evet," diye fısıldadı kız hemen, kalçaları hala ısrarla onun uyluğunda hareket ediyordu.

"Söyle," diye emretti.

Kadın yine tereddüt etmedi. "Seni istiyorum."

O acımasızdı, nedense buna ihtiyacı vardı, ısrar etti, "Adımı da ekleyerek söyle."

Kız, kalçalarını onun uyluğuna sürtmeye devam etti, sırtını kavrayarak göğüslerini onun eline bastırdı ve dudaklarıyla onun ağzını aradı. "Seni istiyorum, Prentice."

"Bana Pren de," diye emretti.

Kız saçlarını çekerek ağzını ona yaklaştırdı ama adam kaçındı ve kızın dudakları boynuna çarptı, tırnakları sırtını çizdi ve adamın penisi buna tepki olarak seğirdi.

Buna daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Çok uzun zaman olmuştu ve kız muhteşemdi.

Kadın onu bekletmedi.

"Seni istiyorum, Pren," diye boynuna fısıldadı, sonra dilini orada hissetti.

Parmağı ve başparmağı kadının meme ucunu kavradı, kadın zevkle inledi, bu ses onu derinden etkiledi ve kadının dişleri adamın boynunu ısırdı. Adam elini kadının saçlarından çekip sırtına kaydırdı, belinden karnına indi ve iç çamaşırının üzerine elini koydu.

Onun ıslaklığını
hissetti. Sırılsıklamdı.

Bunu zorlayamazdı. Bu bir oyun değildi. Bu
tamamen Elle'di.

Onun Elle'si.

Onu o kadar ıslak yapan *oydu*.

Evet, kadın onu istiyordu.

Onun uyarılmasının verdiği his onu neredeyse boşaltacaktı.

Sonra kadın kendini onun eline bastırdı ve o da boşaldı.

Başparmaklarıyla iç çamaşırını tutup bacaklarından aşağı doğru çekti. O, bir eliyle kadını karnından duvara tutarken, diğer eliyle fermuarını açtı. Şişmiş, ağrıyan penisini serbest bıraktı ve kadının kalçalarını kavradı.

Kadın da ona yardım etti, hafifçe zıpladı, ayağa kalktı ve bacaklarını açarak onun arasına yerleşti, tatlı, yumuşak kalçaları ve ağırlığı ellerine yerleşmişti.

Muhteşemdi. Onun
içine girdi.

Islak, kaygan ve sıkı.

Ve inanılmaz derecede güzel.

Kadın çığlık attı, bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve kollarıyla adamın omuzlarını sıkıca tuttu. Adam sert, derin, şiddetli ve kontrolünü kaybetmiş bir şekilde kadının içine girdi.

Kalçalarını eğdi ve onun itişlerine karşılık verdi, ağzı tekrar onun ağzını aramaya başladı, bir eli saçlarında, başını kendine doğru yönlendirmeye çalışıyordu.

Adam direndi, kadının çabalarını izledi, o bağlantıya olan ihtiyacından tahrik oldu, ay ışığında bile görebildiği zevk, kadının güzel yüzünü çarpıcı hale getiriyordu.

Boşalmak üzereydi, hazırdı ve daha yeni başlamışlardı. O orgazm olana kadar asla dayanamayacaktı.

"Asla... asla olmaz," diye inledi, sesi kaba ama yine de ipek gibi geliyordu. "Pren, hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Sonra boynu kavis yaptı ve vücudu ellerinde kontrolsüz bir şekilde o kadar şiddetli bir şekilde sıçradı ki, neredeyse tutunamıyordu. Prentice onun orgazm olmasını izledi, cinsel organı sıkılıp gevşiyor, onun sert penisine karşı çılgınca dalgalanıyordu.

Bu muhteşem manzara ve inanılmaz his onu doruğa ulaştırdı; son bir kez daha ona sertçe girdi ve onunla birlikte doruğa ulaştı.

O haklıydı.

Hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Hiçbir zaman.

Olağanüstüydü.

Bitirdiğinde, yüzünü kadının boynuna gömdü, nefesini kadının cildine ağır ağır üflledi, parmaklarını kadının yumuşak kalçalarına geçirdi ve kalçalarını kadının kalçalarına sürttü.

Buna karşılık, omuzlarına doladığı kolu gerildi, saçlarındaki parmakları kaydı ve titredi.

Vücudunun onu sardığı hissi, kalçalarının ellerinde olması, hala hafifçe titreyerek ıslaklığının penisini sıkıca sardığı hissi, kokusu, boynuna değen dudakları... Prentice, çocukların sadece bir geceliğine gitmiş olmalarını pişmanlık duydu. Ertesi gün yapılacak düğünde Dougal'ın sağdıç ve Annie'nin nedimesi olmasını sevmiyordu.

Bunun yerine, doyana kadar, tekrar tekrar, az önce yaşadıklarını istiyordu.

Bu haftalar sürerdi. Belki aylar.

Muhtemelen bir ömür boyu.

Vücudunun kendisine sıkıca sarıldığını hissetti ve kadının ağzı boynundan ayrıldı.

"Prentice, beni indir," dedi, sesi birden soğuklaştı.

Bu sesi duyunca başını kaldırdı ve ona baktı. Yüzü sesi kadar soğuktu.

Kahretsin. Şu anda kafasından neler geçiyor olabilirdi?

"Beni indir," diye tekrarlardı.

"Elle..." diye başladı.

Kadın öfkeyle ellerini onun omuzlarına koydu.

"Bana öyle deme," diye tısladı. "Beni indir. Hemen."

Kafası karışmıştı. Aynı zamanda tetikteydi.

Bundan sonra onu neyin kızdırmış olabilirdi ki?

"Kızgın mısın?" diye sordu.

Kız ağzını açtı, kapattı, sonra tekrar açarak konuşmaya başladı. "*Ciddi* misin?"

"Elle –"

"*Bana öyle deme* demiştim!" Yine itti.

Koruma görevlisi geri çekildi ve öfkesi artmaya başladı. "Ne oluyor lan?"

"Ne... ne... neyin var?" diye kekeledi ve onu bir kez daha itti.

"Evet, neyin var?" diye tekrarlardı, onu duvara sıkıştırıp bırakmadı.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve buz gibi bir sesle, "Beni sıradan bir fahişe gibi duvara dayayıp becerdin," dedi.

Hayır, öfkesi yükselmiyordu.

Patlamıştı.

Yine de, sesi alçak, düzgün ve gürültülüydü, "Bunu nasıl düşünüyorsun?" diye sordu.

Kadının vücudu sarsıldı, ona öfkeyle baktı, sonra kadının yüzünde bir şeyin farkına vardığını gördü, yüzü gevşedi ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Bu bir ceza," diye fısıldadı. O yine kafası karışmıştı.

Ama aynı zamanda hala öfkeliydi.

"Cezalandırma mı?"

"Bunu hak etmedim," dedi kız yumuşak bir sesle.

Sabrını yitiriyordu, zaten fazla sabrı da yoktu. "Elle," diye keskin bir sesle, "açıkla."

Kız önceki konusuna geri döndü. "Beni indir." "Hayır."

"Beni indir!" diye bağırdı.

"Hayır!" diye bağırdı.

"Sana inanamıyorum. Sen yapmazsın," diye bağırdı, sonra sesi alçaldı, hatta boğuklaştı, sanki gözyaşlarıyla mücadele ediyormuş gibi. "Sen yapmazsın."

Bir şeyler oluyordu ve durum, onun kontrolünden çıkmış ve hızla kötüye gidiyordu (Elle ile her zamanki gibi... lanet olsun...), tehlike bölgesine giriyordu.

"Açıkla Elle."

Kız başını salladı ve onun omuzlarına bastırdı.

Adam onu duvara daha da bastırdı, o kadar bastırdı ki, kadının ciğerlerinden nefesinin çıktığını duydu.

"Şimdi, Elle. Az önce olanları nasıl kötü bir şeye çevirebildiğini açıkla."

Ona baktı ve gözlerinin altlarında ıslaklık olduğunu gördüğüne yemin edebilirdi.

"Yaptığım şey için beni cezalandırmak için bana fahişe gibi davrandın. Bunu yapacağına inanamıyorum," diye fısıldadı.

Tanrım, onun nesi vardı? Deli miydi? "Ben yapmadım," diye bağırdı.

"Evet, sen yaptın."

"Nasıl böyle düşünebilirsin?" diye tersledi.

Sonunda açıklamaya başladığında onu zar zor duyabiliyordu. "Beni öpmedin."

Ama onu duydu.

Ve vücudu bir anda kaskatı kesildi.

Bir saniye boyunca.

Sonra rahatladı, yüzünü kadının boynuna gömdü ve kahkahayı patlattı.

Kollarında tekrar gerildiğini hissetti. "Bu

komik değil," diye fısıldadı.

Kafasını kaldırdı ve onu duvardan uzaklaştırdı. Sonra onu kollarında yatak odasına götürdü.

"Prentice..."

Ağız kadının ağızına yaklaştı. "Bebeğim, seni öpmek istemedim çünkü senin orgazm olmanı izlemek istedim ve seni öperken bunu yapamam."

Kadının keskin bir nefes aldığını duydu ve kadının parmakları omuzlarına kıvrıldı.

Yatağa ulaştılar ve tereddüt etmeden onu yatağa yatırdı, üstüne çıktı.

Elini kızın başının yanına götürdü, başparmağıyla kızın elmacık kemiğini okşarken ay ışığında gözlerine baktı.

"Bu sefer, seni öperken boşalabilirsin." "Prentice –"

"Ama çıplak olacaksın," diye devam etti.

"Prentice –"

"Ben de öyle."

"Pren –"

Adını tamamlayamadı çünkü adam onu sessizce öptü. Ve o da bunu eskiden de sürekli yaptığını hatırladı. Ve onu öptüğünde ne kadar hoşuna gittiğini hatırladı.

Çünkü şimdi, yirmi yıl önce yaptığı gibi, dili diline değdiği anda, yumuşak vücudu onun vücuduna eridi.

Ve onu çok öptü. Ve bunu her yerde yaptı.

Ve çok, çok sonra, ikisi de çıplakken, o sıkı, ıslak ipeksi vücudunun derinliklerinde sallanırken, saçları yatağa yayılmış ve vücudu onun altında yatarken nasıl görüldüğünü tam olarak biliyordu. Prentice onu öperken orgazm olmasını sağladı.

Ve bu da olağanüstüydü.

* * *

Fiona

Fiona öldüğünde gittiği yere geri dönmüştü.

Uzun zamandır oraya gitmemişti. Oldukça güzel bir yerdı.

Aslında, çok güzeldi. Yavaşça akan bir dere, kokulu çiçekler açan ağaçlar, bol miktarda yabani çiçekler, gözlerini acıtacak kadar yeşil ve üzerinde uyuyabileceğin kadar kalın çimler vardı.

Elma ağacının yanında, çadırın çatısını ve etrafını çiçekleriyle kaplayan, ipekten yapılmış büyük bir çadır vardı. Çadırın kapakları ardına kadar açıktı ve içinde yumuşak halılar, rahat bir koltuk ve yanında Fiona'nın okumayı sevdiği korkunç polisiye romanların bulunduğu bir puf vardı. Ayrıca çalabileceği güzel bir gitar ve yumuşak bir yatak, yastık yığınları ve kabarık bir yorgan vardı.

Fiona orada gerçekti. Ayakları yere basıyordu, umuyordu. Vücudu sağlamdı, şeffaf değildi. Konsantre olmadan da şeyleri hissedebiliyor ve hareket ettirebiliyordu.

Gece ve gündüz vardı ve o orada uyuyordu.

Öldükten sonra doğrudan oraya gitti ve ilk başta orasının cennet olduğunu düşündü.

Cennet kadar güzeldi ama yalnızdı ve cennetin sonsuz bir yalnızlık olacağını düşünmüyordu. Bu berbat olurdu ve onun zihninde cennet berbat değildi.

Ama o zamanlar yorgundu, acıyla mücadele etmekten yorgundu ve vücudunun zayıflığının ailesine yaptıklarından yorgundu.

Bu yüzden, ilk geldiğinde çok uyudu. Ve iyi uyudu. Acı ve yorgunluğa alıştı (ama l olmaya alışamadı).

Sonra bir gün dere kenarında yürürken ağaçların farklı kokularını anlamaya çalışıyordu (nk başka ne yapabilirdi ki?) ve birdenbire büyük odasında bir hayalet haline geldi ve Prentice ile Jason'ı izlemeye başladı. İki de yakışıklı ama bitkin görünüyordu, koyu renk takım elbiseler giymişlerdi. Sally ise kafası karışık ve yorgun görünüyordu, güzel bir siyah elbise giymişti ve n kapıdan içeri giriyordu.

İlk başta hayalet olduğunu bilmiyordu ve kendisine bir erteleme verildiğini düşündü.

Geri dönmüştü, evindeydi, acısı yoktu ve ailesi oradaydı.

Onların onu göremediğini anlaması uzun sürmedi çünkü aşağıya baktığında kendini zar zor görebiliyordu ve öldüğünü, öldüğünü, *öldüğünü* anladı çünkü onlar onun cenazesinden yeni dönmüşlerdi.

Bu acımasız kader dönüşüne alışması biraz zaman aldı ama sonunda alıştı ve o zamandan beri onlarla birlikteydi. Zamanını onları rahatsız ederek (tabii ki), sinirlenerek (tabii ki) ve sadece evinde değil, köyün her yerinde maddeleşip maddeden çıkmayı öğrenerek geçirdi.

Her zaman gitmek istediği Los Angeles gibi başka bir yere gitmeyi denedi, ama Prentice veya kız kardeşi Morag gibi arkadaşlarının eşliğinde bile köyden ayrılamadı. Ne zaman denese, otomatik olarak maddeleşiyor ve eve geri dönüyordu (bu da onu sinirlendiriyordu).

Görülüyordu ve duyulmuyordu, ama çok da uğraşmıyordu çünkü ailesini, hayalet sesini duymadan ve hayalet bedenini görmeden yeterince psikolojik olarak incitmişti.

Şimdi Bella etrafta olduğu için, yeni yetenekleri konusunda çok heyecanlıydı ve son iki günü bunları test ederek geçirmişti.

Ve bu süreyi Prentice ve Bella'nın çılgın oyunlarını izleyerek geçirmişti.

Yetenekler kısmı iyiydi. Güçleniyordu, nesneleri manipüle etmek için ihtiyaç duyduğu odaklanmayı anlıyordu, öldüğü için duyduğu öfke, hayal kırıklığı ve kederin *bir* işe yaradığına seviniyordu. Bu konuda o kadar iyi hale geldi ki, sadece nesneleri hareket ettirmekle kalmıyor, onları tutup tutabiliyordu.

Ayrıca Bella ile konuşabiliyordu. Bella onu *kesinlikle* duyuyordu. Bu yüzden çamaşırlar yıkandı, ütü yapıldı, süpürme ve paspaslama yapıldı (Bella bir şey yapmasaydı evi toz akarları istila edecekti ve Fiona ona bunun yapılması gerektiğini bağırdıktan sonra Bella tereddüt etmeden yaptı) ve Sally çikolatalı kek (en sevdiği) aldı, ama *ancak* brokoli yedikten sonra.

Tabii ki Bella bunları başka nedenlerle de yaptı. Fiona bunu biliyordu. Son günlerde gördüklerinden ve duyduklarından sonra, Bella'nın yıllardır düşündüğü gibi biri olmadığını anladı.

Bunun yerine, Fiona, Bella'nın yumuşak kalbi ve eşsiz anlayışının, Bella'nın Fiona'nın çocuklarına özen göstereceği anlamına geldiğini biliyordu, belki de bunu yaparken Prentice'in gömleklerini ütülemeyebilirdi.

Ve Fiona, Prentice ve Bella'nın oyunundan acı bir şekilde etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı.

Çok tartıştılar.

Ve Prentice açıkça bundan zevk alıyordu.

Fiona ve Prentice evlenmeden önce ve evlendikten birkaç yıl sonra flört ettikleri dönemde, Fiona Bella'nın yerini asla dolduramayacağından endişeleniyordu.

Prentice ve Bella'nın tutkulu bir ilişkisi olduğu belliydi. Herkes bunu biliyordu çünkü görmüşlerdi ve bundan eğleniyorlardı çünkü tüm o kavgalar ve tartışmalar bir şekilde tatlıydı, özellikle de kavga etmedikleri ve tartışmadıkları zamanlarda açıkça birbirlerine derinden aşık oldukları düşünülürse.

Bu, Fiona ve onun sahip olmadığı bir şeydi.

Prentice ve Fiona, kahkahalarla dolu rahat ve kolay bir hayat sürüyorlardı.

Harika bir seks hayatları vardı, birbirlerine çok yakındılar ve Prentice sevgi doluydu, ama Fiona onun kadar tutkulu değildi, bu yüzden bu kısım sadece yatak odasında kalıyordu.

Hayata taşmamıştı.

Prentice ve Bella'da ise *her yere* yayılıyordu.

Bella ve Prentice, birlikte olduklarında kavga eder ve tartıştılar.

Ve Bella, Fiona'nın asla yapamayacağını bildiği bir şekilde Prentice'e meydan okurdu. Bella iyi eğitimliydi, çok okurdu ve seyahat etmişti. Prentice de en yüksek notları almıştı, en iyi üniversitelere girmişti, eline geçirdiği her kitabı okumuştı ve üç yazını yurtdışında, ucuz bir şekilde sırt çantasıyla ve Avrupa'daki mimariyi olabildiğince çok görmek için acımasız bir programla geçirmişti.

Fiona köyünü seviyordu ve nadiren ayrılıyordu, ancak Los Angeles'ı görmek istiyordu, Prentice bunu

Fiona, Sally büyüdüğünde Disneyland'a gidebilmesi için o zaman gideceklerini söyledi (ne kadar aptalmış). Polisiye romanlar okurdu ama entelektüel kitaplar okumazdı ve polisiye romanları da çok okumazdı.

Basit bir hayattan memnundu ve bir süre sonra Prentice de onunla aynı şekilde mutlu olduğuna ikna oldu.

Ama Bella evde ne kadar uzun kalırsa, o kadar canlı görünüyordu.

Ve eğer o zaten ölmemiş olsaydı, bunu görmek onu öldürürdü.

Bekarlığa veda partisi gecesi, doğru olmadığını bildiği halde Bella'nın günlüklerini okumaya başladığında, Bella'dan tekrar nefret etmeye başladı.

Bella uyurken ve Fiona kitap okurken, Bella'nın yatağının üzerinde çapraz bacaklı olarak havada süzülüyordu.

Ve okuduklarına inanamıyordu.

Yıllar önce bir gün, Fiona meyve ve sebze dükkanındayken, Hattie, yoldan çıkmış ünlü bir pop yıldızı hakkında kötü bir yorum yaptı ve orada bulunan yaşlı Bayan Kilbride onu duydu.

"Onun içindeki şeytanları bilmiyorsun, Hattie Fennick," dedi Bayan Kilbride sert bir sesle. "Bilmiyorsun. Hayatı sana çekici ve göz alıcı gelebilir ama herkesin içinde şeytanlar vardır. Herkesin."

Yaşlı Bayan Kilbride haklıydı.

Isabella Austin Evangahlala'nın da şeytanları vardı ve onun şeytanları çok korkunçtu.

Her şeye sahip gibi görünüyordu. Güzel, zengin, iyi eğitilmiş, jet sosyete, şık ve klas biriydi.

Ama onu sözlü olarak azarlayan ve zihinsel olarak dengesiz annesini döverek istismar eden bir babası vardı.

Bella buna tanık olmuştu.

Babası Bella'yı da sözlü olarak azarlardı ve bazen tokatlardı.

Hayata olan sevincini kaybetmiş bir en yakın arkadaşı vardı ve Bella yıllarca ona yeniden sevincini bulması için yardım etmeye çalıştı ve şans eseri başardı. Fiona, günlüklerden, kendisi ve Prentice

yakından Dougal'ı cesaretlendirirken, uzaktan Annie'yi de cesaretlendirdiğini öğrendi.

Bella'nın sürekli onu aldatan bir kocası vardı, hatta bir keresinde onu başka bir kadınla yakalamıştı.

Ayrıca Bella'nın çocuk sahibi olamamasını da alay konusu yapıyordu, oysa Bella bu konuda umutsuzluğa varacak kadar çok arzuluyordu.

Bella bir yuva kurmak istemesine rağmen, kocası bunun olmasına izin vermedi. Birkaç mülkleri vardı ama hiçbirinde uzun süre kalmadılar. Göçebeler gibi partiden partiye, yatlardan yatlara, kayak merkezlerinden kayak merkezlerine, etkinlikten etkinliğe durmaksızın seyahat ettiler.

Bella, çok sevdiği annesini özlüyordu ve bunca yıl geçmesine rağmen, onu küvette ölü bulduğu canlı ve acı verici rüyalar görüyordu.

Ve son olarak, Bella Prentice'i o kadar şiddetli ve güzel bir şekilde seviyordu ki, Fiona *bile* onu *bu* kadar sevmediğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Ve bu aşk asla, *asla* ölmedi.

Bella'nın çektiği onca acıya (ve bu acı hiç bitmiyordu, kadının yumruklarını sıkması hiç de şaşırtıcı değildi, tüm bu acı *bir yerlerde* dışa vurulmalıydı) Fiona, Prentice'in eve yaklaştığını hissettiğinde, hayalet gözlerinden hayalet gözyaşları akıyordu.

Üçüncü günlüğü kapattı (hayalet yetenekleri, süper hızlı okumayı da kapsıyordu, bu da bir nimetti) ve Bella'nın sevdiği şekilde onları düzenli bir yığın halinde dikkatlice yerleştirdi.

Sonra Fiona ortadan kayboldu ve oturma odasında yeniden ortaya çıktı. Prentice hareketsizce halıya bakıyordu.

Kızgın görünüyordu.

Tanrı aşkına. Şimdi neye kızmıştı?

Sonra paltosunu çıkardı, sandalyeye attı ve koridora doğru yürüdü.

Fiona onu takip etti, endişeden ellerini ovuşturuyor ve Bella'yı rahat bırakması için ona bağırıyordu. Bella'nın uykuya ihtiyacı vardı. Yarınki düğün için dinlenmeliydi. İyi uyuyamamıştı ve şimdi derin bir uykuya dalmıştı.

Ama tabii ki onu duymadı. Hatta Bella'nın kapalı kapısıyla karşılaştığında, kapıyı çalmak ya da daha iyisi geri dönmek yerine,

O içeri girdi.

Fiona onu takip etti ve eşiği geçmek üzereyken ortadan kayboldu ve her neyse, o yerde yeniden ortaya çıktı.

Ve bütün gece orada kaldı.

Maddesel varlığını ortadan kaldırıp geri dönmeye çalıştı ama başaramadı. Çabaları onu yordu ve sonunda uykuya daldı.

Gözlerini açtığı anda, ipek çadırdan gelen ışığı gördü.

Neden orada olduğunu tekrar merak ederek örtüleri attı, orada uzun süre kalmayacağını umarak ve sonsuza kadar orada kalacağından korkarak.

Bella'ya Prentice'in kızgın olduğunu söylemeliydi.

Çadırın kapısından çıktı ve anında buharlaşarak evine döndü.

Evindeki misafir odasına döndü.

Daha doğrusu, evindeki misafir süitinin yatak odasına.

Gördüklerine şaşkınlıkla geri süzüldü ve neredeyse odanın duvarından geçecekti (duvarlardan geçmemeye çalışıyordu, yalıtımı görmek ve desteklerin içinden geçmek ona ürkütücü bir his veriyordu, tüyler ürperticiydi).

Süzülerek yatağa baktı.

Prentice ve Bella yatakta uyuyorlardı, pencerelerden giren güneş ışığı vücutlarına vuruyordu.

Çıplaktılar, örtüler bellerine kadar inmişti, ancak Fiona pek bir şey göremiyordu çünkü Prentice Bella'yı kendine sıkıca sarılmış, kolunu ona dolamış, pazısı Bella'nın göğüslerini görüş alanından gizliyordu. Kolu bükülmüştü, onun kolu da onun kolunun altındaydı, parmakları birbirine dolanmış, elleri yastığa eğilmiş yüzünün önündeki şilteye dayanmıştı. Prentice'in başı da eğikti, yüzü Bella'nın başının arkasındaki saçlara gömülmüştü.

Fiona, onları görünce hayalet gibi göğsünün sıkıştığını hissetti.

Prentice, Fiona ile seviştikten sonra ve *bazen* birlikte yatağa girdiklerinde ona sarılırdı (genellikle geç saatlere kadar çalışır ya da kitap okur ve ondan sonra yatağa gelirdi).

Ve genellikle bunu sadece bir süre yapar, sonunda ondan uzaklaşırdı.

Onu kollarında tutarak *asla* uyumazdı. Onu, koruduğu değerli bir eşya gibi bütün gece boyunca *asla* kucaklamazdı.

Fiona, dün gece onu evinden uzaklaştıran gücün ne olduğunu biliyordu. Ve bunun için minnettardı.

Ama şu anda tanık olduğu şey yüzünden acı çekiyordu.

Çığlık atmak, bağırmak, saçlarını yolmak, daha da iyisi Isabella Austin Evangahlala'nın uzun, kalın, altın sarısı saçlarını yolmak istiyordu.

Ama bunları yapamadan Bella'nın gözleri açıldı. Bir an için doymuş, memnun...

Mutlu.

Neredeyse anında, bu ifade kayboldu ve yüzünde tam bir korku belirdi.

Fiona öfkesini unuttu ve ona bakakaldı.

Ne oluyordu?

Bella, büyük bir dikkatle parmaklarını Prentice'in parmaklarından çözdü ve acı verici bir yavaşlıkla yataktan çıktı.

Prentice kıpırdamadı.

Derin uykuya daldığında, Prentice neredeyse her şeyden etkilenmeden uyuyabilirdi. Fiona, Prentice'in horlamadığı için şanslıydı, onu itip tekmelese bile asla uyanmazdı, o kadar derin uyurdu (bu da, bebekken Jason ve Sally'nin gece yarısı ağlamalarıyla Prentice'i asla uyandırmadıkları ve Fiona'nın onları besleme sırası geldiğinde onu yataktan itmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu, bu da Fiona'yı *çileden* çıkarıyordu).

Bu nedenle, Prentice Bella onu yatakta bırakırken uyuyordu.

Ve Bella, sessiz adımlarla, sessiz ama titreyen ellerle ve tamamen sessiz gözyaşlarıyla, misafir odasındaki tüm eşyalarını toplarken, o uyumaya devam etti.

Bunu hızlı ama düzenli bir şekilde yaptı ve sadece satın aldığı kokulu mumları geride bıraktı.

Sonra bir kenara ayırdığı kot pantolon, kazak ve yüksek topuklu botları giydi. Ardından kozmetik çantasını ve en ağır valizini kiralık arabasına taşıdı.

Fiona, tüm bunlar olurken yatak odasında dolaşıyordu, ne yapacağını bilemiyordu.

Prentice Cameron'ın karısı Fiona Cameron, kadının gitmesini istiyordu.

Ama kocasını ve çocuklarını seven ölü kadın Fiona Cameron'ın zihninde çelişkili düşünceler vardı.

Prentice'e baktı, farkında olmadan uyuyordu.

O, yakışıklı, formda, kırk beş yaşında bir duldu ve hayattan keder, ağır iş yükü, acı çeken bir oğul ve yapmaktan nefret ettiği sürekli bir çamaşır yığınınından daha fazlasını hak ediyordu.

Tartışmayı hak ediyordu.

Meydan okunmayı hak ediyordu. Gülmeyi hak ediyordu.

Hayatında güzel, zengin, iyi eğitilmiş, jet sosyete, şık, klas bir kadına sahip olmayı hak ediyordu (ayrıca, bedeni olan ve nefes alan bir kadına).

Onu yirmi yıldır seven bir kadını.

Yirmi yıl boyunca gümüş çerçeveli fotoğrafını yanında taşıyan ve boynunda bir zincirle onun yüzüğünü takan bir kadın.

Fiona bundan nefret etse de, onun bunu hak ettiğini biliyordu.

Ve oğlu, onun acısının derinliğini anlayan bir kadınla yaşamayı hak ediyordu.

Kızı da çikolatalı kek hak ediyordu ve ona kek yapmayı öğretecek birine ihtiyacı vardı, ama Prentice'in bunu yapamayacağı belliydi.

Ve Bella...

Bella yumuşak kalpli tek kişi değildi ve Fiona, Bella'nın hepsini hak ettiğini biliyordu.

Bella son iki çantayı almaya geri geldiğinde, Fiona kararını vermiş, ona doğru koşmuş ve bağırmaya başlamıştı.

Ne yapıyorsun? Gitme, gitme, gitme!

Bella, düşüncelerini toparlamak istercesine başını salladı ve Fiona onun kendisini duyabildiğini biliyordu.

Yapma Bella. Yapma. O sana ihtiyaç duyuyor, sen de ona! Hepsine ihtiyacın var!

Fiona, Bella'nın hıçkırığını bastırırken nefesinin kesildiğini duydu, ama Bella ön kapıdan çıktı ve çantalarını arabasının bagajına attı.

Annie'yi düşün! diye bağırdı Fiona.

"Annie'yi hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye mırıldandı Bella ve Bella doğrudan ona seslendiğinde Fiona nefesini tutacaktı (ama tabii ki yapamadı).

İyi, o zaman geri dön!

"Geri dönmem mümkün değil."

Fiona hayalet gibi gözlerini kapattı ve hayal kırıklığını haykırdı.

Sonra paniğe kapıldı.

Çünkü Prentice'in iki şans veren bir adam olduğunu biliyordu.

Her şeyi affederdi.

Bir kez.

İki kez, asla affetmezdi.

Onu iki kez hayal kırıklığına uğratırsan, onun için ölmüş olursun. Bella onu iki kez terk ederse, onu asla affetmezdi.

Asla.

Bella arabanın bagajını kapattığında Fiona hızlıca düşündü.

Sonra aklına geldi.

Geri dön, ona bir not yaz. Açıklama yapmana gerek yok. Sadece veda et.

Bella tekrar başını salladı ve sürücü kapısına doğru yürüdü.

Sadece veda et. Hepsi bu. Veda etmeden gitme.

Bella kapıyı açtı.

Fiona, Bella'nın kolunu elleriyle kavradı ve yalvardı: *Lütfen, ona veda et. Bunu hak ediyor!*

Bella titredi ve koluna baktı.

Lütfen Bella, Prentice'e veda et.

Bella tereddüt etti, kolunu salladı ve Fiona büyük bir rahatlıkla onu eve geri dönerken gördü.

Fiona gözlerini gökyüzüne çevirdi ve içtenlikle teşekkür etti. Sonra

Bella'nın peşinden koştu.

Başının üzerinde yatay olarak süzülürken, Fiona Bella'nın notu yazmasını izledi.

Üzgünüm, Prentice. Bu iş yürümez. Hiçbir iyi sonuç çıkmayacak. Çok üzgünüm.

Hoşça kal, Isabella

Fiona, "*Seni yirmi yıldır seviyorum*", "*Sen başıma gelen en güzel şeysin*" ve "*Aptal olma ve bu sefer beni bırak*" gibi farklı sözler yazardı. Ama söz hakkı yoktu (aslında vardı, fikrini haykırdı, ama Bella onu dinlemedi).

Fiona, Bella'nın kapıya doğru döndüğünü izledi, ama Bella tereddüt etti, bir adım attı, durdu ve geri döndü.

Sonra kahve yaptı, kahve makinesini açmak dışında her şeyi yaptı, öğütülmüş kahveye tarçın serpmek dahil.

Notun yanına bir PS ekledi ve notu kahve makinesinin yanına koydu.

Sonra derin bir nefes aldı, evin içinde etrafına baktı, yanağından tek bir gözyaşı süzüldü ve zarif bir şekilde kapıdan çıktı.

Fiona notun yanına süzülerek gitti ve notun sonunu okudu.

PS: Kahve hazır, düğmeye basman yeterli, ekmek kutusunda Danimarka çöreği var.

Bunu okuyan Fiona, sessiz ve hayalet gibi bir kahkaha attı.

* * *

Fiona, kocası sabah boyunca uyurken (sabırsızlıkla) bekledi.

Sonra kocasının uyanışını izledi, kocası hemen boş yatağa uzandı.

Sonra dirseğiyle kendini kaldırdı ve gözlerini yatakta kısarak baktı.

Oturup banyoya doğru baktı.

Kapı açıktı.

Gözleri komodine takıldı. Bella'nın eşyaları yoktu. Fiona, kocasının bunu hemen fark ettiğini gördü.

Yataktan kalktı ve çıplak bir şekilde gardıroba doğru yürüdü.

Boştu.

Öfkeyle banyoya doğru yürüdü, ışık düğmesine bastı, küvetin cam kapısını geri çekti (camdan her şeyi görebiliyor olmasına rağmen, Tanrı aşkına).

Sonra yatak odasına geri döndü, kot pantolonunu giydi ve durdu, etrafına bakındı, çenesi sıkı, öfkesi her yerinden fışkırıyordu.

Bakışları Bella'nın komodinin üzerinde bıraktığı kokulu mumu yakaladı. Fiona onun mumu almasını izledi. Adam bir an mumu inceledi. Sonra kapağını açıp kokladı ve sakın bir şekilde kapağı geri taktı.

Sessiz ve hareketsiz durarak mumu incelemeye devam etti.

Sonra, gövdesini çevirip koltuk altından sert bir atışla mumu odanın diğer ucuna fırlattı.

Cam kırıldı ve duvar kağıdı, duvara çarparak çukurlaştı ve sonra yere gürültüyle düştü.

Fiona, o giysilerini alıp öfkeyle odadan çıkarken arkasında süzülüyordu.

Gömleğini ve çoraplarını temiz, düzenli ve kirli çamaşırların olmadığı çamaşır odasına attı, yanından geçmek üzereydi ama vazgeçti. Durdu, bir adım geri attı ve odaya sert bir bakış attı, yüzünde vahşi bir ifade vardı.

Büyük odaya doğru ilerledi, Fiona da onun peşinden sürüklendi. Botlarını yere attı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Yarıya kadar çıktıktan sonra dönüp geri indi. Hâlâ somurtkan, öfkeli ve cinayet işlemeye hazır gibi görünen bir ifadeyle kahve kutusuna doğru yürüdü.

Kutuyu açtı ve kahve kabına doğru yürüdü.

Notu gördü ve donakaldı.

Kutuyu bir kenara koydu, notu aldı ve okudu, çenesi o kadar sıkıldı ki, kasları seğirdi.

Sonra çenesi gevşedi ve dudakları açıldı.

Fiona, gözlerinin notu tekrar taradığını izledi.

Sonra başını geriye atıp kahkahaya boğulduğunu gördü.

Hâlâ kıkırdayarak, düğmeyi açtı ve notu elinde tutarak merdivenlere doğru yürüdü ve iki basamak birden atlayarak yukarı çıktı.

Dokuzuncu Bölüm

Küçük Dansçı **Isabella**

"Yaprakları saklayamayacak mıyım?" diye sordu Sally, Rolls Royce'un arka koltuğunda Isabella'nın yanında otururken. Sally, hala folyoya sarılmış kadifemsi kırmızı gül yapraklarıyla dolu sepetini taşıyordu.

"Hayır, tatlım, onları yere atmalısın ki Annie üzerlerinde yürüyebilsin," diye cevapladı Isabella, koltuğunda kıpır kıpır oturarak.

Fergus'un evinde hazırlık yaptıkları sabah boyunca sakın kalmayı ve neşeli davranmayı başarmıştı, ama şimdi kiliseye gittikçe yaklaşırken (yani, dün gecedan sonra Prentice'e gittikçe yaklaşırken), sakinliğini kaybediyordu.

Isabella, Mikey'nin onun yapay sakinliğini fark ettiğinden endişeliydi, çünkü Mikey ona uzun süre sorgulayan bakışlar atıyordu, ama Isabella bunları görmezden geliyordu.

Ama Isabella odaklanmaya devam etti. Annie, günün kutlamalarını durduracak korkunç bir olayın olacağından korkarak, sinirlerinden çıldırmak üzereydi.

"Tsunami!" diye bağırdı bir ara, güneş parlıyor, havadaki soğukluk kaybolmuş ve mevsim normallerinin üzerinde sıcak bir gün olmasına rağmen.

"Annie, tsunami falan olmayacak," diye cevapladı Isabella sakın bir şekilde, arkadaşının yatağında giyinik ve tamamen hazırlanmış halde uzanmış, stilistlerin Annie'nin saçını yapmasını izliyordu.

"Tsunami nedir?" diye fısıldadı Sally, onun yanında uzanarak. Isabella, Prentice'in kızına baktı.

Debs o sabah Sally'yi Fergus'un evine bıraktığı andan itibaren (bu Isabella'yı daha da endişelendirmişti, ama Debs ona sadece meraklı bir bakış atmış, sonra Isabella'yı şok eden bir gülümsemeyle Sally'nin küçük elini doğrudan Isabella'nın eline vermiş ve tek kelime etmeden gitmişti), Sally neredeyse hiç Isabella'nın yanından ayrılmamıştı.

"Sonra açıklarım. Bayan Annie deli gibi davranıyor," diye fısıldadı Isabella, o da yüksek sesle.

"Ben deli değilim," diye bağırdı Annie, deli gibi konuşuyordu.

Sally, genellikle neşeli olan Annie'ye şaşkınlıkla baktı.

Sonra yine yüksek sesle fısıldadı, "Delilik krizi nedir?"

Isabella güldü ve kıza sarıldı, Sally'nin saçlarına (Sally'nin ısrarı üzerine Isabella'nın kendisi yapmış olduğu) "Bunu da sonra açıklayacağım" diye söz verdi.

Stilistler Annie'nin çılgın saçlarını düzeltmeyi başarmışlardı. Makyaj sanatçısı, Annie'nin sırayla bağırp kıvranmasına rağmen yüzünü makyajlamayı başarmıştı. Isabella ve Annie'nin diğer iki nedimesi de onu giydirmeyi başarmışlardı.

Ve o muhteşem görünüyordu.

Onu inceleyen Isabella, "Bence tek endişelenmen gereken şey, Dougal senin ne kadar güzel olduğunu gördüğünde bayılmasın," dedi.

Annie, Isabella'nın sözleri üzerine öne atıldı, Isabella'nın ağzını kapattı ve "Kaderle oynama!" diye bağırdı.

Isabella, Annie'nin elinin altında güldü. Sonra ona sarıldı. Ardından, arkadaşının yeni bir şey ve mavi bir şey olması gereken safir ve elmas bileziği ona verdi. Sonra Annie'ye, eski bir şey olması gereken annesinin safir ve elmas küpelerini verdi. Ardından, ödünç alınmış bir şey olması gereken kendi safir ve elmas kolyesini Annie'ye verdi.

Sonra Annie gözyaşlarına boğuldu ve makyaj sanatçıları makyajını düzeltmek zorunda kaldı.

Şimdi yola çıkmışlardı, Isabella ve Sally, Annie'nin diğer iki nedimesi Patty ve Hannah ile birlikte bir Rolls'ta gidiyorlardı. Annie, Fergus ile birlikte diğer arabada onları takip ediyordu. Nedimelerden hiçbiri köylü değildi (neyse ki). Patty, Isabella'nın uzun zamandır görüşmediği Northwestern'dan eski bir arkadaşı ve Hannah, Annie'nin rehabilitasyonu sırasında tanıştığı stajyer fizyoterapistti.

Patty ve Hannah, birbirinden farklı ama ikisi de çok güzel safir mavisi elbiseler giyorlardı.

O gün Isabella, gelinliklerini kendilerinin seçebileceklerini öğrendi.

Isabella'nın Annie'nin seçtiği elbiseydi. Straplez bir elbise, ona tam oturuyordu ve süslemesizdi.

Dizlerinin hemen üstüne kadar.

Orada, geniş bir yırtmaçla açılıyordu ve etek ucu ile yırtmaçta, kısa bir kuyruk şeklinde aşağıya ve arkaya doğru uzanan iki katmanlı, gösterişli fırfırlar vardı (ne Patty'nin ne de Hannah'nın elbiseleri bu kadar gösterişli değildi).

Annie, Isabella'nın bile giymekte zorlandığı, ultra seksi, çok yüksek, sivri topuklu, narin bantlı sandaletleri de seçmişti ve Isabella her zaman yüksek topuklu ayakkabılar giyerdi.

Elbise muhteşemdi, ayakkabılar da öyle. Ama ikisi de seksi, sofistike ve cesur bir görünüm sergiliyordu.

Annie, kozmopolit bir flamenko dansçısı gibi görünüyordu.

Kilisede, onu giyen kişiden nefret eden köylülerin katıldığı bir düğün için fazla cesur ve fazla şıktı.

Neyse ki (ya da *ne yazık* ki, durum kesinlikle böyleydi), Isabella'nın daha önemli endişeleri vardı.

Yakışıklı, uzun boylu, güçlü yapılı bir mimar kadar büyük şeyler, ki muhtemelen yalnız uyandığından mutlu olmayacaktı.

Dün gece kendisine ne olduğunu *hiç anlamıyordu*. Prentice'i uzaklaştırmaya bile

Prentice'i uzaklaştırmaya *çalışmıştı*.

Hayır, başına ne geldiğini biliyordu. Prentice, onu hızlı bir şekilde tahrik etme konusunda her zaman eşsiz bir yeteneğe sahipti.

Yirmi yıldır, Prentice ile hiç sevişmediklerini üzümlere düşünmüştü. Onunla birlikteyken ve ayrıldıktan sonra, bunu defalarca hayal etmişti.

Yirmi yıl boyunca, Prentice ile hiç sevişmemiş olmalarını hayıflanmıştı. Onunla birlikteyken ve ayrıldıktan sonra, bunu defalarca hayal etmişti.

Ve dün gece, bunu gerçekleştirdi.

Ve şok edici bir şekilde, bu, tüm fantezilerinden daha iyiydi.

Çok daha iyiydi.

Çok daha iyiydi.

Ve bu yüzden zayıf davranmıştı. Korkakça. Ve bencilce, bencilce, *bencilce*.

Onu korumamıştı. Onun verdiği şeyi almış ve sonra açgözlü olmuştu.

Onun ne düşündüğünü bilmiyordu ve zihnini oraya götüremezdi. Sadece hayatının şanslı tesadüflerle dolu olmadığını biliyordu. Nereye giderse gitsin, trajedi ve umutsuzluk onu takip ediyordu.

Ve Prentice, Jason ve Sally bundan bıkmıştı. Çok bıkmıştı.

Bu nedenle, dün gece işler değişmiş ve büyük ölçüde değişmiş gibi görünse de, planına sadık kalıyordu.

Resepsiyondan hemen sonra ayrılacaktı.

Hatta Fergus'u, resepsiyonun düzenlendiği malikaneye kadar onu takip etmesi için ikna etmişti, böylece dolu dolu kiralık arabasını oraya bırakıp hızlıca kaçabilecekti.

Eve dönerken arabada Fergus, "Annie bu gece yok, Prentice'lerde işler yolunda gitmezse, onun odasında yatabilirsin" dedi.

"Teşekkürler Fergus, ama gitmem gerek."

"Uçağın yarın kalkacak," diye hatırlattı Fergus.

"Biliyorum ve Prentice'lerde her şey yolunda. Gerçekten. Sadece hepimiz için çok fazla." Manzarayı incelemeyi bırakıp onun yakışıklı profiline baktı ve yumuşak bir sesle sordu: "Anlıyorsun, değil mi?"

"Seninle hiç vakit geçiremedim, kızım."

Kalbi sızladı. Fergus haklıydı ve Fergus'u ne kadar sevdiğini bir kez daha hatırladı.

Kalbini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ama her zamanki gibi, bu da yeterli olmadı.

"Gelecek yıl Annie ve Dougal ile Chicago'ya gel. Orada seninle bol bol vakit geçireceğim. Seni Cubs maçına bile götüreceğim," diye önerdi.

Adam göz ucuyla ona baktı ve başını salladı. Sonra, "Amerikan beyzbolunu hiç anlamadım," dedi.

"Sorun değil. Ben de İngiliz futbolunu hiç anlamadım," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Futbol futboldur, Amerika hariç tüm dünyada. Amerika'da ise futbol. Siz Amerikalılar her zaman geleneklere karşı gelmek zorundasınız."

O güldü, Fergus kıkırdadı ve o rahatladı.

Yaklaşık iki saniye boyunca.

Sonra zihni yine Prentice ile doldu ve kıpırdanmaya başladı. "Onlar üzerinde yürümek için çok güzeller!" diye haykırdı Sally, Isabella'yı düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Ne var, tatlım?" Isabella dalgın bir şekilde mırıldandı.

"Yapraklar!" Sally haykırdı.

Isabella kıza dönerek başının üstüne bir öpücük kondurdu, sonra ellerini kızın güzel yüzünün iki yanına koydu.

Her bir özelliğini ezberlerken aynı zamanda onu inceledi.

Sonra fısıldadı, "Bu bir gelenek. Büyülü bir gelenek. Masalların sonunda her kahraman, gül yapraklarıyla kaplı bir yatağın üzerinde kahramanına doğru yürür. Ve sen bu büyüü yaratabilirsin. Annie için bunu yapmak istemez misin?"

Sally'nin yüzü somurtkanlıktan büyülenmiş bir ifadeye dönüştü. "Bunun *sihir* olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı Sally.

Isabella, Hannah'nın

kıkırdadığını duydu. "Öyle," dedi

Isabella, Sally'ye.

Sally heyecanla başını salladı. "Sihir yaratmak istiyorum."

"Hepimiz istiyoruz," dedi Patty. "Ama bu sefer, hepsi senin, canım."

Sally, gözleri fal taşı gibi açılmış, arkasına yaslandı ve mutlu bir memnuniyetle iç geçirdi.

Isabella pencereden dışarı baktı ve kalbi korkudan boğazına kadar çıktı.

Kiliseye varmışlardı ve Prentice, ona çok yakışan ve inanılmaz derecede iyi duran koyu renkli bir takım elbise giymişti (smokin ya da sabahlık değil, Dougal buna izin vermemiştir) ve dışarıda duruyordu.

Aman Tanrım.

Rolls Royce, Prentice kapı koluna elini uzatıp kapıyı açmadan önce zar zor durdu.

İçeriye eğildi, her renkten gözleri Isabella'yı olduğu yere çiviledi, sonra elini tutup onu arabadan çıkardı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Hannah.

"Baba!" diye çığlık attı Sally.

Ayakları kaldırıma değdiği anda, Isabella tek kelime bile edemedi, Prentice yürümeye başladı ve onu arkasında sürükledi.

Annie Rolls'undan inmişti, yüzü bembeyazdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Prentice ve Isabella yanına yaklaşırken.

Prentice durdu ve durduğunda Isabella'yı yanına çekti ve kolunu beline sıkıca doladı.

Annie'nin gözleri onun koluna kaydı. Fergus da arabadan inmişti ve gözleri de aynı şeyi yaptı.

"Her şey yolunda," dedi Prentice, ama sesi gergindi. "Damat bekliyor ve çok sinirli, arabayla gelmek yerine televizyon dizilerindeki uzay teknolojisini kullanarak buraya ışınlanmanı istiyor. Clarissa aradı, onun ve Jennifer'ın arabasında sorun çıkmış ama şimdi her şey yolunda ve beş dakika sonra burada olacaklar. Gelinin annesi ve damadın annesi nihayet geldiklerinde başlayacağız."

Annie duyulabilir bir rahatlama nefesini verdi.

Prentice'in gözleri Fergus'a kaydı.

"Sally'yi burada tut. Elle ve benim konuşmamız gerek,"

diye emretti. Onun sözleri üzerine Annie irkildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Fergus'un bakışları, onlara katılan ve mutlu ama kafası karışık bir şekilde yetişkinlerden birine diğerine bakan Sally'ye kaydı.

Sonra Fergus sırttı, Sally'nin omzuna sıkıca parmaklarını doladı, onu bacaklarının yanına çekti ve Prentice'e başını salladı.

Prentice daha fazla tereddüt etmedi. Kolunu belinden indirip, tekrar elini tuttu ve onu kilisenin yan tarafına sürükledi.

"Prentice," diye bağırdı, elini çekmeye çalışarak, kalbi hızla atıyordu. "Dur! Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi. Onu kilisenin yanından arkasına sürükledi ve orada durdu.

"Ne oluyor?" diye öfkeyle sordu, korku bir seçenek olmadığı için öfkeyle hareket etmeye karar verdi.

Zayıf olabilirdi, ama zayıflığını gösteremezdi. Bu, babasının çeşitli yöntemlerle ona öğrettiği bir dersti.

Prentice onu kendine doğru çekti, sert vücuduna çarptı, sonra bir adım öne çıktı ve onu da yanında götürdü.

Kız kilisenin taş duvarına çarptı, başını geriye attı, ağzını açarak Annie'yi korkuttuğu ve Isabella'yı sürüklediği için ona haddini bildirmek istedi ama sesini çıkaramadı.

O, onu öptü.

Sert, talepkar, ıslak, derin ve kapsamlı bir öpücüktü. Harika bir öpücüktü.

Kendi iradesiyle (onları durdurma iradesi olmadığı için) elleri omuzlarına, boynuna kaydı ve kollarında eridi.

O işini bitirip kızı ellerinde hamur gibi yumuşattıktan sonra, başını kaldırdı ve gözlerini kızın gözlerine dikti.

"Sen benim kollarımda uyanmış olsaydın ben de öyle yapardım," dedi ona.

Nefesi kesildi ve vücudu titredi. "Ya da bir kısmını," diye bitirdi.

"Prentice..." diye başladı.

"Fikrimi değiştirdim," diye sözünü kesti. "Konuşmak istemiyorum. Açıklama istemiyorum. Umurumda değil. Sadece seni istiyorum."

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve karnı kasıldı.

Uzaklaşmaya çalıştı.

O onu geri çekti.

"Hayır, çekilmeyeceksin," diye uyardı, sesi alçaktı, anlamı gayet açıktı.

"Prentice, sen... sen yapamazsın..." Düşünemedi ve sonra "Fiona" diye patladı.

"Evet, zamanı geldiğinde Fiona hakkında konuşuruz."

"Ama..."

Yüzünü ona yaklaştırdı, gözleri yumuşadı ve sesi yumuşadı. "Sana söylemiştim bebeğim, bana geri döndüğünde, bunun için çabalaman gerekecek ama seni geri alacağım. Geri dönmek istemeyebilirsin ama umurumda değil. Bu sefer seni bırakmayacağım."

Hatırladı.

Söylediklerini hatırladı.

O da hatırladı. Her kelimesini. Gözlerinin arkasında yaşlar hissetti. "Ben..."

Dudaklarını dudaklarına değdirdi ve kız sessizleşti.

Sonra alnını onun alnına dayadı ve deli gibi bir nedenden dolayı sırtıyordu.

"Ağlama, Elle. Dougal ve Annie 'evet' dediğinde ağla." "Pren..."

Onu tekrar öptü, bu sefer dudaklarına hafifçe dokunmaktan daha fazlasını yaptı.

Ağzını onunkinden ayırdığında, ona konuşma şansı vermedi; elini tutup onu ön tarafa çekti.

şaşkın ve şimdi farklı bir nedenden dolayı panik içinde olan Isabella, Clarissa ve Dougal'ın annesi Jennifer'ın geldiğini fark etti.

Prentice Isabella'yı gruba sürükleyip beline güçlü kolunu dolayarak tekrar yanına sabitlediğinde herkes onlara döndü.

"Hazır mıyız?" diye sordu.

"Baba, ruj mu sürmüşsün?" diye sordu Sally, sesi yüksek ve inanmaz bir tonda, yüzü heyecanla parıldıyordu.

Fergus eline öksürdü. Annie

kıkırdamaya başladı.

Clarissa gülümsedi.

Jennifer bakakaldı.

Patty ve Hannah kıkırdanmaya başladı, sırtan yüzlerini saklayarak.

Isabella gözlerini sıkıca kapattı.

Gözlerini açtığında, Prentice mendiliyle ağzındaki ruju rahatça siliyordu.

Bu işi bitirdiğinde, başını eğip ona baktı ve sırtıttıktan sonra fısıldadı: "Dudaklarını düzeltmek isteyebilirsin, bebeğim."

Sonra eğildi, *herkesin* önünde dudaklarını onun dudaklarına değdirdi (Sally dahil!), onu sallanırken bırakıp kiliseye girdi.

* * *

Fiona

Fiona gerçekten sarhoş olmak istiyordu.

Elbette, Annie ve Dougal'ın "Evet" demelerini izlemek çok hoştu.

Bella ağlamıştı, Clarissa ağlamıştı, Yaşlı Bayan Kilbride ağlamıştı, hatta erkekler arasında bile gözyaşlarını tutamayanlar vardı.

Sally bile, dışlanmamak için gözyaşlarına boğulmuştu. Bella, Sally'yi ve Annie'nin buketlerini sıradaki nedimeye vermiş ve Sally'yi, cemaatin önünde kucaklayarak, Sally şaşkın gözyaşları içinde ağlarken ona sıkıca sarılmıştı.

Fiona da ağlamıştı.

Eğer ağlamadıysanız, kalbiniz taştan olmalı.

Sonra hep birlikte resepsiyona gittiler ve herkesin önünde, Prentice, Isabella Rolls'a zarifçe binerken onu kenara çekti.

Herkesin şaşkın ve meraklı bir sessizlik içinde izlediği sırada, Prentice Isabella'yı döndürdü ve onu Range Rover'ına zorla bindirdi. Sally ise arkalarında sıçrayarak ve dans ederek, boş çiçek kız sepetini sallıyordu. Jason, yüzünde bilmiş ama mutlu bir gülümsemeyle yavaşça onları takip etti.

Resepsiyonda Prentice, Bella'yı yanından ayırmadı. Bella kaçmayı düşünse bile, Fiona onun Bella'yı yakalayıp 4x4'üne sürükleyip gün batımına doğru sürüşe çıkacağına yemin edebilirdi (tabii ki Jason ve Sally'yi arabaya bindirdikten sonra).

Onu sadece yanına yapıştırmakla kalmadı, aynı zamanda açıkça ona karşı sevgisini göstererek (Fiona bu ifadenin çoğunlukla Bella'ya yönelik olduğunu düşünüyordu) yanlış anlaşılmayacak bir şekilde kamuoyuna bir açıklama yaptı.

Annie çok mutlu görünüyordu. Bu, onun en çok istediği düğün hediyesiydi, bu çok açıktı.

Dougal, ilk başta endişeli görünüyordu. Sonra, Prentice köylülere sert bir bakış atarak, Bella'ya kötü davranmalarını ve böylece onları ortadan kaldırılabilesini *beklercesine* meydan okurken (Hattie Fennick onlara yaklaşıırken, yüzünde kötü bir ifadeyle kaşlarını bile kaldırmıştı, ama Hattie Prentice'in meydan okumasını anladı, gözle görülür şekilde soldu ve son anda yön değiştirdi), Dougal eğlenmeye başladı. Sonra arkadaşının yanına yaklaştı, sırtını sıvazladı ve şaşkın Bella'ya içten ve samimi bir kucak verdi.

Fergus ve Clarissa açıkça sevinçliydi. Yaşlı Bayan Kilbride de öyle.

Mikey ise adeta sevinçten havaya uçuyordu.

Bazı köylüler temkinli görünüyordu ama çoğu akışına bıraktı.

Sadece Bella şaşkınlık ve endişe arasında gidip geliyor gibiydi. Kendinden emin olduğu tek an, Jason veya Sally ile birlikte olduğu zamandı (bu da köylülerin akışına uymaya karar vermelerine büyük ölçüde yardımcı oldu).

Fiona ise bunu anlamıyordu.

Açıkçası, ailesiyle birlikte yeryüzünde olmasının bir amacı vardı. Her şeyin yolunda gideceğinden emin olmak. Şimdi o amacın ortadan kalktığını ve hala orada olmasının sadece acımasızlık olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de, her ne güçler varsa meşguldü ve o öncelik listesinin en altında yer alıyordu.

Elbette, ailesinin iyileşip hayatlarına devam etmesinden mutlu olduğunu *düşünüyordu*.

Ama bunu yüzüne vurmak zorunda mıydı? Dans başladığında anladı.

İlk dans Dougal ve Annie içindi ve yine, salonda gözyaşı dökmeyen kimse kalmadı.

Sonra Annie Fergus ile, Dougal da Jennifer ile dans etti.

Annie, nedense gergin bir şekilde sırtarak yerlerine otururken, Fiona onun arkasında belirdi. Bella'nın yanına otururken, DJ sağdıç ve nedimeyi dans pistine davet ettiğinde, Annie hızla arkadaşına döndü.

"Üzgünüm Bella. Bunu uzun zaman önce ayarlamıştım ve..."

Cümlesini bitiremedi, Bella'dan hiç uzaklaşmayan Prentice onu sahiplendi.

Onu koltuğundan sessizce kaldırarak dans pistine götürdü ve kollarının arasına aldı.

Elton John'un "Tiny Dancer" şarkısı eşliğinde, herkesin gözleri üzerindeyken dans pistinde baş başa dans ettiler.

Prentice ve Bella'nın neredeyse hiç hareket etmeden sallanışını izleyenler, anlamayanlar da anlamıştı.

Fiona bile onların birbirlerine mükemmel uyduklarını kabul etmek zorunda kaldı. Prentice'in yakışıklı esmer başı eğildi, yanağı Bella'nın yanağına değdi, dudakları Bella'nın kulağına yaklaştı. Bella'nın güzel beyaz sarı saçlı başı geriye eğildi, yanağı Prentice'in yanağına değdi, gözleri yaşlarla parlıyordu, dudakları titriyordu. Prentice'in kolu Bella'nın beline dolanmıştı, belirgin bir şekilde sıkıydı. Bella'nın kolu Prentice'in

omuzlarının etrafındaydı, sanki bu tutuş onu ayakta tutan tek şeymiş gibi.

Parmakları, Bella'nın eliyle iç içe geçmiş, kaldırılmış ve Bella'nın eli bükülmüş ve kalbine yaslanmış bir şekilde bastırılmıştı.

Oda varlığından erimiş ve içindeki herkes, dans pistinde olanlara, hüzünlü, hüzünlü bir şarkının tatlı sözlerine gereksiz olduklarını biliyordu.

Bu, gözlerinin önünde canlanan bir İskoç masalıydı. Ve Fiona daha fazla dayanamadı.

Yumuşak bir kalbi vardı ama bu saçmalıktı.

Sonra, şarkının son notalarında, soğuk, otoriter, *yüksek bir* ses odanın dört bir yanından yankılandı. "Bilmeliydim."

Bella, sanki mermerden yapılmış bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

Prentice başını kaldırdı.

Fiona, dans pistinin kenarına bakabilmek için uzaklaştı.

İnanılmaz derecede iyi bir duruşa sahip yaşlı bir adam, takım elbise giymiş ve yüzünde zehirli bir ifadeyle orada duruyordu.

Fiona onu hayatında hiç görmemişti ama yine de ondan hoşlanmamıştı.

Bella yavaşça Prentice'in elinden elini çekti ve arkasını döndü.

"Baba," dehşet dolu bir sesle fısıldadı, "burada ne *yapıyorsun* burada ne yapıyorsun?"

Tanrım.

Bu Bella'nın babası mıydı?

Bir adım öne çıktı ve Bella'nın vücudunu keskin gözlerle süzdü. "Fahişe gibi giyinmiş, fahişe gibi davranıyor. *Yine,*" dedi Carver Austin dedi.

Bu sefer, Prentice'in vücudu mermere dönüştü.

Odanın her yerinden nefes kesen sesler duyuldu.

Ama en kötüsünü henüz yapmamıştı.

Bella kendini toparladı ve hızla ona doğru yürüdü.

"Baba, dışarı çıkalım ve..."

Cümlesini tamamlayamadı.

Yeterince yaklaştığında, Fiona ve diğer herkes şok oldu, çünkü elini geri çekip ona sadistçe bir tokat attı.

Elinin yanağına çarptığı şiddetli ses, odada iğrenç bir şekilde yankılandı.

Bella, umutsuzca yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu ve dengesini kaybederek, dört ayak üstüne, onun ayaklarının dibine düştü.

Odadaki hava gerginleşti ve kimse kıpırdamadı.

Ancak Prentice bir anda orada belirdi, eğilerek Bella'nın beline kolunu doladı, onu nazikçe önüne çekti ve beş adım geri attı, yüzünde öfke maskesi vardı.

"Çık dışarı," diye homurdandı Prentice, sesi öfkeyle gürledi ve Fiona, yaşlı adama zarar vereceğinden korktu, yaşlı herif bunu hak etmiyordu, ama bu adil bir kavga olmazdı.

Bella'nın babası Prentice'e zar zor baktı, sesi yüksek ve alaycı bir tona büründü ve *"Baba, onu seviyorum. O sadece bir balıkçı değil, ama öyle olsa bile umurumda olmaz. Onu seviyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Hayatımın geri kalanını o köyde onunla geçirmek istiyorum"* dedi.

Konuşmasını bitirdiğinde, Fiona da dahil olmak üzere odadaki herkes, Bay Austin'in Bella'yı kendi, kalp kırıcı, uzun zaman önce söylediği sözlerle alay ettiğini anladı.

Özellikle de yüzü bembeyaz olan ve Bella'yı kollarının arasına sıkıca saran Prentice.

Ama Carver Austin henüz bitirmemişti.

"Ve işte buradasın, ilk fırsatta kendini ona atıyorsun, sıradan bir fahişe gibi. Senin *neyin* var?"

"Carver, bence gitmelisin," Fergus yakındaydı, Dougal ve Annie arkasında duruyordu.

Carver, Fergus'a öfkeyle baktı, sonra gözleri Dougal'ın üzerinde dolaştı. *"Sen daha iyi bilirsin,"* dedi alaycı bir şekilde, Fergus'a konuşuyor ama Dougal'ı kastediyordu.

"Carver, git," dedi Fergus.

"Gideceğim ve Isabella'yı da yanımda götürreceğim. Onun senin kızınla vakit geçirmesine *asla* izin vermemeliydim."

Prentice konuşmak için ağzını açtı ama Jason aniden Carver Austin'in önüne, çok yakınına dikildi.

"Bella'yı hiçbir yere götürmeyeceksin!" diye bağırdı ve Carver tereddüt etmedi. Fiona'nın oğlunu kenara itip, kızına doğru büyük adımlarla yürüdü.

kızına doğru büyük adımlarla yürüdü.

Fiona hayalet saldırısı yapmaya hazırlandı ama fırsatı olmadı.

Bella, Prentice'in kolundan kurtuldu ve babasına doğru iki öfkeli adım attı, yön değiştirdi ve Jason'ı koluyla göğsünden yakaladı. Onu sertçe çekerek sırtını kendine doğru çevirdi ve Jason'ı da yanında sürükleyerek geri çekildi.

Onu sertçe koruyan tutumu ve hareketleri, sert bir tonda söylediği, kulağı tırmalayan ve duyulması zor sözleri, hareketlerini destekliyordu.

"Ona dokunmaya *cüret etme*. *Sakin dokunma*. Beni döv, aşağılama, eleştir, ama Jason'a dokunmaya *cüret etme*."

Prentice'e doğru geri çekildi ve durdu. Prentice'in kolu anında beline dolandı. Sally, yüzü korkuyla dolu, kalabalığın içinden koşarak Bella'nın bacaklarına sarıldı. Yüzünü kendi koluna gömen Sally, titreyerek Bella'ya sarıldı.

Bella'nın Jason'ı tutmayan eli, Sally'nin ensesine gitti.

Carver her şeyi gözden kaçırmadan izledi, özellikle de Jason'ın babasının sıra dışı göz rengini miras aldığını.

"Aferin Isabella. Hazır bir aile. Balıkçını ele geçirdin ve artık her zaman istediğin gibi evcilik oynayabilirsin."

Sözlerinin acımasızlığı Fiona'yı birkaç santim geriye savurdu. Bu adam gerçekten Bella'nın *babası* mıydı?

Prentice'in tepkisi farklıydı.

Yine bir hırıltıyla, bu sefer hem korkutucu hem de tehditkar bir şekilde, "Fergus, yemin ederim, onu buradan çıkar" diye bağırdı.

Dougal öne çıkarak, "İşin bitti dostum," dedi. Carver ona öfkeyle baktı. "Bana elini sürme."

"Sana dokunmama *izin ver*," dedi Mikey, Carver'ın arkasından, sonra Carver'ın ceketini yumruğuyla kavradı, döndü ve yaşlı adamı kapıdan çirkin bir şekilde dışarı itti.

Fergus ve Dougal'ın babası Hamish de peşlerinden gitti.

Bella ve Fiona'nın ailesi dans pistinde hareketsiz duruyordu, odadaki herkesin gözleri üzerlerindeydi.

Bella ilk harekete geçti. Prentice'in kolundan kurtuldu ve Sally ve Jason'dan sadece çömelebilecek kadar uzaklaştı, Sally'yi koluna aldı ve diğer eliyle Jason'ın çenesini kavradı ve yüzüne baktı.

"İyi misin Jason?" diye sordu yumuşak bir sesle. "O senin baban mı?" diye sordu Jason.

Gözlerinden yaşlar süzölmek üzere olan Bella cevap vermedi. Sadece başını salladı.

"O bir pislik," dedi Jason. Fiona, oğlunun haklı *olduğunu* düşündü. Bella ona titrek bir gülümseme attı.

Sonra ayağa kalktı, çocukları bıraktı, yüzü solgun, gözyaşları sessizce yanaklarından süzölüyordu, ona çeşitli derecelerde üzüntü ve şefkatle bakan topluluğu gözleriyle süzdü.

Gözleri Annie'ye takıldı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ah Bella," diye fısıldadı Annie ve ona doğru yürümeye başladı, ama Bella elini kaldırdı.

"Hayır," dedi, nefesini toplayarak. "Sorun bende. O kara bulut beni takip ediyor. Gelmemeliydim."

Fiona'nın kalbi sıkıştı.

Bella, günlüklerinde "karanlık bulutu" hakkında *çok* yazmıştı.

Çok, çok fazla.

"Bella," diye fısıldadı Annie, karanlık bulutun farkında olduğu belliydi.

Ama Bella başka yere baktı.

Elini Jason'ın başına koydu, yanağına kaydırđı, kendine o küçük dokunuşu izin verdi ve sonra elini çekti.

Sally'ye döndü, titrek eliyle Fiona'nın kızının yanağını avuçladı, parmaklarını kıvırdı ve Prentice'e dönmeden önce o yanağı eklemleriyle okşadı.

"Elle," diye mırıldandı, elini beline götürdü ama o hızla uzaklaştı.

"Gelmemeliydim."

"Bebeğim."

Bu da Fiona'nın istemediği bir Şeydi. Prentice, Sally'ye "bebeğim" diyordu ve Fiona, uzun zaman önce, onun Bella'ya da aynı sevgiyle hitap ettiğini duymuştu.

Ona hiç "Fiona" dışında bir Şey dememişti ya da, sevgi dolu hissettiğinde, ki Fiona'nın da kabul etmesi gerektiği gibi, bu sık sık olurdu, ona "Fee" derdi.

Kocasının derin aksanıyla Bella'ya "bebeğim" diye seslendiğini duymadan da yapabiliirdi, tıpkı o sabah yatakta onu kucakladığı gibi, sanki o çok deđerliymiŐ gibi.

"Gelmemeliydim," diye tekrarladı Bella.

Sonra umutsuzca yüksek topuklu ayakkabılarla döndü ve zarıf koştu.

Fiona, o topuklu ayakkabılarla zarıf koŐabileceđini her zaman *biliyordu*. Prentice tereddüt etmedi, onun peşinden gitti.

"ocuklara göz kulak ol," diye emretti Debs'e, solgun yüzlü kız kardeşinin yanından geçerken.

Fiona onların arkasında hızla koştu.

Onu kiralık arabasının yanında yakaladı.

Ellerini beline koyarak onu açık kapıdan çekti, kapıyı çarptı, onu döndürdü, ona doğru bir adım attı ve onu arabaya sıkıştırdı.

"Beni terk etmedin," dedi, sesi kısılmıştı.

Kız başını salladı, sessiz gözyaşları yanaklarından szlyordu.

"Sana ne yaptı?"

Kafasını salladı, cevap vermeyi reddetti.

Prentice'in elleri kadının boynunun iki yanına gitti ve hafıf sıktı.

"Sana vurdu mu?"

Ona bakarak sessizce ağladı.

Prentice yüzünü ona yaklaştırdı ve sesi yumuşadı, "Bebeğim, sana vurdu mu?"

Kız dudağını ısırđı ve gözlerini kaçırdı. Prentice başını kaldırdı.

"*Tanrım!*" diye çok sert bir Şekilde küfretti, Fiona arabaların camlarının kırılmamasına Şaşırdı.

Bella irkildi.

"Annie'den uzak tuttu, değil mi? O yaralandığında. Çünkü o buradaydı. Seni benden uzak tutmak için onu da uzak tuttu."

Gözlerini yavaşça kapattı.

Sonra gözlerini açtı ve başını salladı.

"Buna *inanamıyorum*," diye homurdandı Prentice.

Bella sonunda konuştu, sesi çekingen ve yumuşaktı, Fiona'nın hiç duymadığı bir ses, *Prentice*'in (görünüşüne bakılırsa) hiç duymadığı bir ses.

Hoşuna da gitmedi.

"En iyisi böyleydi."

"En iyisi miydi?" diye tekrarladı, dehşete kapılmış gibi.

"Ben... sen..." diye kekeledi. "Jason'ın olmazdı. Sally'nin olmazdı." Prentice gözlerini kapattı ve Bella sesini güçlendirerek devam etti. "Fiona'ya sahip olamazdın." Prentice'in gözleri açıldı ve Bella, gözlerinde acı gördü ve yutkundu. Sonra elini kaldırdı ve işaret parmağıyla Prentice'in gözlerinin kenarındaki gülme çizgilerine dokundu. "Onlara sahip olamazdın Prentice, çünkü Fiona'nın sana verdiği kahkahalara sahip olamazdın."

Fiona, Prentice'in boynunu eğip alnını Bella'nın alnına dayadığını izlerken boğazı düğümlendi.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı ve Prentice başını hemen kaldırdı.

"Anlamadım?" diye tehlikeli bir ses tonuyla sordu.

"Gitmem gerek," diye tekrarladı.

Fiona, Prentice'in gözlerinin kısıldığını gördü. "Ne diyorsun sen?"

"Gitmeliyim," dedi bir kez daha.

Fiona yaklaştı ve bağırdı, *Yapma. Yapma Bella. Bu sen değilsin. Sen karanlık bulut değilsin. O tamamen babanın yapımıydı. Yapma bunu. Gitme.*

"Sen gitmeyeceksin," dedi Prentice.

"Gideceğim. Gitmek zorundayım,"

dedi ona.

"Gitmeyeceksin ve gidemezsin," diye karşılık verdi. "Anlamıyor musun?"

"Hayır, lanet olsun, görmüyorum."

Vücudu sarsıldı. "Annie ve Dougal'ın düğünü, ben hariç her şey mükemmeldi."

"Sen onların düğününü mahvetmedin."

"Hayır mı? Kim mahvetti? Benim buraya gelmem babamı buraya getirdi ve..." "Bu delilik, Elle. Sen..."

"Delilik mi? Annem gibi mi?" Fiona, Prentice'in başını salladığını gördü ama Bella henüz bitirmemişti. "O deliydi, Prentice. Akli başında insanlar intihar etmez."

"Akli başında insanlar her gün intihar etmek için nedenler bulurlar," diye cevapladı.

"Sen bilmiyorsun."

"Sen de bilmiyorsun."

"Annemin akli başında olmadığını biliyorum. Bundan eminim."

"Elle..."

"Ve senin hayatında *ya* da çocuklarının hayatında *buna* ihtiyacın yok." Prentice'in yüzü şaşkınlıkla doldu. "Yani sen –?"

"Ben onun ve *onun* ürünü olduğumu söylüyorum ve bu çılgınlığa devam edersek çocuklarının etrafında olan da bu olacak."

"Sen onların ürünü olabilirsin Elle, ama *sen sensin*."

"Peki o kim? Beni tanımadığını kendin söyledin!"

"Evet, biliyorum. Sen yirmi yıl önce aşık olduğum kızsın. O kız iki gece önce sarhoş olarak eve geldi. Dün gece, benimle sevişmeme izin verdi, bana hiç bu kadar iyi olmadığını söyledi ve sonra kollarımda uyudu."

"O kız *ben* değilim."

Prentice ona sert bir bakış attı. Bella da ona sert bir bakış attı.

Sonra elini saçlarına geçirdi ve Fiona, bu hareketten onun sabrının tükendiğini anladı, çünkü onu daha önce birçok kez böyle yaparken görmüştü.

"Bu çok saçma," dedi sertçe.

Evet, sabrını kaybediyordu.

"Katılıyorum, bırak beni gitsem."

Gözleri kısıldı. "Sana söyledim, bu sefer seni bırakmayacağım."

Ellerini onun göğsüne koydu ve kuvvetlice itti. Prentice'in gövdesi geriye doğru sallandı ama sonra daha da yaklaştı.

"Beni tutamazsın," diye bağırdı. "Tutulmak istemiyorum." Yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Saçmalık."

Kız burnundan nefes aldı ve gökyüzüne baktı.

Ona tekrar baktığında, "Prentice, görmüyor musun?" diye sordu. *görmüyor musun?"*

Fiona bağırdı, *Hayır! Hayır, görmüyor! Ona söylemelisin. Ona söylemelisin ki seni anlayabilsin. Hiçbir fikri yok. Ona SÖYLEMELİSİN.*

Bella, Fiona'nın sözlerini kafasından silmek için başını salladı.

Sonra şöyle dedi: "En iyisi bu. Yirmi yıl önceydi, bunu inkar edemezsin." Prentice'in ağzı sıkılaştı ve Bella bu kez sessizce devam etti: "Yine öyle olacak. Mutluluğu bulacaksın, Prentice. Sadece benimle bulamayacağın bir şey."

Prentice'in gözleri sertleşti. "Elle, o arabaya bin ve git, hepsi bu. Bu sefer beni ve çocukları terk et, eğer fikrini değiştirir ve geri dönersen, bunun için uğraşmana gerek kalmayacak. Uğraşacak bir şey *kalmayacak.*"

Fiona'nın şoku, hayal kırıklığı, öfkesi ve üzüntüsüne rağmen, Bella'nın yüzü soldu ve boğazı titredi, ama başını salladı.

Prentice de aynı dört duyguyu hissetti ve bunları saklamadı.

Sesi sert çıkarken, "Geçen sefer, ben bilmesem de, sen benden alındın. Bu sefer, eğer gidersen, hepsi senin suçun olacak," dedi.

Fiona, Bella'nın gözlerinde kararsızlık parıldadığını gördü. "Prentice," diye fısıldadı.

O arabaya binme Bella, diye bağırdı Fiona, *Yapma.*

Sonra Bella'nın kararını verdiğini (*yanlış* olanı) ve kapıya doğru yöneldiğini görünce, Fiona Prentice'e bağırmaya çalıştı.

Onu bırakma. Seni kurtarmana ihtiyacı var. Onu bırakacak bir adama değil, parlak zırlı şövalyesine ihtiyacı var. Bu ikinci kez oluyor Prentice ve bunun tamamen senin yüzünden olduğunu bile bilmiyorsun. Yirmi yıl, ve hepsi SENİN yüzünden. Geçen sefer onu kurtarmaya gitmeliydin, ama gitmesine izin verdin. Bu da aynı şey. O seni terk etmiyor, seni kurtardığına inanıyor. Bu onun TERK ETMESİ değil. Bu SENİN ONU BIRAKMAN!

Her zamanki gibi, Prentice Fiona'nın söylediklerinin tek kelimesini bile duymadı.

Fiona bağırmayı bitirdiğinde Bella arabaya binmişti ve kiralık arabayı park yerinden geri çıkarken Prentice'in öfkeli, gergin yüzüne bakmadı bile ve uzaklaşırken arkasına bakmadı.

Onuncu Bölüm

Isabella'nın Dönüşü **Isabella**

Sonraki üç hafta Isabella için bir sis gibi geçti. Aslında, tamamen değil.

Annie ve Mikey'e defalarca mesaj atarak iyi olduğunu ve arabasını uçurumdan aşağı sürmeye niyetli olmadığını bildirdiğini hatırladı.

Ve düğün resepsiyonundan çılgınca kaçtıktan sonra kaldığı otele Fergus'un geldiğini hatırlıyordu. Bar'da onunla bir içki içtiğini, odasına kadar eşlik ettiğini, ağlarken ona sarıldığını ve gözyaşlarından yorgun düştüğünde onu yatağına yatırdığını hatırlıyordu. Ertesi sabah onu kahvaltıya ve öğleden sonra havaalanına götürdüğünü de hatırlıyordu.

Ayrıca, uyumamış olması (az da olsa) ve zihninin Annie ve Dougal'ın düğününden önceki geceyi ve düğün gününü saniye saniye, sürekli bir döngü içinde tekrar tekrar oynatması, kaynaması ve yuvarlanması nedeniyle muhtemelen ortaya çıkan, o ana kadar bilmediği öfkesini de hatırladı.

Bu, ona dönüşünden birkaç gün sonra babasıyla yüzleşmek için şimdiye kadar hiç bilmediği bir cesaret verdi.

Çocukluğunun geçtiği eve doğruca girdi ve ona neden ortaya çıkıp Annie ve Dougal'ın İskoç Masalı Gerçekleşen Düğününü mahvettiğini sordu ve tam olarak bu kelimeleri kullandı. Ve ona, *neden* onun orada olduğunu duyunca İskoçya'ya gelip, onu kırk yaşında bir dul kadın olarak değil de, arabada erkek arkadaşıyla sevişirken yakaladığı on beş yaşında bir kız gibi davrandığını sordu.

Ve onun cevabını hatırladı.

"Isabella," diye başladı, onun çok iyi bildiği o hayal kırıklığı dolu iç çekişle, "bu son olaydan sonra, senden vazgeçtim. Ne yaparsam yapayım, ne kadar çalışırsam çalışayım, sen *de* annen gibi oldun. Bu yüzden, bir bakıma, geldiğine sevindim, çünkü bunu bilmen gerekiyordu ve bu sayede seni aramakla uğraşmak zorunda kalmadım.

mirasımdan mahrum bırakıldın. Vasiyetimi çoktan değiştirdim. Mirasımı Chicago Sanat Enstitüsü'ne bırakacağım. Onların bir kanadına benim adımı vermesi için görüşmeler yapıyoruz."

Isabella onun önünde durdu, cevabına şaşkınlık içindeydi, ki bu cevap aslında bir cevap bile *değildi*, sadece acımasız, kötü bir açıklamaydı.

Ve onun önünde, seyircilerin önünde onu yere düşürecek kadar vurmasına rağmen, en ufak bir pişmanlık veya utanç belirtisi göstermediğine şaşkın bir şekilde durdu.

Sonra, tamamen kontrolünü kaybetmeden ve hiç korkmadan soğukkanlılıkla cevap vererek kendini şaşırttı (Carver Austin ona bunu iyi öğretmişti, sadece ona karşı nasıl yapılacağını öğretmemişti): "Peki, sen öldüğünde ve o kanadı senin adını verdiklerinde, orayı ziyaret etmeyeceğimden *emin* olabilirsin. O zamana kadar, benimle tekrar iletişime geçmemeye ve bana yaklaşmamaya dikkat et."

Sonra, babasının mirasını kaybetmesine rağmen, annesi de zengin olduğu ve tüm servetini Isabella'ya bıraktığı için hala alabileceği, korkunç derecede pahalı, yüksek topuklu ayakkabılarını giydi.

Ayrıca, o köye bir daha asla dönmeyeceği ve Prentice, Jason veya Sally'yi bir daha asla göremeyeceği gibi aptalca ve çılgınca bir karar verdiğini de hatırladı, ama bu, Sally'ye bir kutu Amerikan şekerlemesi gönderemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ve öyle yaptı.

Amerika'da bulunabilen, İskoçya'da bulunamayan her türlü şekerleme ve çikolatayı satın aldı (ve Sally'nin tatma karşılaştırması yapabilmesi için bulunabilenlerden de bazılarını) ve Fed Ex ile Sally'ye gönderdi.

Sonra Sally'ye bir kutu şekerleme göndermenin Jason'ı dışlanmış hissettireceğinden endişelendi, bu yüzden ona gitar çalmayı öğretmek için bir kitap gönderdi.

Sonra bir mağazanın vitrininde, her türlü parlak kurdelelerle süslenmiş ve ucunda büyük, kabarık, leylak rengi saten bir yıldız bulunan küçük bir kız için sihirli bir değnek gördü. Mağazaya girdi ve Sally'nin seveceği her türlü sihirle ilgili küçük kız eşyaları buldu. Böylece başka bir kutu daha doldurdu ve FedEx ile gönderdi.

Sonra, dengeyi sağlamak için Jason'a bir Bears forması ve bir Cubs beyzbol şapkası satın aldı ve onu da FedEx ile gönderdi.

Ayrıca, Sally ve Jason ile geçirdiği her dakikayı hatırlamak için çok zaman harcadığını hatırladı.

Ve Prentice'e yeniden aşık olduğu her dakikayı (aslında ondan hiç vazgeçmemişti).

Ve bununla ilgili çok şey hatırladı.

Prentice'in oğluna göz kırptığını hatırladı.

Kızına attığı sıcak bakışları hatırladı.

Kendi tabağındaki krepleri ona ikram ettiğini hatırladı.

Ona unutulması kolay biri olmadığını söylediğini hatırladı.

Onu yatağa götürdüğünü, ayakkabılarını çıkardığını ve sarhoş bedenini tutarak, Annie ve Dougal için mutlu bir anı paylaştıklarında ona sıkıca sarıldığını hatırladı.

Onun kendisine güldüğünü, ama akşamdan kalma olduğunda kendisine baktığını hatırladı.

Onun ellerini, dudaklarını ve içindeki inanılmaz güzel hissi hatırladı.

Ona "bebeğim" dediğinde ne kadar tatlı olduğunu hatırladı. Ona "Sadece seni istiyorum" dediğini hatırladı.

Onun, yirmi yıl önce ona söylediği sözleri hatırladığını hatırladı, aynı sözler onun beynine kazınmıştı.

Onun kendisine "Elle" dediğinde ne kadar sevindiğini hatırladı, çünkü onun tanıdığı Elle, onun her zaman olmak istediği kişiydi.

Onun kollarında hüzünlü bir şarkıya eşlik ederek sallandığını ve sadece üç dakika da olsa, kendisinin de bir masal yaşayabileceğine inanmaya başladığını hatırladı.

Ve son olarak, arabayla uzaklaşırken dikiz aynasından gördüğü onun yüzündeki ifadeyi hatırladı.

Ama bunun dışında, çoğunlukla hatırlamamaya çalıştığı için, zihni sisle kaplıydı.

* * * *

Gece yarısıydı ve Isabella hala uyuyamadan uyukluyordu ki, telefonun çaldığını duydu.

Telefonu eline aldı, kulağına götürdü ve "Alo" dedi.

"Bella?"

Isabella dirseğini kaldırdı ve Annie'nin ses tonunu duyunca kalbi göğsünde acı bir şekilde çarpmaya başladı.

"Annie? Ne oldu? Yunanistan'dan döndün mü? Her şey yolunda mı?" Isabella'nın soruları birbiri ardına çıktı ve zihni hızla çalışmaya başladı.

Tanrım, umarım Dougal iyidir, balayından yeni dönmüşlerdi.

Ve Fergus, kanseri yenmişti, ama Isabella bunun her zaman geri geldiğini duymuştu.

Ve Clarissa, kızı gibi deli olabilirdi, sürekli deli şeyler yapıyorsan her şey olabilir!

Ve Prentice... ama Isabella bu konuya girmedir. Bu sorular sessizlikle karşılandı.

Isabella bekledi.

"Annie?" diye sordu.

"Evet, Dougal ve ben Yunanistan'dan döndük." Annie konuşmayı kesti.

Isabella bekledi.

Sonra ısrarla sordu, "Ve?"

Bir başka duraklama, sonra "Sally," diye cevapladı Annie yumuşak bir sesle ve Isabella'nın çarpan kalbi birden durdu. "Bir araba çarpmış."

Isabella yatakta hareketsiz yatıyordu, gözleri odaklanmamış, zihni Sally'nin görüntüleri ile doluydu.

Isabella, Sally için endişelenmeyi düşünmemişti. Onun zihninde Sally, gençliği ve aşılmaz neşesi ile korunan, yenilmez biriydi.

Sally'ye hiçbir şey olamazdı.

Özellikle de araba çarpması gibi korkunç bir şey. "Bella?

Orada mısın?"

Isabella'nın sesi kısık çıkmıştı: "O iyi mi?" "Kırık kemikler ve..." Annie durdu.

"Ve ne?" diye ısrar etti Isabella.

"Kafa yaralanmaları nedeniyle komaya soktular." Isabella yorganı yataktan attı ve yataktan atladı.

"Bella, Prentice'le bir sorun olduğunu biliyorum," dedi Annie, Isabella odasından koşarak koridordan valizini sakladığı yere giderken. "Dougal'la konuşmuyor ve babam sana zaman tanıdığını, sonra beni arayacağını söyledi. Muhtemelen buraya geri dönmek istemediğini biliyorum ama..."

Isabella sözünü kesti. "Bir sonraki uçağa bineceğim." Bir an sessizlik oldu, sonra "Ne?" dedi.

"Bir sonraki uçuşla geliyorum," diye tekrarladı Isabella, çantalarından birini alıp koridora doğru sürükleyerek.

"Sen... geliyor musun?" Annie şaşkın bir sesle sordu. "Detayları öğrenince seni ararım."

"Arayacak mısın?" Annie'nin sesi *hâlâ* şaşkınlık doluydu.

Isabella, Annie'nin şaşkınlığına ayıracak zamanı yoktu.

"Annie," dedi Isabella, nefesini, kalbini ve zihnini sakinleştirmek ve korku, öfke ve sabırsızlıkla çılgılık atmamak için elinden gelen her şeyi kullanarak, "Telefonu kapatıp havayollarını aramam gerekiyor. Ne zaman varacağımı öğrenince seni ararım."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Tamam."

Isabella başını salladı ve telefonu kulağından çekip kapatma düğmesine basmak üzereydi ki Annie tekrar konuştu.

"Bella, tatlım, her şey yoluna girecek."

Isabella hemşire değildi (Mikey çocuklara ne derse desin) ama kafa travması nedeniyle komaya girmenin her şeyin "iyi" olma şansını oldukça düşük hale getirdiğini biliyordu.

Ve Isabella, defalarca, çok az şeyin "iyi" sonuçlandığını öğrenmişti.

Ama şu anda bunu düşünemezdi.

Uçağa yetişmesi gerekiyordu.

Henüz hangi uçağı ve ne zaman kalkacağını bilmiyordu ama ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun, o uçağa binecekti.

* * *

Prentice

Prentice, kızının hastane odasının penceresinden dışarı bakarken, her zaman hayat dolu ve neşeli olan karısının birkaç ay içinde eriyip gitmesini izlemekten daha kötü tek bir şey olduğunu düşündü.

O da, her zaman hayat dolu ve neşeli olan altı yaşındaki kızının bir hastane odasında komada yatmasını görmekti.

Kapı açılıp Annie içeri girdiğinde aklından geçenler bunlardı.

Prentice yorgun bir gülümsemeyle gülümsemeye başladı. Kaza iki gün önce olmuştu ve Annie hastaneden neredeyse hiç ayrılmamıştı. Debs ve annesi yıkılmıştı ama Annie bir kaya gibiydi.

Annie valizleri yere koyarken, Elle'in de peşinden gelmesiyle gülümseme kayboldu.

Prentice, kırk sekiz saat sonra ilk kez kızını unuttu ve şok içinde Elle'ye baktı.

Hem yakın hem de uzak geçmişteki anılarında, Elle'in hiç kötü göründüğünü hatırlamıyordu.

On yıllar önce, her zaman parlak gözlü, pembe yanaklı ve neşeli, sağlıklı bir ışıltı yayıyordu. Günlük kıyafetlerini bile şık gösteren bir zarafetle giyiyordu.

Daha yakın zamanda ise, soğukkanlı ve zarif, klasik bir güzelliğe sahipti ve duruşu çekiciydi. Sofistike kıyafetlerini, onları çarpıcı kılan bir zarafet ve özgüvenle giyiyordu.

Üç haftadır yoktu ve şimdi bitkin ve yorgun görünüyordu. Kilo kaybetmişti. Solgunluğu şaşırtıcıydı. Gözlerinin altında yumuşak, mavi gölgeler vardı. Saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmıştı ve bluzu ve ceketini sanki içinde uyumuş gibi kırıktı.

Yorgun gözleri onun üzerinden kayarak doğrudan yatağa yöneldi.

Prentice, kadının elini kaldırıp, beyaz parmaklarıyla kapının kenarına tutunup gözlerini yavaşça kapamasını izledi.

Onun inanılmaz küstahlığına öfkelenmek istedi. Ama öfkelenemedi.

Onun yüzü, iki gündür sürekli içini kemiren endişeyle dolduğunda, buna ne enerjisi ne de gücü vardı.

Gözlerini açıp kapıyı bırakarak odaya girip Sally'nin yatağına doğru yürüdüğünü izledi.

Sonra Sally'nin kolundaki alçıya parmak uçlarıyla dokunduğunu izledi.

Sonra Sally'den ona doğru başını çevirdiğini izledi.

"Üzgünüm, Prentice."

Tanrım. Sesi bile yorgun geliyordu. "Evet. Ben de üzgünüm."

Kafasını hafifçe eğdi. "Biraz kalabilir miyim?" Prentice başını salladı. "Tabii, o da ister."

Ve Sally de hoşlanacaktı. Sally uyanık olsaydı, sevinçten çılgına dönerdi.

Elle'in ayrılması Jason'ı huysuz ve kafası karışık bırakmıştı. Bu durum, Elle'in kutuları gelmeye başladığında (biraz) değişti.

Sally ise Elle'in dükler, prensler ve konuşan kuşlarla dolu büyümlü bir tatile çıktığını düşünmeyi tercih etti ve tüm bu masalsı olasılıklar ve Elle hakkında durmadan konuştu. Kutular gelmeye başladığında Elle'e olan körü körüne hayranlığı daha da arttı.

Elle bir sandalyeyi tutup yatağın yanına sürükledi. Çantasını yere attı, oturdu ve yaklaştı. Öne eğilerek kollarını yatakta kavuşturdu ve çenesini ellerinin üzerine koydu.

Sonra başını Sally'ye doğru çevirerek kızına fısıldamaya başladı.

Annie, Prentice'in yanına gitti.

"Onu aramak zorundaydım," dedi Annie yumuşak bir sesle.

Prentice bakışlarını yataktan ayırıp arkadaşına baktı. "Evet."

"Hemen geldi," diye bilgilendirdi Annie.

Dört gün önce ona kızının bir araba tarafından çarpılacağını ve Elle'in hemen geleceğini söyleseydin, inanmazdı. İki ay önce, Annie veya Fergus'a bir şey olsaydı, Elle'in hemen geleceğini söyleseydin, inanmazdı.

Ona bakarak, hiç şüphe duymadan hemen geldiğini anladı.

Prentice ne yapacağını bilemedi, bu yüzden hiçbir şey yapmadı.

"Evet," diye tekrarladı.

"Bunun kulağa biraz... çılgınca geleceğini biliyorum..." Prentice, Annie'nin ortaya attığı hemen hemen her şeyin çılgınca olduğunu düşünürdü, ama onu sessizce izledi

sessizce izledi ve Annie devam etti, "Ama, Bella'yı daha sonra babamın evine götürür müsün? Bayan Kilbride'a bugün onu alışverişe götüreceğime söz verdim. Eğer gitmezsem, çay içemeyecek."

Oh, tabii ki sorun olurdu. Hem de çok. Ve bu çılgınca bir şeydi.

Annie'nin Elle ile son buluşmasını ayarladığı kadar deliceydi ve bu buluşma, tesadüfen, çok kötü bitmişti.

O anda Prentice, kızının komada olmasını istediği kadar, Elle ile vakit geçirmek istemiyordu.

Annie eğildi. "Lütfen, Prentice. Eğer olmasaydı istemezdim..." Ne yazık ki, bununla mücadele edecek kadar yorgundu.

"Tamam, Jason'ı almaya gitmeden önce onu Fergus'a götüreceğim."

Annie onun pazısını sıktı ve Elle'nin yanına yürüdü. Arkadaşına eğildi, Elle'nin başı Sally'den ona doğru döndü ve Annie kulağına fısıldadı.

Prentice, Elle'in solgun yüzünün bembeyaz olduğunu ve gözlerinin Prentice'e kaydığını gördü.

Elle, Prentice'den gözlerini ayırdı, Annie'ye baktı ve Prentice, dudaklarının "Annie..." kelimesini söylediğini gördü.

"Sadece bir yolculuk." Annie'nin Elle'nin omzunu sıkmadan önce cevap verdiğini duydu.

Annie tereddüt etmeden kapıdan dışarı çıktı, Elle'ye itiraz etme fırsatı ya da Prentice'in fikrini değiştirme şansı vermedi.

Evet, Prentice karar verdi, Annie deliydi.

"Üzgünüm," dedi Elle tekrar ve Prentice'in gözleri kapanan kapıdan ona kaydı.

Onun sözlerine cevap vermedi.

Bunun yerine, "Kahve alacağım. Sen de ister misin?" dedi.

Elle başını salladı.

Prentice çıktı.

Geri döndüğünde, Annie başını yine yatağın koluna dayamıştı, ama bu sefer çenesini değil, şakağını dayamıştı. Ve bu sefer bir kolu hafifçe uzanmış, parmakları Sally'nin alçısını hafifçe kavırıyordu.

Prentice arkasına yaklaştı ve konuşmak üzereydi ki, kızın gözlerinin kapalı olduğunu gördü.

Kadın uyuyordu.

Uzun bir süre onun yorgun yüzünü inceledi ve sonra pencereye geri döndü. Dışarıya bakarak kahvesini yudumladı, keşke viski olsaydı diye düşündü.

Orada uzun süre durdu. Çok uzun süre.

Oğlunu okuldan alması gereken saat gelmişti.

Ama, Tanrı yardımcısı olsun, Elle'yi uyandırmaya cesareti yoktu.

* * *

Isabella

Hastaneden okula kadar olan yolculuk sessiz geçti.

Geç kalmışlardı.

Isabella uyuyakaldığı için dehşete kapılmıştı.

Şimdi Jason'ı almaya geç kalmışlardı, bu yüzden Prentice onu önce Fergus'a bırakamayacaktı. Jason Prentice'i bekliyor ve muhtemelen endişeleniyordu. Isabella, Prentice'i (veya Jason'ı) tekrar gördüğünde ne yapacağını veya ne söyleyeceğini düşünmek için kendine zaman ayırmamıştı. Oraya varmak çok uzun sürmüş olsa da, tüm düşünceleri Sally'ye ulaşmak üzerine odaklanmıştı. Prentice'i düşünmesine izin vermemişti, çünkü öyle yaparsa, sahip olduğu azıcık cesaretini de kaybedeceğini ve asla gelemeyeceğini biliyordu.

Dahası, uykusuzdu, jet lag etkisi altındaydı, kısa şekerlemesi bunu daha da kötüleştirmişti ve kafası karışmıştı.

Ancak, Isabella'yı yorgun, mutsuz ve onu tekrar nefret eden Prentice ile arabada sıkışıp kalmasına neden olduğu için Annie'yi en yakın uçurumdan aşağı itmek istemeyecek kadar kafası karışık değildi.

Bu düşünceyle, okul görünür hale geldi.

Jason, birkaç çocukla birlikte dışarıda, isteksizce futbol topuna tekme atıyordu.

Arkadaşlarından biri Prentice'in Range Rover'ını gördü ve çenesiyle Jason'ı işaret etti.

Jason başını çevirdi, babasının arabasını gördü, arkadaşlarına el sallamaya başladı ve sonra gözleri Isabella'ya takıldı.

Kolu düştü ve arabaya doğru koşmaya başladı. Oh hayır.

Ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Ne olursa olsun, dayanmaktan başka seçeneği yoktu ve bunun için de Annie'ye teşekkür etmeliydi.

Prentice arabayı durdurduğunda Isabella dışarı çıktı.

Jason onun önünde kayarak durdu ve "Geri geldin!" diye bağırdı.

Bu ilginç bir selamlamaydı, kafası karışık haldeyken tam olarak anlayamadığı bir selamlama.

"Jason," dedi yumuşak bir sesle.

Jason ileri atıldı ve kollarını ona doladı, arkadaşlarının önünde ona sıkıca sarıldı.

Bu çok daha iyi bir selamlamaydı.

Isabella rahatladı, Jason'ın kucaklamasının, üç hafta önce Jason'ın babasından ayrıldığından beri kalbini esir alan soğukluğu biraz olsun eritmesine izin verdi, elini Jason'ın ensesine koydu ve gözlerini kapattı.

Jason geri çekilip "Geri döneceğini biliyordum. Bana o kitabı gönderdiğinde anlamıştım" dediğinde gözlerini açtı.

"Jason," diye tekrarladı, bir şey söylemek istiyordu. *Ne söyleyeceğini* hiç bilmiyordu ama bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu.

Jason başını yana çevirip "Baba, geri geldi!" diyerek onu kesintiye uğrattı.

"Biliyorum, Jace," diye cevapladı Prentice'in derin sesi ve Isabella sesin geldiği yöne baktı ve onun da onlara katıldığını gördü.

Jason'ın yüzündeki mutluluk kayboldu ve Isabella'ya baktı.

"Sally'yi biliyor musun?"

Isabella başını salladı. "Evet, tatlım, az önce hastanedeydik."

"Onu görmeye mi geldiniz?" diye sordu Jason.

Isabella başını salladı.

"Uyandığında seni gördüğüne sevinecek," dedi Jason ve Isabella yutkundu ve Prentice'e bakmamak için kendini zorladı.

"Umarım," diye cevapladı Isabella.

"Arabaya bin, Jace. Çay içmeden önce Elle'yi Fergus'a götürmeliyiz."

Prentice arabanın etrafından dolaşmaya başladı ve Isabella da arabaya binmek için dönmeye başladı, ama ikisi de Jason'ın hareket etmediğini fark etti.

İkisi de Jason'a döndü.

"Jace, dostum, arabaya bin," diye tekrarladı Prentice.

"Neden Bayan Bella gidiyor Fergus'a Fergus'un evine gidiyor?" Jason sordu, şaşkın ve nedense sinirli bir ifadeyle.

"Orada kalıyor," diye cevapladı Prentice.

"Neden?" diye sordu Jason, artık neredeyse saldırgan bir tavırla.

"Çünkü geçen sefer buraya geldiğimde onunla hiç vakit geçiremedim," diye açıkladı Isabella.

"Ama... sen bizimle kalıyorsun," diye cevapladı Jason, sanki Isabella onun bebeklik döneminden beri sık sık ziyaret eden ve düzenli olarak misafirleri olan biriymiş gibi.

Isabella'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Anlamadım?" diye sordu.

"Buradayken," diye cevapladı Jason. "Buradayken bizimle kalıyorsun."

"Jace..." diye başladı Prentice.

Jason reddedilmeyecekti.

Kesinlikle kavgacı bir tavırla Isabella'ya sordu, "Buraya Fergus'u mu görmeye geldin, yoksa Sally'yi, babamı ve beni mi görmeye geldin?"

"Jason..." diye başladı.

Jason onu keserek, "Ee?" diye sordu.

"Dostum, o Fergus'un evinde kalıyor," dedi Prentice kararlı bir şekilde.

"Hayır, gitmiyor. Bizimle kalacak. Sally yaralandığı için burada.

Bize bakmak için burada. *Fergus'un* evinde bize bakamaz." Isabella bir adım öne çıktı ve "Evet, bakabilirim, bir araba kiralarım ve

—"

Jason bir adım geri attı, on yaşındaki oğlunun vücudunu kilitledi ve bağırdı, "*Sen bizimle kalacaksın!*"

Isabella hareket etmeyi bıraktı.

Sonra nefes aldı.

Sonra Prentice'e bir bakış attı.

Çenesi gergindi ve orada bir kasın seğirdiğini gördü. Prentice'in çenesinin böyle yaptığını hiç görmemişti ama bunun muhtemelen iyi bir şey olmadığını düşündü.

Prentice'in gözleri ona dikildi ve çenesini sallayarak "Fergus'u ara" diye emrettiğinde Isabella'yı derinden sarsan bir şok yaşadı.

"Ben..." Isabella söze başladı ama Prentice başını keskin bir şekilde yana eğip yüzünü sertleştirdiğinde sustu.

Şimdi, sert yüzüne bakarak, Prentice Cameron'a karşı gelmenin zamanı *olmadığını* karar verdi.

Bu nedenle fısıldayarak, "Fergus'u arayacağım," dedi.

* * *

Fiona

Fiona, çocuk oyun odasında gitarını çalarken onların döndüğünü hissetti.

Bir anda ortadan kayboldu ve büyük salonda yeniden ortaya çıktı.

Hastane köy sınırları dışındaydı.

Fiona ne kadar uğraşırsa uğraşsın (ve çok uğraşmıştı) oraya gidemiyordu.

Sally'den haber almak istiyordu.

Kapının açılmasını izledi ve her iki elinde ikişer tane olmak üzere dört poşet market alışverişi taşıyan Prentice'e baktı.

Fiona bakmaya devam etti.

Market alışverişi mi?

Prentice, Bella ayrıldığından beri bir kez marketten alışveriş yapmıştı, çünkü Bella'nın oradayken satın aldığı bol miktardaki yiyecekleri bitirmek o kadar uzun sürmüştü.

Fiona, Prentice'in durup arkasında bir şeye başını sallamasını izledi ve Bella her iki elinde birer poşetle kapıdan içeri girdiğinde hayalet gibi ağzı açık kaldı.

Fiona, Bella'nın orada olmasına bile şaşırdı, ama Bella'nın berbat görünmesine *daha çok* şaşırmakla meşguldü.

Bella her zaman iyi görünürdü.

Bir zamanlar, Bella yaz gribine yakalanmış ve birkaç gün boyunca iş göremez hale gelmişti. Fiona ve eski erkek arkadaşı Scott, Prentice'in annesini görmek için Prentice'in evine geldiklerinde, Bella Prentice'in kollarında kanepede uzanıyordu. Duyduğuna göre, çok hasta olduğu söyleniyordu ama muhteşem görünüyordu.

Şimdi iyi görünmüyordu. Kötü bile görünmüyordu.
berbat görünüyordu.

Fiona'nın şoku o kadar büyüktü ki, Bella ve Prentice içeri girerken, Jason da (üç poşet taşıyarak) peşlerinden gelirken, büyük odada öylece duruyordu. Hepsi sessizce poşetleri mutfak tezgahına bıraktılar.

Bella ve Jason market alışverişlerini boşaltmakla meşgulken, Prentice uzaklaştı.

Bella onun gittiğini gördü.

Ona doğru yürümeye başladı ve "Prentice, lütfen gitme. Çantalarımı ben alırım" dedi.

Prentice ona, neşeyle akan bir dereyi bir anda buz pistine çevirecek bir bakış attığında, Bella konuşmayı kesti.

Prentice arkasını döndü ve evden çıktı. Bella dudağını ısırdı ve mutfağa geri döndü.

"Babam birkaç haftadır kötü bir ruh hali içinde," diye mırıldandı Jason. Bella iç geçirdi ve Fiona, Bella ayrıldığından beri ilk kez güldü (çocuklar Bella'dan kutularını aldıklarında güldü, çünkü çocuklar çok mutluydu ve Prentice çok kızgındı ve sonra bütün *gün* (daha fazla) kara kara düşündü ve Fiona, nedense bunu çok komik buldu).

"Sorun değil, tatlım. Sen kitaplarını yukarı çıkar, ben bununla ilgilenirim," diye cevapladı Bella.

"Ben yardım ederim," Jason hala mırıldanıyordu ve aynı zamanda Fiona ve Bella'nın Jason'a baktıklarında kimsenin küçümseyemeyeceği bir kararlılıkla market alışverişlerini yerleştiriyordu.

Bella akıllıca denemedi.

Fiona, Prentice'in Bella'nın iki valizini getirip onları koridordan misafir odasına taşımasını (yine şaşkınlıkla) izlerken, Jason ve Bella market alışverişlerini yerleştiriyorlardı.

Ne haltlar dönüyordu?

Bunu haykırmak isteyebilirdi ama elbette kimse cevap vermezdi.

Sadece izleyip görmek zorundaydı.

Prentice geri döndü ve çalışma odasına girdi.

Bella, market alışverişini boşaltır boşaltmaz hemen çay yapmaya başladı ve Jason kitap çantasını yukarı çıkardı.

Fiona bu fırsatı değerlendirip Bella'nın yanına yaklaştı.

Sally nasıl? diye bağırdı.

Tamam, Bella düğündeki tüm fiyaskonun ardından birdenbire oraya gelmişti. Ölümün eşiğinde gibi görünüyordu ve Prentice ile Jason'ın yanında kalıyordu.

Ama... öncelikler.

Bella onu duyabiliyordu, hatta bir keresinde doğrudan onunla konuşmuştu ve Fiona kızının haberlerini almak istiyordu.

Bella cevap vermedi. Kıpırdamadı bile.

Bella! Sally nasıl? Lütfen söyle, diye Fiona tekrar bağırdı, bu sefer daha yüksek sesle (ama yine de sessizce, elbette).

Fiona bekledi.

Bella tavuğun derisine tereyağı sürmeye devam etti, Fiona'nın söylediği tek bir kelimeyi bile duymuş gibi davranmadı.

Fiona hayal kırıklığıyla inledi.

Tekrar sormadan Jason geri döndü ve Fiona, oğlunun hemen Bella'ya çay hazırlamaya yardım etmeye başladığını görünce şaşkına döndü (oğul, ölümle tehdit edilmedikçe annesi için *asla* böyle bir şey yapmazdı). Onlar çalışırken Bella sessizce Jason'a talimatlar verdi ve Jason da bu talimatları harfiyen yerine getirdi.

Bella tavuğu fırına koydu (lezzetli görünen bir iç malzemeye doldurulmuş), Jason brokoli ve havuçları temizleyip dikkatlice doğradı, Bella'nın Jason'ın bıçak kullanmasını kesintisiz bir dikkatle izlerken, Prentice mutfağa girdiğinde Bella'nın soyduğu patatesleri kesiyordu.

Durup bir süre bu hareketliliği izledi, çenesindeki bir kas seğiriyordu.

Fiona, onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu biliyordu.

İlk olarak, Jason akşam yemeğine yardım ediyordu. Bu, günlüğüne yazmaya değer bir şeydi (eğer bir günlüğün olsaydı, ki Prentice'in yoktu). Ama daha da önemlisi, *Bella*'ya akşam yemeğinde yardım ediyordu.

İkincisi, Bella bitkin görünüyordu. Kadının hiç enerjisi kalmadığını *görebiliyordunuz*. Nasıl ayakta kalıp yemek pişirebildiği bir muammaydı.

Fiona, Prentice'in de yorgun olduğunu biliyordu. İki gündür uyumamıştı. Üç haftadır iyi uyumamıştı.

Ama Prentice ne kadar yorgun olursa olsun, Bella'nın daha yorgun olduğu açıkça görülüyordu.

Ve bu sadece Sally'nin çarpılmasıyla ilgili endişesinden kaynaklanmıyordu.

Fiona, hayatın sonunda Isabella Austin Evangahlala'yı yıprattığını biliyordu.

Fiona'nın ihtiyacı olan şey, endişelenecek *başka* bir şeydi.

Öldüğünde dinlenebileceğini kim söyledi? Kim söyledi ise, *yalan söylemiş*.

"Jace, bana bir dakika ver, Elle ile konuşmak istiyorum," dedi Prentice oğluna.

Fiona, Jason babasına değerlendirici bir bakış atarken Bella'nın omuzlarının gerildiğini gördü.

Prentice oğlunun bakışlarını karşıladı ve Fiona, var olmayan hayalet nefesini tutmasaydı gülecekti.

Onlar bir hesaplaşma yaşıyorlardı.

Jason en son Bella ile birlikteyken, Bella'nın babası düğün salonuna girmiş ve Bella'yı o kadar şiddetli bir şekilde vurmuştu ki Bella ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüştü. Bu korkunç olaydan sonra Bella üç hafta ortadan kaybolmuş ve geri döndüğünde yürüyen bir ölü gibi görünüyordu.

Şimdi, Jason'ın babasının emriyle bile Bella'nın yanından ayrılmayacağı açıktı, ona zarar vereceğini düşündüğü bir şey varsa, o şey babası olsa bile.

Fiona, oğlunu doğru yetiştirmek için sadece dokuz yılı vardı ve bu başarıyı gerçekleştirdiği için kendinden oldukça memnundu (tabii ki Prentice'in yardımıyla, ama o anda Fiona tüm övgüyü kendine almaya karar verdi).

"Patatesleri ben bitiririm Jason. Babanın dediğini yap, tamam mı?" Bella sessizce konuştu ve Fiona ona baktığında, onun da hesaplaşmayı izlediğini gördü ve bu onu endişelendirdi.

Prentice'in gözleri Bella'ya kaydı ve Jason değerlendirici bakışını ona çevirdiğinde ağzı sıkılaştı.

Sonra Jason başını salladı ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

Bella patateslere geri döndü ve kesmeye başladı.

Prentice yaklaştı (Fiona da öyle) ve Fiona, bıçağı elinden aldığına şahit oldu. Vücudu sarsıldı, şaşkın gözleri Prentice'e döndü ve konuşmak için ağzını açtı.

Prentice önce konuştu. "Jason'ı dinlemesi için yardımına ihtiyacım yok." Fiona, "*Bu iyi bir başlangıç değildi*" diye düşündü.

Bella'nın ağzı, bir şey söylemek istediği için değil, şok olduğu için açık kaldı.

"Yatağına git," diye emretti Prentice.

Bella'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzını kapattı, sonra tekrar açarak "Ne?" diye sordu.

"Yatağına git. Ben bunu hallederim."

Bella şaşkınlıkla patateslere baktı, sonra tekrar Prentice'e döndü ve Fiona bile, ne kadar bitkin görünse de, hala çok sevimli olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Ama ben yemek yapıyorum," diye cevapladı, açıkça kafası karışmış bir şekilde. "Bayılmak üzeresin."

Yorgun zihninde bir ışık parladı.

Gözlerini kaçırdı ve Prentice'den uzaklaşmaya başladı, "Ben iyiyim" dedi.

Prentice, parmaklarını onun koluna dolayarak onu durdurdu. Kız başını geriye eğerek ona baktı.

"Elle, yatmaya git dedim."

Yanakları öfkeyle kızardı ve "*Ben* de iyi *iyiyim*" dedim.

Prentice ona yaklaşırken, Bella'yı da kolundan tutup kendine yaklaştırdı.

Fiona, Bella'nın kaskatı kesildiğini gördü. "Yatağına git," diye tekrarladı. "Çayımı bitiriyorum."

"Yatağına git."

"Hayır!" diye bağırdı.

Tehdit ederken yüzünü ona yaklaştırdı ve Fiona, Prentice'in tehdit etmediğini bildiği için, bunun daha çok bir söz olduğunu anladı.

"Yatağa gidebilirsin ya da seni oraya taşıyım."

Bella'nın ağzı açık kaldı, Fiona'nınki de öyle. Şaka yapmıyordu.

"Çok ciddiym," diye uyardı Prentice, sesi çok ama *çok* ciddiydi. İşte buradaydı; şaka yapmıyordu.

"Prentice, nedenini anlamıyorum..."

Prentice sert bir sesle sözünü kesti. "Benim ve oğlumun endişelenecek yeterince şeyi var, ikimizin de senin için endişelenmesine gerek yok."

Fiona bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Bella'nın yanakları yine soldu ve Fiona, Bella'nın da aynı fikirde olduğunu düşündü.

"Yatağına git," diye tekrarladı Prentice.

Bella fırına baktı, omuzları düştü, sonra Prentice'e tekrar baktı.

"Tavuğun pişmesi için bir saat daha var. Her on beş dakikada bir yağlanması gerekiyor. Sebzeler..." diye başladı.

"Tamam, ben yaparım."

"Tavuk iyice pişmeli, yoksa..." Prentice, alçak ve gürleyen bir sesle, "Elle," diyerek sözünü kesti.

Ağzını kapattı. Sonra başını salladı.

Prentice kolunu bıraktı, uzaklaşmaya başladı, durdu ve geri döndü.

"Çaydan sonra Sally'nin yanına geri dönecek misin?"

diye sordu. "Evet," diye kısa bir cevap verdi.

Tereddüt etti ve kollarını belinde kavuşturdu, parmaklarını dirseklerine doladı. Dudaklarını yaladı, bir saniye yere baktı, sonra derin bir nefes aldı ve o kadar yumuşak bir sesle sordu ki, hayalet olması nedeniyle ekstra duyusal yeteneklere sahip olan Fiona bile neredeyse duyamadı:

"Uyanık olursam, seninle gelebilir miyim?"

Prentice ona sert bir bakış attı.

Bella bu bakışa karşı koydu ama Fiona onun gergin bir şekilde yutkunduğunu gördü. Sonra Prentice homurdandı: "Evet."

Dudakları neredeyse gülümsemeye dönüştü. Sonra odadan çıktı.

Prentice uzun süre onun arkasından baktı.

Sonra başını eğip botlarına bakarken elini saçlarına geçirdi.

Sonra çayı mahvetti.

* * *

Yemek hazır olduğunda Isabella uyanmıştı.

Gözleri açık, yüzü hüzünlü bir şekilde yatıyordu ve Fiona ona kalk, kalk, *kalk* diye bağırdı.

Fiona, Isabella'nın onun bağırması mı yoksa misafir odasının açık kapısından mutfaktan gelen sesler mi yüzünden olduğunu bilmiyordu, ama Isabella sonunda derin bir nefes aldı, kalktı, aşağı indi ve onlarla birlikte yemek yedi.

Tavuk muhteşem görünüyordu.

Sebzeler ise çok fazla pişmişti.

Ne Isabella ne de Jason tek kelime etmedi, çünkü Prentice'in somurtkan bakışları buna izin vermiyordu.

Üçü çaydan sonra hastaneye gittiler.

Çok sonra geri döndüklerinde, Fiona, Sally'nin nasıl olduğunu öğrenmek için Isabella'ya sorularını bağırarak sormak zorunda kalmadı.

Yüzlerine kazınmış endişe her şeyi anlatıyordu.

On Birinci Bölüm

Ünlüler Dedikodu Dergisi
Isabella

"İyileşme sürecimde kahvaltıda Bayan Bella'nın çikolatalı kekinden yiyebilir miyim?" Sally, Prentice'in Range Rover'ının arka koltuğuna güvenli bir şekilde bağlanmış halde yerinden sordu.

Isabella çocuğa baktı, Jason ön koltuktan dönerek "İyileşirken" diye düzeltti.

"Ben de öyle dedim, *iyileşirken*," diye karşılık verdi

Sally. Isabella gülümsedi.

Direksiyonun arkasından Prentice, "Hayır" diye cevap verdi.

Sally'nin yüzü inatçı bir ifadeye büründü, sonra aklına yeni bir fikir gelince yüzü aydınlandı. "Araba çarptığına göre, at alabilir miyim?"

"Hayır," diye cevapladı

Prentice. "Bir köpek yavrusu?" diye denedi

Sally. "Hayır," diye

tekrarladı Prentice. "Bir kedi yavrusu?" diye ısrar etti Sally.

"Hayır, Sally," diye cevapladı Prentice.

"*Balık?*" diye çaresizce bağırdı Sally.

Prentice gülerek cevap verdi: "Balık konusunda bakarız." Sally

Isabella'ya neşeyle gülümsedi ve Isabella da ona gülümsedi. Bir mucize gerçekleşmişti.

Doktorlar, Sally'nin beyin şişmesi indikten sonra onu uyandırdıklarında, Sally sersemlemiş, acı çekiyor ve kafası karışık durumdaydı, ama en önemlisi, Sally'ydi.

Testler yaptılar ve hafıza kaybı bulamadılar, konsantrasyonu ve hatırlama yeteneği mükemmeldi, aslında tüm fonksiyonları normaldi.

Doktorlar şaşkına döndü.

Prentice, Jason, Debs, Annie, Dougal, Fergus ve Prentice ile Fiona'nın aileleri (Isabella'yı saymıyoruz bile) rahatladılar.

Bir mucizeydi.

Isabella hiç mucizeye tanık olmamıştı. Hayatı boyunca yaşadığı tek mucize, Dougal ve Annie'nin birbirlerine geri dönmeleriydi.

Isabella trajedi ve felaketlere alışkındı. Bir mucizeyle ne yapacağını bilmiyordu.

Bununla başa çıkmakta çok fazla zorlanmadığını fark etti.

Geçen hafta bulanık bir şekilde geçmişti.

Sally ile hastanede değilse, marketteydi (evde her zaman evde *olmayan* bir şeye ihtiyaçları vardı, tuzları bitmişti, çamaşır deterjanları bitmişti, mobilya cilaları bitmişti, bu hiç bitmiyordu).

Markette değilse, paspas yapıyor, süpürüyor, elektrikli süpürgeyle temizlik yapıyor, çamaşır yıkıyor, ütü yapıyor, yatakları söküyor, yatakları yapıyor ya da toz alıyordu. Prentice'in, o ayrıldığından beri çok az (eğer varsa) ev işi yaptığı açıktı.

Bunları yapmıyorsa, Prentice'in şaşırtıcı isteği üzerine, Prentice iş yerinde olduğu veya Sally'nin testleri için hastanede olması gerektiği için yapamadığı zamanlarda, kiralık arabasıyla Jason'ı okula, okuldan veya futbol antrenmanına götürüyordu.

Bunları yapmıyorsa, Sally, Fergus ve Annie ile vakit geçiriyordu.

O hafta başka bir küçük mucize daha gerçekleşmişti.

Çünkü, kasabada olduğunda ya da anneler ve babalarla birlikte futbol antrenmanının bitmesini beklerken, köylüler ondan kaçınmıyor ya da ona kötü bakışlar atmıyordu. Eskiden tanıdığı insanlar (ve bazıları tanımadığı insanlar) onunla göz göze geldiklerinde ona gülümserlerdi. Bazıları selam verirdi. Hatta birkaçı onunla sohbet etmeye başlar, Sally, Jason ve Prentice'i sorar, hatta Isabella'nın bu zorlu duruma nasıl dayandığını sorar (ve yardım teklif eder!)

Isabella, bu tavır değişikliğinin, babasının onu tüm köyün önünde küçük düşürmesiyle büyük ölçüde ilgili olduğunu düşündü.

Bu da, başlı başına, yeniden aşağılanmak anlamına geliyordu.

Ancak Isabella, buna odaklanamayacak kadar yorgundu. Bunun yerine, başa çıkması çok daha kolay olan onların nezaketine odaklandı.

Günleri zihinsel ve fiziksel olarak yorucu geçse de, geceleri uykusuz geçiyordu. Nadiren uyuyordu ve çoğu zaman yemek yemeyi unutuyordu (muhtemelen aç olmadığı için).

Isabella tükenmişti. Bunun farkındaydı ama ne yapacağını bilmiyordu ve bir çözüm bulacak zamanı da yoktu.

Uykusuz gecelerinde, çoğu zaman aynı çatı altında, çok uzak olmayan bir yerde kendi yatağında uyuyan Prentice'i düşünerek, yatağından çıkıp onun yatağına girmeyi ve onunla orada ne yapmak istediğini düşünerek geçiriyordu. Ona kesinlikle ihtiyacı olan sevgiyi vermek gibi yarı uygun şeyler ve ona ellerini ve ağzını koymak gibi çok uygunsuz şeyler hakkında düşünüyordu.

Muhtemelen bu, uykusuzluğuna yardımcı olmadı.

O da bunu düşünmemeye karar verdi.

"Bella Hanım," diye seslendi Sally, Isabella'yı düşüncelerinden kopararak. "Eve gittiğimizde bana iki elini de kullanmayı öğretecek misin?"

Isabella cevap vermeye başladı ama Jason (yine) döndü ve (yine) düzeltti, "*Ambidextrous*."

Sally sabrını kaybederek ona öfkeyle baktı, "Jace! Ben de öyle dedim! *Am-bee-dex-try!*"

Isabella kıza doğru eğildi, elini başının arkasına doladı, onu nazikçe kendine çekti ve parlak saçlarını öptü.

Sonra cevap verdi: "Elimden geleni yapacağım."

Ve orada kalacağı birkaç gün içinde elinden geleni yapacaktı.

Sally güçleniyordu. Sağ kolunu kırmış ve alçıya alınmıştı, bu yüzden Isabella ona kolu iyileşene kadar iki elini de kullanmayı öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Ayrıca birkaç kaburgası kırılmıştı, ancak bunların çabuk iyileşeceği söylenmişti. Birkaç derin çürükleri vardı, ancak bunlar yavaş yavaş geçiyordu.

Bunun dışında, şaşırtıcı bir şekilde (ve neyse ki), Sally iyiydi.

Bu nedenle Isabella, Sally'yi yerleştireceğini düşündü. Bunun bir veya iki (ya da üç) gün süreceğine karar verdi. Ve sonra Prentice'in başından çekilecekti.

Prentice'in kalın, koyu saçlarından uzaklaşmak istemediğini söylemek gerekir.

Aslında Isabella, parmaklarını o saçların arasında gezdirmek istediğini düşünerek çok fazla zaman harcadı.

Yine de, Prentice kibar ve hatta yardımına minnettar olsa da, sadece öyleydi. Daha fazlası değildi. Kibarlığı ve minnettarlığı uzak bir türdü ve Isabella'nın tahminine göre, bunun nedeni sadece kafasında çok fazla şey olması değildi.

Bu da onun gitme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

En azından, bu sefer çirkin bir son olmayacağını düşündü (biraz da hüznle).

Bir bakıma, Prentice ile aralarındaki mesele hallolmuştu. Bitti. Artık sadece tanıdıklar, her iki türden de eski sevgililerdi. O kadar çok şey olmuştu ki, köprü sular altında kalmamış olması mucizeydi.

Mini buluşmalarının dramından sonraki kısa sürede bile, ikisi de hayatlarına devam etmişlerdi.

Ya da en azından Prentice'in ilerlediği açıktı.

Isabella sadece rol yapıyordu. Ama yine de, bu konuda yeterince pratik yaptığı için, olması gerektiği gibi iyiydi.

Ama iyi olan şey, bu sefer çocuklarla uzaktan iletişim halinde kalabileceği ve Prentice'in sinirlenip patlayacağından endişelenmesine gerek olmayacığıydı.

Prentice evinin garajına girdi ve Isabella, her yere park edilmiş arabalara bakarken onu izledi.

Dudaklarını ısırdı.

Muhtemelen ona partiden bahsetmeliydi. Bu onun fikri değildi. Annie ve Debs'in fikriydi.

O sadece evi temizlemiş, çikolatalı kek pişirmiş ve belki de tüm süslemeleri satın almış, balonları şişirip odasına saklamıştı.

O koltuğunda dönerek Jason'ın arkasında oturan Isabella'nın gözlerine baktı.

Isabella nefesini tuttu.

Bir hafta önce döndüğünde, adam biraz kızgın ve kesinlikle sabırsız görünüyordu. Bu durum ortadan kalkmıştı.

Şimdi gözlerinde kolayca sinir ve sabırsızlık okuyabiliyordu.

Annie ve Debs, Isabella'yı partiye ikna etmişlerdi, bunun *harika* bir fikir olduğunu ısrarla söylemişlerdi. Debs, önceki gün yaptıkları planlama toplantısında Isabella'ya karşı hiçbir kötü niyet göstermedi ve ona her zaman istediği ama hiç sahip olamadığı kız kardeşi gibi davranmaya devam etti. Isabella, bu tutum değişikliğini sindirmek için çok yorgundu.

Prentice'e bakan Isabella, belki de yanıldıklarını düşündü.

"Şey..." diye tereddütle başladı ve Prentice başını salladı.

Sonra arkasını döndü ve SUV'den indi.

Isabella da aceleyle dışarı çıktı ve Jason'ın etrafına bakındığını, arabaları incelediğini ve ağzında bir sırıtış olduğunu gördü. Prentice, Sally'nin kemerini çözdü ve onu kucağına aldı, Jason ise aceleyle kapıyı açmak için öne koştu. Isabella, her zamanki gibi korkakça, arkada kaldı.

O kadar gerideydi ki, içerideki cemaatin "Sürpriz!" diye bağırıldığını duydu ama göremedi. Prentice ve ailesinin arkasına geçmesi birkaç saniye sürdü.

Büyük salonda Annie ve Dougal, Fergus, Dougal'ın ailesi, Prentice'in ailesi, Fiona'nın ailesi, Debs, kocası ve iki çocuğu, Morag, kocası ve iki çocuğu ve Bayan Kilbride vardı. Büyük salon pembe ve beyaz flamlalarla süslenmişti, pembe ve beyaz balon demetleri oraya buraya asılmıştı ve merdivenlerde "Hoş geldin Sally!" yazan büyük bir afiş asılıydı.

Mutfak büyük salondan ayıran bar/tezgahın üzerinde yiyeceklerle dolu tepsiler vardı. En göze çarpan şey, Isabella'nın bulduğu yüksek bir pasta standının üzerinde duran Isabella'nın çikolatalı pastasıydı. Pembe ve beyaz şekerlemelerle süslenmiş çikolata kaplaması, bu muhteşem yemek şöleninin tam ortasında duruyordu.

Ama daha kötüsü vardı.

Annie, boynunda pembe ve beyaz bir fiyonk olan, sevimli, kıvranan küçük siyah bir kediye tutuyordu.

Isabella, Prentice'in yanında durdu, kediye gördü ve "Aman Tanrım" diye mırıldandı.

Sally'nin gözleri kediciğe takıldı. "*Kedicik!*"

diye sevinçle bağırdı.

"Ah canım," diye tekrarladı Isabella.

Prentice, Annie kediyle birlikte yaklaşırken Sally'yi ayağa kaldırdı. Sonra bakışları Isabella'ya kaydı.

Gözlerindeki bakıştan Isabella hemen savunmaya geçti. "Kedi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yemin ederim."

Prentice doğruldu ve ona döndü. "Parti?"

Isabella dudağını ısırdı ama cevap vermemenin en iyisi olduğuna karar verdi. "Pasta?" diye devam etti.

Isabella karnını kucakladı ve ellerini dirseklerine koydu. Gecenin erken saatlerinde gizlice mutfağa inip pastayı pişirmişti.

Bunu açıklamadı. Bunun yerine, yine cevap vermemeye karar verdi.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Sally dizlerinin üzerindeydi, Annie ise onun önünde çömelmişti. Sally, sağlam eliyle kediye okşamaya çalışırken, kedi heyecanla Sally'nin etrafında zıplıyordu ve Annie, kedinin az önce araba çarpan küçük kızı ezmemesi için elinden geleni yapıyordu.

Sally başını Prentice'e doğru eğdi ve yüksek sesle sordu, "Onu alabilir miyim, baba? Alabilir miyim, alabilir miyim, alabilir miyim?"

"Üzgünüm dostum," diye mırıldandı Dougal ve Isabella onun Prentice'in yanına yanaştığını gördü, "Annie'yi bilirsin."

Annie, Prentice'e hiç pişmanlık duymadan sırttı.

"Onu uçurumdan aşağı itelim," dedi Isabella yumuşak bir fısıltıyla ve sonra yüzünden kanın çekildiğini hissetti, çünkü bunu *söylemek* istememişti.

Dougal ve Prentice'in başları Isabella'ya döndü.

Isabella'nın elleri dirseklerinden ayrıldı ve yumruklarını sıktı.

Dougal kahkahayı bastı.

Prentice gülmedi ama yüzü değişti. Onu daha önce hiç görmemiş gibi ona baktı. Sonra gözleri ellerine düştü ve o yumruklarını açmaya zorladı.

Hızla ifadesini kontrol etti ve kızına baktı.

"Onu alabilirsin, bebeğim."

"Yaşasın!" diye bağırdı

Sally.

Prentice eğilip Sally'yi kucağına aldı ve kanepeye taşıdı. "Ama dinlenmelisin. Hastaneden yeni çıktın."

"Pasta yiyebilir miyim?" diye sordu Sally.

"Bir dakika," diye cevapladı Prentice. "Yaşasın!" diye tekrarladı Sally.

Partiye katılanlar Prentice ve Sally'nin etrafını sardı. Jason ve kuzenleri kedinin ilgisini çekmeye çalıştı. Annie Isabella'nın yanına yaklaştı.

"Seninle konuşmam lazım," dedi Annie, gizli bir şekilde, ağzının köşesinden.

Isabella arkadaşına baktı, Annie'nin gizli kapaklı konuşmalarının asla iyiye işaret olmadığını biliyordu ama aklında daha acil başka şeyler vardı.

"Ve seninle konuşmam gerek," bakışı sertleşti, "Annie, bir *kedi mi?*"

Annie, Isabella'ya "Ne?" bakışı attı ve Isabella da ona "Biliyorsun!" bakışı ile karşılık verdi.

Sonra Annie Isabella'nın elini tuttu ve onu koridordan geçip merdivenlerden yukarı, misafir odasına sürükledi.

"Annie, ne oluyor?" Annie onları oturma odasında durdurduğunda Isabella sordu.

Kanepede paltolar ve çantalar vardı. Annie onları karıştırdı, büyük süet çantasını çıkardı ve bir dergi çıkardı. "Üzgünüm Bella, bir şey oldu," dedi Annie ve dergiyi dergiyi Isabella'ya uzattı.

Isabella dergiyi aldı, çok fazla sayıda ünlü dedikodu dergisinden biri olduğunu gördü ve kapağa baktı.

Şaşkın bir şekilde Annie'ye baktı ve "Bianca Preston'ın Afrika'dan başka bir çocuk evlat edinmesine kızdığın için beni buraya mı sürükledin?" diye sordu.

Annie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, eli ileri fırladı, dergiyi Isabella'nın elinden kaptı ve Isabella'nın Annie'nin köşesini kıvrarak işaretlediğini gördüğü sayfayı açtı. Dergiyi ikiye katladı ve Isabella'ya geri verdi.

Isabella anında anladı.

Prentice, Jason ve kendisinin Range Rover'dan hastaneye doğru yürüdükleri tam sayfa bir fotoğraf gördü. Fotoğraf birkaç gün önce çekilmişti.

Prentice Isabella'nın yanındaydı ve eliyle sırtının alt kısmını tutarak ona rehberlik ediyordu. Jason Isabella'nın yanında yürüyordu. Isabella

Jason ve Prentice yürürken başlarını eğmiş, gözlerini yere dikmişlerdi. Prentice ise dümdüz önüne bakıyordu.

Hepsi solgun, yorgun ve bitkin görünüyordu. Isabella'nın gözleri başlığa kaydı.

Sosyetik Isabella Evangelista, yeni sevgilisi, yakışıklı, ödüllü mimar Prentice Cameron ve oğlu Jason ile birlikte, Cameron'ın kızının karıştığı trajik bir kazanın ardından hastaneyi ziyaret ediyor.

Isabella'nın gözleri Annie'ye kaydı ve aklına gelen ilk aptalca şeyi söyledi.

"Prentice ödül kazandı mı?"

Annie'nin gözleri daha da büyüdü, sonra dergiyi Isabella'nın elinden kaparak, "Mesele o değil. Prentice *çıldırarak*," diye bağırdı.

Haksız değildi.

Prentice çıldirmaktan da öteye geçecekti.

Her zaman sakin ve sade bir hayat istemişti ve ailesine de bunu sağlamıştı. Onları denize yakın bir uçurumun üzerindeki özel evlerine taşınmıştı. İşinde (belli ki) çok başarılıydı (ödülleri!) ve seyahat etmeyi sevdiğini biliyordu (ya da yirmi yıl önce seviyordu, şimdi nasıl olduğunu bilmiyordu).

Ama o, ünlülerin dedikodu dergilerinde fotoğrafının yayınlanmasını isteyen türden bir adam değildi.

Ve *çocuklarının* fotoğraflarının ünlülerin dedikodu dergilerinde yer almasını isteyen türden bir adam da değildi.

Ve kesinlikle Isabella'nın "yeni sevgilisi" olarak anılmak istemiyordu.

"Bu iyi değil," diye fısıldadı Isabella.

"Hayır, değil," diye cevapladı Annie.

Isabella için her zaman bir şey vardı. Karanlık bir şey.

Kötü bir şey.

Bir mucizenin ortasında bile.

Isabella arkadaşına baktı. "Ne yapacağım?"

Annie yaklaştı. "Ona resmi göster. Bir kez olsun onunla konuş.

Bunun senin için ne anlama geldiğini ve bununla nasıl başa çıktığını anlat."

Isabella iç geçirdi ve başını salladı, ama ekledi: "Ve gitmem gerek. Bütün köyü dolaşacaklar..."

Annie, Isabella'nın elini tuttu. "Hayır, *gitmene* gerek yok. *Kalman* lazım. Sen bu konuda deneyimlisin. Onlar değil."

Isabella arkadaşına baktı. "Gidersem, fotoğrafçılar ilgilerini kaybedecekler."

Annie burun kıvırdı ve fotoğrafı Isabella'nın yüzüne doğru salladı. "Hiç de bile. Prentice çok yakışıklı. Şuna bak. İnanılmaz derecede fotojenik. Jason da yakışıklı bir delikanlı. Hepiniz açıkça zorlu bir süreçten geçtiniz ama *yine de* birlikte harika görünüyorsunuz. Ve kesinlikle *birlikte* gibisiniz. Bunu yutacaklar. Seninle ilgili olduğunda her zaman öyle yaparlar. Bella, sineklerin pisliğe üşüşmesi gibi onların üzerine çullanacaklar."

Isabella fotoğrafa baktı.

Prentice gerçekten harika görünüyordu, yüzü yorgun ve ağzı sıkı olsa da, hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti.

Jason da babasının gözleri ve annesinin saçlarıyla yakışıklı bir delikanlıydı. Dünyanın dört bir yanındaki ergenler coşkuya kapılacaktı.

Isabella gözlerini kapattı.

Sonra "Lanet olsun" diye mırıldandı.

"Onunla konuş," diye cesaretlendirdi Annie.

Isabella gözlerini açtı. Başka seçeneği yoktu.

"Onunla konuşacağım."

Annie elini sıktı.

Isabella dergiyi aldı, komodinin içine attı ve sonra partiye geri döndüler.

Özellikle kedi ve pasta büyük beğeni topladı.

Herkes ona karşı nazikti, hatta nazik olmaktan da öte, sıcak ve dostça davranıyorlardı, sanki onu aralarında kabul etmişler gibi.

Sanki oraya aitmiş gibi.

Güzel bir gündü ve Isabella, Annie ve Debs'in haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir trajedinin ardından, daha fazla umutsuzluk yerine mucizeyle sonuçlanan bir parti tam da ihtiyaç duyulan şeydi.

Isabella, Sally'nin kendini çok yormaması için elinden geleni yaptı, coşkulu kedi Sally'ye daha fazla zarar vermemesi için uğraştı ve

parti kalıntılarını sürekli temizledi, böylece daha sonra temizlik çok zor olmayacaktı.

O ayakta durup Debs ve Fergus ile konuşurken, Prentice ona yiyeceklerle dolu bir tabak getirdi.

Hiçbir şey söylemeden tabağı ona uzattı ve uzaklaştı.

Fergus, Debs ve Isabella tabağa baktılar. Isabella şaşkınlıkla, Debs ve Fergus ise anlamlı bakışlarla.

Aç olmayan Isabella, tabaktan biraz yedikten sonra kenara koydu.

Kısa bir süre sonra, çöp kutusuna atılacak tabakları toplarken, birinin parmakları kolunu sıkıca kavradı.

Koluna sarılan güçlü ele baktı, sonra da elin sahibi olan Prentice'e baktı. Prentice, elinden çöpü aldı, onu çöp kutusuna sürükledi, çöpü attı ve sonra onu tezgaha sürükledi. Onun için başka bir tabak hazırladı, tezgaha koydu ve üzerine yiyecekleri yığarken, elini hala kolunda tutarak onu yanında tutsak etti.

İşini bitirdiğinde, elinde tabağıyla ona döndü ve "Ye" diye emretti.

"Ama..." diye başladı kız, şoktan ne diyeceğini bilemeden.

Adam onu keserek "Ye" dedi.

"Biraz yedim. Çok lezzetliydi ama doydum. Daha fazla yiyemem" diye açıkladı.

"Neredeyse hiç yemedin. Çok lezzetli. Kesinlikle doymuş olamazsın. Ve daha fazla yiyeceksin." Bir süre durakladıktan sonra, "Hemen," dedi.

Kız ona şaşkın şaşkın baktı.

Sonra, "Prentice, gerçekten, ben doydum," dedi.

Gözlerini kısarak, (ve tabağı) yaklaştırdı, yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı ve alçak, sessiz, tehlikeli bir sesle sordu, "Seni beslemem mi gerekiyor?"

Kızın zihni, Prentice'in ona parmakla yenebilen yiyecekler yedirdiği görüntülerle doldu.

Vücudu bu zihinsel görüntülere hoş bir tepki verdi.

Yutkundu, başını salladı ve tabağı aldı. Adam kolunu bıraktı.

Isabella, Prentice onu izlerken yemek yedi. Bu zor bir görevdi. İlk olarak, neden onu zorla beslediğini anlamıyordu.

beslediğini anlamıyordu. İkincisi, Prentice'in ona bakışları kalbine, karnına ve kafasına çılınca şeyler yapıyordu.

Tabağı bitirdiğinde, belki biraz küstahça (ama gerçekten, onu zorla besliyordu!) "Mutlu musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye cevapladı. "Ama bir başlangıç." Sonra uzaklaştı.

Isabella ona sert bir bakış attı ve sonra üzerinde gözler hissetti. Prentice'in annesi, kız kardeşi, Jason ve Bayan Kilbride ona bakıyordu. Hepsi sırtıyordu.

"Çok zayıfladın," diye seslendi Bayan Kilbride ve yardımsever bir şekilde, "Şimdi lezzetli pastandan biraz yemelisin!"

Bunun üzerine Prentice, botuyla döndü, doğrudan pastanın yanına gitti, kocaman bir parça kesti, tabağa koydu ve ona uzattı.

Dougal kahkahayı bastı.

Prentice kafasını pastaya doğru eğdi.

Isabella ona öfkeyle baktı.

Prentice sakın bir şekilde onun bakışını kabul etti.

Onun her renkteki gözleri, Isabella'nın kalp atışlarını garip bir şekilde etkiledi. Isabella pastayı yedi.

Cidden, oradan çıkması gerekiyordu.

Mümkün olduğunca çabuk.

* * *

Prentice

Son parti konuğu da gitmişti ve Sally'nin henüz kaldırılmasını istemediği süslemeler dışında her şey temiz ve düzenliydi ve çocukları yataktaydı.

Sally'nin Blackie adını verdiği yeni kedisi bile Sally'nin ayaklarının dibinde kıvrılmış uyuyordu.

Prentice'in bir viskiye ihtiyacı vardı.

Gece yarısı, uyanık olması gereken kötü bir haber için telefon gelirse diye, Sally'nin kazasından beri içmemişti.

Sally evde iyileşiyordu, tüm önemli yeteneklerini hala elinde tutuyordu, şimdi yatakta uyuyordu ve Elle, ona, çocuklarına ve evine bakmak için kendini paralıyordu, hatta

evine hoş geldin partisi düzenliyor ve ondan uzak olmayan bir yatakta uyuyordu, lanet olası bir viskiye ihtiyacı vardı.

Elle'ye ne yapacağını düşünürken içkisini doldurdu.

Bu, geçen hafta Sally, Jason ve yaklaşan son teslim tarihi için endişelenmediği zamanlarda, normalde Elle'ye yapmak istediği tüm şeyleri düşünerek geçirdiği zamandan farklı bir durumdu.

Elle'nin hala yorgun görüldüğü ve kilo verdiği gerçeği bir yana, kadın o kadar meşgul olduğu için *yemek yemediği* için kilo veriyordu, dört hafta önce ona ve ailesine arkasını dönüp gitmiş olması ve bunun nedeninin sadece onun çılgın kafasında bilindiği gerçeği bir yana, ona çekildiğini inkar edemezdi.

Çekici bulmak istemiyordu. Onun açıkça yaptığı gibi, bunu aşır hayatına devam etmek istiyordu.

Ama ona ilgi duyuyordu. Çok ilgi duyuyordu.

Aslında, bunu o kadar sık düşünüyordu ve o kadar çok farklı seçenek vardı ki, zihni otomatik olarak ona yapmak istediği şeyleri listelemeye başlamıştı. Ağzını, ellerini, parmaklarını nereye koymak istediği, denemek istediği farklı pozisyonlar, mevcut çeşitli odalar ve mobilyalar.

Tanrım, bu onu tüketiyordu.

Yirmi yıl önce bile böyle bir şey yaşamamıştı.

Ama yirmi yıl önce ona sahip değildi.

Şişeyi yerine koyarken, "Prentice?" diye bir ses duydu.

Gözleri çalışma odasının kapısına kaydı.

Elle, kendisine çok yakışan kot pantolon (kilo vermiş olsa da) ve önü küçük pileli, şık ama şeffaf mor bir bluz ve altında görebildiği bir kaşkorse giymiş olarak orada duruyordu. Ayakları çıplaktı, saçları dağınık bir şekilde başının arkasına kaymıştı ve takılarını çıkarmıştı ama makyajını hala yapmıştı.

Bir dergi için fotoğraf çekilebilecek gibi görünüyordu.

Oysa, evindeki çalışma odasının kapısında rahatça durmuş, yumuşak, yorgun gözlerle ona bakıyordu ve altı adım atarsa, onu kollarına alabilirdi.

Bu cazip düşünceyi kafasından atmak için, farkında olmadan gözleri kadının ellerine kaydı ve kadının ellerini yumruk yapmadığını (kadının bunu alışkanlık olarak yaptığını fark etmişti) ama bir dergi tuttuğunu gördü.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu, bakışları yorgun yüzüne geri döndü.

"Şey..." diye başladı, sonra durdu. Bu onu rahatsız etti.

İlk geldiğinde, tabii ki tartıştıkları zamanlar hariç, soğukkanlı ve kontrolü elinde tutan birine benziyordu, ama o zaman bile kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyordu.

Bu sefer kendinden daha az emin, daha tereddütlü görünüyordu ve bu onu rahatsız etti çünkü bu onu daha sıcak, daha yaklaşılabılır ve inanılmaz derecede çekici hale getiriyordu.

Kızın tavana bakışını izledi ve sonra "Sally iyi mi?" diye sordu.

"Evet."

Gözleri ona doğru kaydı ve başını yana eğdi. "Jason?" "Evet."

"Sen iyi misin, şey... tüm bunlardan sonra?"

Bu soruyu sormasını sevdi. Özellikle de ilgilendiğini gösteren bir şekilde sorduğu için.

O tanıdık ağır, sıcak his midesine çarptı. Onu görmezden geldi ve "Evet" diye tekrarladı.

Elle konuşmayı kesti ve nefes aldı.

Sabırsızlıkla, onun yanından uzaklaşmak, dışarıda viskisini içmek isteyen Prentice, "Elle, aklında ne var?" diye sordu.

Kadın yutkundu ve dilinin ucuyla üst dudağını yaladı. Prentice, kadının dilini görünce vücudu güçlü bir tepki verdi.

Zaten az olan sabrı daha da azaldı. "Elle, yorgunum. Biraz dinlenmek istiyorum..."

"Sana göstereceğim bir şey var," dedi hızlıca, odaya iki adım attıktan sonra durdu. Sonra, cesaretini kaybettiğini, viskisine baktığını ve "Bana da bir tane verir misin?" diye sorduğunu gördü. Hala azalan sabrını korumaya dikkat ederek, ona bir viski doldurdu. Birbirlerine doğru yürüdüler, aralarındaki mesafeyi kapattılar ve o ona uzattı.

O da aldı ve sağlıklı bir yudum aldı. Çok sağlıklı.

Yuttuktan sonra ağzı açık kaldı, sanki yanıyormuş gibi nefesini içine çekti ve gözleri yaşlarla doldu.

"Yudum yudum içilmeli," diye tavsiye etti Prentice, ama o konuşurken kız bir yudum *daha* aldı.

Şaşkınlıkla ona baktı.

Bu, yirmi yıl önce deli Annie'nin arkadaşı olan çılgın Elle'nin yapacağı bir şeydi.

Her şeyi yaparlardı.

Tıpkı daha önce Annie'yi uçurumdan itmek için oy kullanmakla ilgili yaptığı yorum gibi.

Elle ve Annie, yirmi yıl önce, neredeyse her şeyi söylerlerdi (Annie hala söyler), çoğu da çok komikti.

Üçüncü yudumda viskiyi bitirdi, gözlerini sıkıca kapattı ve yüzünü buruşturdu.

Gözlerini açıp ona baktığında, "Güzel şey" diye fısıldadı.

Tanrım, böyle davrandığında çok tatlıydı. Ve onun çatısı altında uyuyan tatlı Elle'ye de ihtiyacı yoktu.

Hayır, *özellikle* buna ihtiyacı yoktu.

"Elle..." Sabrı tükeniyordu.

"Sana bir şey göstermem lazım," diye araya girdi. "Tamam."

"Kızacaksın."

Gözleri dergiye kaydı. Sonra tekrar ona döndü. Konuşmadı.

"Muhtemelen çok kızacaksın," diye devam etti kız. Hâlâ konuşmuyordu.

"Muhtemelen çok, *çok* kızacaksın."

"Tanrı aşkına..." diye başladı ama o dergiyi açıp bir sayfayı gösterdiğinde sözünü bitiremedi.

Gözlerine inanamadı. Dergide, birkaç gün önce Elle, Jason ve onun hastaneye girerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Jason, onun yaşında bir çocuk için şaşırtıcı bir özgüvenle vücudunu tutuyordu ve endişeli görünse de yine de yakışıklı bir delikanlıydı.

Elle, rahatsızlık duyarak fark etti, vücudunu şaşırtıcı olmayan bir duruşla tutuyordu ve endişeli görünse de hala güzel bir kadındı.

Kendini incelemeye zahmet etmedi.

Prentice dergiyi elinden aldı ve başlığı okudu. Sonra patladı: "*Lanet olsun!*"

"Kızacağınızı biliyordum," diye cevapladı Elle çabucak.

Gözlerini kısarak ona baktı ve kuru bir sesle, "Oh, biliyordun, değil mi?" dedi. Derginin ön sayfasına bakıp, bunun şüphesiz çeşitli kıtalarda yayınlanan bir ünlü dedikodu dergisi olduğunu görünce tekrar patladı, "*Tanrım!*"

"Annie seninle konuşmam gerektiğini söyledi. Bu tür şeylerle nasıl başa çıktığımı açıklamamı istedi," dedi Elle çabucak.

Ona baktı ve keskin bir ses tonuyla sordu, "Öyle mi? *Oğlumun*, benim bilgim ve isteğim dışında, fotoğrafının ucuz bir dergide yayınlanmasıyla nasıl başa çıkmam gerektiği konusunda bilgece tavsiyelerin mi var? Bu konuda deneyimin mi var?"

Yüzünün solduğunu gördü.

Kahretsin.

Öfkesi ve sabırsızlığı, bu lanet durum, geçen lanet hafta, lanet olasıca geçen ay, onu çileden çıkarmıştı. Sözlerini düşünmemişti ve çok ileri gitmişti.

Çok fazla ileri gitmişti.

"Elle..." diye başladı, ama hemen pişman oldu.

"Hayır," diye onu kesti, sevimli Elle yok olmuştu, sıcak, çekici Elle ortadan kaybolmuştu, onun yerine soğuk ve mesafeli Isabella vardı.

İki dakika önce böyle söylemezdi ama diğer ikisini geri istiyordu.

"Bildiğın gibi, ben yapmam," diye devam etti. "Ancak, benim bilgim ve isteğim dışında fotoğrafımın ucuz dergilerde yayınlanması nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yine de, ben ebeveyn değılim, bu yüzden haklısın, bu konuda bilgece bir tavsiyem yok."

Kadehini masaya koymak için eğildi ve adam onun gitmek niyetinde olduğunu anladı.

Onu bırakmalıydı.

Ama Prentice onu bırakmaktan bıkmıştı. Bu yüzden onu bırakmadı.

Bardağını onun bardağının yanına sertçe koydu, kolunu kavradı ve onun tepkisine şaşırdı.

Şiddetliydi.

Kız, kolunu öyle bir çevirdi ki, onu bırakmak zorunda kaldı, yoksa ona zarar verecekti. Bu da, kızın gitmesini engellemek için başka bir yol bulması gerektiğı anlamına geliyordu.

Öyle de yaptı.

İki elini kadının kalçalarına koydu ve onu kendine doğru çekti.

Kadının vücudu onun vücuduna çarptı.

Bu harika bir duyguydu.

O buna tepki veremeden, kız başını geriye attı, gözlerinin parladığını gördü ve hiç de soğuk olmayan bir sesle talepte bulundu. Sesi ateşliydi.

Ve yüksek sesliydi.

Çocukların duyabileceğı kadar yüksek.

"Çek ellerini üzerimden, Prentice Cameron!"

Kahretsin, kızginken çok güzel görünüyordu. O, kızın istediğini yapmadı.

Onu açık kapılara doğru itti. Kolunu beline sıkıca dolayarak, onu kendine doğru çekip bir kapıyı, sonra diğerini tutup kapattı.

Sonra onu kapıların önüne sıkıştırdı.

Kadın ağır ağır nefes alıyordu, her nefes alışında göğüsleri adamın göğsüne baskı yapıyordu.

Dişlerini sıkarak, "Şimdi, *tekrar* kaçmadan önce bana bir saniye zaman verersen, düşüncesiz bir pislik olduğum için özür dilerim," dedi.

"Tamam. Özr n kabul edildi. Şimdi  ekil," diye tersledi ve ellerini beline koyarak onu itti.

Adam, onu daha da kendine doğru çekerek itmeye direndi ve bu hareketle ikisi kalçalarından göğüslerine kadar birbirlerine yapıştılar.

Kadının elleri durdu ve başını daha da geriye eğerek adama baktı. Adam, kadının yanaklarındaki sağlıklı pembe renkten, dikkatini çektiğini anlayabildi.

"Hayır," diye geç cevap verdi kadının isteğine. "Şimdi, seninle birlikteyken o dergilerde çocuklarımı ve kendimi görmekle nasıl başa çıkacağımı a ıklayacaksın."

"Yapmayacaksın," diye cevapladı, sesi hala düşmanca ama şimdi de nefes nefeseydi.

"Bunu söz verebilir misin?"

"Evet, sen benimle olmayacağın için söz verebilirim."

Onun sözleri, karnında bir bıçak dönüyormuő gibi hissettirdi.

O da buna tepki veremedenden devam etti. "Ben gittikten sonra bir süre seni rahatsız edeceklerdir. Sonra ilgilerini kaybedecekler. Sen sadece bunu görmezden gelmeyi öğrenmelisin. Tepki verirsen durum daha da kötüleşir. Bana güven."

O dinlemiyordu. Aklında, onunla birlikte olmayacağını söylediği sözler takılıp kalmıştı.

Ve onun gideceğini söylediği sözlere takılmıştı. "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki Tabii ki," dedi kısa kısa tonu tonu hala o karışımı antagonistik ve nefessiz.

"Ne zaman?"

"Birkaç gün içinde."

"Neden?"

Dudakları aralandı ve Prentice'in bakışları onlara kilitlendi.

Bu yüzden dudaklarının "Prentice geri  ekil" kelimelerini oluşturmasını izledi. Gözleri tekrar ona döndü. "Elle, cevap ver bana."

Bir an şaşkın göründü, sonra kafasını sallayarak düşüncelerini silkeledi.

"      ..." Durdu ve bakışları yana kaydı. O, ona yaklaştı.

Bakışları tekrar ona döndü.

"Sally iyi," diye cevapladı. "O iyi olacak. Burası benim evim değil, bu benim hayatım değil. Chicago'da bir evim ve hayatım var. Geri dönmem gerek."

Adam ona baktı.

Kadın tekrar konuştuğunda, sesi daha yumuşaktı ve düşmanlığı yok olmuştu. "Bana alışmamalılar."

"Çok geç," diye cevapladı Prentice, gözlerinin kapanmasını izledi ve zaten yüksek olan öfkesi daha da arttı. "Demek böyle mi?" diye sordu. "Şimdi yapacağın şey bu mu?"

Gözleri tekrar açıldı ve Prentice, kadının gözlerinde karışıklık gördü. "Anlamadım?"

"Hayatlarına girip, dünyalarını aydınlatıp, sonra da çıkıp, pahalı hediyelerle dolu kutuları bulunduğu yerden göndererek, seni asla elde edemeyeceklerini bilmelerine rağmen seni düşüneceklerinden emin olarak, onların hayal kırıklığıyla başa çıkmamı mı istiyorsun?"

Kadının yüzü şokla doldu ve konuşmak için ağzını açtı ama öfkesi kabardığında konuşmadı.

Onu bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Tamam, Elle, annelerini kaybetmelerine rehberlik edebiliyorsam, seni kaybetmelerine de rehberlik edebilirim, *defalarca*. En azından *bu konuda* tecrübem var."

Yüzünde sanki vurmuşlar gibi bir ifade belirdiğinde, sözlerini tekrar pişman oldu.

Ama o kızgındı yeterince ki o geri almadı onları . Üstelik, bunlar lanet olası gerçeklerdi.

O, kadının yüz hatlarını yeniden düzenlemesini izledi, ama kadın acısını tam olarak gizleyemedi.

Sonra fısıldadı, "Ne yapmamı istiyorsun?" "Gitme," diye cevapladı anında.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen benim... buraya *taşınmamı* mı istiyorsun?" Tanrım, *bu* nasıl olmuştu?

Ama o biliyordu. Bu durum, Elle olduğu için ortaya çıkmıştı ve Elle ile ilgili her durum, onun kontrolü dışındaki bir şeye dönüşüyordu.

Uzun bir süre ona sertçe baktıktan sonra cevap verdi: "Hayır. Buraya taşınmanı istemiyorum. Ama Sally iyileşene kadar kalmanı istiyorum. Onlara senin onlar için ne ifade ettiğini ve onlardan ne bekleyebileceklerini açıklayabileceğimiz uygun bir zaman gelene kadar."

"Onlar için ben neyim?" diye sordu ona, şimdi kafası karışmış gibi *görünüyordu*. O sadece ona baktı.

Kadın kesinlikle deliydi.

Kız şaşkın bir şekilde ona bakmaya devam edince, adam inanamayan bir şekilde sordu: "Ciddi misin?"

"Ben..."

Ses tonunu yumuşatmaya çalışarak, "Bir düşün, Elle. Anneni kaybettin ve bir yıl sonra, kaybını anlayan çekici bir kadın kapından içeri girip kek pişiriyor, annenle ilgili hikayeler anlatıyor ve tırnaklarını cilalıyor. Anneni kaybettin, Elle. Hayatına böyle bir kadın girseydi, o senin için ne ifade ederdi?" dedi.

Gözleri yere kaydı; bir süre yere baktıktan sonra iç geçirdi.

Sonra o kadar yumuşak bir sesle mırıldandı ki, onu zar zor duyabildi: "Gerçekten her şeyi mahvettim, değil mi?"

Nedense sözleri onu o kadar rahatsız etti ki öfkesi anında buharlaştı. Sözleri, başına gelen her şeyin, Prentice'in ve çocuklarının başına gelen her şeyin tek sorumluluğunu üstlenmiş gibi bir izlenim veriyordu, oysa bunların neredeyse hiçbiri (onu ikinci kez terk etmesi hariç) onun kontrolünde değildi.

Kendini durduramadan, elini kadının çenesine götürdü ve başparmağıyla yanağını okşadı.

Dokunmasıyla, kadının bakışları ona döndü.

"Hiçbir şeyi mahvetmedin, Elle," diye cevapladı Prentice sessizce. "Hayat böyle işte. Hayat her zaman karmaşıktır. Şimdi, bunu çözmemiz gerekiyor."

Elle başını salladı, yüzünün yumuşak teni eline değdi, gözleri hala şaşkın ve yorgundu ama ısınmıştı.

Çok yapmak istediği şeyi, başparmağını alt dudağına kaydırıp başparmağının olduğu yere dudaklarını koymadan önce, elini indirdi.

"Yatağa git ve biraz uyu. Daha az yorgun olduğunda konuşuruz."

Kafasını salladı, derin bir nefes aldı ve ağır bir ses tonuyla fısıldadı, "Prentice, dergi konusunda çok üzgünüm."

Bu sözlerin gereğinden fazla ağırlığı vardı. O lanet fotoğrafı dergiye satmamıştı ki.

"Senin suçun değil," diye bariz olanı belirtti.

"Sebep benim..."

Elini tekrar çenesine koydu ve kız konuşmayı kesti. "Senin suçun değil, Elle," diye Prentice kararlı bir şekilde tekrarladı.

"Tamam," diye cevapladı hızlıca ama pek ikna edici değildi ve Prentice başka bir şey söylemeden önce, "İyi geceler," dedi.

Adam, kızın dönüp kapıyı açmasını ve sonra ortadan kaybolmasını izledi.

Prentice kapıya bakarak, o sahneyle ilgili belirsiz bir tedirginlik hissetti, ama bu tedirginliğin nedeni, o sahneyle ilgili olarak tedirgin olunması gereken bariz nedenlerden kaynaklanmıyordu.

Gözleri kapıda, kendisini rahatsız eden şeyi hatırlamaya çalıştı.

Başaramayınca, bardağına geri döndü, onu aldı, dolaba gitti, viski şişesinin boynunu tuttu ve lanet olası şişeyi balkonuna çıkardı.

* * *

Fiona

Günlüklerini okumalısın, dedi Fiona kocasına, kışını onun durduğu balkonun korkuluğuna yakın bir yerde sallandırarak.

Orada oturuyormuş gibi süzülüyordu, hayalet gibi dirsekleri hayalet gibi dizlerine değiyor, hayalet gibi gözleri onun düşünceli yüzüne bakıyordu.

Kocasını onu duymadığı için cevap vermedi. Yine de Fiona konuşmaya devam etti.

Günlüklerini okursan anlarsın.

Prentice, bardağından bir yudum alırken gözlerini denizden ayırmadı (Fiona'nın saydığına göre üçüncü bardaktı).

Hayalet gibi bir iç çekişi vardı.

Sonra şöyle dedi: *"Neden yetkililer bana bunu yaptı bilmiyorum ve bundan nefret ediyorum. Ama seni o kadar seviyorum ki, senin dünyayı ele geçirmeni istiyorum ve o yirmi yıldır senin dünyan. Eğer zaten ölmemiş olsaydım, bu beni öldürürdü. Ama ben bile ikinizin birbiriniz için yaratıldığını görebiliyorum. Neden sen göremiyorsun? Neden onun için SAVAŞMIYORSUN?"*

Prentice denize bakmaya devam etti.

Onun gitmesini istemiyorsun, dedi Fiona. O cevap vermedi.

Fiona, ölü bir kadının, bu sözleri gerçek kılan canlı kadına hissedebileceği tüm duygularla sessizce şöyle dedi: *O, çocuklarımız için canını feda ederdi.*

"Evet," dedi Prentice denize yumuşak bir sesle. Fiona parmaklıklardan kayboldu.

Hızla geri çekildi.

Beni duydun mu?

Cevap yoktu.

Prentice! Fiona bağırdı, *Beni duydun mu?*

Viski bardağını bir dikişte bitirdi ama onu duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi.

Fiona pes etmedi.

Günlüklerini oku! Avuç içlerine bak! Onu anlamaya ÇALIŞ, Prentice! diye bağırdı. *Onu bir daha kaçırma. Senin onun için savaşmana ihtiyacı var! Senin mutluluğun, onun mutluluğu, çocuklarımızın mutluluğu için savaş! Bella'nın özgür olabilmesi için savaş. Benim özgür olabilmem için savaş!*

Prentice, bardağını korkulukta duran üç bardağın yanına koydu.

Doğal olarak, şişeyi içeri götürüp, giyinip yatmadan önce komodinin üzerine koydu.

Fiona, kocası uzun süre yatakta uzanıp, kollarını başının arkasında kavuşturup, başını ellerine dayayıp, gözlerini tavana dikip, uykuya dalamadan yatarken ona öfkeyle baktı.

"Sen bir aptalsın!" diye bağırdı.

"Evet," diye mırıldandı, yanına döndü ve uykuya daldı.

Fiona ona bir şey atmaya düşündü, ki bunu yapabilirdi. Bunun yerine, Bella'nın odasına ışınlandı.

Bella sırt üstü yatmış, kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş, gözleri tavana bakıyordu, uyku yine onu terk etmişti!

Siz ikiniz beni delirtiyorsunuz! Keşke aşık olacağın başka bir ölü kadının kocasını bulsaydın! diye bağırdı Fiona.

"Ben de öyle," diye fısıldadı Bella, yanına döndü ve uykuya daldı.

Fiona ona öfkeyle baktı.
Sonra gecenin geri kalanını Sally ile geçirdi.

Onikinci Bölüm

Ona Elle diyebilirsiniz
Isabella

Kan yüzündendi.

Her zaman kan vardı.

Onun çıplaklığı, açık, cansız gözleri, mavi, kansız cildi değildi.

Temiz, bembeyaz küvetteki parlak kırmızıydı. Tek gördüğü şey o *kandı*.

Isabella çığlık attı.

"Elle!"

Adını duyduğunda, birdenbire uyandı.

Prentice kanepenin yanında onun önünde çömelmiş, elini koluna koymuş onu sallıyordu, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

Ayağa fırladı, neredeyse Prentice'i yere düşürüyordu.

Düşünemiyordu. Zihni, her zamanki gibi o rüyalardan sonra olduğu gibi karmakarışık.

Prentice hızla ayağa kalktı ve koşan Elle'yi yakaladı. Kolunu beline doladı, onu önüne çekti ve kollarını sıkıca ona doladı.

Elle şiddetle direndi. Prentice'in kolları daha da sıkılaştı. "Tanrım, Elle, ne oluyor lan?"

Aniden, onun sıcaklığını, gücünü, onu sağlam, güçlü vücuduna sıkıca saran kollarını hissetti.

Prentice'in tüm varlığını hisseden Isabella, onun kollarında yığıldı.

Gömleğini avuçlayarak yüzünü göğsüne gömdü ve vücudunu sarsan sessiz hıçkırıklara boğuldu.

Bir kolunun belinden ayrıldığını hissetti, sonra at kuyruğu tokası saçından nazikçe çıkarıldı; saçları eline döküldü ve o parmaklarını saçlarının uzunluğu boyunca gezdirdi.

"Bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

Onun tatlı sevgi sözcükleri karşısında, daha fazla dayanamadı.

Yıllardır bu acıyı içinde saklıyordu, babası görmesin diye. Sır olarak saklıyordu. Sessiz kalıyordu. Babası yargılamasın, kızmasın diye içinde saklıyordu.

Bunu içinden atması gerekiyordu.

"Nefret ediyorum! O rüyaları gördüğümde nefret ediyorum! Nefret ediyorum!" diye ağlayarak göğsüne yaslandı. Başını geriye eğip ona baktı ve devam etti, "Babam da nefret ediyordu. Zayıf olduğumu söylüyordu. *Aşmam gerektiğini* söylüyordu. O onu bulamadı! Onu o *lanet olası küvette* ölü bulamadı!"

Prentice'in vücudunun kendisinininkine sertçe yaslandığını belirsiz bir şekilde hissetti, ama bunu algılayacak durumda değildi.

Yüzünü tekrar onun göğsüne gömdü ve hıçkırarak, "O rüyalardan çok yoruldum, Pren. Çok yoruldum. Çok yoruldum." dedi. Başını geriye eğdi ve şiddetle ağlayarak, "Neden o rüyaları görmeyi bırakamıyorum?" diye sordu.

Elini kızın başının arkasına koydu ve dikkatlice başını çevirerek kızın yanağını göğsüne bastırdı ve nazikçe cevap verdi: "Bilmiyorum, bebeğim."

"Ben..." Gözyaşları arasında hıçkırarak konuştu. "Çok yorgunum." Gömleğini daha sıkı kavradı. "Çok, çok yorgunum."

Başparmağı şakaklarına yatıştırıcı daireler çiziyor, parmakları saçlarına dolanıyordu. Ona sarıldı, kollarını sıkıca doladı ve ağladı.

O kadar iyi geliyordu ki. Uzun, sağlam ve güçlü. Sıcak. Güvenli. Kolları o kadar sıkıydı ki.

O kadar... çok... iyi hissettiriyordu.

Adam, kadının başını göğsünden çekip çenesini eğerek ona baktı.

O da ona baktı. Yakışıklı yüzü endişeyle doluydu. Ve o yakışıklıydı.

Çok... çok... yakışıklıydı.

Bu, kadının kalbini hoplattı.

Başparmağıyla kızın yanağını okşadı, gözyaşlarını sildi ama her renkten oluşan güzel gözleri kızın gözlerinden hiç ayrılmadı.

"Seni yatağa götürmeliyiz," diye mırıldandı. "Uyumaya ihtiyacın var." Birdenbire aklına geldi.

Isabella'nın uykuya ihtiyacı yoktu. Yorgundu ama uykuya ihtiyacı yoktu.
Ona ihtiyacı vardı.

Çalkantılı zihni, çılgın eylemlerini durduracak kadar sakinleşmeden önce, ellerini onun gömleğinden çekip boynuna doladı.

Oraya baskı uyguladı, parmak uçlarına yükseldi.

Adamın vücudu tekrar sertleşti. "Elle..."

Onu öptüğünde ağzı açıktı, bu yüzden adını söylemesi iyi oldu.

Düşünemediği için, onu öptüğünde onun ne yapacağını önceden düşünmedi.

Onu reddedebilirdi.

Düşünseydi, öyle olacağını tahmin ederdi. Onu reddetmedi.

Başını eğdi, dili onun diliyle dolandı ve sonra öpücüğünü ele geçirerek onu bastırdı.

Çok güzeldi.

Ona eridi ve bir haftadır bunu yapmak için can atan parmakları, onun saçlarına kaydı.

Öpücük sert ve vahşiydi ve Isabella'yı çılgına çevirdi.

Ağzı hala Prentice'inkiyle birleşik haldeyken, onun gömleğini kot pantolonundan çıkardı, parmaklarını içeri soktu, yukarı doğru itti ve sırtındaki pürüzsüz cilt ve kaslarla karşılaştı.

Bu da çok güzeldi.

Tırnaklarını batırdı. O, ağzına inleyerek karşılık verdi.

İnlemesi onu derinden etkiledi, bacaklarının arasında ateşli bir iz bıraktı.

Ellerini gömleğinden çıkardı ve parmakları doğrudan düğmelerine gitti.

Bunun üzerine, adam ağzını onunkinden ayırdı ve Isabella protesto etmek için miyavladı ama adam uzaklaşmadı. Adamın iki kolunu da kaldırmasını izledi. Elleri omuzlarının arasında, gömleğini başının üzerinden çekip kollarından aşağı doğru yırttı, manşetlerinin düğmeleri koparken gömleği çıkardı ve bir kenara attı.

Göğsü tam oradaydı.
Gözlerinin önünde.
Ve çok güzel bir göğsü vardı.
Adamın ona sunduğu fırsatı boşa harcamadı.
Ağzı ona gitti, dudakları, dili, onu tattı, elleri ateşli, çaresizce dolaştı, her santimini ezberlemek istedi.
Aşağı indi, aşağı, onun önünde diz çökene kadar.
Kemerini geri çekti, kot pantolonunu açtı...
"Elle." Elleri çenesine yerleşip onu yukarı çekmek için baskı uygularken, sesi ona ulaştı.
O direndi.
Onu bulmuştu. Onu istiyordu.
Ve istediğini elde edecekti. Bir kez olsun.
Onu serbest bıraktı, kalın penisini eline aldı ve ağzına soktu.
Parmakları çenesinden ayrıldı ve saçlarına kayarken, "*Bebeğim*" diye inledi.
Bu, onun ihtiyacı olan tüm cesaretlendirmeydi.
Tadı güzeldi, hissi güzeldi, *görünüüşü* güzeldi.
O doyamıyordu ve o da ona yeterince veremiyordu, o onun kalçalarına tutunurken ağzına karşı direniyordu.
Tanrım, sırf bunun güzelliğinden bile boşalacaktı. Kalçaları geri çekildi ve serbest kaldı.
O itiraz etmeden önce, elleri koltuk altlarına girdi ve onu yukarı çekti.
"Pren..."
"Sessiz ol."
Onları hareket ettirip kanepeye oturdu ve onu önünde durdurdu. Elleriyle yoga pantolonunun bel kısmını kavrayıp aşağı çekti, iç çamaşırını da beraberinde çıkardı.
Kalçalarını kuvvetlice çekerek onu öne doğru çekti. Kız ona doğru düştü, ayakları giysilerini tekmeledi, bacakları açıldı, dizleri yukarı kalktı ve onun üzerine oturdu.
Adam yana doğru düştü, onu da beraberinde götürdü ve sırt üstü yere düştü.

Kadının eli ikisinin arasına girdi, onu buldu, sıkıca sardı, içeriye yönlendirdi, gövdesini kaldırdı ve adam onu doldurdu.

"*Cennet*," diye nefes aldı.

Sırtı kavis yaptı, kalçaları ona sürtündü, eğildi, daha da sürtündü, Prentice'in derinlere gömülü sertliğinin tadını çıkardı.

Bağlandılar.

Samimi.

Isabella ve Prentice.

Bunun dünyadaki en güzel şey olduğunu düşündü.

Prentice'in parmakları bacaklarının arasında *ona* dokunduğu anda, Prentice'in elinin göğsünü kavradığını hissetti.

Başını eğerek onun güzel yüzüne bakarken, adamın başparmağı onun meme ucunu okşuyordu.

"Pren," diye fısıldadı, gözleri onun gözlerine kilitlenirken.

Sonra orgazm oldu, vücudu titredi, cinsel organı dalgalandı. Bu sarsıcıydı.

Muhteşemdi. Çok

güzeldi.

Bulanık bir şekilde, ellerinin ondan ayrıldığını hissetti, biri saçlarına kayd, başını kavradı ve gövdesini kendine çekti. Pozisyon değiştirdi, onu sırt üstü çevirdi, üzerine çıktı ve sonra derinlemesine içeri girdi.

Bacaklarını onun kalçalarına doladı, kollarını omuzlarına doladı ve tutundu.

Gözleri zar zor açık, Prentice'in içine derinlemesine girmesinin verdiği hissin tadını çıkararak, onun üzerinde hareket etmesini izledi.

Eli kızın yüzünün yanına gitti.

"Tanrım," diye mırıldandı, nefesi hızlanmıştı, hareketleri hızlanıyor, daha sert vuruyor, daha derine giriyordu, "Sen *çok* güzelsin."

Kısa bir an ona baktı, Prentice'in tüm ihtişamını hissetti, onu kollarına sardı, kanepeye bastırdı, derinlerine girdi, sonra başını eğdi ve onu öptü.

O son bir kez daha geri çekilip, kalbini deliyormuş gibi hissettirecek kadar derine daldığında, ağzında onun iniltiyi kabul etti.

Dudakları ağızından kayarak yanağına indi ve yüzünü boynuna gömdü. Kalçalarını kadının kalçalarına bastırdı. Kadının uzuvları gerildi ve onu daha sıkı tuttu.

Onun her santimini seviyordu.

Bu düşünceyle, çalkantılı zihni sakinleşti ve mantığı devreye girdi.

Vücudu gerildi.

O an, o da bunu hissetti.

Kız, "Pren..." diye fısıldarken, adam boynundan yüzünü çekti.

Kız, adamın adını tamamlayamadı. Adam onu öptü.

Kadının zihni yeniden güzel bir kaosa gömüldü.

Adam ağzını onunkinden ayırdı ve geri çekildi, onu kaldırdı, ayağa kalkana kadar onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti.

Kızın örgü ceketinin fermuarını açıp kollarından aşağı indirdi ve elleri kızın kaşkorseye uzanmışken, kızın zihni bir kez daha berraklaştı.

"Prentice, yapmamalıyız..."

Kamisolünü çıkardı ve kolları yanlarına düşmeden ve onun hızlı hareketleri beynine yerleşmeden, kollarının içindeydi ve ağzı yine ağızındaydı.

Giysilerini çıkarırken, oturma odasının ışığını söndürürken ve sonra onu yatağa taşıırken, öpücükleriyle zihnini karıştırmaya devam etti.

Onu sırt üstü yatırıp üzerlerine battaniyeyi örttüğünde, ağır vücudunun sıcaklığı kadının vücuduna bastırdı, dirseği yastığa, başı eline, diğer eli kadının boynuna, gözleri kadının yüzüne yaslandı... ancak o zaman konuştu.

"Artık konuşabilirsin."

"Ben..." Ona üzgün olduğunu, bunu başlatmaması gerektiğini, bunun *yanlış, yanlış, yanlış* olduğunu söylemeye başladı.

Ve bencilce.

Ve aptalca.

Ve milyonlarca başka şey.

Ama adam onu keserek, "Bana rüyayı anlat." dedi.

Ağzı kapandı.

Elini boynuna sıkıca doladı ama sesi nazikti: "Elle, anlat bana."

"Ne..." diye kekeledi, durumun ne olduğunu bilmiyordu ve bu durumu araştırmak istediğinden de emin değildi. O rüyaları *sevmediği* için, rüyasını anlatmayı tercih etti. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Olaydan beri görüyor musun?"

Kafasını salladı ama "Artık pek görmüyorum. Sadece ara sıra. Sadece stresli veya endişeli olduğumda."

"Benimle birlikteyken de görüyordun?"

Nefesini tuttu. Açıkçası, ona rüyalarından hiç bahsetmemişti.

"Evet," diye fısıldadı, onun tepkisinden korkarak.

Beklediği gibi, annesi hakkında öğrendiğinde hissettiği ve öfkeyle ona paylaştığı aşağılayıcı ihanet değildi. Bunun yerine, başını ona doğru eğdi, bir anlığına alınlarını birbirine değdirdi ve iç geçirdi.

Bu şefkatli tepki Isabella'yı rahatlattı. Hayır, rahatlamadı.

Rahatladı, vücudu, zihni, kalbi, hatta *ruhu* bile rahatlamış gibi hissediyordu.

Adam geri çekildi ve "Bunu biriyle konuşmalısın," dedi. "Konuştum," diye açıkladı Isabella yumuşak bir sesle. "Yardım edemediler."

Parmakları gerildi, sonra gevşedi.

Sesi alçaldı ve "Baban zayıf olduğunu mu söyledi?" diye sordu.

Adamın buna kızgın mı yoksa rahatsız mı olduğunu anlayamadı. Sözlü olarak da cevap vermedi.

Sadece başını salladı.

Buna sessizlikle karşılık verildi.

Sonra daha alçak, daha sert ve kesinlikle öfkeli bir sesle Prentice, "O lanet olası bir adam," diye bağırdı.

"O artık hayatımda yok," diye onu hemen temin etti.

"Senin hayatından çıkmış gibi görünmüyordu, lanet olası bir düğün resepsiyonuna dalıp, ben ve *çocuklarım* da dahil olmak üzere herkesin önünde, seni kelimenin tam anlamıyla dizlerinin üzerine çöktürdüğünde."

Tamam.

Peki.

Sesi daha da alçalmış, daha da sertleşmiş ve şimdi de *gürültülüydü*, Isabella onun artık *ciddi şekilde* kızgın olduğunu söylemenin güvenli olduğunu düşündü.

"Prentice," diye yatıştırıcı bir sesle mırıldandı.

"Bana onun hayatından nasıl çıktığını anlat," diye talep etti Prentice, sesinde en ufak bir yatıştırma belirtisi bile yoktu.

"Tartıştık. Beni mirasından mahrum etti."

Bir an sessizlik oldu, sonra Prentice başını geriye attı ve güldü. Yine de, sesi eğleniyor gibi gelmiyordu.

Bu onu hem endişelendirdi hem de kafasını karıştırdı.

"Prentice?" diye seslendi.

Kahkahası kesildi ve başını geriye eğip ona baktı.

"*Seni* mirasından mahrum bırakmış. Çok komik. Bayıldım. Ne inanılmaz bir pislik."

Bu konuda haklıydı. Ve bunu hiç sevmeydi. Onun adına kızgındı.

Oh, hayır.

Kız, başının belada olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Prentice sessizleşti. Isabella sessizliğe dayanamıyordu.

"Ona bir daha bana yaklaşmamasını söyledim," diye bilgilendirdi Isabella.

Prentice başparmağıyla kızın çenesini okşadı ve uyarısını mırıldanırken sesi yumuşadı. "Onun senin isteklerine uyacağını sanma, Elle. O adam ne isterse onu yapar."

Prentice'in haklı olduğunu düşündü.

Ancak, başka bir konuya geçme zamanı gelmişti. "Odama ne yapmaya gelmiştin?"

Yanına uzandı ama kollarıyla onu kendine doğru çekip yüzünü kendisine çevirdi. Elleriyse sırtından saçlarına doğru kaydı ve yanağını göğsüne bastırdı.

"Eve geldim, koridorda bir ışık gördüm, televizyonun açık olduğunu duydum. Seninle konuşmak için yanına geldim ve uyuduğunu gördüm. Televizyonu kapattım ve sen titremeye başladın, sanki üşümüş gibi. Sonra titremeler daha da şiddetlendi. Sonra korkmuş gibi sesler çıkarmaya başladın. O zaman seni uyandırdım."

Bu mantıklıydı. Onun bunu görmesi korkunçtu ama mantıklıydı.

"Bunu gördüğün için üzgünüm," diye fısıldadı.

O sessiz kaldı.

Nefes aldı. Sonra cesaretini topladı. Bu biraz zaman aldı.

Sonunda, "Konuşmalıyız..." dedi. Cümlesini bitirmedi.

Adam elini kadının saçlarına doladı, saçlarını kavradı, kadının başını geriye çekti ve kendi başını eğdi, dudakları kadının dudaklarını buldu ve onu öptü.

Elleri dolaşmaya başladı.

Sonra dudakları dolaşmaya başladı.

Sonra dili dolaşmaya başladı.

Uzun bir süre sonra, ağzıyla bacaklarının arasında onu orgazma ulaştırdıktan ve o da bacaklarını açarak onu içine alarak orgazma ulaşmasına yardım ettikten sonra, onu tekrar önüne yatırdı ve sıkıca sarıldı.

"Pren –"

"Sessiz ol."

"Ama –"

"Uyu."

"Biz..."

Elini kaldırdı, parmakları göğsünü kavradı, başparmağı meme ucunda kaydı.

Kadın sessizleşti ve vücudunu lezzetli bir titreme sardı. "Elle.

Uyuyun," diye emretti, kadına daha derinlemesine bastırarak.

Yarın konuşabilirlerdi. Ya da belki ona başka bir not yazardı. Tabii önce valizlerini topladıktan sonra.

Bu hüznü düşünceyle, "Tamam" dedi.

Parmakları göğsünde gerildi.

Kadın bir iç çekiş bıraktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı.

Kötü rüyalar yoktu. Çalkantılı düşünceler yoktu. Dönüp durmak yoktu. Sadece mutluluk verici, iyileştirici, güzel bir uyku vardı.

* * *

Prentice

Prentice, Elle'den önce uyandı ve uyuyan vücudunun ağırlığından dikkatlice kurtuldu.

O çekti on kot kot pantolonunu yürüdü yürü yol seyahat uyarı yatağı komodininin üzerindeki seyahat alarmını inceledi, nasıl kapatılacağını buldu ve kapattı.

Alarm saatini yerine koydu, yatağın yanında durdu ve uzun bir süre onun uykusunu izledi.

Sonra odaya bakındı.

Dağınık hiçbir şey yoktu, hiçbir şey yerinden oynamamıştı, kavanozları ve şişeleri komodinin üzerinde düzenli bir şekilde dizilmişti. Dört günlük, mükemmel bir şekilde istiflenmiş, tam olarak yerleştirilmişti.

Kadına tekrar baktı, yüzü uykuda gevşemişti ve yirmi yıldır onun yüzünün böyle görüldüğünü görmediğini fark etti.

Rahatlam

ış.

Rahat.

Kararlı bir şekilde, beynine girmeye çalışan düşünceleri bir kenara bıraktı.

Elle'nin, geri döndükten sonra onu ilk gördüğünde Annie ve Mikey'nin buluşmasından uzak durduğu düşünceleri.

Mikey, Annie'nin ona yaptığı kötü muameleyi nasıl sabırla karşıladığını ve arkadaşını iyileşmeye zorladığını anlatırken, Elle'nin makarnayı karıştırırken ona bakışını.

Elle'nin endişelendiğinde yumruklarını sıkıca sıkıdığı düşünceleri.

Elle'nin babası ona vurduktan sonra ellerinin ve dizlerinin üzerinde durduğu düşünceleri.

Dün gece kanepede yatan, vücudu şiddetle titreyen, çıkardığı korku dolu sesler kalbini parçalayan Elle'in düşünceleri.

Şu anda, dün, beş gün önce ve kiralık arabasına binip arkasına bakmadan ondan uzaklaştığı haftalarda düşünmeyi reddettiği düşünceler.

Bunun yerine, başka bir şeye odaklandı.

Geri kalan kıyafetlerini giydi ve kadının el çantasını buldu. Çantayı karıştırarak, seyahat cüzdanında kadının pasaportunu buldu, onu çıkardı, seyahat cüzdanını çantaya geri koydu ve pasaportu kot pantolonunun arka cebine koydu.

Sonra gardıroba gitti ve kadının iki adet boş valizini düzgünce yerleştirilmiş olarak buldu. İkisini de aldı ve Range Rover'ına götürüp arkaya attı.

Sonra içeri girip kahve yaptı.

Odasına gidip duş aldı, giyindi ve çocukları uyandırdı. Elle'nin hala uyuduğunu ve onu uyandırmamak için sessiz olmaları gerektiğini söyledi.

Sally bile onun emrine uydu.

Çocuklarına yulaf lapası hazırlarken, çalışma odasında yaşadıkları olaydan bu yana geçen üç günü düşündü.

Onu sık sık görmüştü. Kahvaltıda. Akşam yemeğinde. Akşamları.

Onunla nadiren konuşmuştu.

Magazin dergisinde yayınlanan fotoğrafları köylülerin ilgisini çekmişti. Ev, Sally'nin nasıl olduğunu görmek istediklerini söyleyen (ve muhtemelen gerçekten görmek istediklerini) arkadaş ve tanıdıkların sürekli gelip gitmesiyle dolup taşıyordu. Ancak çoğunlukla, Prentice ve Isabella'nın çok hızlı, çok aleni ve çok kısa süren barışmalarının ardından, Prentice'i (ve Jason'ı) çok kötü bir ruh haline sokan, açıklanamayan üç haftalık bir yoklukla sonuçlanan olayların nasıl gittiğini görmek istiyorlardı.

Hayal kırıklığına uğradılar. Elle nazik bir ev sahibesiydi, ancak odak noktası çocuklardı, Sally'nin sağlığı, Jason'ın dersleri, akşam yemekleri, yatma saatleri.

O kadar odaklanmıştı ki, Prentice'e odaklanacak zamanı yoktu.

Prentice'e gelince, yetiştirmesi gereken bir iş vardı ve her on beş dakikada bir çalan kapı zili işine yardımcı olmuyordu.

Dün Isabella'yı aramış ve cep telefonuna geç saatlere kadar çalışması gerektiğini söyleyen bir sesli mesaj bırakmıştı.

Isabella onu geri aramıştı ama Prentice aramayı kaçırmıştı. Sesli mesajını kontrol ettiğinde Isabella'nın sesini duydu.

Mesaj bırakan sesini duymak, konsantrasyonunu kaybetmesine neden oldu. Isabella'nın söylediği tek kelimeyi bile duymadı.

Sanki her gün yaptığı gibi, ona sesli mesaj bırakan sesini dinledi.

O sıcaklık karnına çarptı ve bu sefer çok daha güçlüydü, neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertmeye yetecek kadar.

On beş yaşındaki bir ergen gibi davranmayı bıraktıktan sonra, mesajı tekrar dinledi ve onun konuşmasını dinledi.

"Prentice? Ben Isabella. Mesajını aldım. Dinle, üzgünüm ama bugün köyde bir fotoğrafçı vardı. Benim ve Sally'nin fotoğraflarını çekti. Elimden geldiğince çabuk uzaklaştım. Ben..." Tereddüt etti, sonra aceleyle devam etti, "Sadece bilmeni istedim. Görüşürüz."

Ne yazık ki, çocuklarını beslemek istiyorsa, o "sonra" çok daha sonra olmalıydı, çünkü ne kadar evde olmak ve sadece onun yemeğini yemek değil, mutfakta yemek pişirirken onu görmek istese de, çalışmak zorundaydı.

Eve geldiğinde, dışarıda bir ışık, giriş holünde bir ışık ve büyük odada yanan bir lamba vardı, hepsi Elle'in yine onun yolunu aydınlattığını gösteriyordu.

Hepsini kapattıktan ve evi gece için güvenli hale getirdikten sonra (oğlunun fotoğrafını bir dedikodu dergisinde görene kadar hiç yapmadığı bir şeydi, çünkü evleri, gerçekten gitmek istemeniz gereken, dolambaçlı tek şeritli bir yolun sonunda, uzak bir yerdeydi), Elle'in odasından gelen loş ışığı ve televizyonun sessiz sesini duydu.

Elle'nin uyanık olduğunu ve televizyon izlediğini düşündü. Ve ona gitmemesi gerektiğini biliyordu.

Gittiği için çok mutluydu.

"Bella neden uyuyor?" diye sordu Sally, Prentice ona yulaf lapası kasesini önüne koyarken yüksek sesle fısıldayarak.

"Yorgun olduğu için mi?" Jason kız kardeşine alaycı bir şekilde cevap verdi. "Jason," Prentice uyardı.

"Ama o her zaman uyanıktır," diye karşılık verdi Sally, Prentice'i görmezden gelerek ve her zamanki gibi kardeşinin alaycı tavrından etkilenmeden.

"Uyuması lazım, bebeğim," dedi Prentice. "Çok meşgul ve çok yorgun."

"Plajda bir gün geçirmek kadar yorgun mu?" diye sordu Sally.

"Daha da fazla," diye cevapladı Prentice.

Sally'nin gözleri büyüdü ve "O kadar *yorgun* mu?" diye mırıldandı.

Kızına gülümsedi ve "Bu sabah benimle işe geleceksin. Elle'yi uyandırmayacağız. Seni daha sonra geri getireceğim" dedi.

Sally yulaf lapasını yemeye başladı ve neşeyle "Tamam" diye cevap verdi.

Prentice kızını izledi ve hayatının bu kadar basit olmasını diledi. Ne yazık ki, öyle *değildi*.

Jason bir ses çıkardı ve Prentice'in gözleri oğluna kaydı. Gözleri oğluna kaydıkdan sonra, Jason'ın kafasında önemli bir şey olduğunu hemen fark etti.

Jason, alışılmadık bir şekilde, aklını meşgul eden şeyi paylaşmakta gecikmedi.

"Bella Hanım bu sefer ne kadar kalacak?" diye sordu Jason yulaf lapasına.

Hayatının basit olmadığına dair açık bir kanıt.

Prentice bir karar verdi.

"Ona Elle diyebilirsin," dedi Jason'a ve Jason'ın başı birden yukarı kalktı. "Yaşasın!" diye bağırdı Sally.

"Sessiz ol, bebeğim," diye Prentice kızını nazikçe uyardı. "Yaşasın," diye fısıldadı Sally, kocaman gülümsüyordu.

Prentice oğluna baktı. Oğlu başını yulaf lapasına eğmişti. Ama o da gülümsüyordu.

Oğluna bakan Prentice fikrini değiştirdi. Belki de hayat bu kadar basitti.

On Üçüncü Bölüm

Hepsini Güvenle Taşıyorum
Fiona

Bella büyük odada dolaşırken Fiona onun arkasında süzülüyordu. Ve Fiona süzülürken kıkırdadı.

Bella kızgındı.

Çok kızgındı.

Fiona bunu çok komik buluyordu.

Dün gece Prentice eve gelip misafir odasına gittikten sonra, Fiona onu takip etti.

O odanın eşiğinden içeri adımını attığı anda, Fiona onun peşinden gitmek üzereyken, hemen dere kenarındaki çadırına geri döndü.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Prentice ve Bella'nın oyununun şu anki aşamasında, Fiona bunu şaşırtıcı buldu (ve kalbi kırıldı, ama sadece Fiona için, yine de oraya gitmedi).

Yine de, iyi bir gece uykusu çektikten sonra, ertesi sabah dereye doğru dolaşırken konuk süitinin yatak odasına geri döndü.

Sabah olmuştu. Bella yatakta uyuyordu.

Prentice, sadece kot pantolon giymiş, yatağın yanında durmuş onu izliyordu.

Sonra Fiona, Prentice'in giyinmesini, Bella'nın çantasına gidip pasaportunu cebine koymasını, ardından gardırobuna gidip valizini almasını izledi. Prentice valizi Range Rover'a taşıırken, Fiona onun peşinden süzülerek gitti. Valizi arabaya attıktan sonra, eve geri döndü.

Fiona dışarıda kaldı ve Prentice'in 4x4'ünün arkasında duran Bella'nın boş valizine bakakaldı. Sonra kahkahayı patlattı.

Prentice çocukları hazırlayıp evden çıkardı ve Fiona Bella'nın odasına gidip günün geri kalanını günlüğünün geri kalanını okuyarak geçirdi.

Bitirdiğinde, yine hayalet gibi gözyaşları döküyordu.

Cidden, Bella'nın babası tam bir pislikti.

Peki ya onun eski kocası? *Onu* tarif edecek kelime yoktu.

Bella hareket ettiğinde Fiona hala günlüğü elinde tutuyordu.

Günlüğü hızla geri koyup Bella'nın titiz bir şekilde düzenlediği şekilde yerleştirdikten sonra yatağa baktı.

Bella, çıplak göğsünü örten yatak örtülerine sarılmış, başını Fiona'dan başka yöne çevirmiş, saatin on bir buçuk olduğunu gösteren kadrana dehşetle bakıyordu.

Sonra bir anda hareketlendi.

Yorganları geri attı, yataktan fırladı, önceki gece çıkardığı giysilerini kapıp giydi.

Sonra doğrudan gardıroba gitti. Kapıları açarak, orada olmadığını fark etmeden önce valizlerini almak için eğildi.

Boş alana bakakaldı. Fiona

Bella'ya kıkırdadı.

Elinde değildi; Bella'nın yüzü *çok* komikti.

"Ne oluyor...?" Bella söylemeye başladı, sonra durdu ve odayı aradı.

Sonra evi aradı. Her yeri.

Sonunda, gördü Prentice'i Prentice'in notunu
 duvarın duvar duvara Fiona

Fiona arkasında durmuş, Bella okurken omzunun üzerinden okuyordu.

E,

S benimle birlikte, sen uyuyabilirsin. Uyandığında beni ara, onu eve getireyim.

P

PS: Kahve hazır, sadece tarçın ekleyip düğmeye bas.

Fiona Bella'nın yanına süzüldü ve yüzünün şokla dolu olduğunu, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını, ağzının açık kaldığını gördü.

Fiona yine kıkırdamaya başladı. Gerçekten çok komikti. Bella misafir odasına koşarken Fiona onun arkasına süzüldü.

Çantasını kaparak, içindekileri karıştırmaya başladı. Zarif, kaliteli deriden yapılmış, tasarımcı marka bir seyahat çantasını çıkardı, açtı ve içine baktı

içine baktı. Kaşları çatıldı ve parmaklarıyla içindekileri karıştırdı. Pasaportunu bulamayınca yüzü soldu ve seyahat çantasını sallamaya başladı, sanki sallamak pasaportunu sihirli bir şekilde yüzeye çıkaracakmış gibi.

Vazgeçti, seyahat çantasını bıraktı ve çantasını karıştırmaya başladı. Sonra çantasını *çılginca* karıştırmaya başladı. Sonra çantasının içindekileri kanepeye döktü ve içlerini karıştırdı.

Sonra ayağa kalktı, yüzü hala solgun, kanepeye dağılmış çantasının içindekileri izledi. İçinde artık pasaportu yoktu.

Elleri sıkı sıkı kapanmıştı ve Fiona hayalet gibi dudaklarını ısırdı.

Fiona, Bella'nın yüzündeki ifadeleri izledi ve Bella'nın endişelenmemeyi, bunun yerine öfkelenmeyi seçtiğini anladı, çünkü Bella yumruklarını açtı ve gözleri parladı.

Fiona dudağını ısırmayı bıraktı ve sııttı. Bu çok iyi olacaktı.

Sonra Bella telefonunu kapıp Prentice'i aradı.

Fiona, titreme mesafesine girmeden mümkün olduğunca ona yaklaştı.

Süper hayalet işitme yeteneği ile onların konuşmasını dinledi. "Elle," dedi Prentice selam vererek.

"Pren..." Bella başladı.

"Uyanmışsın," diye Prentice sözünü kesti.

"Evet," dedi Bella kısa bir şekilde. "Prentice, ben yapamam –"

Prentice onu yine keserek, "Sally'yi eve getireceğim. On beş dakika sonra çıkacağız. Yakında evde ol." dedi.

"Prentice, ben..." Bella başladı ama Prentice telefonu kapatmıştı.

Bella telefonunu kulağından aldı ve gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık bir şekilde ona baktı.

Fiona tekrar kıkırdamaya başladı.

Sonra Bella'nın tekrar numarayı

çevirmesini izledi. Fiona yaklaştı. Bella

sesli mesaja ulaştı. Fiona kıkırdamaya

başladı (evet, yine!).

Bella öfkeyle başparmağıyla bir tuşa bastı ve cep telefonunu kanepeye fırlattı.

Sonra duş aldı, giyindi ve Prentice ve Sally içeri girdiğinde saçları ıslak, yüzü öfkeli, ayakları yer yerinde durmadan büyük salonda duruyordu.

"*Elle!*" Sally onu görür görmez ılık attı.

Fiona'nın kızı doğrudan Bella'ya koştu ve sanki onu saatler değil, yıllardır görmemiş gibi Bella'nın bacaklarına sarıldı.

Bella'nın yüzündeki öfke anında eridi ve Sally ona her sarıldığında olduğu gibi yumuşak bir ifadeye büründü.

Fiona, Bella'nın elini Sally'nin saçlarına koymasını izledi.

Bella'nın Sally'nin saçlarına dokunmasından çok hoşlanıyordu, çünkü Sally'nin de bundan çok hoşlandığını düşünüyordu.

Sonra Bella'nın gözleri yaklaşan Prentice'e kaydı ve yumuşak bakış kayboldu.

Konuşmak için ağzını açtı ama Prentice elini uzattı, parmaklarını Bella'nın başının arkasına doladı, Sally'nin üzerinden ona doğru eğildi ve aynı anda onu kendine çekti.

Onu sert ama hızlı bir şekilde öptü.

Fiona *bunu* görmeseydi daha iyi olurdu.

Neyse ki kısa sürdü.

Elini hala saçlarında tutarken, yüzleri birbirine yakın, fısıldadı, "Jason'ı okuldan alabilir misin?"

Sessizce, gözleri donuk, dudakları aralık, Bella başını salladı.

Elini çenesine kaydırđı, başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı, bakışları yüzünde dolaştı, Fiona onun gördüklerinden memnun olduğunu fark etti.

Sonra, "Akşam görüşürüz," diyerek sözlerini bitirdi. Sonra onu bıraktı ve gitti.

Bella kapıya bakakaldı.

Sally, Bella'nın önündeki yerinden yukarıya baktı, küçük kolları hala Bella'nın bacaklarına sarılmıştı.

"Baban az önce seni öptü," dedi Sally.

Bella başını aşağı eğdi.

Bu Bella'nın bunu yaptığı hiç hiç nasıl bili nasıl
bununla bununla Hiçbir şekilde.

Hiçbir fikrim yok.

Fiona yine kıkırdadı.

"Evet," dedi Bella, sesi kısık ve boğuktu, sonra boğazını temizlemek için öksürdü.

"Sanırım senden *hoşlanıyor*," diye fısıldadı Sally. "Ben... şey... şey..." diye kekeledi Bella.

Aniden, Sally onu bıraktı ve mutlu bir şekilde uzaklaştı, yeni bir konuya geçerek, "Öğle yemeğinde krep yiyebilir miyiz?" diye sordu.

Fiona, Bella'nın omuzlarının düşmesini izledi, nedenini Fiona bilmiyordu. Sally'nin dikkat süresinin kısa olması sayesinde Sally'nin durumundan kurtulduğu için rahatlamıştı. Prentice'in durumuyla ilgili yenilgiyi kabul etmişti.

Her neyse.

Neyse ki Bella, Sally'ye krep yapmadı. Ona ızgara peynir ve yanında havuç çubukları yaptı.

Çok lezzetli görünüyordu.

Daha sonra Bella, Jason'ı aldı ve çocukları halletti. Prentice aradığında akşam yemeğini hazırlıyordu.

Telefon çaldığında Fiona, oğlunun oturduğu taburenin yanındaki taburenin üzerinde kışını havada sallıyordu. Demateryalize olup Bella'nın yanına materyalize oldu ve konuşmayı dinledi.

"Alo?" diye selamladı Bella.

"Elle," dedi Prentice, sonra cevap beklemeden, "Akşam yemeği için eve gelemeyeceğim."

Bella, onun sesini duyunca başını salladı ve tezgâhın başında duran Jason'a ve kanepede sırtüstü yatarken (zorlukla ama kararlılıkla yeni kedisiyle tek elle oynayan) Sally'ye hızlıca bir bakış attıktan sonra koridora doğru yürümeye başladı.

Fiona onu takip etti.

"Prentice..."

Prentice onu keserek, "Ne yapıyorsun?" dedi.

Fiona izledi Bella'nın kafasının sallanmasını Bella'nın durduğunda dışarıda çamaşır odasının çamaşır odasının önünde durdu ve şaşkın bir sesle, "Pardon?" diye sordu.

"Akşam yemeği için. Ne yapıyorsun?"

"Jambon ve yumurta, patates kızartması ve bezelye," diye cevapladı, sonra hemen devam etti, "Prentice –"

O yine sözünü kesti, "Puding mi?" "Ne?"

"Sally'ye puding olarak ne yapıyorsun?"

Bella başını geriye eğdi ve tavana bakarak sabırla bekledi.
Fiona yine kıkırdadı.

"Krema soslu melaslı kek," diye cevapladı, gözleri tavandan uzaklaşarak. "Şimdi, Prentice, beni dinle..."

O, Bella'nın devam etmesine izin vermedi. "Ev yapımı mı?" "Ne?"

"Kek. Ev yapımı mı?" Bella derin bir nefes aldı.

"Evet. Ama Pren..."

"Bana biraz sünger ayır." "Çırak –"

"Mümkün olduğunca çabuk eve döneceğim."

Hızlıca konuşarak sözcükleri birbirine karıştıran Bella, "Prentice, konuşmamız gerek" dedi.

O yumuşak bir sesle cevap verdi: "Evet, ama bir teslim tarihim var, bebeğim. Eve geldiğimde konuşuruz."

Bella cevap vermedi ve Fiona, gözlerinin yine donuklaştığını gördü. Fiona bunun nedenini biliyordu.

Prentice'in sesi çekiciydi, ama sesi yumuşadığında ve sevgi dolu bir tonla konuşmaya başladığında, *herkesin* gözleri donuklaştırdı.

Fiona, Prentice'in "Mümkün olduğunca çabuk eve geleceğim" dediğini duyunca, kayıtsız bir şekilde süzölmeye başladı.

Sonra telefonu kapattı.

Bella, telefonu kapatmak için düğmeye basmadan önce birkaç saniye boyunca şaşkın bir şekilde telefona baktı.

Fiona onu tekrar nefret etmeye karar verdi.

Prentice, Fiona'ya "bebeğim" dememiş olabilir. Ve bütün gece yatakta ona sarılmamış olabilir.

Ama ses tonunda sevgiyle konuşmuştu. Fiona bunu bir yıldan fazladır duymamıştı.

Bunu özlemişti.

Çok özlüyordu.

Bella akşam yemeğini hazırlamaya ve servis etmeye geri döndü. Yemek yerken, Fiona onları terk edip başka bir yere gitmeyi düşündü.

Bir süreliğine başka bir yere gitmeyi düşündü. Seçeneklerini gözden geçirirken, Jason onun ilgisini çeken bir şey söyledi.

"Okuldaki çocuklar bir dergide olduğumu söylüyorlar." Bella kirli bulaşıkları yıkıyordu.

Lavabonun başından omzunun üzerinden tereddütlü bir bakış attı ve nazikçe, "Evet, tatlım," dedi.

Jason, küstahça sırttı.

Tamamen sırtış. Tamamen küstahlık. Tamamen Jason. Gözlerinde hiç hüznün yoktu. Hiçbir şey saklamıyordu.

Fiona da bunu bir yıldan fazladır görmemişti. O da bunu özlemişti.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu Jason. Bella gülümsedi.

Sonra, birdenbire garip bir şekilde kararsız görünüp, hareketsiz kaldı.

Sonunda kararını vererek Jason'ın yanına yürüdü ve elini onun başına koydu. Eğilerek, eli yanağına kayd.

Yüzü yaklaştı. "Babanın gözleri ve annenin saçları varken, yakışıklı olmamak imkansız."

Jason ona baktı, muhtemelen sesi duygudan titriyordu.

Bella, elini izlerken parmaklarını saçlarında gezdirdi, güzel yüzündeki ifade nostaljik ve kalbi kırık bir karışımı.

Sonra gözlerini onun gözlerine dikti ve fısıldadı, "Biliyorsun, o her an seninle birlikte. Burada," diye saçını nazikçe çekti. "Burada," diye saçını bıraktı ve parmağıyla kafasına dokundu. "Ve burada," diye elini kalbinin üzerine koydu. "Bunu uzun zaman önce öğrendim," diye fısıldadı Bella. "Annem beni terk etti ama bana çok şey bıraktı ve hepsini her an, *tam burada*, güvenle taşıyorum," diye vurgulayarak elini Jason'ın göğsüne bastırdı ve Jason gözlerini kapattı.

Fiona'nın yanaklarından hayalet gibi gözyaşları süzüldü ve Bella'dan artık nefret etmediğine karar verdi.

Fiona, Bella'nın eğilip Jason'ın başının üstüne öpücük kondurmasını izledi ve sonra sanki o dokunaklı an hiç yaşanmamış gibi mutfağı toplamaya geri döndü.

Gözlerini Bella'dan ayırmayan Jason, boğazından bir ses çıkardı ve duygularını kontrol etmek için yutkundu.

Bella, zekice, bunu görmezden geldi.

Tabureden kayarak indi, Fiona'nın gitarını ve Bella'nın ona gitar çalmayı öğretmek için verdiği kitabı aldı ve onları aşağıya indirdi.

Onu gitarı ve Bella'nın kitabıyla gören Fiona, sonunda anladı.

Ve köyde Sally ile birlikteyken Blackie'ye aldığı yeni kedi oyuncağını kızına nasıl sallayacağını öğreten kadına baktı ve Fiona aşık oldu.

Bu dünyada Jason ve Sally'nin olması gerekiyordu. Bu yüzden, ne kadar çirkin olursa olsun, Bella ve Prentice olamazdı. Fiona ve Prentice birbirleri için yaratılmışlardı.

Ama ne kadar çirkin olursa olsun, Fiona'nın o dünyada çok uzun süre yaşaması mümkün değildi.

Bu yüzden, o gittiğinde, birinin ailesine bakması gerekiyordu.

Ve bunu yapabilecek, oğlunun gitar tellerini uyumsuzca çalmayı umursamadan Sally ve kedisiyle gülüp oynayan güzel kadından daha iyi biri yoktu.

Fiona, Bella ve Prentice'in birbirlerine ait oldukları zamanın geldiğini fark etti.

Fiona, bu yeni bilgiyle sarsılmış bir şekilde beklerken, Bella Sally'yi yatırdı ve Jason'ın yanına geri döndü.

Sonra gitarı nazikçe elinden alarak Fiona'yı daha da şaşırttı. Uzman bir şekilde gitarı akort ederken (iyi bir kulağı vardı), Jason hayran bir ifadeyle onu izlerken ne yaptığını açıkladı.

Sonra çalmaya başladı.

Fiona şaşkına dönmüştü. Bella yirmi yıl önce çalmıyordu. Yetenekli değildi ama ne yaptığını biliyordu ve sesi çok güzeldi.

Durduğunda Bella, Jason'a "Annenin çaldığı müzikten çok etkilendim, eve gidince dersler aldım" diyerek Fiona'yı *daha da* şaşırttı. Yüzü ve sesi hüzünlü bir hal aldı ve "Yıllardır çalmadım. Ne kadar sevdiğimi unutmuşum" dedi.

" Sonra kendini topladı ve Jason'a gülümsedi. "Ama parmaklarını ağrıtıyor."

Jason da gülümsedi.

Bella, Jason'a Fiona'nın gitarını uzattı ve yüzünde yumuşak bir ifadeyle sözlerini bitirdi: "Annen bana gitar sevgisini verdi. Ve kahkahalarla dolu birçok mutlu anı. Bunlar, kalbimde taşıdığım şeyler, Fiona'nın bana verdiği hediyeler."

Jason'ın gülümsemesi kayboldu ve yine yutkundu.

Fiona da yutkundu ama oğlu gibi gözyaşlarını tutmayı başaramadı.

Bella hızla o anı geçiştirdi ve büyük bir sabırla Jason'a birkaç ipucu verdi. Bir süre sonra, uyumsuz tınları tamamen farklı bir şeye dönüştü. Sonunda, onu gitarıyla yatmaya gönderdi.

Sonra odasına gitti. Komodini açtı ve yeni bir günlük çıkardı. İlk sayfayı açıp pahalı kalemını aldı ve Fiona'nın çocukları hakkında yazmaya başladı. Fiona, Bella yazarken utanmadan onun ve kitabının üzerinde durup okudu.

Fiona, bu kelimelerin o kitaplardaki çok az sayıdaki iyi kelimelerden bazıları olduğunu biliyordu.

O zaman Fiona, Sally ve Jason'ın kısmen Bella'yı iyileştirmek için var olduklarına karar verdi.

Ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de, Fiona buna katkıda bulunmuş olmaktan gurur duyuyordu.

Bella işini bitirdiğinde, evi kapatmak için odasından çıktı.

Dışarıdaki ışık, giriş holündeki ışık ve büyük odadaki lamba hariç her şeyi kapattı.

Sonra Fiona arkasında yürürken odada volta atmaya başladı. Volta attıkça daha da sinirleniyordu.

Fiona ise bunu çok komik buluyordu.

Fiona, Prentice'in varlığını ilk fark eden oldu.

Bella'nın önüne atladı, böylece Prentice'in eve geldiğini fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görebilecekti.

Bella 4x4'ü duydu; volta atmaya bıraktı ve kapıya öfkeyle baktı.

Fiona, sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Kapı açıldı. Bella
gerildi.

Fiona, sürekli çiçek açan elma ağacının yanındaki çadırına geri döndü.
"Lanet olsun!" diye ipek duvarlarına bağırdı.

* * * *

Isabella

Isabella hiç bu kadar kızgın olduğunu düşünmemişti.

Adam onun valizlerini ve pasaportunu almıştı.

Bu o olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki? Havada uçup gitmiş olamazlardı!

Peki *neden*? Neden almıştı? Bu

delilikti. Tamamen delilik.

Onun iyiliği için, hatta çocukların iyiliği için gitmek zorundaydı!

Özellikle de dün gecedен sonra.

Hayır, dün geceyi düşünmemeliydi. Dün gecenin bir daha yaşanmasına izin veremezdi.

Asla.

Oradan... çıkmalıydı!

Kendisi için değil, onun için.

Babası, bir pislikti, hem o hem de Prentice, onun her zaman Prentice'i çileden çıkaracak pisliklikler yapacağını biliyorlardı.

Ve Jason ile Sally buna tanık olacaktı. Hatta, zaten tanık olmuşlardı! Hatta bu olayın içine çekilebilirlerdi (Isabella'nın çok iyi bildiği gibi, babası yaşına bakmaksızın zehirli sözlerini söylemekten çekinmezdi). Ve bu, düşünülmesi bile dayanılmaz bir şeydi.

Ve hem onun hem de Prentice'in her zaman onu, şimdi de onu ve çocukları takip edeceklerini bildikleri sinir bozucu fotoğrafçılar. Prentice bundan nefret edecek ve bunu hayatlarına soktuğu için *ondan* nefret etmeye başlayacaktı.

Ve o... O...

Zayıftı.

Fiona gibi değildi, Fiona iyi, yetenekli, eğlenceli, sevgi dolu, güçlü ve evini dekore ederken cesur renkler kullanacak kadar kendine güvenen biriydi.

Isabella zayıftı.

Ve Prentice'in şu anda aklında ne varsa (ve kesinlikle aklında bir şey vardı, Isabella sadece anlamıyordu), Prentice ondan da nefret etmeye başlayacaktı.

Oradan çıkması gerekiyordu. Kendi iyiliği için.

Bunu *görmedi* mi? Neden göremedi? Neden onu orada tutuyordu? Neden bunu yapıyordu? Neden *onu bırakmıyordu*?

Bu son derece *sinir bozucuydu*.

SUV'yi duydu ve gözleri kapıya çevrildi.

Adam içeri girer girmez ona haddini bildirecekti.

Konuşmasını baştan sona prova etmişti. Tanrı biliyordu ki, onu beklerken yeterince zamanı olmuştu. Ve konuşması *mükemmeldi*.

Kapı açıldı, Prentice içeri girdi ve ezberlediği tüm sözler aklından uçup gitti.

Her gün yaptığı gibi, evine rahatça girdi (tabii ki rahatça girecekti).

Ama işten sonra eve geldiğini izlemek Isabella'yı garip bir şekilde etkiledi. Bu hiç de hoş olmayan bir şey değildi, en ufak bir hoşnutsuzluk bile yoktu.

Ve iyi görünüyordu.

İyi görünmesi ve ona yakışması için yeterince giyilmiş, ama yıpranmamış, ten rengi, her hava koşuluna uygun bir kanvas ceket, koyu mavi düğmeli bir gömlek, ona (çok iyi) uyması için yeterince giyilmiş, ama yıpranmamış bir kot pantolon ve botlar giyiyordu.

O, her türlü kıyafeti iyi (çok iyi) gösteren türden bir adamdı ve Isabella, o anda ona hak ettiğini vermesi gerekirken, bu gerçeği uygunsuz bir hayranlıkla fark etti.

Ayrıca saçlarının, muhtemelen dışarıdaki rüzgardan dolayı, biraz dağınık olduğunu da fark etti.

Bu ona da yakışmıştı (çok yakışmıştı).

O kapıyı kilitleyip ışıkları söndürürken sessizce izledi.

Sonra, onun giriş holünden geçip büyük salona girerken gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti.

Aklı çalışmaya başladı.

"Prentice, konuşmamız gerek," dedi adam yaklaşıırken. Çok yaklaşıırken.

Onunla burun buruna, tam da onun alanında.

Zayıf görünmemek için yerinden kıpırdamamaya karar verdi.

Bu yanlış bir karardı.

Onun sözlerini görmezden gelerek, başını ona doğru eğdi, gözleri ağzına odaklanmıştı.

Daha önceki kararından vazgeçti ve geri çekilme zamanının geldiğine karar verdi. Geriye doğru eğildi ve bir adım geri atmaya başladı ama o, bir anda elini kalçasına koydu ve diğer eliyle başının arkasını kavradı. Onu sabit tutarken ağzını ağzına yaklaştırdı ve onu öptü.

Sert, kapsamlı, derin ama uzun sürmedi.

Başını kaldırıp gözlerine baktı. Öpücük güzeldi.

Çok güzeldi.

"Bana biraz sünger ayırdın mı?" diye sordu yumuşak bir sesle. Akli dalgındı, hala öpücüğünün etkisindeydi.

Kek? Neyden bahsediyordu?

"Ne... ne?" diye kekeledi, kalbi bu kadar hızlı atmaya bırakması ve ayak parmaklarını açması için odaklanıyordu.

"Sünger. Bana biraz ayırdın mı?"

"Mutfakta," diye cevapladı nefes nefese.

Adam ellerini indirdi ve uzaklaştı. Ceketini çıkarıp koltuğa attı ve mutfağa doğru yöneldi.

Isabella aptalca onu izledi.

Sonra gözleri ceketine kaydı.

Aslında ceketini görmezden gelmeliydi. Koltuğun üzerinde duruyordu, kimseye bir zararı yoktu. Yapacak daha önemli işleri vardı.

Ama onu görmezden gelememi. Ceket, olması gereken yerde değildi.

Aceleyle öne doğru yürüdü, ceketini aldı ve antreye götürdü. Diğer ceketlerin yanına askıya astı ve sonra tüm iradesini kullanarak mutfağa koşturmak için kendini zorladı.

Soğukkanlı, sakin ve kendinden emin olmalıydı. Konsantre olmalıydı.

Bunu başarmak zorundaydı.

Şimdi.

Prentice, mutfağa geldiğinde mikrodalga'nın düğmelerine basıyordu.

"Pren..." diye başladı.

"Bir dakika," diye sözünü kesti. Dönerek, uzun adımlarla merdivenlere doğru yürüdü ve yukarı çıktı.

Isabella mutfakta durmuş, mikrodalga'nın vızıltısını dinliyor, merdivenlere boş boş bakıyordu.

Bunu bir süre yaptı. Mikrodalga çaldığı anda Prentice geri dönene kadar bunu yaptı.

Doğruca buzdolabına gitti. "Pren..." diye tekrar başladı.

Adam, buzdolabının içini sorarak onu kesintiye uğrattı, "Çocuklar uyuyor galiba. Bu gece iyiydiler mi?"

"Evet," diye cevapladı Isabella çabucak. "Şimdi –"

Prentice'in başı buzdolabından çıktı ve Isabella, elinde kalan muhallebi kasesi olduğunu gördü.

"Sally?" diye sordu.

"İyi," diye cevapladı Isabella ve onun bilmek isteyeceğini bildiği için açıklamaya devam etti, "Kolayca yoruluyor ama bu öğleden sonra Jason'ı almaya gitmeden önce biraz uyudu ve onu normalden daha erken yatırdım. Çok yorgundu. Yine de, kaza hiç olmamış gibiydik. Alçıya inanılmaz derecede iyi uyum sağlıyor."

Prentice mikrodalgaya doğru yürürken başını salladı.

Isabella derin bir nefes aldı ve "Prentice, konuşmamız gereken bir şey var..." diye başladı.

Mikrodalgadan kalan süngeri (ve çok büyüktü) çıkardığını ve üzerine kalan kremayı (ve çok fazlaydı) döktüğünü görünce konuşmayı kesti.

Krema süngeri tamamen kapladığında ağzı açık kaldı.

Tamamen.

Prentice bir kaşık alıp yemeye başladığında da ağzı açık kalmaya devam etti.

"Bu..." Isabella boğuk bir sesle başladı, gözleri onun kasesindeki devasa porsiyona takılı kalmış, durakladı ve devam etti, "Prentice,

Bu profesyonel bir greşiyi doyurmaya yeter. Ya da iki. Ya da muhtemelen .

"Evet," diye cevapladı. "Akşam yemeğini kaçırdım."

Kızın bakışları onun yüzüne kaydı. "Sen... akşam yemeğini kaçırdın mı?" Isabella'ya bakarak, ağzındaki lokmayı yuttu.

Sonra tekrar etti, "Evet." Bu yeterli *olmazdı*.

Isabella, "Sana bir şeyler hazırlayayım. Bir sandviç." diye mırıldanarak uzaklaşmaya başladı.

Çok uzağa gidemedi.

Adam kolunu kadının beline doladı ve onu tezgaha doğru itti, sonra yaklaşarak kadının önüne dikildi ve onu hapsetti.

Kolunu belinden çekti ve sakın bir şekilde yemeğe devam etti.

Isabella ona bakarak gözlerini kırttı.

Sonra ona, "Akşam yemeğinde sünger yiyemezsin" dedi. Ağzı seğirdi ve "Neden?" diye sordu.

Kızgın mıydı?

"nk bu *sünger*," diye gereksiz bir açıklama yaptı.

Sarsılan ağzı yakışıklı bir gülümsemeye dönüştü. Gülümsemesi onu etkilediğinde, vücudunun çeşitli yerleri etkilendi ve kız tekrar gözlerini kırttı.

Belirli kısımları.

Ve etkisi şaşırtıcıydı.

"Evet. Sünger," dedi, o anda vücudunun belirli bölgelerinde hissettiği karıncalanmayı şükürler olsun ki aklından uzaklaştırdı. "İyi bir sünger. Ve *senin* süngerin."

Bunu söyledikten sonra, yemeğe geri döndü.

Isabella onu izledi. O da bunu çok ilginç buldu. Elindeki işe konsantre olmaya çalıştı. "nemli bir şeye ihtiyacın var," dedi.

"Bu oldukça önemli," diye cevapladı.

O yanlış yanılmıyordu bunun haklıydı. Buharda sünger çok çok

dolgun, yoğun, zengin ve ağırdı.

Sadece...

şey... *Sünger* gibiydi!

"Sally'nin kahvaltıda pasta yemesine izin vermezsin. Akşam yemeğinde tatlı yiyemezsin," diye sertçe söyledi.

O hala gülümserken cevap verdi: "Sally altı yaşında. Ben kırk beşim. Sally benim izin verdiğim şeyleri yapar. Ben ise ne istersem onu yaparım."

Isabella buna karşı çıkmadı. Ve neden bu konuyu konuşuyorlardı ki?

"Prentice..."

Ama o süngerini bitirmiş ve ondan uzaklaşmıştı. Boş muhallebi kasesini eline alıp lavaboya doğru yürüdü.

Isabella omuzlarını dikleştirdi.

"Bavullarım nerede?" diye sordu, o kaseleri lavaboya koyup su akıtmaya başlarken. "Ve pasaportum nerede?"

"Ofisimde," diye cevapladı adam hemen. Isabella'nın ağzı açık kaldı.

Pasaportunu ve valizlerini çalmasının delilik olduğunu düşünürsek, bu sorulara ne cevap alacağını bilmiyordu. Ama *bunu* ya da onun ani dürüstlüğünü beklemiyordu ve ne yapacağını da bilmiyordu.

"Neden?" diye sordu, sesi yükseldi.

Adam kaseleri ve kaşığı bulaşık makinesine koydu ve kapıyı kapattı.

Sonra ona doğru yürüyerek, "Böylece onları toplayıp, deli saçması bir not yazıp dünyanın öbür ucuna kaçmayasın diye," dedi.

Konuşmak için ağzını açtı ama bir cevap veremedi. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Bunu *prova* etmişti. Neden batırıyordu?

Bunu anlamaya vakti yoktu, adam elini tuttu ve mutfaktaki ışık düğmesine doğru yürürken onu arkasına çekip ışığı kapattı.

Onu koridordan misafir odasına doğru çekiyordu, eli hala onun elinde sıkı sıkıya tutarken, "Pasaportumu ve valizimi *çalamazsın*" dedi.

"Bu çok komik, çünkü çaldım," diye cevap verdi. İnanılmazdı!

Kafasında neler dönüyordu?

Hayır, bilmek istemiyordu. Sadece *gitmek* istiyordu.

Elini onun elinden çekmeye çalıştı. Bu çabası başarısız oldu.

Bunun yerine, Prentice aniden durdu, döndü ve elini çekti. O daha güçlüydü ve kız ona doğru uçtu. Elini bıraktı ama kalçalarını yakaladı ve onu duvara doğru itti.

Vücudu ona o kadar yaklaştı ki, *her yerinde* onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Aklı karışmıştı.

"Neden eşyalarını istiyorsun?" diye sordu adam yumuşak bir sesle.

Kız ona bakarak gözlerini kırptı, onun yakınlığı ve kullandığı yumuşak, derin ses nedeniyle dikkatinin dağıldığını fark etti.

Sonra bariz olanı açıkladı: "Onlar benim." "Evet, ama neden istiyorsun?"

"Çünkü *benim*."

Karanlık salonda, onun beyaz dişlerinin gülümsemede parladığını gördü. Siniri kabardığında kalbi hızla attı.

"Bunu zaten belirledik," diye cevapladı adam. "Şimdi, *neden* onları istiyorsun?"

"Sadece istiyorum," diye karşılık verdi.

Elini kaldırıp çenesini kavradı ve daha da yaklaşarak başını daha da geriye eğdi.

"Tamam, geri alabilirsin," diye mırıldandı. Aniden, onları geri istemediğini fark etti.

Zorlukla, odaklanmaya devam etti.

"Teşekkür ederim." Bu söz, küçümseyici bir şekilde söylenmek istenmişti ama nefes nefese çıktı.

"Onları geri vermeye hazır olduğumda," diye bitirdi, o itiraz etmek için ağzını açtı, ama bu aptalca bir hareketti, çünkü adam başını eğmiş ve ona yaklaşıyordu.

"Pren..." diye başladı, ama adam onu öpmeden önce sözünü bitiremedi.

Bu sefer öpücük sert, derin ve uzundu, ayrıca ıslak, sıcaktı ve lezzetli bir krema ve kek tadı vardı.

Her zaman olduğu gibi, her zaman, her zaman, her zaman, ona eridi. Elleri onun yumuşak saçlarına kaydı ve vücudu alevlenirken başını kendine doğru çekti.

Adam onu öpmeyi bıraktı ama dudaklarını onunkilerden ayırmadı. "Yatmaya gidelim," diye fısıldadı.

Kaybolmuş ve artık valizlerini, pasaportunu, kaçmayı, onu ve çocuklarını onu rahatsız eden talihsizlikten kurtarmayı ya da akşam yemeğinde kocaman bir sünger yediğini düşünmüyordu, ona sarıldı ve başını salladı.

* * *

Prentice

Elle onun önünde kaşık pozisyonunda yatıyordu, Prentice'in bir elinin parmakları bacaklarının arasındaydı, diğer parmakları göğüslerini okşuyordu, tatlı kalçaları onun kasıklarına yaslanmıştı, penisi hala onun içindeydi, orgazmının ardından vajinası penisine karşı dalgalanıyordu, Prentice yüzünü onun kokulu saçlarına gömdü ve Elle'in de aynısını yaptığını dinlerken nefesini düzenlemeye çalıştı.

Tanrım, onu siktiğinde muhteşemdi.

Bu teoriyi test etmek için, hala şişkin olan penisini daha derine bastırdı, başparmağı ve işaret parmağıyla gergin meme ucunu yuvarladı, diğer parmaklarıyla bacaklarının arasına baskı uyguladı; Elle seksi, şehvetli bir inilti çıkardı ve kıcını onun kucağına sürttü.

Onun ilgisini memnuniyetle

karşıladı. Davet etti.

Bundan zevk alıyordu.

Evet, haklıydı.

Muhteşemdi.

O gece ve ondan önceki gece, Prentice'in Elle'ye yapmak istediği şeylerin kataloğundaki çeşitli öğeleri denediğini ve hayal kırıklığına uğramadığını coşkuyla söyleyebilirdi.

Ona yakın olmadığında, ona dokunmadığında, onu öpmediğinde, onu sikmediğinde ve çocuklarının yanında olmadığında, tereddütlü ve kararsız, mesafeli ve soğuk ya da yaklaşılmaz ve uzak davranıyordu.

Çocuklarıyla birlikteyken ve ona yakın olduğunda, ona dokunduğunda, onu öptüğünde, onu becerdiğinde, tereddütlü, uzak, ulaşılmaz değildi.

Tamamen onundu. Onun

Elle'si.

Yirmi yıl önce aşık olduğu kadın. Geri kalan zamanlarda sadece biraz çaba göstermesi gerekiyordu.

O zamanlar, o çocuklarıyla birlikteyken ya da ona yakinken, o onu destekliyordu. Tam olarak aynı değildi, onun çılgın enerjisi ve yaşam sevinci yoktu ama içgüdüsel olarak bunun olacağını biliyordu.

Ya da daha doğrusu, bunu gerçekleştirmek niyetindeydi.

Ve bunu yapmak için, onu dengesiz tutmalı, ona yakın olmalı, ona dokunmalı, onu öpmeli ya da onunla sevişmeliydi.

Bu zorlu görevi sabırsızlıkla bekliyordu.

Ve Prentice Cameron çok uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar heyecanla beklemiyordu.

Nazikçe, elini kızın bacaklarının arasından çekti ve kolunu kızın beline doladı, göğüslerini avuçladı ve penisini kızın içinden çıkardı, bağlantılarını kaybettiği anda hemen yeniden bağlantı kurmak istedi.

Nefesi düzelmiş ve vücut ağırlığı kollarında sabitlenmişti.

O sabah geç saatlere kadar uyumuştı ama çok yorgundu. Yaptıkları şeyden sonra (katalogundaki dört pozisyonu denemişlerdi ve ikisi de sonuna kadar zevk almışlardı) uykuya dalması onu şaşırtmazdı.

Başını kaldırdı ve çenesiyle kadının saçlarını boynundan çekip aldıktan sonra kulağına yumuşak bir sesle sordu, "Uyudun mu, bebeğim?"

Kızın "Hayır" diye fısıldamasına şaşırdı.

Boynunu öptü ve onun titremesini hissetti, bu onu gülümsetti.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu kadının boynuna.

Kız hala fısıldayarak "Hayır" diye cevap verdi. Bu onun için gayet iyiydi.

Kızın arkasına uzandı ve kollarını sıkıca doladı.

Kız direnmedi. Daha fazla yaklaşacak yer kalmamış olmasına rağmen, daha da yakınlaşmak için ona sarıldı.

Bu onu memnun etti.

Belki de bir yere varmaktaydı.

Yüzü tekrar saçlarına döndü ve kolu belinden ayrıldı. Eli kolundan aşağı doğru kayd ve elini buldu.

Onun elinin açık ve gevşek olduğunu fark edince, belirsiz bir şekilde rahatladı; parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi.

Kadının parmakları sıkıca kapandı.

Evet, bir şeyler başaracaktı. "Uyu," diye cesaretlendirdi.

"Tamam," diye fısıldadı kız.

Kadının uyuduğundan emin olana kadar uyanık kaldı.

Ve daha uzun süre uyanık kaldı, bilinçsizce onun o rüyayı görmesini bekledi.

Zaman geçip de kız o rüyayı görmeyip onun kollarında huzur içinde yatarken, Prentice sonunda uykuya daldı.

On Dördüncü Bölüm

Mucize Yaratıcı
Isabella

Tamamen uyanmadan önceki anlarda Isabella, yirmi yıl önce on beş ay boyunca hayatında sadece bir kez deneyimlediği o tatlı, uzun zamandır kayıp olan mutluluk hissini hissetti.

Sonra seyahat alarmı çaldı.

Gözlerini açtı.

Sırtındaki sıcak, sert ağırlık hareket etti, parmakları onun parmaklarından ayrıldı ve Prentice sırtına bastırdı. Kolunu uzattığını, eliyle saati tuttuğunu gördü.

Yatak, onun dirseğiyle kalkışını hissettiğinde hareket etti ve o, elinde tuttuğu saatine bakakaldı.

"Tanrım, bu lanet şeyi nasıl kapatıyorsun?" diye homurdandı, sesi uykudan dolayı kaba çıkmıştı.

Görünüşe göre Prentice sabahları pek uyanık biri *değildi*.

Kadın saati ondan aldı ve kapatma düğmesine bastı. Prentice gecikmeden saati kadının elinden aldı ve komodinin üzerine geri koydu.

Kız düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama düşünceleri rastgele ve kararlı bir şekilde birinden diğerine atlıyordu, hepsi de Prentice'in yanında uyanmayı *ne kadar* sevdiğine odaklanmıştı (huysuz Prentice bile olsa).

Vücudu sıcaktı, büyüktü, güçlüydü, ona sıkıca sarılmıştı ve yatak onunla birlikte rahat ve güvenli hissettiriyordu.

Yüzünü boynuna gömdü ve dudaklarını orada hissetti.

Bunu da sevdi.

Eli karnından göğüslerinin arasına kayarken, "Acele etmeliyiz, bebeğim. Çocukları kaldırıp kahvaltı yaptırmamız lazım," dedi.

Elinin arasında duran göğüsleri karıncalanmaya başladı.

"Çabuk mu?" diye sordu, zihni karışmıştı, söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Ve zaten, onun mantıklı olmasını istemiyordu. Ona sokulmak ve onunla birlikteyken gördüğü rüyasız, huzurlu uykuya geri dönmek istiyordu.

onunla birlikteyken gördüğü rüyasız, huzurlu uykuya geri dönmek istiyordu.

Adamın avucunu göğüslerinin arasından birini kavramak için hareket ettirdiğinde ve dişleriyle kulak memesini ısırduğında ne demek istediğini anladı.

Titredi.

"Çabuk," diye cevapladı.

O bir düşünceye kapılmadan önce, adamın yüzü boynundan uzaklaştı, onu sırt üstü yatırdı, üstüne çıktı, ağzıyla onun ağzını baş döndürücü bir öpücükle ele geçirdi ve sonra Prentice onları "çabuk" bir şekilde lezzetli bir şekilde yönlendirdi.

Isabella'nın düşünceleri ancak duşta çıplak kalıp, su saçlarına ve vücuduna akarken yarı odaklanabildi.

İlk olarak, duşta Prentice ile çıplak oldukları gerçeğine odaklandılar ve Isabella bununla tamamen rahat olup olmadığından emin değildi.

Sonra Prentice'in duşta onunla çıplak olduğu gerçeğine odaklandılar ve onun harika bir vücudu olduğu için bununla rahat olduğundan çok emindi.

Sonra, Prentice'in ona yaşattığı orgazmdan henüz kurtulmaya vakit bulamamış olmasına rağmen, birdenbire duşta oldukları gerçeğine odaklandılar. Prentice, Isabella'nın nefesini düzenlemesine veya kalp atışlarının yavaşlamasına bile izin vermeden onu yataktan çekip banyoya sürüklemişti.

Kesinlikle düşüncelerini toparlamasına izin vermemişti.

Kafasını geriye eğdi, su sıçramalarına karşı gözlerini kırıştırdı ve ona baktı.

"Pren..."

Yine, onun adını tamamlamadı.

"Tanrım, Elle, onca şeyin arasında şampuanın var mı?"

Gözlerini kırıştıtarak, onun elinde iki şişe olduğunu ve onları incelediğini gördü.

"O vücut şampuanı," diye aptalca bilgi verdi, sağ elindeki şişeyi işaret ederek. "Ve o da vücut ovma kremi," diye devam etti, sol elindeki şişeyi işaret ederek.

Onları yere koydu ve başka bir tane aldı. "O saç kremi," dedi kadın çabucak.

Ona baktı, saç kremini bıraktı ve başka bir tane aldı.

"O tıraş losyonu."

Tıraş losyonu hala bir elindeyken, diğer koluyla onu kendine doğru çekti ve kahkahayı patlattı.

Kız, duşta çıplak duran Prentice'in onu tutarak duş ürünleri hakkında gülmesini anlamaya çalışırken, adam onu bıraktı.

Son kalan şeyi uzanarak, bariz bir eğlenceyle mırıldandı, "Eleme süreci."

Sonra onu kendinden uzaklaştırdı ve kız fayans duvara bakarken zihni birden netleşti.

"Pren..."

Bu sefer, parmakları saçlarını ve kafa derisini hoş bir şekilde okşarken, kendini durdurdu.

Saçını yıkıyordu.

Küçükken annesinin de bir ara saçlarını yıkadığını tahmin ediyordu. Ama hatırlamıyordu.

Ve tabii ki kuafördeyken saçlarını yıkayıp baş masajı yaparlardı ve o da bundan her zaman keyif alırdı.

Ancak *bu* başka bir şeydi.

Bu harika bir duyguydu.

Zihni boşaldı, başı öne eğildi ve vücudu otomatik olarak Prentice'in vücuduna yaslandı. Elleri saçlarını okşarken onun ağırlığını üstlendi.

İşini bitirdiğinde, onu nazikçe duşun altına doğru ilerletti. Bir koluyla belinden destek alarak ağırlığını vücuduna verdi, diğer eliyle saçındaki sabunu duruladı.

Sonra bu keyifli hareketleri tekrarladı.

Sonra, vücut şampuanıyla sabunlanmış ellerini kullanarak boynundan ayaklarına kadar onu temizledi.

Onu *iyice* temizledi. Bu da

harika bir duyguydu.

O kadar harikaydı ki, itiraz etmedi ve o onu dikkatlice duşun altından çıkararak yerine geçtiğinde hala sersemlemişti.

Adam, "Acele etmeliyiz, bebeğim. Bana yardım et" dediğinde, kız hala sersemlemiş durumdaydı.

Adam avucuna şampuanı sıkarken, kız ona boş boş baktı.

"Sana yardım etmek mi?" diye aptalca sordu.

Şampuanı bir kenara koydu ve ona vücut şampuanını uzattı. O, şampuanı izledi, ne demek istediğini anladığında zihni dondu.

Sonra ona baktı.

Sonra aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Bunu kullanırsam, sen de zambak gibi kokacaksın."

Adam gülümsedi, elini hızla kaldırıp kadının boynuna doladı ve yüzünü kendine doğru çekti.

"Bu, bütün gün senin kokunu alacağım anlamına gelir," dedi dudaklarına dokunmadan önce ve tüm vücudunda garip şeyler yaratan o yumuşak ses tonuyla sözlerini bitirdi, "Bana uyar."

Sonra onu bıraktı ve şampuanlamaya devam etti.

Isabella elindeki vücut şampuanına baktı. Sonra onun vücuduna baktı. Sonra zihni bulanıklaştı ama elleri yapmak istediklerini yapmak için zihninin çalışmasına ihtiyaç duymadığı için sorun değildi.

Sabunlu ellerini Prentice'in kaygan, ıslak, sabunlu cildinde ve sert kaslarında gezdirmekten büyük zevk alıyordu, *çok* büyük zevk alıyordu, ta ki Prentice'in parmakları bileklerini kavrayana kadar. Kollarını beline dolayarak onu kendine doğru çekti.

Su ikisinin üzerine dökülüyordu ama Prentice başını, ona bakmak için yukarı doğru eğilmiş olan yüzünü koruyordu.

Her rengi barındıran gözleri o kadar sıcaktı ki, kadının nefesi kesildi.

Sesi boğuk bir gürültü gibiydi, "Sanırım anladın" diye mırıldandı.

"Tamam," diye fısıldadı, vücut yıkama konusunda aşırı hevesli olduğu için biraz utanarak.

Çoğunlukla, onun irislerinde her rengin kaç kez tekrarlandığını saymakla ve sayıları karşılaştırmakla meşguldü.

Sonra dalgın bir şekilde o gözlerde bir değişiklik olduğunu fark etti ve zihni, onun eli çenesine geldiğinde

çenesine dokunduğunda tam olarak kavradı.

Gözlerini kırptı.

Sonra onun yüzündeki ifadeye odaklandı ve karnı ağzına geldi. "Ne?" diye fısıldadı.

Başparmağı alt dudağı boyunca kaydı.

Sesi yine boğuk bir gürültüydü, ama bu sefer daha yumuşak ve kesinlikle daha tatlıydı. "Yirmi yıldır bana böyle bakmamıştın," diye fısıldadı.

Isabella'nın boğazı düğümlendi ve vücudu kaskatı kesildi. Yarım saniye boyunca.

Sonra parmakları saçlarına kaydı, başının arkasını kavradı, kolunu beline doladı, onu vücuduna daha da yaklaştırdı ve onu öptü.

Sert, uzun ve güzel bir öpücüktü, sıcak su vücutlarından aşağı akarken, etraflarını zambak kokusu sarmıştı.

Cennet gibiydi.

Isabella onun ellerinde hamur gibi olduğunda, onu bıraktı ama alnına bir öpücük kondurdu ve Isabella başka bir şey düşünmeden duştan çıktı.

Cam kapıdan sessizce onu izledi, havluyla kurulandıktan sonra havluyu beline sardı ve ona döndü.

"Çocukları getireceğim," dedi ve odadan çıktı. Boş odaya baktı ve sonra vücudu sarsıldı.

Bu doğru değildi.

Evet, mükemmel bir dünyada doğuydu.

Ama Isabella, mükemmel olmaktan uzak bir dünyada yaşıyordu.

Ve Prentice ile çocuklarını bu dünyadan koruması gerekiyordu. Suyu kapattı, duştan çıktı, havluyla kurulandı ve yatak odasına koştu. İç çamaşırı ve sütyenini giyerek gardırop kapılarını açtı ve giysilerine bakarak hareketsiz kaldı.

Panik içinde, sadece en gerekli eşyaları aldığından emin olmak dışında pek bir şey düşünmeden valizini hazırlamıştı. Orada bir haftadan fazla kalacağını hiç düşünmemişti. Gardırobunda bulunan her şeyi Prentice çoktan görmüştü.

Kıyafetleri tekrar giymeye başlamak için henüz çok erkendi. Ve iyi bir kıyafete ihtiyacı vardı.

Dün gece harika seks yapmışlardı ve ilk kez birlikte uyanmışlardı. Bu bile iyi bir kıyafete ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

Ama o sabah da harika seks yapmışlardı ve ilk kez birlikte duş almışlardı.

Bu da *harika* bir kıyafete ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Zihninin bir kısmı, diğer kısmının saçma sapan düşüncelerini durdurdu.

Ne düşünüyordu ki? Onu tarzı ve zarafetiyle etkilemeye çalışmıyordu.

Bir çift kot pantolon aldı, komodine koştu ve uzun kollu, tozlu pembe, ince, dar bir tişört aldı. Bunları giydi ve odadan koşmaya başladı, ama havlunun hala saçlarına sarılı olduğunu fark etti.

Geri koştu, havluyu çıkardı ve saçını taradı.

Sonra tekrar odadan koşmaya başladı.

Sonra geri koştu, eline saç düzleştirici sıvı döktü, saçlarına sürdü ve tarakla tekrar taradı.

Sonra odadan tekrar koşmaya başladı.

Sonra geri koştu, deodorant sürdü, parfüm sıktı ve odadan koşmaya başladı.

Sonra, bunu görmezden gelmesi gerektiğini bilmesine rağmen (ama görmezden gelemedi), geri koştu, havluyu askıya katladı, yatağı yaptı ve dün geceki cinsel eğlenceler sırasında odaya saçılmış olan kıyafetlerini topladı.

Prentice'in kıyafetlerinin de kendi kıyafetlerinin arasında olduğunu fark etti ve onları da aldı, Prentice'in evde sadece havluyla dolaştığını düşünerek, bu da cildinin karıncalanmasına neden oldu.

Karışık kıyafetlerini toplamak, dün gecenin anıları aklına gelince cildinin karıncalanmasına ve ısınmasına neden olan bir eylemdi.

Kararlılıkla, karıncalanmayı, sıcaklığı ve anıları görmezden geldi.

Sonra mutfığa koştu, kirli çamaşırları yıkanmamış çamaşır yığınınına atmak için çamur odasında durdu.

Kahve makinesinin düğmesine bastığında Prentice'in adını seslendiğini duydu.

Dönüp merdivenlerin tepesine baktı.

Orada çıplak ayakla, kot pantolonla, ıslak saçları geriye taranmış, gömleği tamamen açık, göğsü ve karnı açıkta duruyordu.

Karıncaalanma ve sıcaklığı görmezden gelme kararlılığı bir anda sarsıldı.

Sonunda bakışlarını onun düz karnından ayırıp gözlerine baktığında, Prentice tuhaf bir şekilde sinirli bir ses tonuyla, "Biraz yardım eder misin?" diye sordu.

Sonra dönüp koridorda kayboldu.

Onu en son gördüğü yere bakarak, sesindeki hayal kırıklığına biraz endişe duydu. Aklında çoğunlukla Prentice'in yukarıda bir konuda yardımını istediği gerçeği vardı.

Yukarıda yatakları yapıp, kıyafetleri topladı, süpürge yaptı, ortalığı topladı ve Sally'yi yatırdı.

Ama sabahları mutfakta kahve ve kahvaltı hazırlıyordu, üst kattaki aile karmaşasının bir parçası olmuyordu; duyduğuna göre bu karmaşa genellikle bir şekilde Sally'nin etrafında dönüyordu.

Yukarı *kat onların* alanıydı. Cameron ailesinin alanı. Ve yatakları yaparken ya da Sally'ye kitap okurken bile, Isabella nedense her zaman oraya izinsiz girmiş gibi hissediyordu.

Ama şimdi, Prentice onu yukarı kata davet ediyor, "biraz yardım" istiyor gibiydi.

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra merdivenleri koştu.

Prentice'i Sally'nin odasında buldu, gömleği düğmeli ama pantolonuna sokulmamış, elleri belinde, Sally'ye öfkeli bakışlarla bakıyordu.

Sally, Annie'nin düğününde giydiği süslü, fırfırlı çiçek kız elbisesini giymişti. Elbise ters giyilmişti, eteği eğri duruyordu, çünkü bir kısmı küçük kız pantolonunun içine sokulmuştu.

Kız babasına öfkeyle bakıyordu, belli ki bir konuda ısrarcıydı ve bunun elbiseyle ilgili olduğunu anlamak için deneyimli bir ebeveyn olmaya gerek yoktu.

"Sally, bir daha söylemeyeceğim, elbiseyi çıkar," dedi Prentice, sesi sert, sabrı açıkça tükenmiş.

"Bugün prenses olmak istiyorum!" diye cevapladı Sally, babasının artan öfkesi karşısında akılsızca karşı çıkarak, aynı öfkeyle ağlamaya devam etti, "Ve bu benim tek prenses elbisem!"

"Prenses." Isabella yanından mırıldanıldığını duydu ve Jason'ın okul üniformasıyla onlara katıldığını gördü. Gözleri kız kardeşinin üzerindeydi ve inanamıyormuş gibi başını sallıyordu. "Delinin teki," diye bitirdi.

"Jace, senin katkına gerek yok," dedi Prentice oğluna. Jason, Isabella'ya komik bir şekilde tiksiniş bir bakış attı (Isabella gülmek istemesine rağmen gülmedi) ve odadan çıktı.

Prentice gözlerini kızına çevirdi ve uyarıcı bir şekilde, "Sally..." dedi.

"*Prenses olmak istiyorum!*" diye bağırdı kızı. Prentice gerildi ve sonra bakışlarını *Isabella'ya* çevirdi, kaşları yukarı kalktı.

Isabella ona baktı.

Onun bir şey yapmasını bekliyordu.

Onun.

Isabella.

Ne yapacağını bilmiyordu!

Sally'ye baktı.

Sally hala babasına inatla somurtuyordu. Sonra aklına bir şey geldi.

"Hmm," diye mırıldandı Isabella, parmağını dudaklarına götürürken gözleri Sally'ye kaydı ve Sally'nin bakışları da ona yöneldi. Isabella devam etti, "Elbette, Sindirella *sonunda* prenses oldu ama bunu gündüzleri en güzel elbisesini giymek isteyerek elde etmedi. Aslında, bu onun kötü üvey kız kardeşlerinin yapacağı bir şeydi, çünkü onlar şımarık ve yaramazdı. Kötü üvey kız kardeşler muhtemelen *her gün* en güzel prenses parti elbiselerini giyerken, Cinderella normal kıyafetlerini giyyordu. Muhtemelen bu yüzden iyilik perisi Cinderella'yı ziyarete geldi, çünkü en güzel prenses parti elbisesini giymek için özel bir gün olması gerekiyordu."

Sally'nin somurtkanlığı kaybolmuştu ve Isabella'yı, Cinderella'dan daha kötü bir üvey kız kardeş olabileceği düşüncesiyle çocukça bir dehşetle izliyordu.

Isabella, Prentice'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ama ona bakmadı.

"Öyleyse, en güzel prenses elbiseni giymek için özel bir gün beklemezsen, ihtiyacın olduğunda peri annesi seni asla ziyarete gelmez." Isabella kayıtsızca omuz silkti ve "Neyse" diyerek sözlerini bitirdi.

Prentice'e döndü ve onun onu izlediğini, gülümsemesini zorla bastırıldığını gördü. Buna tepki göstermedi, sadece odadan çıkmaya başladı.

"Peri annem beni ziyaret etsin istiyorum!" Sally çaresizce haykırdı.

Isabella hemen yön değiştirdi, Sally'nin yanına gitti ve ona "O zaman sana normal kıyafetler bulalım, tatlım" diye mırıldanarak onu gardırobuna götürdü.

Sally'nin çiçek kız elbisesini başından çıkarırken, ıslak saçlarının bir omzuna döküldüğünü hissetti ve aynı anda Prentice'in elini belinde, dudaklarını da ensesinde hissetti.

Titredi, onun varlığının kaybolduğunu hissetti ve Sally'nin elbisesini çıkardığı sırada döndüğünde, odadan çıkan Prentice'in sırtını gördü.

O ve Sally merdivenlerden indiğinde, Prentice mutfakta kahvesini yudumluyordu, gömleği artık pantolonuna sokulmuş ve ayaklarında botları vardı, Jason ise tost yapıyordu.

"Bugün yine yulaf lapası mı yememiz gerekiyor?" diye sordu Sally, tabureye atlayarak.

Isabella mutfığa girdi ve "Hayır tatlım, sana yumurta yapacağım" diyerek işine koyuldu.

"Yumurta istemiyorum. Senin kurabiyelerinden yapmanı istiyorum," diye cevapladı Sally, bir gün birinin pes edip kahvaltı yerine tatlı yiyebileceği fikrinden asla vazgeçmeyeceğine kararlıydı.

"Kurabiye yok. Yumurta," diye cevapladı Isabella, bugün o gün olmadığını ve kesinlikle pes edecek kişinin *kendisi* olmayacağına karar vererek.

"Krep," diye ısrar etti Sally.

"Yumurta," diye tekrarladı

Isabella. "Krep!" diye bağırdı

Sally.

Isabella ona döndü ve sakın bir şekilde açıkladı: "Krepler hafta sonu yemeğidir. Yarın cumartesi. Cumartesi hafta sonu. Yarın sana krep yapacağım, yaban mersini ve her şeyle. Ama bugün yumurta yiyeceksin."

"Tamam," dedi Sally mutlu bir şekilde. Prentice kahkahayı bastı.

Sally'ye o kadar odaklanmış olan Isabella'nın vücudu birden sarsıldı ve bakışları ona çevrildi. Onun yakışıklı, gülen yüzünü görünce zihni boşaldı.

Yakışıklı, *kaygısız*, gülen yüzü.

Ağzında gerginlik yoktu, gözlerinde acı yoktu, yüzü rahattı ve mutfağında, onunla ve çocuklarıyla birlikte rahattı.

Bu Isabella'yı o kadar şaşırttı ki, Prentice hala gülüyor olmasına rağmen onu kollarına alıp kucakladığında ve boynuna hızlıca bir öpücük kondurduğunda tepki veremedi.

Onu bıraktı ve o dolaba gidip bir kupa aldı, içine kahve döktü, süt ekledi ve ona getirdiğinde Isabella sallanarak ayakta duruyordu.

O, "Benimkini çırpılmış istiyorum" diye mırıldanırken, Isabella otomatik olarak parmağını kulpta tuttu. Ona gözlerini kırptı ama o sadece sırtıttı ve Sally'ye süt almak için buzdolabına döndü. Sally'ye doğru yürürken bardağa süt döktü ama oğluyla konuşuyordu: "Jace, sırt çantayı hazırla dostum. Geç kalıyoruz. Yumurtaları yedikten hemen sonra çıkmamız gerekecek."

"Geç" ve "yumurta" kelimeleri Isabella'yı hareketsiz ve şaşkın duruşundan sıçratarak kahvaltıyı hazırlamaya hazırladı.

Jason'ı gördüğünde vücudu tekrar hareketsizleşti. Jason, Isabella ve Prentice arasında gözlerini bir oraya bir buraya çevirerek sanki heyecan verici bir tenis maçı izliyormuş gibi bakıyordu. Bakışları Isabella'ya takıldı ve o, Jason'ın yavaşça babasının gülümsemesini taklit ettiğini izledi.

Kaygısız, rahat, gevşek.

Korku ruhunu delip geçerken, sevinç onu sardı.

Prentice'in eli belinin alt kısmında kayarken durup belini sıkıldığını hissettiğinde yine irkildi.

"Elle, bebeğim, yumurta," diye yumuşak bir sesle uyardı, onu bıraktı ve Jason'a, "Tostu ben bitiririm, Jace. Sırt çantayı al. Git," dedi.

Jason babasına başını salladı ve yukarı koştu.

Isabella yumurta yaptı.

Prentice tost yaptı ve şaşırtıcı bir şekilde, onu mahvetmedi.

Isabella'nın düşünceleri kargaşaya sürüklenirken, mutlu, üzgün, coşkulu, doymuş, memnun, ama en çok da dehşete kapılmış bir halde kahvaltılarını yaptılar.

Kahvaltıyı bitirdikten sonra, Jason kapıya doğru koşarken, o Prentice'in peşinden gitti.

Onun bileğini yakaladı ve "Pren..." diye başladı.

Aniden döndü, bileğini çevirip elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarına değdiği anda vücutları birbirine çarptı.

Korku kayboldu ve aklında sadece *Prentice'in* tüm iyi yanları kaldı.

Başını kaldırdı ve mırıldandı, "Bugünkü teslim tarihine yetişip çay saatine kadar evde olmalıyım. Jace'i alır mısın?"

Cevabını beklemeden, dönüp kapıdan çıktı.

Kapı kapandıktan uzun süre sonra Isabella kapıya bakakaldı.

Sonra Sally'nin küçük elinin eline kaymasını

hissetti. Kıza baktı.

"Blackie'ye kahvaltı vermeyi unuttuk," dedi Sally, yüzünde Blackie'nin kahvaltısını yarım saat geciktirmek yeni kediciklerinin ölümüne neden olacağı endişesiyle doluydu.

Sally'nin endişesini gidermek, Isabella'nın kalbini saran korkudan açıkça daha öncelikliydi.

Bu nedenle korkusunu bir kenara bırakıp daha sonra ilgilenmeye karar verdi ve Sally ile birlikte Blackie'ye kahvaltı hazırladı.

* * *

Blackie'ye kahvaltı verdikten sonra, Isabella Sally'yi arabaya bindirdi ve şehre gittiler.

Bunu kısmen, Isabella'nın o akşamki akşam yemeği için alması gereken birkaç şey olduğu için yaptılar.

Bunu yapmalarının asıl nedeni, Isabella'nın, Sally'nin kahvaltıda kurabiye yiyemeyeceği halde, bu onun *hiç* kurabiye yiyemeyeceği anlamına gelmediğine karar vermesi ve kurabiye yapmak için bazı malzemelere ihtiyaç duymalarıydı.

Isabella araba sürerken Sally gevezelik ediyordu ve Isabella, o gece çocuklar yattıktan sonra Prentice ile konuşmaya karar verdi.

Sersemlemeyecek ve kafası karışmayacaktı.

Onun kendisine dokunmasına, öpmesine, sevişmesine ya da onunla yatmasına izin vermeyecekti.

Kararlı davranacak ve işleri yoluna koyacaktı.

Isabella neyi netleştireceklerine karar verirken, bir el arabasıyla pazarı geziyorlardı.

Pazartesi günü ayrılacaktı. Yarın akşam çocuklara söyleyeceklerdi. Belki onları yemeğe falan çıkaracaklardı. Sonra Pazar günü veda günü olacaktı ve o da gidecekti.

Planı bu kadardı.

Isabella, Sally'ye, vitrindeki her bir *çikolatadan birer tane* almak yerine, kendisi için *bir* çikolata ve Jason için bir çikolata seçebileceğini açıklamak zorunda kaldığında strateji yapmayı bırakmak zorunda kaldı.

Sonra zihinsel planlama seansına devam edemedi çünkü koridorda karşılaştığı hemen hemen herkes ona gülümsedi ya da merhaba dedi ve bu onun konsantrasyonunu bozdu.

Sonra zihinsel planlama seansına devam edemedi çünkü kasaya giderken Lucy Guthrie (Dougal ve Annie, Fiona ve Scott ile Prentice ve Isabella'nın takıldığı pub'da çalışıyordu) onları durdurdu. Isabella ve Lucy, Sally'nin nasıl gittiği, kışın ılık geçip geçmeyeceği ve Isabella ile Prentice'in kasabadaki yeni Hint restoranını denemiş olup olmadıkları hakkında on dakika sohbet ettiler.

Lucy'nin Isabella ve Prentice'in birlikte her şeyi deneyeceklerini düşünmesi Isabella'yı bir şekilde sarsmıştı, çünkü tüm köy (Prentice dahil) onların birlikte *oldukları* yanılışına kapılmıştı. Isabella, çok geç olana kadar zihinsel planlama seansına devam edemedi.

Bu, akşam yemeği için taze yeşillik ve ertesi sabahki krepler için yaban mersini almak üzere meyve ve sebze dükkanına gittikten sonraydı.

Ve Debs'in çocukluktan beri en iyi arkadaşı olan Denise MacRae ile karşılaştıklarında, o da Isabella kadar Prentice'in annesinin evinde çok zaman geçirmişti, bu da çok şey ifade ediyordu, ve meyve-sebze dükkanının önünde bebeği vardı.

Ve Denise'in neredeyse bir yaşındaki bebeği Isabella'yı gülümsemesiyle büyüledikten sonra, (sadece bir yaşındaki erkek bebeklerin yapabileceği gibi) ona küstahça kur yapmaya başladı ve Isabella ona hayran kaldı.

Bu, Denise ile bebekler, Sally, Jason, Prentice, okul servisi ve futbol antrenmanları hakkında konuşurken, bebek Robbie ile birlikte dışarıda kıkırdayarak beklediği anlamına geliyordu.

Zihinsel planlama seansı, köpeğini gezdiren Gordon Taggart'ın Denise, Sally, Robbie ve Isabella ile sohbet etmek için durmasının ardından da gerçekleşti. Sally ve Isabella, Gordon'un border collie cinsi köpeğine anında aşık oldular ve sırayla ona sarılıp kucakladılar (Sally) ve kaşıyıp okşadılar (Isabella).

"Onu benim için mahvetmeyin, kızlar," dedi Gordon gülümseyerek, gözleri Isabella'nın omzunun üzerinden kayd ı ve sonra gülümsemesi ekşidi.

Isabella'nın kalbi, yaşlı adamın Isabella ve Sally'nin etrafında garip bir saldırganlıkla hareket etmesi üzerine bir an durdu.

Köyün üzerinde, köylülerin ona karşı nazik davranmasını sağlayan sihirli bir büyü olup olmadığını ve bu büyü nün aniden bozulup bozulmadığını merak ederek ona baktı.

Ya da belki de köylüler kötüleşmişti.

"Bella, canım, bu tarafa bir fotoğrafçı geliyor. Sally'yi arabana götür," diye uyardı. Isabella etrafına baktı ve Gordon onları korumak için elinden geleni yapmasına rağmen, gerçekten de bir fotoğrafçının geldiğini ve fotoğraf çektiğini gördü.

Sonra Gordon'un onları korumak için elinden geleni yaptığını fark etti ve onu öpmek istedi.

Bunun yerine, ona minnettar bir bakış attı ve fısıldayarak, "Teşekkürler, Gordon," dedi.

Sally'nin sağlam elini tuttu, Robbie'nin burnuna dokundu (Robbie ona gülümsedi), Denise'e gülümsedi ve Sally ile birlikte kaçıyormuş gibi görünmeden olabildiğince hızlı yürüdüler.

Isabella, Sally sol eliyle özenle ama mutlu bir şekilde kalın kurabiye hamurunu karıştırırken zihinsel planlama seansına devam etti.

O sabah Sally ile yaptığı konuşma Isabella'ya bir fikir vermişti.

Çocuklar için bir tür peri anne gibi olacaktı, ama modern ve gerçek bir peri anne.

Prentice'e, hayatlarında kalmak, onlarla telefonda konuşmak, canı istediğinde onlara bir şeyler göndermek ve hatta ara sıra onları ziyaret etmek istediğini açıklayacaktı. Ve çocuklar büyüdüklerinde, onu ziyarete gelebilirlerdi.

Ayrıca Prentice'e, onunla bu şekilde devam edemeyeceklerini açıklayacaktı. Çocukların kafasını karıştırıyorlardı ve kendilerinin de kafası karışıyordu.

O, aralarında olanlardan sonra iyileşmek için birlikte geçirdikleri bu zamanın çok güzel olduğunu (güzelden de öte, o kadar güzel ki komik bile değildi, ama o bunu *böyle* açıklamayacaktı) açıklardı. Ama karısını kaybettikten sonra yalnız kalmış olmalıydı ve o da her zaman yalnızdı (Isabella *bunu* paylaşacağından emin olmasa da) ve aralarındaki ilişkiyi daha fazlası olarak görmemeliydiler ve kesinlikle çocukları da bu işe karıştırmamalıydılar.

Ve o, tüm bunları, seksi, öpüşmeleri, dokunmaları, *her şeyi*, durdurmak zorunda olduğunu açıklayacaktı.

Hemen.

Son olarak, tüm bunlar çok mantıklı ve mantıklı olduğu için, Prentice onun mantığını anlayacak ve ona katılacak diye karar verdi.

Isabella'nın yapmadığı şey, bu planın ne kadar acı verici olacağını düşünmekti, sadece Prentice'e açıklamak değil, aynı zamanda bunu gerçekleştirmek de.

Bunu düşünmemeye *çalıştı* ama başaramadı.

Bu yüzden, Chicago'daki evine döndüğünde, eski *hayatına* geri döndüğünde, bu konuyu daha sonra düşüneceğine karar verdi.

Kurabiyeler fırına girdikten sonra, Prentice ile aralarında olanları paylaşmanın zamanının geldiğini düşünerek Annie'yi aradı. Bu, arkadaşından alışılmadık bir şekilde sakladığı bir şeydi ve sonra Annie'ye ne yapmayı planladığını anlatacaktı.

Annie cevap verdiğinde, dikkati dağınık gibiydi ve Isabella'ya meşgul olduğunu söyledi ve bir saat sonra geri arayabilir mi diye sordu.

Isabella kabul etti, Sally ile birlikte kurabiyeleri bitirdiler; Sally'ye ögle yemeği hazırladı ve ögle yemeğinden sonra, Sally uykuya dalana kadar kanepede ona kitap okudu.

Sonra amaşıır yıkamaya karar verdi.

Banyoda amaşıır makinesine koymak için havluları toplarken, banyoları temizlemeye karar verdi.

Jason ve Sally'nin banyosunu temizlerken, henüz el atmadığı Prentice'in banyosunu da temizlemeye karar verdi.

Prentice'in banyosunu temizledikten sonra, balkonunun korkuluğunda dört viski bardağı gördü, bunlardan üçü bir süredir orada duruyor gibi görünüyordu.

Bunu garip buldu ama bardakları topladı, lavaboya ıslatmak için koydu, amaşıır makinesine bir yük daha attı ve Sally uyandı.

Jason'ı aldıktan sonra Annie'nin aramasına cevap vermediğini fark etti.

Jason ve Sally'nin bir araya gelmesinin, sanki dünyanın girdabından zamanı emen bir vakum yaratmış gibi olduğunu görünce, Jason'a gitarda birkaç akor daha öğretti, Sally gitarı elinden almak ve kendisi öğrenmek istediğinde aralarındaki kavgayı yatıştırdı, bir makine daha amaşıır yıkadı, Prentice'in tüm iş gömleklerini ve Jason'ın okul gömleklerini ütölleyip kaldırdı ve Prentice eve geldiğinde hamburger köfteleri yapıyordu.

Annie hiç aramadı.

Öğleden sonraki faaliyetleri boyunca, durumu kontrol altında tutarken Prentice'e nasıl sıcak ve dostça davranacağını kendine öğretti.

Bu nedenle, Prentice'in eve geldiğini haber veren kapının açıldığını duyduğunda, hazırlıklı olduğunu ve onun kendisini hazırlıksız yakalayamayacağından emindi.

O içeri girdiğinde, önceki gece Prentice eve geldiğinde hissettiğı o hoş duygu onu tekrar sardı, tüm hazırlıkları bir anda yok oldu ve anında hazırlıksız yakalandı.

Ceketini koltuğa attı, kanepenin arkasına geçip Jason'ın saçlarını karıştırdı ve ona koşarak adını haykıran Sally'yi kucağına almak için eğildi.

Kızını kollarında tutarken, küçük kızın bacakları beline, kolları boynuna dolanmış halde, Sally'ye tüm dikkatini vererek mutfağa doğru yürümeye devam etti.

"Akşam yemeğinde Amerikan cheeseburger ve ev yapımı Amerikan patates kızartması yiyeceğiz!" diye duyurdu Sally.

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı Prentice, kızına gülümseyerek.

"Bugün şehre ve pazara gittik. Şeker ve patates aldık ve kaldırımda gerçek bir bebekle tanıştık. Ve bir sonraki adımda bir collie almak istediğime karar verdim," diye bilgi akışını sürdürdü Sally.

"Önce Blackie'ye alışalım," diye önerdi Prentice. "Tamam," dedi Sally alışılmadık bir şekilde kolayca kabul etti, ama yine de Öğleden sonra yediği kurabiyelerle doygun düşmüştü, sonra bağırdı, "Oh! Elle ve ben bugün kurabiye yaptık!"

İşte, kurabiyeler.

Prentice'in gözleri Isabella'ya kaydı, Isabella'nın koruması zamanı emen bir boşluğa kaydı çünkü gözleri hala gülümsüyordu ve "Neden şaşırmadım?" diye sorduğunda gözleri sıcaklıkla doluydu.

"Bilmiyorum. Sen neden yapmıyorsun?" diye sordu Sally.

Bakışları kızına döndü, gülümsedi ve cevapladı, "Sebebi yok, bebeğim."

Sonra Sally'nin burnunu öptü ve onu yere indirdi.

Sonra Isabella'ya yaklaştı ve elleri bir kaseye dolu hamburger eti ile Isabella uzaklaşamadı. Sıcak ve dostça (ama kontrollü) bir şekilde değil.

Aslında, *hiçbir şekilde*.

Sonra öne eğilip burnunu öptü.

Eğer gardını yeniden almayı başarabilseydi (Prentice'in eve gelip Sally'yi kucakladığını izlerken bunu başaramamıştı), yine kaybolurdu.

Ne yazık ki, bunu yapmadığı ve gardı boşlukta bir kara deliğe doğru dönüp durduğu için, gardı kaymak yerine boşlukta patladı, tamamen yok oldu ve geri alınamaz hale geldi, bu yüzden yeniden oluşturulması gerekecekti.

Tüm bunları düşünmek, Prentice'in hala yanında olmasına hazırlıklı olmadığı anlamına geliyordu. Gözlerinin aniden oğluna kaymasına ve kaşlarının çatılmasına da hazırlıklı değildi.

Isabella, Prentice'i izliyordu ve kara delikler hakkındaki düşünceleri endişeyle yerini aldı.

Prentice, yanındaki tezgaha elini dayadı ve Jason'a seslendi: "Jace, Elle'in kitabını inceliyor muydun?"

Jason gitar çalmayı bırakıp cevap verdi: "Hayır, Elle bana birkaç akor öğretti."

Bu sözler üzerine Isabella donakaldı.

Prentice'in, Isabella'nın ölen karısının gitarıyla oğluna gitar öğretmesini nasıl karşılayacağını hayal edemiyordu. Fiona'nın onlarca yıldır sahip olduğu ve her yere yanında taşıdığı bir gitar. Yaşasaydı muhtemelen Jason'a kendisi öğretmiş olacağı bir gitar.

Prentice'in ne düşüneceğini hayal edemese de, hayal edebiliyordu, her ne olursa olsun, iyi bir şey olmayacaktı.

Isabella, elindeki hamburger köftesine, sanki şekli ve sunumu değerlendirilecek ve yetersiz bulunursa cezası ölüm olacakmış gibi odaklandı.

Prentice'in gözlerinin sıcaklığını üzerinde hissettiği için bunu yapmak zordu.

"Çalıyor musun?" diye sordu.

Hamburgerden gözlerini ayırmadan konuşmak için ağzını açtı ama Jason ondan önce davrandı, Sally'nin yerine bilgi akışını sürdürme havasında olduğunu hissederek.

"Evet, baba. Onu dinlemelisin. Çok iyi. Annem sayesinde çalmayı öğrendiğini söylüyor."

Prentice, "Fee sayesinde mi öğrendin?" diye sorduğunda sesi alçaldı.

Fiona'ya "Fee" diyordu.

Bu çok tatlıydı.

Aynı zamanda da üzücüydü.

Boğazı düğümlendi ve yapabileceği en iyi şeyin başını sallamak olduğuna karar verdi.

Ve öyle yaptı.

Hamburger köftesine.

Sonra onu bir kenara koydu ve daha fazla et aldı.

"Kitap fena değil," diye devam etti Jason, gitarını çalmaya geri dönerek. "Ama Elle bana daha iyi öğretiyor. Dün gece kitaba baktım ve..."

Prentice'ten garip bir enerji yayılmaya başladı ve Isabella, ellerinin etle dolu olmasını talihsizlik olarak gördü, çünkü *gerçekten* yumruklarını sıkamak istiyordu.

Prentice oğlunu keserek, "Dün gece gitarın var mıydı?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Jason, parmak hareketlerine konsantre olarak. "Dün gece başladık. Okuldan eve geldiğimde Elle bana daha fazlasını gösterdi."

Jason konuşmasını bitirmeden Isabella, Prentice'in elini belinde ve dudaklarını kulağında hissetti.

"Kıyma bıraksana, Elle," diye fısıldayarak emretti. Oh, hayır.

Dudaklarını yaladı ve sonra cesaretini toplayarak ona baktı. Yüzü dikkatlice ifadesizdi. Bunun iyi bir işaret olduğunu düşünmüyordu.

"Tamam," diye fısıldayarak cevap verdi, eti bıraktı, lavaboya gitti, ellerini yıkadı ve Prentice yaklaşırken hala (yavaşça) ellerini havluyla kuruluyordu.

Ellerinden havluyu çekip bir kenara attı ve ellerini beline koyarak onu kısmen yönlendirip kısmen iterek çalışma odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

O dönüp durumu yatıştırmak için elinden geleni yapmaya karar verdi.

Bu da özür dilemek ve çabuk olmak anlamına geliyordu. "Prentice, ben..."

O, onu keserek, "Bana Pren de" dedi.

Kız, onun sözlerine şaşırarak gözlerini kırptı ve aynı zamanda boğuklaşacak kadar kalınlaşan sesine de şaşırdı.

Adamın duygularını bastırdığını anladı. Kalbi kırıldı ve gözleri yaşardı. "Pren," diye fısıldadı.

"Sen lanet olası bir mucize yaratıcısın."

Gözleri hariç tüm vücudu dondu, gözlerini tekrar kırptı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Jace, annesi hastalandığından beri o gitarı bir kez bile dokunmadı, yoksa kabuslar görmeye başlıyordu. Dün gece, onunla birlikte çalıştın ve kabus görmedi," diye açıkladı Prentice. Isabella, onun sözlerine şok içinde baktı ve Prentice ona doğru yürüdü, ellerini çenesine koydu ve tekrarladı, "Sen bir mucize yaratıcısın."

"Ben..." Isabella başladı ama ne söyleyeceğini bilemediği için durdu.

Kimse ona mucize yaratan biri dememişti.

Çünkü onun hayatında mucizeler olmazdı.

Bu büyülü küçük köy hariç.

Gözlerinde bir şey parladı, yüzünü ona yaklaştırdı ve parmaklarını çenesine koydu. "Biraz sevgi ve şefkat görseydin, otuz iki yıldır gördüğün kabusların ortadan kalkacağı hiç aklına geldi mi?"

Hayır.

Bu ona hiç aklına gelmemişti çünkü hayatında ona çok fazla sevgi ve şefkat gösterilmemişti.

Bu büyülü küçük köy hariç. "Hayır," diye fısıldadı.

Adam ellerini kadının çenesine koyarak yüzünü kendine doğru çevirdi, böylece dudakları onun dudaklarına değdi ve "Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek" diye mırıldandı.

Bir an için göğsü sıkıştı.

Sonra, onun sözleri zihnini, kalbini ve ruhunu bilinçsizce rahatlattı, vücudu da onun vücuduna eriyerek.

Adam kollarını ona doladı ve onu yumuşakça öptü.

Bu, onun şimdiye kadar aldığı en tatlı öpücüklerden biriydi (diğerleri de Prentice'den gelmişti).

Ağızları ayrıldığında, "Pren" diye mırıldandı.

Sesi, ona tuhaf şeyler hissettiren yumuşak bir tondaydı. "Jace'e baktığın için teşekkür ederim, bebeğim."

"Ben... şey..." diye kekeledi ve sonra aptalca aptalca "Rica ederim."

Onun ağızına tekrar dokunmadan hemen önce sıırttı ve geri çekildi.

Kolunu omuzlarına dolayarak onu kapiya doğru götürdü ve "Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğine yardım ederim." dedi.

Isabella ona ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Yine de bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyordu. Kanıtlar, Prentice'in mutfakta pek de iyi olmadığını gösteriyordu. Ama son olaylardan dolayı çok sarsılmıştı ve itiraz edemedi.

Prentice kapıyı açtı ve Jason'a yüksek sesle, "Biliyorsunuz, mutfakta öpüşebilirsiniz. Biraz iğrenç olacak ama alışırız," diyerek dışarı çıktılar.

Isabella'nın gözleri Jason'a kaydı ve kendi ayaklarına takılıp düştü.

Sally kıkırdadı.

Prentice, alaycı bir ses tonuyla, "İznin için teşekkürler dostum," dedi.

O anda Isabella'nın gözleri Prentice'e kaydı, o ise oğlunu azarlamadı ve çalışma odasında *öpüşmediklerini* (en azından tam olarak değil) açıklamadı.

"Sadece gerçekçi davranıyorum," diye cevapladı Jason alaycı bir şekilde.

"Aman Tanrım, biri beni vursun," diye mırıldandı Isabella, kendini durduramadan.

Jason ona şakacı bir gülümseme attı.

Prentice, mutfığa vardıklarında Isabella'yı sıkıca kucakladı ve sonra onu bıraktı.

Sonra sordu: "Bilmiyorum. Kurşun yaralarıyla hala çizburger yapabilir misin? Belki akşam yemeğini yaptıktan sonra seni vururuz."

Jason kahkahayı bastı.

Sally kıkırdarak ağladı, "Baba! Şaka yapmayı bırak!"

Bu kadarı fazla gelmişti. Isabella her şeyi görmezden gelmeye, akşam yemeğini pişirmeye ve sonra *kendini* uçurumdan atmaya karar verdi.

Ama fırsatı olmadı.

Akşam yemeğini pişirdi, Prentice (neyse ki) uzmanlıkla fritözü kullandı, yemeği yediler ve o ve Prentice bulaşıkları zar zor bitirmişlerdi ki kapı zili çaldı.

Jason kapıyı açmaya gitti.

Isabella ellerini bir mutfak havlusuyla silerken Dougal, Annie ve Fergus içeri girdi.

"Hazır mısın dostum?" Dougal, Isabella'nın sürpriz ziyaretlerine selam vermeden sordu.

"Evet," diye cevapladı Prentice, hazırlıklı cevabıyla bunun kendisi için sürpriz bir ziyaret olmadığını belli etti. Elleri Isabella'nın belinde, onu koridora doğru yönlendirdi. "Çantayı al, bebeğim."

Isabella omzunun üzerinden ona baktı, kafası karışmıştı.

Evet.

Şaşkın.

Yine!

"Neler oluyor?" diye sordu ve Prentice'in onu yönlendirmesini durdurarak etrafına bakındı.

"Pub'a gidiyoruz," dedi Annie, Blackie'yi kucağına alıp kediciği sevdi. "Babam çocuklara bakacak."

"Yaşasın!" diye bağırdı Sally. "Fergus komik seslerle hikayeler anlatıyor!"

Isabella, bütün gün boyunca planladığı akşam planlarının suya düştüğünü fark ederek etrafına bakmaya devam etti. Bu planlar arasında, sakın, sıcak, dostane ve kontrollü bir şekilde Prentice'e yakında ayrılacağını ve şu anki (kafasında buna ne ad vereceğini bile düşünemiyordu ama "durum" kelimesinde karar kıldı) *durumun* devam edemeyeceğini söylemek de vardı.

"Dışarı çıkacağımızı bilmiyordum," dedi Isabella.

"Söylemeyi unuttum," dedi Prentice, sırtının alt kısmına hafifçe iterek ve sonra tekrar etti, "Çantayı al."

"Ama ben..." diye başladı.

Prentice onu keserek, "Çantan, bebeğim," dedi.

Isabella, Annie'nin telefonuna cevap vermediğini fark etti. Prentice ise, *Annie'nin* babası olan bir bakıcı ayarlayarak bir pub'a gitmek için plan yaptığını "söylemeyi unutmuştu".

Sonra Isabella, kendisiyle oyun oynandığını fark etti.

Yavaşça döndü ve masum görünmeye çalışan ama asla *masum olmayan* Annie'ye sert bir bakış attı. Sonra gülümseyen Fergus'a baktı. Ardından ona bakmayan, yerine botlarını inceleyen Dougal'a baktı.

Evet, *kesinlikle oyuna* getiriliyordu.

Sonra Prentice'e baktı ve "Bu gece pub'a gitmek istemiyorum" dedi.

Prentice'in belinin alt kısmına koyduğu eli, belini kavrayan bir kola dönüştü ve onu kendine doğru çekerek yüz yüze geldi.

"Dışarı çıktığında canın isteyecek," dedi. "Git çantanı al."

Şimdi emin değildi, ama sinirlenmeye başladığını düşünüyordu.

"Hayır, dışarı çıktığımda canım istemeyecek galiba," dedi yavaşça, Prentice'e bakarak. "Sanırım içeride kalıp Fergus'un komik seslerle anlattığı hikayeleri dinleyeceğim."

"Yaşasın! Elle bizimle kalıyor," diye bağırdı Sally.

Prentice sıırttı.

Artık kızgın olduğundan oldukça emindi. "Elle, bebeğim..." Prentice onu ikna etmeye çalıştı.

Isabella bir şey söylemek için ağzını açtı ama fırsat bulamadı.

"Hadi Bella Bella," diye seslendi Dougal, onlarca yıl önce adını söylerken kullandığı şarkı gibi ses tonuyla onlara doğru yürüdü ve o zamanlar ona, söylediği şeyin aslında "Güzel Bella" olduğunu, çünkü her iki kelimenin de aynı anlama geldiğini söylemişti. "İkinizin de cuma gecesi dışarı çıkıp bir şeyler içmeye ihtiyacı var." Yaklaştı ve çocukların duymaması için sesini alçaltı. "Zor bir iki hafta geçirdin Bella. Prentice'in buna ihtiyacı var, senin de. Bunu biliyorsun. Çık dışarı, birkaç kadeh iç ve rahatla."

"Bella Bella" diyerek onu ikna etti. Onun söylediği diğer şeyleri neredeyse hiç duymadı. Yirmi yıldır ona öyle dememişti.

"Çantanı alayım."

"Tamam, peki!" Dougal gürledi. Prentice ona sarıldı.

Bella, Prentice'e sert bir bakış attı. Bu, Prentice'i kahkahaya boğdu.

Bu, onun bakışını somurtkan bir ifadeye dönüştürdü.

Hala somurtarak onun kollarından kurtuldu ve sonra somurtkan bakışını Annie'ye çevirdi, ancak Annie (her zamanki gibi) bunu tamamen görmezden geldi.

Isabella, Dougal'ın onu tekrar sevmesinden, adını şarkı söylercesine söyleyecek kadar sevmesinden mutlu olabilir ve bu nedenle kutlama için

içki içmek için bir pub'a gitme ihtiyai hissetmiş olabilir, ama bu, onun kandırıldığını unuttuğu anlamına gelmezdi.

İçkisini içip Dougal ile bağ kurmaya karar verdi, ancak yakında uçurumdan itilecek olan en iyi arkadaşını ve Prentice'in ne olduğunu tamamen görmezden geldi... Botunu giyip çantasını almaya gitti.

On Beşinci Bölüm

O Yol Eve Çıkıyordu
Prentice

"Hoşça kal! Hoşça kal! Hoşça kal!"

Dışarıda duruyorlardı, Elle onun önüne yapışmış, gövdesi yana eğilmiş, Fergus'a Dougal ve Annie'yi götürürken fanatikçe bağırıyor ve elini sallıyordu.

Prentice dudaklarında bir gülümsemeye, ellerini Elle'nin beline koymuş, biraz zorlanarak onu arka kapıya doğru sürükliyordu.

"Hoşça kal! Hoşça kal! Hoşça kal!" Prentice, Annie'nin karşılık verdiğini duydu, omzunun üzerinden baktı ve Annie'nin tüm vücudunu arka camdan dışarı eğip Elle'ye çılgınca el salladığını gördü.

Elle zıplamaya başladı, hala el sallıyordu ve şimdi de "*Hasta luego!*" diye bağırıyordu.

"*Görüşürüz!*" Prentice, artık uzaklaşan Annie'nin dönüşünü duydu. Prentice kıkırdadı.

Elle'yi kapıdan geçirmeyi başardı ve bunu başardığında, Elle aniden dönüp büyük salona doğru yöneldi.

"Çok *eğlenceliydi!*" Elle, sırtını ona dönerek haykırdı.

O, Elle'in mutfağa doğru yürüdüğünü izlerken, zihninde ona hak verdi.

Pub'da geçirdikleri gece eğlenceliydi. Yıllardır geçirdiği en eğlenceli geceydi. Tam olarak yirmi yıldır.

Fiona sosyaldır, dışarı çıkmayı sever ve karısı sık sık kullandığı kötü bir mizah anlayışına sahiptir.

Ama Annie ve Elle, havalarında olduklarında (ve yirmi yıl önce, her zaman öyleydi), onları tanışmadan önce ve sonra hiç yaşamadığı, bulaşıcı bir şekilde çılgın ve eğlenceliydi.

Kapıyı kilitlemek ve ışıkları kapatmak için döndü, akşamki olaylar zihninden geçti ve dudaklarına bir gülümseme kondu. İlk başta Elle, Prentice ve Annie'ye kızgındı. Onları tamamen görmezden geldi ve

Elle, bir saatten az bir sürede içtiği ilk üç votka, limon ve misket limonu içkisi boyunca bunu sürdürdü.

Bunu, bir saatten az bir sürede içtiği ilk üç votka, limon ve misket limonu ile sürdürdü.

Bu süre boyunca Prentice gösteriden keyif aldı.

Annie ise birkaç kez sözünü araya sokmaya çalıştı. Annie sözünü araya soktuğunda Elle ona soğuk davrandı ya da ona dik dik baktı ve daha sonra sarhoş olduğunda elini avucunu yukarıya doğru çevirerek Annie'nin yüzüne birkaç santim yaklaştırdı.

Buna (Elle'nin o saatte yaptığı hemen hemen her şeye olduğu gibi) Prentice gülmemeye çalıştı.

Annie'nin gözleri Elle'nin eline sabitlendi, ağzı açık kaldı, yüzü kızardı ve bağırmaya başladı, ancak Elle sakin bir şekilde döndü, Annie'yi tamamen görmezden geldi ve Dougal'a yaslandı. Sanki o, evreninin merkeziymiş gibi ona baktı ve sanki onun cevabı hayatın anlamının anahtarıymış gibi nefes nefese sordu: "Peki, 2002 yılının Ağustos ayında on beşinci kez balıkçıya gittikten sonra, *sonra ne yaptın?*"

Sorgusunun bittiğine karar veren Elle, çantasını alıp bara gidip dördüncü içkisini almaya gitti.

Bunu yaparken, Annie ve Prentice'i kasıtlı olarak görmezden gelmeye devam etti, Dougal'a döndü ve "Dougal, bir içki daha i s t e r misin?" diye sordu.

Elle ile içki içmeye devam eden ve dışarı çıkmadan önce birkaç içki içen Dougal, "Kesinlikle Bella Bella" diye cevap verdi.

Bu durum ne kadar eğlenceli olsa da, Prentice artık bıktı.

Bu nedenle, Elle bacaklarının üzerinden geçip bara doğru ilerlerken, öne eğildi, kalçalarını yakaladı ve onu ayağından tutup kucağına çekti.

O, yüksek tiz bir çığlık attı ve bu çığlık, pub'daki müşterilerin yarısının dikkatini onlara çekti. O, dalgın bir şekilde, Hattie Fennick'in de aralarında olduğunu fark etti. Hattie Fennick'in yüzündeki ifade, limon emmiş birinin yüzündeki ifadeyi andırıyordu.

Müşterileri ve Hattie'yi (ki o her zaman böyle bir ifade takınırdı) görmezden geldi, çünkü Elle kucağında kıvrıldı, ellerini göğsüne koydu ve

kibirli (ve yüksek sesle) bir şekilde "Beni bırak, Prentice Cameron!" diye bağırdı. O da onun saçma isteğini görmezden geldi.

"Benimle dışarı çıktığında içkilerini sen almazsın, ben alırım," dedi.

"Sanmıyorum!" diye cevapladı

kız. "Elle..." diye uyardı.

"Pren..." diye onun ses tonunu

taklit etti. O sırıttı.

Kız onun ağzına baktı.

Sonra gözlerini kırptı ve "Bırak beni, susadım" diye talep etti. "Sana bir içki alacağım, ama sadece bunu içeceğine söz verirsən."

"Yavaşça," dedi ona.

"Bunu

yapamam."

"Neden?"

"Çünkü çok lezzetliler."

Elle'nin "lezzetli" kelimesini söylemesi inanılmaz derecede sevimliydi.

Ama daha da inanılmaz derecede seksi.

Buna karşılık, elleri kalçalarından sırtına doğru kayd ve biri saçlarına dolandı.

"Öyle olsa bile, bebeğim, zaten sarhoşsun. Böyle içmeye devam edersen, bir saat içinde ya zil zurna sarhoş olursun ya da bayılırsın."

Gözleri kayd ve bunu düşünürken dudağını ısırıldı. Prentice, karar vermekte zorlanmasını eğlenerek izledi.

Sonra gözleri ona geri döndü ve cevap verdi: "Tamam. Yavaşça içeceğim. Bayılmak, bir akşamı bitirmek için iyi bir yol değil ve Sally'ye yarın krep yapacağıma söz verdim, ama akşamdan kalma halde krep yapabileceğimi sanmıyorum."

Sonra akşamdan kalma halde krep pişirme düşüncesiyle sanki titriyormuş gibi yaptı.

Prentice, onun davranışını takdir etmek için kendine bir dakika izin verdi ve vücuduna, kucağında titreyerek onun tadını çıkarmak için bir dakika izin verdi.

Sonra saçlarını kullanarak yüzünü kendine yaklaştırdı.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet," diye tereddüt etmeden cevapladı.

"Eğleniyor musun?" diye devam etti.

"Evet," diye cevapladı, yine tereddüt etmeden. "O zaman neden kızgınsın?"

"Çünkü sen ve Annie beni kandırdınız."

"Evet, oynadık," diye tamamen dürüstçe kabul etti. "Yine de, sonuç olarak eğleniyorsun, neden kızgınsın?"

Yüzü ciddileşti ve bu, sevimli kızgınlığından o kadar farklıydı ki Prentice hazırlandı.

Sesi, yüzü kadar ciddiydi: "Çünkü bu gece seninle konuşmak istiyordum."

O zaman, onun bütün gün onunla birlikte olmadığını fark etti. Çocuklar etrafta olsa bile, saçma sapan kararlar almak için kafasını yormaya bolca vakti vardı. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, o gece ona söyleyeceği saçma sapan bir karar vermişti.

Onu Annie ve Dougal ile birlikte pub'a götürme fikrini bulduğu için çok *heyecanlıydı*.

Zihninde bir not aldı, zorluğun üstesinden gelene kadar Elle'ye saçma sapan kararlar almak için kafasını yormasına zaman vermemeye karar verdi.

Ama şimdilik, zaman kazanması gerekiyordu. "Sonra konuşuruz," diye yalan söyledi.

"Ne zaman?" diye sordu. "Sonra," diye tekrarladı.

"Yarın mı?" diye ısrar etti.

Hayatta olmaz. "Belki," diye yine yalan söyledi.

Elle onun yüzünü izledi. Sonra yürek parçalayan, hüznü bir gülümsemeyle gülümsedi.

Onun gözleri düştü düş onun kalbi parçalayan, üzücü gülümsemesine ve cevabın gerçekten hayır olduğuna karar verdi.

Yarın konuşmalarına imkan yoktu. Sonunda, kız fısıldadı, "Tamam."

Biraz pişmanlıkla, kızın tatlı kıcını kucağından kaldırıp yanındaki kabine oturarak, "Sana içkini getireyim" dedi.

Sonra ona bir içki ısmarladı.

Bunu yaparken, samimi konuşmalarının meraklı gözler tarafından izlendiğini fark etmişti, özellikle de Hattie

, kocası Nigel onunla konuşmasına rağmen yüzündeki ekşi ifadeyle hala ona açıkça bakıyordu.

Bardan döndüğünde, Elle Annie'yi affetmişti ve gece başlamıştı.

Elle söz verdiği gibi, bu içkiyi (ve ardından gelenleri) daha yavaş içti, ama hasar çoktan verilmişti. Elle sarhoşluğun sınırındaydı ve Annie odadaydı. Tek bir şey olabilirdi ve öyle de oldu.

Çılgınlık başladı.

Bu nedenle, gece Annie'nin Prentice ve Dougal'ı Elle'nin Annie'nin partneri olduğu bir takım dart yarışmasına davet etmesiyle devam etti.

Ve Elle dartta umutsuz vaka idi.

Üç oyunda, Annie ona ne kadar çok koçluk yaparsa yapsın, dart tahtasına zar zor isabet edebildi. Annie'nin koçluğu çok fazlaydı, hepsi yanlış yönlendirilmiş ve çoğu sarhoşluktan kaynaklanıyordu, ama yine de koçluktu.

Annie ve Elle, Elle'in beceriksizliğini çok komik buldular ve çoğu zaman kahkahalara boğulup, kollarını beline dolayarak gülmekten kırıldılar. Onlar bunu yaparken, Prentice ve Dougal onlara sırtarak bakıyor, oyunu devam ettirmeleri için onları ikna ediyor ya da diğer müşterilere Elle ve Annie'nin yasadışı maddelerin etkisi altında olmadıklarını garanti ediyorlardı.

Elle'in atışını hazırlamak için beş dakika harcadığı bir atıştan sonra, dilinin ucu ağzının kenarında, gözleri dartı izlerken, ağzı sonunda Annie'ye yanlış bir güvenle "Sanırım bu sefer başardım," (ve sonra dartı tahtanın yanındaki duvara sapladı) Annie o kadar çok güldü ki Elle'ye düştü, Elle de Dougal'a düştü, Dougal ise (o da gülüyordu) mucizevi bir şekilde hepsini ayakta tutmayı başardı.

Dart oyunu ve Elle için bir votka, limon ve misket limonu daha içtikten sonra, Annie ve Elle arasında "kıyafetleri geri dönüştürmek" hakkında çok hareketli ama tamamen anlaşılmaz bir tartışma yaşandı. Gece, Gordon Taggart içeri girdiğinde Elle'nin aniden ve tuhaf bir şekilde pub'ın diğer ucuna doğru "Sen benim yeni *en sevdiğim kişisin!*" diye bağırmasıyla devam etti.

Ardından pub'ın diğer ucuna koştu (çoğu müşterinin meraklı ve ilgi dolu bakışları altında) ve Gordon'a kocaman sarıldı.

Prentice onlara doğru yavaşça yürüdü ve şaşkın Gordon'ı Elle'nin sıkı kucaklamasından kurtardı. Elle, Prentice'e "Gordon bugün Sally ve beni büyük, kötü paparazzilerden kurtarmaya çalıştı" diye açıkladı.

Bu onun için yeni bir haberdi ve iyi bir haber değildi.

Bu nedenle Prentice, artık hiç de eğlenceli olmayan bakışlarını Elle'ye çevirdi. "Bugün fotoğrafcıları gördüğünü bana söylemedin."

Elle, Prentice'in ifadesini gördü, dudağını ısırdı ve sonra Gordon'a eğilip yüksek sesle "Oops" diye fısıldadı.

Gordon da Elle'ye eğilip, "Akbabalar etrafta dolaşırken ona söylemelisin, kızım" diye tavsiye etti.

Gordon'a ünlü bir bilgeymiş gibi bakan Elle, başını salladıktan sonra, "Kurabiye pişirmek, ütü yapmak ve hamburger eti hazırlamakla meşguldüm, unuttum." dedi.

Gordon, Prentice'e gülümsedi ama Elle'ye cevap verdi: "Olur böyle şeyler."

"Aklıma bir fikir geldi!" diye bağırdı Elle aniden ve Gordon'un koluna yapıştı. "Hamburger yemeye gelmelisin!"

Gordon gülerек cevap verdi: "Çok isterim."

"Tamam!" diye kabul etti Elle heyecanla ve elini kulağına götürdü, başparmağı ve işaret parmağı telefon gibi uzanmış, diğer elinin parmağı ise Prentice (artık tekrar eğlenmeye başlamıştı) onu çekip götürürken Gordon ile kendisi arasında ileri geri işaret ediyordu. "Seni ararım."

Gordon, Prentice'e gülümsedi ama Elle'ye, "Sabırsızlanıyorum, kızım," dedi.

Elle döndü ve Prentice'in onu masalarına götürmesine izin verirken, "Sevimli bir köpeği var," dedi.

"Sally'nin bahsettiği collie," diye tahmin etti Prentice.

"Elbette," diye cevapladı Elle, kendini kabine attı, içkisini aldı, pipetiyle sağlıklı bir yudum aldı, bardağını masaya sertçe koydu ve yanına oturan Prentice'e döndü. Elini göğsüne koydu ve ona yaklaşarak, "Sally'nin bir köpeğe ihtiyacı var," dedi.

Prentice kolunu Elle'nin beline doladı ve gülümsedi, sonra "Sally'nin köpeğe ihtiyacı yok" diye cevap verdi.

"*Kesinlikle* bir köpeğe ihtiyacı var," diye karşılık verdi Elle. "Köpek almayacak," dedi Prentice.

Elle başını Annie'ye çevirdi ama vücudunu Prentice'e yakın tuttu ve destek istedi: "Annie! Sally'nin bir köpeğe ihtiyacı var mı?"

Annie hemen başını çılgınca sallayarak arkadaşına katıldığını belirtti: "Sally'nin bir köpeğe ihtiyacı *var*."

Dougal, Prentice'e sıırttı. Prentice iç geçirdi.

Sonra tekrar etti, "O köpek almayacak."

Elle başını geriye çevirip ona baktı. "Ama o köpek *istiyor*."

"O bir at, Harrods'a bir gezi ve prenses olmak da istiyor."

Elle'nin gözlerinin omzunun üzerinden kayıp "Ben yapabilirim" diye fısıldadığını izledi.

Ve yapabiliirdi.

Tanrım, boku yemişti.

Kolu onu sıkıca kavrarken, sesi ona bir uyarıda bulundu: "Elle —"

Gözleri tekrar ona döndü. "Prenses kısmı hariç her şeyi." "Ona at almayacaksın."

"Tamam," diye pes etti. "Belki at almayız. Sen bir uçurumun kenarında yaşıyorsun.

Atlar uçurumlara uygun değildir." Gözleri odaklanamadı ve mırıldanarak sözlerini bitirdi, "Sanmıyorum." Sonra tekrar Annie'ye döndü ve "Hey Annie, atlar uçurumlara uygun mu?" diye sordu.

Annie, Prentice ve Elle'yi izlerken Dougal'a sarılıyordu, ama Elle'nin sorusu üzerine, bu soruyu düşünüyormuş gibi gözleri yana kaydı.

Sonra Elle'ye dönüp "Hayır" diye cevap verdi.

Elle, Prentice'e dönerek, "Tamam. At fikri iptal" dedi.

Prentice gülmek istedi. Gerçekten istedi. Ancak daha acil işleri vardı.

"Onu Harrods'a da götürmeyeceksin," dedi. "Neden?"

Prentice buna cevap veremedi. Ayrıca Elle'in kızının isteğini yerine getirme fikrini beğendiğini fark etti.

Bu fikri çok beğendi.

Elini beline dolayan eli, yan tarafına doğru kayarak onu kendine yaklaştırdı.

"Tamam, bebeğim, Sally'yi Harrods'a götürebilirsin," dedi yumuşak bir sesle. Kollarını havaya kaldırdı ve "Yaşasın!" diye bağırdı.

Onun coşkusu o kadar sarhoş ediciydi ki, gece bittiğine karar verdi. Diğer koluyla onu sardı ve kendine yaklaştırdı. "İçkini bitir, Elle," diye emretti.

Elleri omuzlarına kondu, başını yana eğdi ve "Neden?" diye sordu. "Çünkü eve gitme zamanı geldi."

Vücudunu onun vücuduna yasladı, göğüsleri onun göğsüne bastırdı, yüzü öpebilecek kadar yakındı ve sordu: "Öyle mi?"

Tanrım, ne kadar tatlıydı.

"Kesinlikle," dedi adam kararlı bir şekilde.

Gözleri onun yüzünde dolaştı, sonra vücudu onun vücuduna yaslanarak ısındı.

Sonra fısıldadı, "Tamam."

Geri çekildi ve döndü, içkisini alırken Annie ve Dougal'a "Prentice eve gitme zamanı olduğunu söylüyor" dedi.

"Eminim öyledir," dedi Annie gülerek.

"Dougal da eve gitme zamanının geldiğini söylüyor," dedi Dougal, Annie'yi kendine daha yakın çekerek.

Annie başını geriye eğdi ve yeni kocasına baktı. Sonra "Mm" diye mırıldandı.

Prentice, arkadaşının karısının dudaklarına dokunduğunu izledi. Sonra arkadaşının gözlerinin ona döndüğünü gördü.

O anda Prentice, hayatın onu ve Dougal'ı tam bir döngüye soktuğunu fark etti; birçok güzel manzara, (Prentice için) cehenneme bir yan gezi ve (Dougal için) cehennemde uzun bir yolculuk.

Ama sonunda, o yol eve çıkıyordu.

Elle içkisini bitirdi, Harry'nin taksisine bindiler ve Harry onları eve götürdü.

Büyük odadan geçerek, yol üzerinde kanepenin yanındaki lambayı kapattı ve mutfığa girdi. Kurabiye kavanozunu yağmalayan Elle'nin arkasına geldi ve beline dolandı, elini karnının üzerinde gezdirerek sırtına bastırdı, kalçalarını uyluklarına değdirerek hoşuna gitti.

"Kurabiye ister misin?" diye sordu Elle, ağızı dolu, boynunu çevirerek ona bakabilmek için.

"Hayır," diye cevapladı.

Onun kurabiyelerini seviyordu, daha lezzetlisini hiç tatmamıştı.

Ama o anda, ağızı dilinin tatmak istediği bir yere gitti.

Ve omzunun ekleminden kulağına kadar boynunun uzunluğu boyunca dilini gezdirirken, vücudu onun titremesini emdi.

"Bu gece seks yapmayacağız," dedi nefes nefese bir sesle. İşte, saçma sapan bir karar.

"Yapmayacak mıyız?" diye sordu, eli karnına doğru kayarken. "Hayır. Artık seks yok," diye cevapladı, sesi daha da nefes nefeseydi.

"Neden?" diye sordu, dişleriyle kulak memesini ısırmadan önce. Bir titreme daha.

Adam kulağına doğru sıırttı.

"Kafa karıştırıcı." Şimdi sesi bir fısıltıydı.

"Kimi karıştırıyorsun?" diye fısıldadı kulağına, eli göğsüne uzanıp parmakları onu kavradı.

"Kafası karışık..." diye başladı ve başparmağı meme ucunu okşadığında nefesini tuttu.

Bu sefer titreme yoktu. Bunun yerine, onun vücut ağırlığını aldı ve onu ayakta tutmak için diğer kolunu beline kaydırmak zorunda kaldı.

"Elle?" Prentice kulağına fısıldadı, "Kimi karıştırıyorsun?"

Parmağı başparmağına katıldı ve gergin meme ucunu ikisi arasında yuvarladı.

Kadının üst vücudu onun vücuduna doğru eğildi.

Tanrım, onun bu kadar duyarlı olmasını seviyordu.

"Ne... ne?" diye kekeledi, bu sefer *çok* nefes nefese.

Bundan zevk alıyordu.

Vücuduyla kadının ağırlığını destekledi ve diğer eliyle kadının kot pantolonunun kemerini çözdü. Sonra düğmeyi açtı. Ardından fermuarı indirdi.

Bunu yaparken ona hatırlattı: "Kafa karıştırıcı olduğunu söylemiştin. Neyin kafa karıştırıcı olduğunu bilmek istiyorum."

Eli göğsünden ayrıldı ama gömleğinin altına girdi.

"Um..." diye cevapladı, tereddüt etti, sonra başı onun omzuna düştü, parmakları sütyenini aşağı çekti ve diğer elinin parmakları onun ıslaklığını bulurken aynı anda meme ucunu da buldu.

Çok ıslaktı.

Çok duyarlı.

Evet, onun bu yönünü seviyordu.

"Bebeğim?" diye tekrar cevap vermesini istedi.

Kalçaları onun elinin üzerinde sallandı.

Adam yine kulağına gülümsedi.

"Çocuklar," diye fısıldadı kadın.

"Uyanırlarsa, onları duyarım."

"Emin misin?"

"Rahatla," diye onu ikna etti.

Parmakları hareket etti. Kız rahatladı.

Tamamen.

Ama kalçaları onun eline doğru hareket etti.

"Pren," diye fısıldadı, boynu ve gövdesi ona doğru dönerek. Onun dudaklarını istiyordu.

"Elle, bebeğim, seni öpmeyeceğim."

Elini cesaret verici bir şekilde tişörtünün kumaşı üzerinden göğsüne koyarken, kalçaları onun parmaklarına doğru sallanıyordu.

"Beni öpmeni istiyorum," diye fısıldadı, nefes nefese.

Onun bunu istemesi hoşuna gitmişti.

Ve ona istediğini verecekti. Ama biraz sonra.

"Ama senin boşalmanı izlemek istiyorum."

Adam, kadının sessiz iniltisini dinledi ve sertleşmiş kasıklarını kadının kalçalarına sürttü.

"Tamam," diye yumuşak bir sesle boyun eğdi.

Elle'ye yapmak istediği şeylerin listesinde, Prentice mutfakta onun orgazm olmasını sağlamak (ve izlemek) seçeneğini işaretledi.

Bunu yaptıktan ve kızın nefesi yavaşladıktan sonra, kızın cinsel organını avuçladı ama elini göğsünden çekip çenesine koydu.

güzel yüzünü kendine doğru çevirdi.

Sonra onu öptü.

Sonra onu yatağa taşıdı.

Sonra giysilerini çıkardı ve kısa, seksi, ipeksi geceliklerinden birini vücuduna giydirdi (katalogundaki başka bir ürün).

Sonra kendi kıyafetlerini çıkardı ve onu yatağa götürdü.

Göğsüne değen sateni, kucağına sıkıca yaslanmış kalçalarını, birbirine kenetlenmiş bacaklarını ve birbirine kenetlenmiş parmaklarını hissederek, bu gece barda Elle'in Elle olduğunu geç de olsa fark etti.

Onun

Elle'si.

Bütün

gece.

Ve Elle'yi hatırladığında her zaman karnını saran ağır sıcaklık bu gece onu sarmamıştı.

O sıcaklık bütün gece oradaydı. Ve

bütün gün de.

Parmakları onun parmaklarında

gerildi. "Pren?" diye mırıldandı

uykulu bir sesle. "Evet?"

"Sen ne dersin?"

Onun sormasından hoşlanmıştı. Ve uykulu ve sarhoş olmasına rağmen, sanki önemsiyormuş gibi sormasından hoşlanmıştı.

"Yarın benimle ilgilenabilirsin."

Kız kışını onun kucağına daha da soktu ve adam kararını yeniden gözden geçirdi.

"Tamam," diye fısıldadı.

Sonra neredeyse anında, kadının vücudunun uykuya daldığını hissetti.

Onu kendine çekti, düzenli nefes alıp verişini dinledi ve kararından vazgeçmemeye karar verdi.

* * *

Prentice yatak sallandığında uyandı. Bu

sallanmanın ne anlama geldiğini

biliyordu.

Elle de uyandı.

Muhtemelen ne olduğunu bilmiyordu.

Sırt üstü yuvarlandı ve bir eliyle kendini kaldırarak yatağın ayak ucuna doğru baktı.

Elle'nin dirseğiyle doğrulduğunu hissetti.

Sonra onun nefesini duydu.

"Günaydın!" Yatağın ucunda diz çökmüş, kollarında debelenen Blackie'yi tutan Sally bağırdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Elle, vücudu kaskatı kesildi.

"Ne zaman krep yiyebiliriz?" Sally, Elle'nin yatağında Prentice'i bulduğuna hiç aldırmış etmeden Elle'ye sordu.

Elle boğuk bir ses çıkardı.

Prentice gülmesini zorlukla bastırdı.

Gülmek yerine, Sally'ye "Buraya gel, bebeğim" diye mırıldandı.

Elle onun sözlerine şaşkınlıkla irkildi, ama Sally Blackie'yi hemen bıraktı ve Prentice'in vücuduna tırmandı.

Sally, onun yatağına tırmanabildiği sürece neredeyse her cumartesi ve pazar (ve diğer günler de) bunu yapıyordu.

Sally hareket ederken, Prentice aynı anda Elle'nin vücudunun altına bir kolunu soktu ve onu kendine doğru çevirerek göğsüne bastırdı. Sonra kolunu kilitleyip parmaklarını beline sıkıca dolayarak onu kendine tuttu. Diğer kolunu da göğsüne yığılan kızının etrafına doladı.

"Krep yiyecek miyiz?" diye sordu Sally. "Birazdan," diye cevapladı Prentice.

Sally, Elle'ye baktı. "Benimkine çikolata parçacıkları koyabilir misin?"

Elle dirseğiyle kendini destekliyor, diğer eliyle Prentice'in göğsüne bastırıyor, kalçaları onun tutuşuna direnmeye çalışıyor, dehşet dolu gözleri Sally'ye bakıyordu.

"Ben... şey, sanmıyorum tatlım."

"Yaban mersini?" diye sordu Sally, başını eğerek yanağını Prentice'in göğsüne dayadı, ama gözleri hala Elle'nin üzerindeydi.

Aniden, Elle'in vücudu direnmeyi bıraktı ve yüzü yumuşadı.

Bir an için sadece Sally'ye baktı.

Sonra yüzü kadar yumuşak bir sesle cevap verdi: "Yaban mersini yiyebilirsin."

O anda Sally elini uzattı ve Elle'nin saçlarını okşadı. Kızının dokunuşuyla Elle'nin gözleri yavaşça kapandı ve Prentice'in kalbi, güzel yüzünde ortaya çıkan özlem dolu bakışlara sıkıştı.

Isabella Evangelista, herkesin her şeye sahip olduğunu düşündüğü kadındı.

O bakışı görünce, Prentice onun birkaç iyi arkadaşı olduğunu fark etti.

Ve, onun görebildiği kadarıyla, başka hiçbir şeyi yoktu.

"Saçların çok güzel," diye fısıldadı Sally, hala Elle'nin saçlarını okşayarak.

Elle'nin gözleri açıldı. Prentice'in göğsündeki eli kalktı, parmakları Sally'nin saçından bir tutam yakaladı ve onu bükmeye başladı.

"Seninki de öyle, Sally."

Prentice görünmez olmuş gibi hissetti. Hiç umursamadı, hiç bile.

Onlara bu anı yaşatmak için izin verdi, sonra Prentice kızını kucakladı ve "Git televizyon izle, bebeğim. Baban ve Elle biraz uyusunlar," dedi.

Sally, Elle'nin saçlarını okşamayı bıraktı, başını kaldırıp ona baktı ve Elle'nin vücudu tekrar sertleşti.

"Televizyon mu?" diye fısıldadı Sally.

"Evet, televizyon," diye cevapladı Prentice.

"Ama sen bizim televizyon izlememizi sevmezsin," diye hatırlattı Sally.

Onu göğsüne çekerek yüzünü kendine yaklaştırdı. "Bu sabah bir saat televizyon izleyebilirsiniz."

Sally, iki elini Prentice'in göğsüne bastırarak kalktı ve "Yaşasın!" diye bağırdı.

Sonra yataktan atladı, televizyonun önünde zaman kaybetmek için bu nadir fırsatı kaçırmak istemiyordu.

"Kapıyı kapat," diye bağırdı Prentice, hemen direnmeye başlayan Elle'ye doğru yuvarlanarak. Sally kapıyı kapattı ve Prentice, "Diğerini de kapat," diye bağırdı.

"Tamam!" diye bağırdı Sally, diğer kapının çarpmasını duymadan önce.

Sonra tüm dikkati Elle'ye yöneldi, çünkü şimdi Elle tüm gücüyle mücadele ediyordu.

"Elle, sakın ol."

Vücudu hareketsiz kaldı ve ona baktı. Sonra

nefes aldı, "Sakinleşmek mi?"

Yüzünü onun boynuna yaklaştırdı ve kulağının altına dudaklarını yaklaştırarak "Evet, sakın ol" diye cevap verdi.

"Rahatlayamıyorum!" diye bağırdı ve tekrar debelenmeye başladı. "Aman Tanrım, olanlara inanamıyorum! Sally bizi *yatakta* yakaladı."

Adam, kadının çırpınmasını kontrol etmek için üstüne yuvarlandı, kadının çırpınan bileklerini yakaladı ve başının yanındaki yatağa bastırdı. Yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarıyla kadının dudaklarına dokundu.

"Bebeğim, rahatla. Her şey yolunda," diye onu sakinleştirdi. Kız ona öfkeyle baktı.

Sonra, dehşet ve inanamama ile gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde,

"Tamam *değil*

iyi değil!"

O sıırttı, "Neden olmasın?" "O çıldıracak!"

Prentice kıkırdamaya başladı.

"Bu komik değil!" diye bağırdı

Elle.

Prentice hala gülümserken sordu, "Sally sana üzgün mü göründü?"

Elle'in dehşete kapılmış yüzünün düşünceli bir ifadeye büründüğünü gördü ve Elle, "Şey... hayır" diye cevap verdi.

"Çıldırmayacak. İyileşecek." Başını eğdi ve ağzını tekrar boynuna götürdü. "Seni seviyor," dedi.

Ve bunu içtenlikle söylüyordu.

Elle'nin onu duymadığını ya da söylediklerini anlamadığını düşündü, çünkü Elle bilekleriyle ona karşı direniyordu. Elle'nin bileklerini yatağa daha da bastırdı.

Elle itmeyi bıraktı ama şöyle dedi: "Prentice, bunun nasıl işlediğini biliyorum. Tabii, şu anda iyi *görünüyor*. Ama on beş yıl sonra, otomatik tüfekte saat kulesinin tepesinde durup masum insanları biçerken, *bana* neyin yanlış gittiğini sormaya gelme."

Neşeli Sally'nin masum insanları katletmek için cinayet şölenine çıktığını düşününce, Prentice sırt üstü yuvarlanarak Elle'yi de yanında götürürken kahkahalara boğuldu. Elleri serbest kalan Elle hemen göğsüne bastırdı. Prentice kollarını beline dolayarak onu tutsak etti.

Elle itmeyi bıraktı ve ona öfkeyle baktı. "Kalkmam lazım. Krep yapmam lazım. Sally'nin hafızasını nasıl sileceğimi bulmam lazım."

Prentice ona gülümsedi ve "Sally'nin hafızasının silinmesine gerek yok" dedi.

Elle onu dinlemiyordu.

Başucuna bakarak mırıldanıyordu: "Eminim orduda bir şeyler vardır. Orduda tanıdığım kim var acaba?"

Elini omurgasından yukarı kaydırıp saçlarına dokunduğunda tekrar gülmeye başladı ve başını kendine doğru eğerek ağzını kulağına yaklaştırdı.

Yumuşak bir sesle emretti: "Zihin kontrol ilaçlarını unut. Bu sabah daha acil işlerin var."

Kız başını çevirip ona baktı. "Evet? Peki bunlar ne olabilir?"

Diğer eli kadının elini yakaladı ve ikisinin vücutları arasına yönlendirdi. Sonra parmaklarını sertleşmiş penisinin etrafına doladı.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. İşte oradaydı.

Onu ele geçirmişti.

"O," diye fısıldadı.

"Bunu yapamayız," diye fısıldadı kız, ama eli hareket etti, sıkı bir yumruk oluşturdu, başparmağı ucunu okşadı.

Tanrım.

Muhteşem.

"Yapabiliriz," diye inledi.

"Ya çocuklar –?"

"Olmaz."

"Emin misin?"

"Evet."

Eli okşadı, sonra başparmağıyla ucunu daireler çizdi.

Prentice dişlerini sıktı.

Kadının ağzı boynuna gitti ve fısıldadı, "Çabuk olacağız." "Çabuk olursan, bebeğim, sonuçları olur."

Kafasını kaldırdı, eli okşadı ve vücudu bunu o kadar çok sevdi ki kalçaları istemsizce sallandı.

Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, gürleyen bir sesle, "Ağzınla beni tatmin etmeni istiyorum ve bunu yavaşça yapmanı istiyorum" dedi.

Dudakları açıldı, gözleri parladı, eli onun penisini sıkıca kavradı, o homurdandı ve o nefes aldı, "Ama... krepler."

"Bir saatimiz var."

"Ama..."

Elini kadının saçlarına geçirdi ve ağzını ağzına zorla yaklaştırdı. Sonra onu öptü.

Bitirdiğinde, boğuk sesiyle, "Yavaş" diye emretti. "Tamam," diye hemen kabul etti.

Sonra yüzü onun boynunda kayboldu ve ağzını onun üzerinde kullandı, köprücük kemiğine, sonra göğsüne indi. O daha aşağı inerken, omuzları başlığa degecek şekilde kendini yukarı itti.

Sonra daha aşağı.

Sonra daha aşağı.

Elleriyle kızın saçlarını topladı ve Elle'in onun penisini ağzına almasını izlemek için tam zamanında geri çekti.

Sonra Elle'nin seksi, saten ve dantelli geceliğiyle onu çalıştırmasını izledi.

Yavaşça.

Muhteşemdi.

* * * *

Onu kaybetti.

Ve Prentice bunun lanet olası fotoğrafçılar yüzünden olduğunu biliyordu. Ona sahipti. Geri dönmüştü.

Tamamen.

Sonra kız kayboldu.

Ve gün ilerledikçe, o giderek daha fazla uzaklaştı, ta ki Prentice onu kaybedene kadar.

Misafir odasından geç çıktılar çünkü Elle, Prentice'i ağzıyla tatmin ettikten sonra, Prentice de duşta parmaklarıyla Elle'yi tatmin etti.

Sonra, zambak gibi koktuğunu, ıslak saçlarıyla çok seksi görüldüğünü ve yirmi dört saattir onun içine girmediğini düşünerek, ikisini de yatakta tatmin etti.

Elle onun üzerine yığılmış, yüzü boynuna gömülmüş, nefesi yavaşlamış, vücudu tamamen gevşemiş ve ağırlaşmış, onun penisi hala sert ve ıslaklığına gömülüydü ki, Elle aniden sıçrayarak kalktı.

Panik içinde ona baktı ve "Krepler!" diye bağırdı.

Sonra telaşla yataktan çıktı ve odanın içinde koşuşturmaya başladı, iç çamaşırını giydi (ki, onun yanına yuvarlanmış ve onu izleyen, geceliği kadar seksi olduğunu fark etti), sonra parfüm sıktı, sonra bir tişört giydi.

Kot pantolonunu giymeye çalışırken gözleri ona takıldı.

"Pren, ne yapıyorsun?" diye sordu. "Gösteriyi izliyorum," diye cevapladı.

Kot pantolonunu kalçalarına geçirirken gözlerini kısarak "Kalk" dedi.

"Bir dakika."

Kot pantolonunun fermuarını çekip düğmelerini iliklerken, "Krep yapmamız lazım ve Jace'in futbol maçı var, gitmemiz lazım," dedi.

Oğluna "Jace" diyordu. Bu hoşuna gitmişti.

"Zamanımız var."

Deodorantını alıp tişörtünün altına soktu. "Hayır, yok. Saate bak! Kalk!"

Deodorantı bitirip, onu komodinin üzerine sertçe bıraktı ve banyoya koştu.

Prentice, onun avucuna bir şey sıkıp saçına sürdüğünü ve sonra da telaşlı hareketlerle tarakla saçını taradığını izleyebilmek için pozisyonunu değiştirdi.

Banyodan çıkarken, "Makyaj yapmaya vaktim yok" diye mırıldandı.

İyi, diye düşündü, o maske olmadan çok daha güzel görünüyordu.

Kız, onun hala yatakta

olduğunu fark etti. "Pren..."

"Buraya gel," diye mırıldandı.

Yumuşak emrini duyunca yüzü şaşkın bir ifadeye büründü. Ne yazık ki, sadece bir anlığına.

Sonra kaşlarını çatarak yerden onun kot pantolonunu aldı ve "*Kalk...*" diye bağırdı, kot pantolonunu ona fırlatarak sözünü tamamladı.

Sonra odadan koştu.

Adam sırt üstü yuvarlandı, oturdu ve odayı gözden geçirdi.

Günlükleri, kavanozları ve şişeleri komodinin üzerinde düzenli bir şekilde duruyordu.

Ancak yatak yapılmamıştı, o sabah kullandıkları havlular ve önceki gece giydikleri giysiler yere dağılmıştı ve yataktan görebildiği kadarıyla, saçına sürdüğü şeyin kabını açık bırakmış ve tarakının yanındaki lavabonun üzerine koymuştu, tarakını da kaldırmamıştı.

Kendi kendine sıırttı ve ayağa kalktı.

O, misafir odasına gidip gelirken krep yaptı. Önce makyaj yaptı (Prentice'in hoşnutsuzluğuna rağmen, kendi kendine mırıldanarak açıkladığı gibi, zamanı olduğu kadar hafif bir makyajdı), sonra saçlarıyla uğraştı (saçlarını uzun ve açık bıraktı ama kuruttu) ve sonra dar, uzun kollu tişört, kot pantolon ve yüksek topuklu botlardan oluşan kıyafetine takı ve kemer ekledi.

Sonra merdivenleri koşarak inip çıkarken mutfığı topladı. Önce Sally'nin giyinmesine yardım etti. Sonra Jason'a futbol kıyafetinin yerini gösterdi, çünkü Elle onu kaldırdığı için bulamıyordu. Fiona öldüğünden beri böyle bir şey olmamıştı, çünkü Prentice kıyafetleri yıkadığında Jason temiz kıyafetlerini kaldırmaktan sorumluydu ve Jason bunu hiç yapmazdı. Sonra Sally'nin korkularını yatıştırmak zorunda kaldı, çünkü Blackie yataktan komodine atlarken düşmüştü. Sally, Blackie düşmesinden sonra kötü görünmese de ve çok korkutucu ve çok *hızlı* bir şey tarafından kovalanıyormuş gibi evin içinde koşturuyor olsa da, kedinin "Kedi Doktoru"na gitmesi gerektiğine ikna olmuştu.

Prentice onları Range Rover'a götürürken, Elle kalın örgülü, ağır, önü açık, geniş yakalı ve arkasında kapüşonlu bir hırka giydi. Prentice'in moda konusundaki sınırlı bilgisine rağmen, bu hırka bir servet değerinde görünüyordu.

Hırka, Elle'yi anında Isabella Evangelista'ya dönüştüren can sıkıcı bir etkiye sahipti ve Prentice bundan hoşlanmamıştı.

Ta ki yanına oturup kemerini takana kadar.

Kemerini takmış olsa bile, yerinde duramıyordu. Yerinde duramıyorsa, Sally'nin bitmek bilmeyen sorularını cevaplamak ve Jason'a bunu ya da şunu ya da bir düzine başka şeyi hatırlayıp hatırlamadığını sormak için dönüp duruyordu. Sonra saçlarını topladı ve başının üstünde, arkasında dağınık bir topuz yaptı. Bu konuda pek başarılı olamadı, saç tutucunun etrafına sivri uçlar çıkmış ve saçları boynuna dökülmüştü.

Çok sevimli görünüyordu.

Ve Elle'ye benziyordu.

Prentice rahatladı.

Elle ise yerinde duramıyordu.

Olay, Jason'ın maçını izlemek için sahada dururken meydana geldi.

Jason kolunu Sally'nin omuzlarına dolamıştı. Sally kolunu Jason'ın beline dolamış ve ağırlığını onun vücuduna vermişti. Sally diğer çocuklarla koşuşturmayı bırakmış, Prentice'in bacağına yaslanmış, kolunu onun uyluğuna dolamıştı.

"Biliyor musun, ne olduğunu hiç anlamıyorum," diye fısıldadı Elle.

O, ona baktı. Elle sahaya bakıyordu, gözleri bir şeye odaklanmış ama hareket ediyordu ve o, Elle'in Jason'ı izlediğini biliyordu.

Adam gülümsedi.

"Bilmiyor musun?" diye

sordu. Elle başını salladı.

Adam kadının omzunu sıktı ve kadın başını geriye eğerek adama baktı.

"Hiç sporla ilgilenmedim," diye itiraf etti.

O eğildi eğdi eğdi ve dokundu dudaklarına dudaklarına dudaklarınadudaklarına dudaklarına "Sana öğretirim" diye fısıldadı.

Gülümsedi ve gözleri parladı. Hayır,

tüm yüzü parladı.

Prentice, kızın gülümsemesinin yaklaşan bir kamyonun gücüyle kendisine çarptığını hissetti, sonra kızın bakışları onun omzunun üzerinden kaydı.

Sonra gülümsemesi kayboldu ve vücudu hareketsiz kaldı. Uzaklaşmaya başladı.

Kolu gerildi ve omzunun üzerinden baktı. Sahanın diğer tarafında iki fotoğrafçı vardı, ikisinin de kameralarının lensleri Elle, Sally ve ona çevrilmişti. Yakın olmanıza gerek yoktu, fotoğraf çektiklerini anlamak için.

"Siktir," diye mırıldandı.

Sally başını geriye attı ve "Baba!" diye bağırdı. Elle onun kolunu çekerek, "Ben..." dedi.

"Kıpırdama," diye emretti Prentice, refleks olarak koruyucu bir elini Sally'nin başının üstüne koyarken, aynı anda kolunu Elle'nin etrafına dolayarak onun geri çekilmesini engelledi.

Elle ona baktı. "Pren..."

"Kıpırdama."

"Ama..."

Omzunu sıktı. "Onları boş ver." "Ama..."

Başını eğdi ve alnını Elle'nin alnına dayadı. "Elle, bebeğim, onları görmezden gel dedim."

"Ama Sally'nin fotoğraflarını çekiyorlar," diye fısıldadı. "Onları görmezden gel."

"Ve *senin* de fotoğrafını çekiyorlar."

Tanrım, ne kadar inatçı olabiliyordu.

Elini omzundan ensesine kaydırdı, orayı sıktı ve cevap beklemediği bir soru sordu: "Elle, ne dedin?"

Gözleri onun gözlerini aradı. Sonra kapandı.

Sonra başını salladı ve gözlerini açtı, ama Elle gitmişti.

Prentice bunu hemen fark etti ve sahayı geçip ona fiziksel zarar vermek istedi.

Ama yapmadı.

Geri çekilmiş olsa da, yine de sessizce "Tamam" diye kabul etti.

Ve maçın geri kalanında, Sally için bir şeyler yapmadığı veya diğer annelerle sohbet etmediği zamanlarda, onun kolunun kıvrımında yanında durdu.

Ama bunu çoğunlukla yumruklarını sıkarak yaptı.

Eve döndüklerinde, çocukları halletti ve odasına çekildi, Sally'ye akşam yemeğini birlikte hazırlamak için geri döneceğine söz verdi.

Prentice ona biraz zaman tanıdı, sonra onu takip etti.

İkinci merdivenin yarısında durdu.

Odalarının kapısı açıldı, lavanta kokusu dışarıya yayılıyordu, Elle yoga kıyafetlerini giymiş ve yoga pozisyonundaydı. Akıcı bir şekilde bulunduğu pozisyondan başka bir pozisyona geçti ve Prentice, vücudunun her santimini kontrol altında tutan, bacakları sağlam ve güçlü, kolları sabit olan pozisyonunu hayranlıkla izledi. Sonra öne eğildi ve tek bacağı üzerinde durduğu bir poz aldı, vücudu mükemmel bir denge içindeydi, duruşu sağladı, bunu zahmetsiz ve zarif bir şekilde yapıyordu.

Sakin ve huzurluydu.

Kontrollüydü.

Güzeldi.

Olağanüstüydü.

Tüm bunlar çok hoş olsa da, bu Elle değildi. Sessizce döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

Jason'ın gitar çalışmasına yardım etmek ve Sally'nin akşam yemeği hazırlıklarına yardım etmek için zamanında onlara katıldı. Onlarla birlikte yemek yedi. Mutfağı topladı.

Sonra ortadan kayboldu.

Prentice ona biraz zaman tanıdı, sonra onu takip etti.

Çoraplı ayakları merdivenlerde ses çıkarmadan, ikinci katın ortasında yine durdu.

Kapıdan Elle'yi gördü. Koltuğa kıvrılmış, dizleri bükülmüş, ayakları koltuğun kenarına dayalıydı. Lavanta kokusu yine havayı kaplamıştı. Baş eğikti ve günlüğünden birine bir şeyler yazdığını görebiliyordu.

Huzurlu.

Sessiz.

İçine kapanık.

Elle *değildi*.

Yine sessizce merdivenlerden aşağı indi.

Sally'yi yatırmak için tekrar onlara katıldı ve el ele merdivenlerden yukarı çıktı. Sally'ye yatmadan önce hikaye okumak için yukarıda kaldı.

"Bana bir iyilik yap dostum, odana git," dedi Prentice Jason'a. "Ama baba..."

Prentice oğluna baktı. Jason o bakışı tanıyordu. Gitarını aldı, iyi geceler diledi ve odasına çıktı.

Prentice, oğlu gözden kaybolana kadar onu izledi.

Sonra bir karar verdi.

Henüz çok erken olabilir ama o umursamadı.

Yirmi yılı kaybetmişlerdi, o karısını kaybetmişti, çocukları annelerini kaybetmişti ve Elle, onun bildiği kadarıyla, kaybetmesi anlamlı çok az şeyi olan bir hayat yaşamıştı.

Hayat çok kısaydı.

Kaybedecek zaman yoktu.

Mutfağa gitti, Elle'in aldığı bir şişe kırmızı şarabı buldu ve tirbuşonla birlikte tezgahın üzerine koydu. O iki kadehi indirirken, Elle merdivenlerden aşağı indi.

"Jason nerede?" diye sordu, gözleri şarapta, ifadesi temkinli.

"Erken yattı," diye cevapladı Prentice, kadehleri saplarından tutup ters çevirdi, sonra elini şişenin boynuna doladı ve tirbuşonu aldı.

"Prentice," dedi Elle, Prentice ona doğru yürürken, "konuşmamız gerek." İyi, aklındakileri ona söylemeyi ertelemek niyetinde değildi.

Bu onun için de uyguntu, çünkü o da geciktirmek niyetinde değildi.

Belli ki Prentice o gün konuşma konusunda fikrini değiştirmişti; sadece şimdi söyleyecek bir şeyi vardı.

"Evet," diye kabul etti.

"Ben..." diye başladı ama Prentice kolunu omuzlarına atıp onu merdivenlere doğru yönlendirdiğinde sustu. Merdivenlere vardıklarında tekrar başladı, "Nereye gidiyoruz?"

"Konuşmaya gidiyoruz," dedi, kararlı bir şekilde onu merdivenlerden yukarı çıkardı. "Ama nereye?"

"Evdeki en iyi yer."

Sessiz kaldı.

Merdivenlerin başında, onu odasına yönlendirdi. Vücudu sarsıldı.

"Pren..."

Kolu omuzlarından ayrıldı ve şişeyi tutan eli kadının beline gitti. Onu oturma odasına itti.

Adam kapıyı kapattığında, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Neden olmasın?" diye sordu adam, onu küçük oturma odasından yatak odasına götürürken, her şeyi komodinin üzerine koyup bir çekmeceyi açtı.

"Çünkü..." diye başladı, sonra durakladı ve devam etti, "Çalışma odanda konuşabilir miyiz?"

Adam kalın çoraplarını elinde tutarak kadına doğru yürüdü.

"Hayır," dedi, çorapları uzattı, sesini yumuşattı ve "Bunları giy, bebeğim," diye emretti.

Kız çoraplara baktı ama kıpırdamadı. Adam kızın elini kaldırdı, çorapları avucuna koydu ve uzaklaştı.

"Çoraplar mı?" diye sordu, o başka bir çekmeceyi açarken. "Giy onları," diye emretti.

"Ama..."

Ona dönüp baktı.

Onun yüzünü bile göremiyordu ama yine de eğilip çorapları giydirdi.

Dikleştiğinde, adam çok yakındaydı ve o bir kelime bile söylemeden, kazaklarından birini kadının başına geçirdi.

"Şey..." diye mırıldandı kız, kollarını süveterin içinden geçirirken, adam da yakasından sarkan saçlarını serbest bıraktı. "Anlamıyorum."

Adam, süveterinin içindeki gölgeli silüetine baktı. Kız süveterin içinde yüzüyordu. Kesinlikle şık hırkadan daha iyiydi.

Adam uzaklaşırken, "Dışarı çıkıyoruz," diye açıkladı.

"Öyle mi?"

Bir süveter giydi. "Evet. Evdeki en iyi yer."

Şarabı aldı ve onu kapıdan balkona çıkardı. Bardakları korkuluğa koydu ve şarabı açarken onun

şışenin mantarını açarken ona tuhaf bir bakış attığını gördü.

Sonra gözleri onun yüzüne kaydı. Karanlıkta onu net göremiyordu ama bakışlarını hissediyordu.

"Pren," dedi yumuşak bir sesle.

Adam sözünü kesti. "Fee hakkında konuşmamız gerek."

Prentice, iki adım ötedeki kadının hareketsiz kaldığını hissetti.

Bunu görmezden gelip şarabı doldurdu. Ona bir kadeh uzattıktan sonra kendi kadehinden bir yudum aldı.

Sonra Prentice, bazı şeyleri netleştirmenin zamanının geldiğine karar verdi. O kadar netleştirmek ki, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kafası onları çarpıtmasın.

Yaklaştı ve kolunu göğsüne dolayarak onu sırtını kendine dönük olacak şekilde çevirdi. Ağırlığını korkuluğa dayadı ve ön koluyla göğsüne baskı uygulayarak ona ağırlığını kendisine dayaması gerektiğini işaret etti.

Kız bir an bununla mücadele etti. Prentice baskıyı bırakmayınca, iç çekerek ona yaslandı.

Adamın gözleri denize kaydı.

Gece soğuktu, ay neredeyse tamamen gizlenmişti, deniz sadece beyaz dalgaların kapladığı gece mavisi bir battaniye gibiydi.

Her zamanki gibi, bu manzara onu sakinleştirdi.

"Onu sevdim," diye fısıldadı Prentice ve Elle bir anlığına ona sıkıca sarıldı, sonra ellerini kaldırdı. Parmaklarını onun ön koluna doladı, ellerini olduğu yerde bıraktı ve gevşedi. Prentice devam etti, "Hâlâ seviyorum."

"Onu özlüyorsun," dedi Elle yumuşak bir sesle.

"Evet. Her gün. Bunca zaman geçmesine rağmen, ön kapıyı açıp onun diğer tarafta olmayacağını unutabiliyorum."

Elleri onun kolunu sıktı.

"Mutluyduk," dedi Prentice.

Elle başını salladı ama nefesinin kesildiğini duydu. Bu sefer koluyla onu sıktı.

"Onu her zaman seveceğim, Elle."

"Elbette," diye fısıldadı.

Şarabından bir yudum aldı ve sonra çenesini onun başına dayadı.

"Ben kutsanmış bir adamım."

Vücudu tekrar sarsıldı ve kekeledi, "Ne... ne?"

"Fee vardı. O bu dünyaya uzun süre kalmayacaktı ama onu küçüklüğünden beri tanıyordum ve bir süre benimle kaldı. Bu bir lütuftu."

Elle rahatladı ve tekrar başını salladı. "Haklısın, Pren."

"Sonra," diye devam etti, "sen geri döndün." O, ona karşı kaya gibi sertleşti ama o bunu görmezden geldi ve devam etti, "Fee ile bu köyde iyi bir hayat yaşadım, ama sen hala bu hayattaki en güzel şeysin."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

O da bunu görmezden geldi, şarap kadehini korkuluğa koydu ve ağzını onun boynuna yaklaştırdı.

"Bana onu, sonra Jason'ı ve Sally'yi veren Fee'ye sahip olmak ve sonra da sana sahip olmak," diye mırıldandı. "Ben kutsanmış bir adamım."

"Pren –" diye başladı ama nefes nefes tekrar tekrar ve durdu.

"Geri dön bana, Elle," diye yumuşak bir sesle ikna etti.

Elle, "Fotoğrafçılar umurumda değil," dedi. "Onlar da seninle gelirlerse, o zaman Jason, Sally ve ben buna alışırsınız."

seninle gelirlerse, Jason, Sally ve ben buna alışırsınız."

"Durumun ne kadar kötüye gidebileceğini bilmiyorsun."

"Umurumda da

değil." "Bunu

söyleyemezsin."

Ağzı boynundan ayrıldı, çenesi kafasına geri döndü ve diğer kolu karnını sardı.

"Evet, söyleyebilirim."

"Söyleyemezsin," dedi kadın

kararlı bir şekilde. Israrcıydı.

Konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Bana eski kocandan bahset."

Vücudu yine sarsıldı.

Hazırlıksız

yakalanmı

ştı.

Güzel.

"Ne? Neden?" diye sordu, sesi daha tiz çıkmıştı. "Çünkü bilmek istiyorum."

"Neden bilmek istiyorsun ki?"

"Çünkü o senin hayatının bir parçasıydı ve ben senin hayatını bilmek istiyorum, bu da onu bilmek istediğim anlamına geliyor."

"O kadar da ilginç biri değil."

"Muhtemelen hayır. Yine de bana anlatacaksın."

"Pren..." diye başladı, ama kollarını sıkıca sarınca sustu. Ses tonu alçaldı ve "Söyle bana" diye talepte bulundu.

Sessiz kaldı. Bu bir süre devam etti.

Sonunda, yumuşak bir sesle, "Aslında, bence bu iyi bir şey" dedi. "Ne?"

"Sana Laurent'tan bahsetmek."

Laurent.

Tanrım, adamın adından bile nefret ediyordu.

Yıllar boyunca Laurent Evangelista'yı pek önemsememişti çünkü Elle'yi önemsemesine izin vermemişti.

Prentice, onların ayrıldıklarını duyduğunda, Laurent Evangelista'nın Elle'yi terk edip daha kalitesiz biriyle birlikte olduğu için her türlü aptal olduğunu düşünmüştü.

Şimdi ise ondan nefret ediyordu.

Hayır, aslında ondan nefret ediyordu.

Çünkü birisi onun babası, hayalleri ve ellerini o endişe verici şekilde yumruklaması konusunda bir şeyler yapmalıydı.

Ve Laurent Evangelista'nın bunların hiçbirini yapmadığı açıktı.

"Onu sevmiyordum," dedi Elle, Prentice'in düşüncelerinden kopararak. "Ne?" diye sordu Prentice şaşkınlıkla.

"Onu sevmedim. Onu hiç sevmedim," diye tekrarladı. "Geriye dönüp baktığımda, onu *sevdiğimden* bile emin değilim."

Bunun üzerine, Prentice'in vücudu sertleşti. Bunu hissederek, sert bir hareketle geri çekildi. Prentice, onun buna ihtiyacı olduğunu hissettiği için buna izin verdi.

Elle bunu istemediği anda izin vermezdi.

Kadın iki adım attı, bardağını korkuluğa koydu ve sonra ona döndü.

"Babam istediği için onunla evlendiğimi duyduğunuzda şaşırmayacaksınız. Babamın istemediği bir şeyi yapmam pek mümkün değildi." Bunun anlaşılması için bekledi ve

hiçbir yanıt almayınca devam etti: "Babam onu severdi. Onun iyi bir parti olduğunu düşünürdü. Laurent'ın *bizim halkımız* olduğunu söylerdi. Laurent'ın ailesini yıllardır tanıyordu."

"Elle..." O, deniz tarafına dönüp konuşmaya devam edince, adam konuşmayı kesti.

"Ama bundan bir şeyler kazanacağımı düşündüm. Sonunda istediğim *bir şeyi* elde edeceğimi düşündüm," dedi denize ve sesi fısıltıya dönüştü, "Yanılmışım."

Çocuklardan bahsediyordu. Bir aileden.

Artık ihtiyacı olmayan bu alanı reddetme zamanı gelmişti.

Prentice yaklaştı, Elle geri çekildi ama o onu bırakmadı. Onu belinden yakaladı ve kendine çekti, kollarını sıkıca ona doladı.

Elle onun kollarında sert bir şekilde durdu.

"Neden evlat edinmediniz?" diye sessizce sordu.

"Laurent evlat edinmek istemedi, bu yüzden evlat edinmedik."

Konuşma tarzından, bir aile kurma arzusuyla bunu da denediği anlaşılıyordu.

Ve yine başarısız olmuştu.

Diğer bir deyişle, Laurent ne isterse, ne istemezse, onu elde ediyordu. Elle ne isterse istemesin.

Evet, Prentice ondan nefret ediyordu.

"Komik olan ne biliyor musun?" diye sordu denize, yüzünü ondan çevirmiş, düşünceli bir bakışla.

"Hayır, bebeğim. Komik olan ne?"

"O *benden* boşandı." Ona baktı ve devam etti, "Onu hiç istemedim ve sonunda o *benden* boşandı. Komik değil mi?"

Bu ironikti.

Komik değildi.

O cevap vermedi, sadece onu kendine çekti. Kız, gözlerini ondan ayırmamak için başını daha da geriye eğdi ve elleri hafifçe onun beline kondu.

Prentice, Elle'in ellerinin belinde hissettirdiği duyguyu sevdi. *Kollarını* beline dolamış olsaydı daha çok hoşuna giderdi.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

Elini kadının çenesine koydu ve başparmağıyla yanağını okşayarak, "Neyi düşünüyorum?" diye sordu.

"Benim hakkımda söylediklerin. Hayatına giren en iyi şey olduğumu söyledin. Sana verilen onca yeteneğe rağmen, nasıl böyle düşünebilirsin?"

Aklına Elle ile ilgili her şey geldi. Onun yaptığı krepler. Kurabiyeler.

Gülümsemesi. Evine gösterdiği özen.

Ailesine gösterdiği özen.

Sally'ye sonsuz sabırla davranışı, her saniyenin tadını çıkarıyor gibi görünmesi.

Prentice bir yıl boyunca anlamaya çalıştıktan sonra, Jason'ın neye ihtiyacı olduğunu anlayıp ona veren tavırları.

Çocuklarının annesinin anısını derinlere gömmek yerine canlı tutması.

Isabella olmayı unutup Elle olduğu zaman onu güldürebilme şekli.

Onun ellerine, ağzına, içinde hareket eden penisine verdiği tepki.

Her saniye, kendisine, çocuklarına, yıllardır yardım ettiği arkadaşlarına kendini sürekli olarak adadığı, bunu yaptığının farkında bile olmadan ve karşılığında hiçbir şey beklemeden.

Prentice ona aşıktı.

Ve yirmi yıldan fazla bir süredir ona aşıktı.

Ama şimdi, Annie'ye nasıl kararlılıkla yardım ettiğini bildiği ve her şeyi bırakıp kızının hastanedeki yatağının başına koştuğunu gördüğü için, onu daha da çok seviyordu.

Fiona ile güzel bir hayatı vardı ve karısını derinden seviyordu. Ama Fee'ye hiç *aşık* olmamıştı.

Annie ile birlikte gördüğü ilk andan beri Elle'ye aşık olduğu gibi değildi, güzel yüzü kahkahalarla aydınlanmıştı, dün gece gittikleri aynı bara giriyorlardı.

Loş ışıktaki o yüzü inceledi ve başparmağını alt dudağına kaydırды.

"Nasıl sevmem?" diye sorusuna bir soruyla cevap verdi. O başını salladı ve uzaklaşmaya çalıştı.

Ellie'nin yüzünden elini çekip kolunu onun sırtına doladı. Ellie hareketsiz kaldı ve "Anlamıyorum" diye fısıldadı.

Onu daha da kendine çekti. "Anlamana gerek yok. Ben anlıyorum. Bu yetmez mi?"

Kız yine başını salladı, vücudu hala gergindi. "Sanmıyorum..."

Adam sözünü keserek sordu, "Burayı seviyor musun?"

Kadının vücudunun sarsıldığını hissetti ve kadın kekeledi, "A... affedersin?" "Bu evi seviyor musun?" diye sordu.

Kız biraz gevşedi ve yumuşak bir sesle cevap verdi: "Bu çok güzel bir ev, Pren."

"Çocuklarla birlikte olmayı seviyor musun?"

Kızın sesi birden sertleşti (ve biraz yükseldi) ve "Tabii ki seviyorum!" diye cevap verdi.

Parmakları saçlarına uzandı, tutucuyu çekip çıkardı ve ağırlığı eline düştü.

Onu yumrukladı, yüzünü yaklaştırdı ve sordu, "Benimle birlikte olmaktan hoşlanıyor musun?"

"Pren..."

"Cevap ver, Elle."

Kız başını çevirmeye çalıştı ama adam saçlarını tutarak onu sıkıca tuttu.

"Elle..." diye ısrar etti.

"Ne önemi var?" diye fısıldadı.

"Çünkü eğer hoşuna gidiyorsa ve istiyorsan, sahip olabilirsin," dedi adam, başını geri çekerek alnını onun alnına dayadı. "Bence artık istediğini elde etmenin zamanı geldi, bebeğim. Sence de öyle değil mi?"

Bir yerlere varıyordu. Bunu biliyordu çünkü vücudu onun vücuduna yaslanmıştı ve belindeki elleri sırtına kaymıştı.

"Hoşuma gitti," dedi kız yumuşak bir sesle ve vücudu ona daha da yaklaştı. "Ve istiyorum."

Evet, Tanrıya şükür, sonunda bir yerlere varıyordu.

Zaferini haykırmak istiyordu.

Ama yapmadı, çünkü kadın devam etti. "Ama..." diye başladı.

Elini kadının saçlarında sıkılaştırdı, diğer koluyla onu sıktı ve sonraki sözlerini engelledi.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Ama Pren..."

Bu sefer başını eğdi ve onu sessizce öptü. İşe yaradı. Her zamanki gibi.

Kafasını kaldırdığında, kadının ağırlığı tamamen onun vücuduna yaslanmıştı.

"Sen de istiyorsun," dedi, dudaklarına tekrar dokunarak. "Ben istiyorum." Dudaklarına tekrar dokundu. "Çocuklar da istiyor. Hepimiz yeterince kaybettik. Artık daha iyi bir şeye geçme zamanı."

"Tamam," diye fısıldadı kadın, aniden boyun eğerek başını eğdi, yanağını onun göğsüne dayadı ve ona sıkıca sarıldı.

Adam onu uzun süre kucakladı.

Sonra onu kollarında tutarken bardağını uzattı ve ona verdi.

Sonra kendi bardağına uzandı.

Birlikte şaraplarını içtiler ve sessizce denizi seyrettiler.

* * *

Fiona

Bir yerlere varıyorsun, dedi Fiona kocasına, Prentice ve Bella'nın yanında, kışını korkuluğa dayayarak süzülürken.

Kocası cevap vermedi.

Sen çözdüğünü sanıyorsun, ama daha yolun başındasın bile, Fiona devam etti.

Prentice onu duymuş gibi görünmüyordu.

Fiona öne eğildi ve sertçe fısıldadı, *Prentice, onun günlüklerini oku!*

Prentice şarabının son yudumunu yuttu ve bardağını Bella'nın boş bardağının yanındaki parmaklığa koydu.

Bella'yı kapıya doğru çevirdi.

Harika, şimdi de *Bella* bardakları dışarıda bırakıyordu. Fiona, Prentice'in Bella'yı dışarıya çıkarmasından pek hoşnut değildi, çünkü ona hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ama ikisinin *de bardakları vahşi İskoç doğasında kendi başlarına* kalmaya terk etmelerinden

ikisinin de bardakları İskoçya'nın vahşî doğasında kendi başlarına kalmaya terk etmelerini pek hoş karşılamıyordu.

Fiona, bardakları aklından çıkardı ve onları takip etti. Daha önemli işleri vardı.

Günlüklerini oku, günlüklerini oku, GÜNLÜKLERİNİ OKU! Fiona Prentice'e bağırdı.

Eşiği geçtiler. Fiona onları takip etti.

Bunu yaptığında, karanlığa çarptı.

Elma ağacının ve derenin yanındaki çadırına değil.

Karanlığa.

Zifiri karanlık.

Ani bir korkuyla donakaldı. Neredeydi?

Burada gerçek değildi, süzülüyordu.

Kendine baktı.

Şeffaftı.

Olamaz.

Burası cehennem miydi?

Yanlış bir şey mi yapmıştı?

Panik içinde, ileriye doğru süzüldü, görünmez bir bariyere çarptı ve geriye fırladı.

Hayır! diye bağırdı.

Ne kadar güzel bir yer olursa olsun, ipek bir çadır, bir gitar ve birkaç kitapla sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyordu.

Ve sonsuza kadar ailesiyle birlikte olmak, onları rahatsız etmek, hayatlarını izlemek ama asla bir parçası olamamak da istemiyordu.

Ama gerçekten *burada* (burası her neredeyse) olmak istemiyordu. Burası karanlıktı. Korkutucuydu. Ve burada kalırsa, Prentice'in masaldaki prens gibi Bella'ya yeniden hayat verip vermediğini asla bilemeyecekti.

Yine ileriye doğru uçtu, daha hızlı, daha kararlı.

Yatak odasına süzüldü.

Karanlıktı, Bella ve Prentice yataktaydı.

Arkasına baktı.

Sadece pencereler, balkon ve deniz vardı.

Güvendeydi.

Fiona hayalet gibi bir rahatlama iç çekişi bıraktı.

Tavana bakarak teşekkür etti. Sonra bir daha *oraya* gönderilmemeyi istedi.

Cevap gelmedi.

Fiona kalan korkusunu silkeledi ve dikkatlice yatağa doğru sürüklendi.

Bella uyuyordu, dünyadan kopmuş gibiydi.

Prentice ise tamamen uyanıktı.

Yaşayanlarla iletişim kurmaya çalışmanın başına bela açacağından (ve onu zifiri karanlığa göndereceğinden) korkmasına rağmen, bu önemliydi, riski göze almalıydı, bu yüzden Fiona yine de uzanıp kocasının saçlarına dokundu.

Günlüklerini oku, diye fısıldadı.

Kocasının başı onun hayalet gibi dokunuşuna doğru döndüğünde elini hemen geri çekti. Sonra, zifiri karanlığa gönderilmekten korkarak kendini hazırladı.

Gönderilmedi.

Prentice'in Bella'dan dikkatlice kurtulmasını izledi. Fiona, Bella'nın Prentice'in tişörtlerinden birini giydiğini fark etti, bu iyiydi çünkü Sally sabahleyin kesinlikle gelirdi.

Prentice Bella'nın üzerine battaniyeyi çekti ve Fiona onun eşofman giydiğini gördü.

Sonra odadan çıkarken aceleyle onun peşinden uçmak zorunda kaldı.

Karanlıkta evin içinde yolunu bulmaya çalışarak, doğrudan misafir odasına gitti.

Bella'nın yatağının yanındaki ışığı açtı, omzunun üzerinden baktı ve açık bıraktığı iki kapıya göz attı.

Sonra Fiona, onun yığının en üstünde duran günlüğü alıp açarak okumaya başladığını izledi.

Onu duymuştu.

Hallelujah! Onu duymuştu!

Fiona, onun Bella'nın yeni başladığı son günlüğü okuduğunu gördü.

Ona yaklaşıp, "*O günlüğü okumamalısın, diğerlerinden birini oku*" diye tavsiye etti.

Adam onu duymuyordu, çünkü Fiona, adamın çocuklarla ilgili yazdıklarını okurken dudaklarının gülümsediğini gördü.

Cidden, Prentice, diğerlerinden birini dene...

Fiona, Bella'nın o gün yazdıklarını okuduğunda yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu görünce durdu.

Sonra kitabı kapattı ve bir sonrakini aldı. Arkadan okumaya başladı.

Fiona onun omzunun üzerinden baktı. Sonra hayalet gibi bedeni gerildi.

Adam, Bella'nın yirmi yıl boyunca yanında taşıdığı fotoğrafları ve yüzüğünü attığını yazdığı sayfayı açmıştı. Onları attı çünkü adamın kendisinden nefret ettiğini düşünüyordu. Onları attı çünkü adam ona acımasız davranmıştı.

Onları attı çünkü kendi iyiliği için, ne kadar acı verse de onu unutmaması gerekiyordu.

Fiona, adamın yüzünün solduğunu ve vücudunun gerildiğini gördü.

Sonra kitabını elinde kapatıp uzun bir süre yatağa boş boş baktığını gördü. Sonra dönüp yatağın kenarına oturdu, dirseklerini dizlerine koydu, öne eğildi ve ellerini başının arkasına koydu, kitap tutan elini bile.

Dizlerinin arasından baktı ve "*Siktir!*" diye bağırdı.

Fiona yaklaştı ve onu sakinleştirdi: "*Sen bilmiyordun, ben bile bilmiyordum.*

Nasıl bilebilirdin ki?

Arkalarına yaslandı ve günlüğü tekrar açtı.

Rastgele sayfalar seçip okudu. Bazen sadece o sayfayı.

Bazen sayfalarca okurdu.

Dört günlüğün hepsini bu şekilde okudu.

Sonunda ayağa kalktı, yüzü sertleşmiş, çenesi sıkılmış, yanağında bir kas seğiriyordu.

Fiona onun nasıl hissettiğini biliyordu.

Onu kucaklamak istedi ama ne yazık ki yapamadı.

Günlüğü bir kenara koydu, ışığı kapattı ve uzaklaşmaya başladı.

Fiona, hayalet gibi dudaklarını ısırarak, onun gitmesini bekledi, böylece Bella'nın günlüklerini istediği gibi yeniden düzenleyebilecekti (Prentice

hepsini tamamen karıştırmıştı).

Ama o geri döndü, ışığı açtı ve günlükleri kronolojik sırayla dikkatlice düzenledi ve düzgünce istifledi.

Sonra ışığı tekrar söndürdü ve Bella'nın yanına geri döndü.

Eski yatak odasının eşiğinden geçerken, Fiona tekrar akıntıya kapıldı.

* * * *

Prentice

Prentice düşünmüyordu.

Düşünemiyordu.

Kendine izin vermezdi.

Dizini yatağı koydu ve Elle'nin vücudundaki örtüyü çekti. Sonra yatağı girip onu kendine doğru çevirdi.

Sonra ağzını boynuna koydu ve elleri külotuna gitti.

"Pren?" diye fısıldadı uykulu bir sesle, elleri hafifçe onun göğsüne kondu.

Külotunu aşağı çekti.

Ağzını boynundan çekip külotu bacaklarından aşağı çekip ayaklarından çıkardı ve bir kenara attı.

"Pren." Sesi daha az uykulu, elleri daha sıkıydı, o ona doğru yuvarlandığında.

O, kalçalarını onun bacaklarının arasına zorlarken onu öptü.

Onun öpücüğüyle, bacaklarını açtı ve kollarını onun sırtına doladı.

Ağzı yanağından kulağına doğru kayd ve onun tatlılığını tattı.

Kadın parmaklarını adamın saçlarına geçirdi, başını kaldırdı ve şimdi kulağına fısıldayarak "Pren" diye tekrarladı.

Elleri gömleğinin içine girdi ve göğüslerini buldu. Ağzı onun ağzını buldu.

"Seni bırakmayacağım," diye yemin etti, sesi o kadar kaba ve kısık çıkmıştı ki. Başparmakları kadının meme uçlarında kayd.

"Tamam," diye fısıldadı kız.

"Asla. Seni asla bırakmayacağım."

Kadının eli adamın başının arkasına dolandı, diğer eli ise adamın yanından, vücutlarının arasından, karnına doğru kaydı.

"Tamam," diye tekrarladı.

Onun eşofmanının içine elini soktu ve onu buldu. Adam ağzına inleyerek karşılık verdi.

Sonra onu, onun kendisine ait olduğunu açıkça belli edecek şekilde becerdi. Sanki ilk seferleri gibiydi, sert, hızlı, kontrolsüz ve saf sihir gibiydi.

Elle, Elle olduğu için, her şey bittikten ve nefesleri yavaşladıktan sonra, onu yanlış anladı.

Yataktan kalkmaya çalıştı.

Adam onu yakaladı ve tekrar kendine çekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye kafasının arkasına doğru homurdandı.

"Yatağıma gitmem lazım. Çocuklar..."

Kolu sıkıştı ve Elle nefes almayı kesti. Hatta ciğerlerinden çıkan nefesinin hışırtısını duydu.

Umursamadı.

Onu bırakmayacaktı. "Burada, benimle uyuyacaksın."

Kadın, onun anlayamadığı bir ses çıkardı.

Adam anlamaya çalışmadı.

Onun açıkça anladığından ve *başka* bir hata yapmayacağından emin olmak için tekrar etti: "Bundan sonra burada, benimle yatacaksın. Bu evde başka hiçbir yerde yatmayacaksın. Bu evin dışında başka bir yerde yatarsan, ben de orada olacağım ve yine benimle yatacaksın."

Kız sessiz kaldı, vücudu gerildi, sonra sordu, "Bir şey mi... şey, bir şey mi oldu?"

"Evet."

Yine sessiz kaldı, sonra inanamayan bir ifadeyle sordu: "Ee... nasıl bir şey olabilir ki? Gecenin ortasındayız."

Cevap vermedi, sadece ona sarıldı. Elle, Elle olduğu için, konuyu bırakmadı.

"Ne oldu?"

"Artık dalga geçmiyorum, olan bu."

"Sen... şey," diye durakladı ve devam etti, "uyandın ve artık dalga geçmeyeceğine mi karar verdin?" Bu sefer

"Evet," diye yalan söyledi.

"Neyin dalga geiyorun?" diye sordu. Cevap vermemeye karar verdi.

Kadın tekrar konuşmaya başladığında fısıldıyordu, "Pren, iyi misin?"

Yine aynı şey.

Sanki umursuyormuş gibi, endişeleniyormuş gibi, ona bakmak istiyormuş gibi sordu.

Herkese bakıyormuş gibi. Ama kendine bakmıyordu.

Bu sefer ona nazikçe sarıldı. "Hayır," diye doğruyu söyledi.

"Konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye cevapladı, yine dürüstçe.

"Ben... yapabileceğim bir şey var mı?" O haklıydı.

Ona bakmak istiyordu. "Evet."

"Ne?"

"Sen ve Sally ikolatalı kurabiye yaptınız. Çok lezzetliler ama ben yulaf ezmeli olanları tercih ederim. Bir şey yapmak istiyorsan, yarın bana onlardan yap."

Vücudu hareketsiz kaldı, sonra nefes aldı, "Ciddi misin?"

"Evet."

Sessiz kaldı.

Sonra şöyle dedi: "Gece yarısı beni uyandırırıyorsun. Biz... şey, bilirsin. Sonra birdenbire gerginleşiyorsun ve bir sorun olduğunu söylüyorsun ama ne olduğunu söylemiyorsun. Şimdi de yulaf ezmeli kurabiye istediğini mi söylüyorsun?"

Bunun çok tuhaf görüneceğini biliyordu. Ama umurunda da değildi.

"Evet."

"Ateşin mi var?"

İçinde bir şey gevşedi; şiddetli bir sıkışmanın onu bıraktığını hissetti. Sıcaklık karnına çarptı ve o, kızın saçlarına gülümsedi.

"Ateşim yok, Elle."

Kız onun tutuşunu çekti. "Belki de kontrol etmeliyim."

Onun tutuşu tekrar sıkılaştı. "Sadece uyu."

"Pren..."

"Uyu."

"Ama –"

Elleri kadının göğsüne dolandı, kadının vücudu hareketsiz kaldı, sonra gevşedi.

Yüzünü saçlarına gömdü, sesi alçak, yumuşak ve ikna edici bir tona büründü ve "Uyu, bebeğim" diye ısrar etti.

Cevap vermedi.

Bir süre uyumadı da.

Sonunda, kadının vücudunun ağırlaştığını hissetti ve rahat bir nefes aldı.

Kadın uykuya dalmadan önce uykulu bir sesle mırıldandı: "Eğer bir şey kapmışsan, bu odalarda karantinaya alınacaksın. Çocukların da kapmasını istemiyorum."

Ve yine aynı şey oldu. Elle birine bakıyordu.

Bu "birileri" onun çocukları olduğu için, Prentice onun saçlarına gülümsedi.

Kadın uykuya daldı.

O, onun nefesini dinledi.

İsteği dışında, günlüğüne yazdığı sözler aklına geldi.

Vücudu kadının vücuduna bastırdı.

Yirmi yıl önce, Prentice bir odadan çıktı. Yapması oldukça basit bir şeydi.

Ama bunu yaparak, sevdiği kadını cehenneme terk etmişti. O zamanlar bunun farkında değildi.

Ama artık bunu biliyordu, ondan ve Mikey'den öğrendiklerinden dolayı.

Sadece *anlamıyordu*. Onun günlüklerini okuyana kadar.

Artık anlıyordu. Ve bu onu öldürüyordu.

On Altıncı Bölüm

Elle Austin'in Uyanış Günü
Fiona

Ertesi gün, Elle Austin uyandı. Fiona onu izledi.
Ve bu olduğunda, Fiona gülümsedi.

*

Elle

Elle, yatağın sallanmasıyla uyandı.
Önceki geceyi düşünecek zamanı yoktu.
Prentice ile paylaştığı, hayatını değiştiren konuşmanın tek bir kelimesini bile düşünmeye vakti yoktu.
Prentice onu balkondan odasına götürdüğünde, onu nazikçe soyup, kendi tişörtlerinden birini başına geçirip yatağa yatırdığında hissettiği garip huzursuzluğu düşünmeye bile vakti yoktu. Bu huzursuzluğu tam olarak tanımlayamıyordu ama sanki sevdiği biri acı çekiyormuş gibi hissediyordu.
Bunları düşünmeye vakti yoktu çünkü yatağın ayak ucunda diz çökmüş olan Sally, "Günaydın!" diye bağırdı.
Prentice parmaklarını Elle'nin parmaklarından ayırdı ve ikisi de dirsekleriyle yataktan kalkıp yatağın ayak ucuna baktılar.
Sonra Prentice sırt üstü yuvarlandı, kolunu Elle'nin altına sokarak onu kendine doğru çevirdi, kolunu sıkıca sararak onu orada tuttu.
"Buraya gel, bebeğim," diye mırıldandı Prentice kızına, sesi uykunun etkisiyle daha kalındı ve Elle, onun uyanmış halindeki sesini sevdiğine karar verdi.
Çok beğendi.
Sally tereddüt etmedi; Prentice'in vücuduna tırmandı.
Elle de Sally'nin babasının uzun vücuduna tırmanışını izlerken bundan hoşlandığını fark etti.
Çok hoşuna gitti.

Sally, Prentice'in göğsüne yığıldığında, gözleri Elle'den hiç ayrılmadı ve "Jace ve ben sana kek yaptık!" dedi.

Sally ve Jason'ın fırını kullandığını düşünmek Elle'yi korkuttu.

"Ne yaptınız?" diye fısıldadı.

Prentice'in sesi, alçak ve titreyen bir sesle "Anlamadım?" diye sorduğunda çok daha etkili oldu.

"Onları biz pişirmedik." Odanın diğer ucundan gelen sesi duyan yataktaki herkes kapıya baktı.

Jason orada duruyordu, duruşu garipti, yüzündeki ifade, yatakta olan biteni nasıl yorumlayacağını bilmediğini açıkça gösteriyordu.

Elle'nin vücudu gerildi.

Ve o gerildiğinde, Prentice'in kolu da gerildi.

"Sadece hazırladık ve hamuru kalıba koyduk. Elle'nin pişirebileceğini düşündük," diye devam etti Jason, hala açıkça rahatsız olduğu halde.

O anda Jason'ın ona Elle dediğini fark etti. Sadece o anda değil, o ve Sally günlerdir böyle diyorlardı. Prentice'in önünde bile, o da onları hiç düzeltmedi.

İçinde derinlerde bir şeyin gevşediğini hissetti, o kadar uzun süredir gergin olan bir şeydi ki gevşeyebileceğini bilmiyordu.

Ama gevşedi.

"Ben pişiririm," dedi Prentice, Elle'nin içindeki derinlerde yaşanan önemli olaydan tamamen habersiz. "Nasıl yaptın, Jace?"

Jason yere baktı, ayaklarını sürttü ve mırıldandı, "Annemin yemek kitaplarından birinde." Derin bir nefes aldı ve duvara baktı. "Ama annem hiç yapmazdı." Gözleri yatağa, sonra karşı duvara kaydı ve sözlerini bitirdi, "Yaban mersini. Artıkları kullandık."

Elle'in kalbi ona acıdı ve bir şeyler söylemek istedi, ama ne söyleyeceğini bilemedi.

Sally ise ne söyleyeceğini hiç bilemedi.

"Jace, Elle'ye her zaman kahvaltı hazırladığı için ona borcumuzu ödemek için kahvaltı hazırlamamız gerektiğine karar verdi." Sally babasına gülümsedi. "*Çok eğlendik.*"

Elle, Sally'nin eğlencesinin mutfığa ne yaptığını kısa bir süre merak etti. Sonra Jason'a bakarak yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim, tatlım," dedi.

Jason cevap vermedi. Kendini spontan olarak tutuşturmaya kararlı gibi görünüyordu.

Sonra mırıldandı, "Ben gidip..."

Prentice onu keserek, "Hey dostum, sana bir sorum var" dedi. Jason tereddütle babasına baktı.

Prentice konuşmaya devam etti. "Sence Elle gıdıklanır mı, gıdıklanmaz mı?"

Prentice'in kolu Elle'yi sardığında Elle'nin vücudu tekrar gerildi ve Sally başını yana çevirip ona baktı.

Elle, "Pren..." diye uyarıcı bir şekilde söyleyerek çekilmeye çalıştı. "Evet!" diye bağırdı Sally. "Bence gıdıklanıyor!"

Sonra Sally üzerine atladı.

Prentice Elle'ye döndü. Sally, hızlı hareket eden küçük kız parmaklarıyla Elle'nin gıdıklanan yerlerine ulaşmaya çalışırken kıvranıp dururken, Prentice onu bir koluyla kendine doğru çekip diğer eliyle gıdıkladı.

Acımasızca.

Ama Prentice, onun gıdıklanma noktalarının nerede olduğunu zaten biliyordu.

Çaresizce kıkırdayarak zar zor hareket edebilen Sally, Prentice'e sırtını dönmeyi başardı ama Prentice onu yakınında tuttu ve gıdıklamaya devam etti. Sonunda Sally'nin kıvranan vücudunu ve gıdıklayan ellerini kontrol altına alan Elle, Sally'yi kendine doğru çekip ona aynı şeyi yaptı ve küçük kız aptalca gülerek kıkırdayan Sally'yi gıdıklarken kıkırdadı.

Yatak sallandığında hepsi durdu ve yatağın ayak ucuna baktılar. Jason yan yatmış, gözleri parıltıyor ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Bence o gıdıklanıyor," dedi Jason kuru bir sesle. Elle, Prentice'in kıkırdadığını duydu.

Elle ve Sally gülmedi, ikisi de Jason'a gülümsedi. "Tamam, herkes kalkın. Muffin zamanı," diye emretti Prentice. Sally dağıldı ve Jason yataktan yuvarlandı.

Elle olduğu yerde kaldı, çünkü iç çamaşırı giymemişti.

Prentice de yatakta kaldı ve bunun nedeni büyük olasılıkla üzerinde *hiçbir şey* giymemesi idi.

"Jace, kapıyı kapat. Bir dakika sonra aşağı iniyoruz," diye seslendi

Prentice. "Tamam," diye cevapladı Jason.

Sally kapıda dönüp sordu, "Fırını açabilir miyiz?" "Hayır," diye cevapladılar Prentice ve Elle.

Sally yüzünü buruşturdu, kardeşine baktı ve kapıdan dışarı koştu.

Jason, Prentice ve Elle'yi gördü, yere baktı ve kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Prentice anında Elle'ye doğru yuvarlandı ve onu kollarına aldı.

Elle onu itmeye çalıştı.

Başaramadı.

"Aşağı inmemiz gerek," dedi ona.

"Tamam," diye cevapladı Prentice yumuşak bir sesle, gözleri Elle'nin yüzünde dolaşıyordu. "Ama önce seni öpmem gerek."

"Pren..." diye başladı ama o, yapması gerektiğini söylediği şeyi yapınca sözü kesildi.

Kısa sürede, kendisinin de buna ihtiyacı olduğunu fark etti.

Prentice iyi öpüşüyordu. Çok fazla öpüşmemiştir ama yine de kesin bir şekilde söyleyebilirdi ki, o *en iyisiydi*.

Adamın dudakları onunkilerden ayrıldığında sersemlemişti.

Elini kadının çenesine götürdü, başparmağıyla kadının elmacık kemiğini okşadı.

"Ne kadar gıdıklanır olduğunu unutmuşum." Hala o yumuşak sesle konuşuyordu, ona tuhaf şeyler yapan sesle.

Elle, bu tuhaf hislere ve bunların ona ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanarak cevap vermedi.

"Eskiden seni sürekli gıdıkladım." Gülümsedi ve devam etti, "Kavga etmediğimiz zamanlarda." Gülümsemesi kaybolurken, başparmağıyla alt dudağını okşarken gözlerinde sıcaklık belirdi. Bakışları tekrar ona döndü ve fısıldadı, "Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı Elle.

Onunla ilgili her şeyi ve birlikte geçirdikleri zamanı hatırlıyordu.

Her şeyi.

Elle, onun yakın olduğunu düşünerek, her rengi olan gözlerinde kayboldu, renkleri tekrar saydı, olayları karşılaştırdı, sonucu ezberlemiş olmasına rağmen bu aktiviteden büyülenmişti.

Alnı alnına değdi, eli çenesine gerildi ve homurdandı, "Bana öyle bakmana bayılıyorum. Her zaman bayıldım."

Homurtusu kadife gibi içinden geçti.

Elle ona sarıldı.

Onu saran kolu sıkılaştı ama içini çekip başını kaldırdı. "Muffin pişirmem lazım."

Bu fikirden pek hoşnut görünmüyordu.

"Öyle," diye cevapladı Elle, gülümsememeye çalışarak. Prentice yuvarlanmaya başladı, Elle vücudunu kilitleyerek onun dikkatini çekti ve durdu. "Jace ile de konuşman lazım," dedi sessizce.

Kollarını ona doladı ve onu sıkıca sarıp, "Evet," diye mırıldandı.

Onları yataktan çekti, yerden külotunu aldı, ona uzattı ve o eşofmanını giyerken Elle külotunu giydi. Kot pantolonunu almak üzereyken, Prentice ellerini Elle'nin kalçalarına koydu ve onu kapıya doğru sürükledi.

"Kot pantolonumu giymem lazım," dedi ona, direnerek ve odaya geri dönmeye çalışarak.

Bu da başarısız oldu.

Adam onun önüne uzanıp kapı kolunu tuttu ve "Sen iyisin" dedi.

İyi miydi?

Adam deli miydi?

Kız tişört giyiyordu!

Zorlukla ona döndü ama adam kolunu beline doladı ve onu kapının önünden çekti.

"Sadece senin tişörtünü giyiyorum," diye gereksiz yere hatırlattı, çünkü adam onun sadece tişörtünü giydiğini *görebiliyordu*.

"Evet," diye cevapladı. "Ama sen korunuyorsun."

O, ellerini yine kalçalarına koyarak onu zorla kapıdan geçirmek isterken, kız direnmeye devam etti.

"Prentice! Ben tişört giyiyorum! Senin *çocuklarınla* tişört giyerek kahvaltı yapamam

Tişörtle kahvaltı yapamam!" diye tısladı.

"Neden olmasın?" diye sordu adam rahat bir şekilde.

O, onu koridorda sürüklerken, kadın ona inanamayan gözlerle baktı.

Yüzünü gördü, merdivenlere dönmeden önce durdu ve "Bu, uyluklarına kadar geliyor, bebeğim. İlk kez krep yaptığın zamanki geceliğinden çok daha fazla örtünmüş durumdasın" dedi.

"Sadece gecelik giymiyordum. Bornoz da giyiyordum," diye sabırsızca cevap verdi.

Adam sırttı ve yüzünü yaklaştırarak ellerini kadının kalçalarına kaydırды ve onu kendine çekti. "O bornoz hiçbir şeyi örtmüyordu."

"Kesinlikle örtüyordu!" diye bağırdı.

Adamın sırtışı şeytani bir hal aldı. "İnan bana. *Hiçbir* şeyi örtmedi."

Onun şeytani sırtışının ne kadar çekici olduğunu görmezden geldi ve bu, yirmi yıldır görmediği ve *özellikle* ne kadar sevdiğini hatırladığı düşünülürse, zor bir şeydi. "Kesinlikle *örtüyordu*."

"Evet, kabul ediyorum, ilk bakışta öyle görünüyordu. Eğer yaratıcı bir hayal gücün varsa, ki benim *var*," dedi, parmakları kadının kalçasındaki ete lezzetli bir şekilde gerildi. "Öyle... *değildi*."

Kadın şaşkına döndü. "Yani...?"

"Evet."

"O zaman... sen...?" "Evet."

"Beni düşündün...?" "*Evet*."

Yine homurdanıyordu.

Yine kadife gibi

hissettiyordu.

Yine de Elle şaşkındı.

"Ama..." diye fısıldadı, "benden nefret ediyordun."

Yüzündeki tüm neşe bir anda kayboldu, elleri beline gitti ve onu kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı.

"Senden hiç nefret etmedim, Elle."

"Ama..."

"Yıllar boyunca ve son zamanlarda seni nefret etmek *istediğim* birçok an oldu, ama bunu asla yapamadım."

"Ama..."

"Asla."

"Pren..."

Onu sessizce öptü.

Acele etmedi ve bunu iyice yaptı.

Başını kaldırdığında şiddetle tekrarladı, "Bebeğim. *Asla*." Gözlerine yaşlar doldu ve fısıldadı, "Gerçekten mi?"

Adam kadının yüzünü inceledi ve bir an için, acı çekiyormuş gibi görüldüğüne yemin edebilirdi.

O, kız emin olamadan bu acıyı gizledi ve fısıldayarak "Gerçekten" diye cevap verdi.

Onun içinde sıkışmış olan başka bir şey serbest kaldı ve gevşedi.

Vücudu da öyle, onun vücuduna doğru ve o onun ağırlığını aldı.

"Kot pantolonumu alabilir miyim?" diye

yumuşak bir sesle sordu. "Hayır."

Vücudu tekrar gerildi ve hafifçe geri çekilerek, "Neden?" diye sordu.

Adam iki kolunu da ondan çekti, ama sadece ellerini kadının çenesine götürüp yüzünü kendine doğru çevirmek için.

"Çünkü dün gece bir karar verdin ve şimdi, bugün, evdesin. Evdeyken kahvaltı etmek için giyinmek zorunda değilsin. Evdeyken kahvaltıda ne giymek istersen onu giyersin."

Dün gece karar veren o değildi. Kararı veren oydu.

Ve onun itiraz etmesine izin vermemişti.

Bu düşünceler kafasından geçerken onu izliyordu ve sonra sözünü kesti.

"Bunun senin için sindirilmesi zaman alabilir," dedi ve sonra şeytani gülümsemesi geri geldi. "Neyse ki ben sabırlıyım."

Sabırlı *değildi*.

Ya da en azından yirmi yıl önce sabırlı değildi.

Ve kanıtlar, şu anda da sabırlı olmadığını gösteriyordu.

"Pren..."

"Muffinler."

"Pren!"

Onu merdivenlere çıkan köşeyi döndürdü.

Sally onları görür görmez fark etti ve Elle başka bir itirazda bulunamadan, Sally "Yaşasın! Artık kekleri pişirebiliriz" diye bağırdı.

Elle çaresiz kalmıştı.

Başka seçeneği olmayan Elle mutfağa gitti ve Prentice'in tişörtünü giymiş olarak tabureye oturdu, kahvesini yudumlarken Jason ve Sally'nin muffin yaparken yarattığı kaosu izledi.

Kalıpları yağlamayı unutmuşlardı, bu yüzden tam muffinler değil, sadece Jason ve Prentice'in kalıptan çıkarabildikleri muffin üstleri vardı.

Yine de, o kadar da kötü değillerdi.

* * *

Fiona

Fiona bunun Bella'nın yorgun olmasından kaynaklandığını biliyordu. Yoğun bir gün geçirmişti.

Ve Fiona her şeyi izlemişti.

Yatakta gıdıklanma (ancak Jason odadan çıktığında onu takip etmiş, Bella ve Prentice'i anne ve babasının yatağında gördükten sonra verdiği tepki nedeniyle onun için endişelenmişti).

Prentice'in (*hiç* vakit kaybetmeden) Bella'ya istemeden yaptığı yanlışları düzeltmek için merdiven sahanlığında yaptığı konuşma.

Felaketle sonuçlanan muffin pişirme.

Ayrıca Bella'nın Sally'nin "yardımıyla" mutfağı temizlemesini de izlemişti, bu da zaten zor olan işi daha da zorlaştırmıştı, Prentice ise Jason'ın peşine düşmüştü. Bu sırada Fiona, Bella'nın dudağını ısıırıp yumruklarını sıkıldığını izlemişti.

Fiona, Jason ve Prentice ile birlikte olmak istiyordu ama oğlunu tanıyordu. O, babası gibiydi. Derinden hissediyordu. Ancak, mucizevi bir şekilde kısa sürede, insanlar ve olaylar hakkında kararlar aldı ve bu kararlarına sadık kaldı.

Jason, küçük bir çocukken bile her zaman ne istediğini bilirdi.

Kafası karışık olabilir, ama babasının yardımıyla bunu çözebilirdi.

Fiona Bella için daha çok endişeleniyordu.

Prentice üst katta Jason'la birlikteyken, zaman geçtikçe arkadaşını sakinleştirmek için ona fısıldayarak sözler söyledi.

Sonra, bu işe yaramayınca, yatıştırıcı sözlerini bağırarak söyledi.

İnanılmaz bir şekilde, bu işe yaradı ve Bella daha çok

Sally'ye ve yulaf ezmeli kurabiye yapmaya (ve kurabiye kavanozundaki çikolatalı kurabiyelere neden yulaf ezmeli kurabiye eklemeleri gerektiğini Fiona hiç anlamıyordu) daha fazla odaklanmaya başladı ve tırnaklarıyla avuç içlerini tırmalamayı bıraktı.

Prentice ve Jason tekrar ortaya çıktıklarında, Bella merdivenlere doğru döndü ve onların aşağı inmesini izledi.

Jason, Fiona'nın gitarını

almıştı. Bella'nın yüzü soldu.

"Elle, bugün bana daha fazla akor gösterir misin?" diye sordu Jason.

Bella'nın gözleri Prentice'e kaydı ve Prentice Bella'ya göz kırptı.

Bella (ve Fiona, nefes almadığı için onun için gereksiz olsa da) bir iç çekiş bıraktı.

"Tabii, Jace. Sadece duş almam lazım," diye cevapladı Bella.

Bella duş alırken, Fiona Prentice'in kıyafetlerini yeni odasına taşımasını izledi (ve kıkırdadı).

Bu nedenle, duştan çıktığında durdu ve yatakta duran iç çamaşırlarına, kot pantolonuna ve süveterine baktı. Kendisi için seçmediği bir kıyafet.

Gardıroba gitti. Sonra çekmecelere gitti. Sonra boş komodini izledi.

Sonra telaşla giysilerini giyip odadan koştu.

Prentice'i Bella'nın yeni odasındaki dolaptan çıkarken buldu, çekmecelerden çıkardığı giysileri hala yapılmamış yatağın üzerine dağılmıştı.

Donakaldı.

Sonra ona baktı, gözleri donuklaşmış, ve mırıldandı, "Ne...?"

Prentice ona doğru yürüdü, eliyle başının arkasını kavradı ve dudaklarını dudaklarına değdirdi.

"Çekmeceleri toplar mısın, bebeğim? Ben bu işlerde berbatım." Sonra Bella sessizce arkasından bakarken odadan çıktı.

Fiona yine kıkırdadı.

Bella uzun süre orada durup yatağa baktı.

Prentice (iki kez) geri döndüğünde hala orada duruyordu, elleri misafir banyosundan aldığı eşyalarla doluydu ve Prentice onları Bella'nın yeni banyosuna koydu.

Son seferinde, ona yaklaştı, elini beline kaydırды ve kulağına eğildi, "Bebeğim. Bunları düzenlemelisin. Hemen. Plaja gidiyoruz."

Bella ona aptalca baktı.

Sonra tekrarladı, "Plaja mı?"

"Evet," diye cevapladı Prentice, yatağa, sonra ona baktı, "yoksa eve dönene kadar beklemek mi istersin?"

Bu onu uyandırdı ve kız çılgınca başını salladı.

Adam sıırttı, kadının belini sıktı ve odadan çıktı.

Bella işine koyuldu ve çekmeceleri düzenledi. Sonra yatağı yaptı. Ardından dolaba girip Prentice'in asılı kıyafetlerini dağıttığı dağınıklığı topladı.

Bu sırada Fiona çoğunlukla kıkırdadı.

Bella ve Sally öğle yemeğini hazırlayıp plaja gittiler.

Plajda, Sally her zamanki gibi davrandı, Prentice Fiona hayattayken ve öldükten sonra da çocukları sık sık plaja götürmesine rağmen. Başka bir deyişle, sanki tüm hayatı boyunca bir hücrede yaşamış ve sadece o muhteşem gün için dışarı çıkarılmış gibi.

Bella ona ayak uydurdu ve Fiona'nın gitarını getiren Jason'ın yanına oturdu. Fiona (biraz gururla) oğluna saçından fazlasını verdiğini söyleyebilirdi, çünkü oğlu gitarda çok iyiye gidiyordu ve (Fiona gibi) sürekli pratik yaptığı için harika bir gitarist olacaktı. Bella da ona birkaç akor daha öğretti.

Jason'ın ısrarı üzerine Bella da Prentice ve çocuklar izlerken çaldı. Gergindi ve alışması zaman aldı ama alıştığında iyi oldu.

Prentice etkilenmişti ve bunu saklamadı.

Jason sadece gülümsedi.

Bella'nın, Cameron erkeklerinin tepkilerinden hem memnun hem de utanmış olduğu belliydi.

Sally, *kendi* gitarını alacağına ve alçısı çıktığında Bella'nın ona gitar çalmayı öğreteceğine kararlıydı.

Öğle yemeği yediler. Eğlendiler. Plajda ve uçurum yolunda yürüdüler, Prentice ve Bella el ele, Jason tek başına önde, Sally ise ileri geri koşarak kendini yordu (Fiona'nın kızı o gece kesinlikle deliksiz uyuyacaktı).

Eve döndüler ve her şey yolunda gitti, piknikten kalanları topladılar, akşam yemeği hazırladılar, Sally kazadan sonra okula döneceği için ertesi gün için hazırlandılar.

Bella'nın düşünmeye vakti yoktu, bütün gün meşguldü. Fiona, Prentice'in bir dahi olduğunu düşündü.

Sally, Bella kitabının iki sayfasını okurken uykuya daldı. Jason da onu takip etti.

Prentice, çocukları kontrol ettikten sonra merdivenlerden aşağı iniyordu ki olay oldu.

Fiona, yorgun bir şekilde kendine gece bitki çayı hazırlarken Bella'nın yanında duruyordu.

Elini bardağın etrafına dolamış, çay poşetinin ipini bardağın kenarına tutturmuştu ki, bardağı kaçırdı ve eline kaynar su döktü. Acı içinde bağırdı ve su ısıtıcısını gürültüyle yere bıraktı.

Prentice bir anda oraya geldi.

Yaklaştı. "Tanrım, bebeğim, ne yaptın?"

"Döktüm..." Durdu ve ağlayarak, "Ah!" dedi.

"Lavaboya git," diye emretti Prentice, onu lavaboya itekleyerek, elini altına soktu ve soğuk musluğu açtı.

Prentice buz almaya giderken, Bella elini musluğun altında tuttu. Prentice geri döndü ve Bella'nın arkasına geçerek kollarını ona doladı ve Bella'nın elindeki kızarıklık izlere musluğun altında buz tuttu.

Fiona yakınlarda duruyordu.

Başını eğip yanağını Bella'nın yanağına yaklaştırdı, buzları parmaklarının etrafında gezdirerek fısıldadı, "Yanık hala etkisini gösteriyor bebeğim, bunu durdurmamız lazım. Buz iyi gelmeyecek ama orada tutmamız lazım."

"Tamam," diye fısıldadı Bella, sesi acıdan boğuktu.

Bunu fark etmesi biraz zaman aldı. Kızgın kırmızı izler, avuçlarındaki nasırlı beyaz izlerden dikkatini çekiyordu.

Ama fark etti.

Fiona da onun fark ettiğini fark etti, çünkü vücudunun tamamen hareketsiz kaldığını gördü.

Yorgun ve acıdan zihni bulanık olan Bella fark etmedi. Bella ne yapmaya çalıştığını anlamadan önce, başparmağıyla Bella'nın parmaklarını açmış ve avucunu yukarı doğru çevirmişti.

İzleri gördüğünde, Prentice keskin bir tıslama ile nefes aldı.

Bella anında elini yumruk yaptı ve kaçmak için vücudunu yana doğru çekerek sıçradı.

Kollarının onu sardığı, vücudunun ona yakın olduğu bu pozisyonda dezavantajlı durumdaydı; kaçma şansı yoktu.

Ve kaçmadı.

Prentice adım attı, onu lavaboya sıkıştırdı, kolları Bella'nın yanlarına kilitlendi, başparmağıyla Bella'nın parmaklarını açarak yumruğunu açmaya çalıştı.

Vücudu pes etti ama eli direndi. Yanık, bunun aşırı acı verdiğini gösteriyordu. Bella sessizce inleyince Prentice durdu.

Fiona nefes alabilseydi nefesini tutardı. Bunun yerine, yapabileceği tek şeyi yaptı.

Havada asılı kaldı.

Sesi yumuşaktı, "Göster bana" diye emretti. Bella hemen cevap verdi, "Geri çekil."

"Göster bana, bebeğim."

Eli hala yumruk halindeyken, sert ama korku dolu bir ses tonuyla şöyle dedi: "Prentice... *geri... çekil!*"

Diğer eliyle Bella'nın diğer bileğini kavradı, iki yumruğunu da önlerine çekti ve sesinde mutlak, acınası bir acı vardı: "Göster bana."

Fiona, Bella'nın gözlerine dolan ve kenarlarında titremeye başlayan gözyaşlarını izledi.

"Görmeni istemiyorum," diye fısıldadı, sesi de aynı derecede yürek parçalayıcıydı.

"Göster bana."

"Sen düşüneceksin ki..."

"Göster bana,
Elle." "Ama..."

Onun elleri onun onun bileğine ona onun ona
nazik salladı ve fısıldadı, "Göster bana, bebeğim."

Gözlerini kapattı ve Fiona, gözyaşlarının sessizce yanaklarından
süzüldüğünü gördü.

Sonra gözlerini ve yumruklarını açtı ve Fiona onun nefesini tuttuğunu
gördü.

Prentice ellerine baktı.

Sonra çenesi gerildi ve gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığı anda, başparmaklarını beyaz izlerin üzerinde nazikçe
gezdirdi ve şefkatle "Bebeğim" diye mırıldandı.

Bella, aşağılanma ve yenilginin üzücü ifadesiyle başını öne eğdi.

Prentice'in ağzı kulağına yaklaştı.

"Bunlar daha önce yoktu," diye fısıldadı ama Bella cevap vermedi.
"Elle, cevap ver. Yirmi yıl önce bunlar yoktu. Lütfen, *bunu*
kaçırmadığımı söyle."

"Onlara sahip değildim," diye lavaboya cevap verdi. "Ben
başladım..." diye devam etti, sonra durdu. "Sonra. Sen öldükten
sonra," diye nefes aldı ve fısıldadı, "seni kaybettiğim de başladı."

Fiona, onun duymak istediği şeyin bu olup olmadığını bilmiyordu ve
bunu anlayamıyordu çünkü adam yüzünü boynuna gömmüş, ellerini hala
bileklerinden tutarken kollarını sıkıca beline dolamıştı.

Bella başını kaldırdı ve Fiona onun hala ağladığını görebiliyordu. "Onlar
benim," dedi Prentice boynuna.

Bella'nın vücudu seğirdi ve yüzü boşaldı. "Ne?" diye
fısıldadı.

Ağzı tekrar kulağına yaklaştı ve sesi işkence çekiyormuş gibi
çıkarken, "Onlar benim. Benim sorumluluğum," dedi.

Fiona, hayalet gibi göğsüne ağır bir yük bindiğini
hissetti. Bella da aynı şeyi hissetti. Fiona bunu
bakışından anlayabilirdi. "Ne demek istiyorsun?" diye
fısıldadı Bella.

"O *lanet* odadan çıkmasaydım, bu izler olmazdı, bu acıyı çekmezdin."

"Prentice, yapamazsın..."

O, bileklerinden ellerini salladığında konuşmayı kesti.

"*Yapma*," diye sertçe

homurdandı. "Pren," diye fısıldadı

kız. "Yapma."

"Senin düşünmeni

istemiyorum..." "Hayır."

"Pren, lütfen."

"Hayır. Hayallerin olmayacaktı, bunu ben sağlardım. Baban hayatımızda olmayacaktı. Ve sen lanet olası ailene sahip olacaktın, bunu da ben sağlardım. Evlat edinsek de, sana bir aile satın alsam da umurumda değil. Seni mutlu etmek için ne istersen yapardım. Ne istersen, Elle. Her şeyi. Sana vermek için ne gerekiyorsa yapardım. Seni o kadar çok seviyordum."

"Konuşmayı kes."

"Ama konuşmadım, odadan çıktım." "Prentice, konuşmayı kes."

"Arkamı döndüm ve uzaklaştım. Seni aramadım bile." "Kendine bunu yapma, senin suçun değildi."

"Hayır mı?"

"Ben zayıfım," diye fısıldadı.

Prentice bir an sessiz kaldı, sonra güldü. Çirkin bir sesiydi ve Fiona'nın hayalet kulaklarını acıttı.

Bella da aynı şeyi hissetti.

Soluk yüzü kül rengi oldu ve görünür bir çaba ile ellerinden kurtuldu, musluğu kapattı, kollarında döndü ve ellerini göğsüne koydu.

"Doğru, Prentice, ben zayıfım. Hep öyleydin," bunu sanki kirli bir sırmış gibi itiraf etti.

"Seni benden uzak tutmak için dövdü," diye karşılık verdi Prentice. "Benim mazeretim ne?"

Kafasını salladı ve "Anlamadım?" diye sordu.

"Baban seni kontrol etmek için dövdü. Davranışın zayıflık değildi, hayatta kalma mücadelesiydi. Ben iyi bir hayatım vardı, bunu hiç yaşamadım, kimse

bana öyle davranmadı. Seni takip etmemem için ne bahanem var? Yaralı ego mu?"

Bella ellerini onun boynunun iki yanına koydu ve sıkıca tuttu. "Bunu yapmayı bırak. Bunun bir anlamı yok."

"Bir anlamı yok mu?" diye keskin bir sesle sordu. "Eğer kalırsan, bir hafta, bir ay, on yıl sonra, sonunda seni o duruma terk ettiğimi anlayacaksın. Seni korumadım. Sana inanmadım. Acı hissi içime sızdığında ne yapacağım, Elle, ve artık benimle birlikte olmaya dayanamadığında? Ne yapacağım?"

Parmakları boynuna dolandı ama ona cevap verme fırsatı vermedi.

"Seni korumam gerekiyordu ama ben korumadım. Seni o duruma terk ettim," diye devam etti, elleri boynuna uzandı ve onları çekip aldı, başparmakları avuç içlerinde kayarken, "Ve bu çok kötüydü, bu yüzden kendine zarar verdin," diye devam etti.

Elle yüzünü buruşturdu ama çabucak toparlandı ve ona "Hayatta kaldım" diye güvence verdi.

O kısa, eğlencesiz bir kahkaha attı. "Evet. Hayatta kaldın. Ama hayat hayatta kalmak değildir, Elle, hayat güzeldir."

Kız başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Herkes için değil. Çoğu insan için değil, Pren, sadece şanslı birkaç kişi için." dedi.

Fiona, Prentice'in sözlerine dudaklarını sıkarken izledi, ama o şöyle cevap verdi: "Doğru. Ama *sen* güzel bir hayatı hak ediyorsun ve ben vazgeçmeseydim, senin beni kullandığını düşünmeseydim, sana ve *bize* olan inancımı kaybetmeseydim, sana bunu verirdim."

Fiona, Bella'nın artık dinlemediğini gördü.

Gözleri odaklanmamıştı.

Prentice de bunu

fark etti. Onu

kaybediyordu.

Bir şey yap! diye bağırdı Fiona.

"Elle," diye seslendi ama cevap vermedi. Elleriyle onun ellerini kavradı ve hafifçe sallayarak tekrar etti, "Elle."

Bella, kafasını sanki temizlemek istercesine salladı ve gözleri yeniden odaklandı. "On yıl içinde demiştin..." diye fısıldadı Bella.

"Evet," diye Prentice sert bir sesle sözünü kesti. "On yıl, yirmi yıl, elli yıl. Sonunda seni tekrar kaybedersem kimin umurunda olur ki?"

"Elli yıl mı?" diye fısıldadı.

Fiona, Prentice'in konuyu kapatmak istediğini ve onun tavrından sabrını yitirdiğini bir bakışta anladı. "Elle, biz..."

Bella onu keserek, inanamayan bir şekilde sordu: "Beni elli yıl burada mı tutmak istiyorsun?"

Fiona, Prentice'in sinirlendiğini anladı. "Evet, bunu dün gece kararlaştırdık."

"Neden?" Bella aniden sordu, sesi bir şekilde hem nefes nefese hem de keskin çıkıyordu.

Prentice kaşlarını çatı. "Neden ne?" "Neden beni burada istiyorsun?"

"Elle..." Evet, kesinlikle sabırsızdı, Fiona bunu biliyordu çünkü onu bıraktı ama ona doğru eğildi, bir elini lavabonun kenarına koydu, diğer eliyle saçlarını karıştırdı.

"Söyle bana." Sesi daha keskin, daha soğuk hale geliyordu. "Beni neden burada istediğini söyle. Bilmek istiyorum."

"Elle..."

"*Neden?*" Bella'nın sesi kırbaç gibiydi ve vücudu sertleşmişti.

Prentice ona baktı, sabırsızlığı kayboldu, anladı.

Fiona, başlarının belada olduğunu biliyordu.

Prentice, süslü sözlerle eğilimli bir adam *değildi*. Aslında, önceki gece balkonda onun hakkında söylediği sözler (hâlâ hayalet gibi karnını eritiyorlardı) ondan duyduğu en süslü sözlerdi.

Hayır, Prentice daha çok eylemleriyle konuşan bir adamdı.

Bu, harekete geçme zamanı değildi; sözlerin zamanıydı ve Fiona, Prentice'in Bella'ya açıkça ihtiyacı olan şeyi verebileceğinden şüphe duyuyordu.

Fiona yanılıyordu.

Yüzü yumuşadı, eli çenesine dokundu ve sevgi dolu yumuşak sesiyle sorusuna cevap verdi.

"Senin kreplerin, kurabiyelerin, gülümsemen." Oh oh.

Onun güzel, yumuşak sesiyle söylense bile, Fiona bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşünmüyordu.

Bella, gözlerindeki soğukluğun ardında zar zor gizlediği korku ve şüpheyi ona bakarken, o da öyle düşünüyordu.

Prentice henüz bitirmemişti.

"Evime, aileme gösterdiğin özen."

Fiona bunun pek iyi gitmediğine karar verdi. Hiçbir kadın, iyi bir ev hanımı, bebek bakıcısı ve iyi krep yapan biri olduğu için bir erkeğin onu istemesini istemezdi.

"Sally'ye karşı tavrın, onunla geçirdiğin her saniyenin tadını çıkarman, onu asla aptal hissettirmemen ve onun neşesine sabırsızlanmaman."

Tamam, bu biraz daha iyiydi. Fiona, Bella'nın yüzünün hafifçe değiştiğini gördü, hala temkinliydi ama Prentice onun kalbine dokunmuştu.

"Jason'a karşı tavrın, ona ne kadar özenle davrandığın. Ona, Fiona'nın sevdiği gitarın, onun nefret edeceği bir yas aleti değil, onu kutlamak ve anısını yaşatmak için bir alet olduğunu gösterdiğin."

Bella başını sallamaya başladı ama Prentice çenesine koyduğu elini sıkılaştırdı. "Babanın olmanı istediği kişi olmayı unuttuğunda beni güldürmen."

"Prentice..." Bella sözünü kesti. Prentice henüz bitirmemişti.

"Prentice..." Bella sözünü kesti. Prentice henüz bitirmemişti.

Yüzünü ona yaklaştırdı. "Bana karşı tepkilerin, hiçbir çekingenlik yok, çok hızlı, çok vahşi, öpücüğüm, dokunuşum, dilim," sesi derinleşti, "sikim. Seni öpmek, dokunmak, sikmek çok hoşuma gidiyor. Ve senin de bundan hoşlandığını bilmek çok hoşuma gidiyor."

Fiona *bunu* duymamış olabilirdi, ama Bella'nın gözlerinin donuklaştığını görünce onun Bella'yı etkilediğini anladı.

"Pren," diye fısıldadı.

"Her saniye, farkında olmadan ve karşılığında hiçbir şey beklemeden *herkese* kendini adadığın şekilde. Sen hayatımda tanıdığım en cömert insansın." Daha da yaklaştı, kolunu beline doladı, elini çenesine koydu ve saçlarına kaydırды. "Ve nefes aldığım sürece hayatımda olmanı istiyorum."

Bella bununla mücadele ediyordu, Fiona bunu görebiliyordu. İnanmak istiyordu ama inanamıyordu.

Ya da inanmak istemiyordu.

"Ben..." Bella itiraz etmeye başladı.

Prentice onu kesip sözünü bitirdi. "Ve seni çocuklarımın hayatında istiyorum." Bella titremeye başlayan dudağını ısırdı.

Sonra tuhaf bir şey söyledi. "Bence kafan karışık."

Prentice kaşlarını çatı, Fiona'ya onun söylediklerinin tuhaf olduğunu düşündüğünü ima etti.

"Nasıl kafan karıştı?"

"Benim kim olduğum ve senin benim kim olduğumu *düşündüğün* konusunda." "Ne?"

Sesi artık yumuşak ve sevgi dolu değildi. Prentice, ona her şeyi açıkça anlatmış olmasına rağmen bunun hiçbir etkisi olmamasına kızmıştı.

Fiona bunun iyi bir işaret olmadığını düşündü.

"Sen düşünüyorsun ben o kız sen tanıştığın yıl önce Bella açıkladı. "Ben o kız *değilim*. Hiçbir zaman olmadım. Ve sen kafan karışık."

"Peki, kimsin sen?" diye sordu Prentice, sesi artık sabırsızlığa doğru kayıyordu.

Bella bunu duydu ve cevap vermemeye karar verdi.

Fiona, onun elinin saçlarını kavradığını izledi. "Bana tüm bunların *bir oyun* olduğunu mu söylüyorsun?"

Bella'nın vücudu bir kez daha sarsıldı ve yüzü soldu.

"Oyun mu?" diye fısıldadı.

"Evet, bir oyun," diye keskin bir sesle cevapladı Prentice. "Sally'nin yanına gelmek için her şeyi bıraktığını söylüyorsun... bu bir oyundu."

"Hayır!" diye cevapladı Bella keskin bir sesle.

"Çamaşır yıkamak, ütü yapmak, yatakları toplamak, yerleri süpürmek, kurabiye pişirmek, bunları sen yapmadın mı? Bunları babanın dediği gibi mi yaptın? Evcilik mi oynuyordun?"

Bu alçakça bir darbeydi ve Bella fiziksel olarak vurulmuş gibi irkildi.

Fiona, Prentice'i tekmelemek istedi.

Nereye *varmak* istiyordu?

"Tabii ki hayır," diye fısıldadı Bella.

Prentice acımasızdı. "Annie, Dougal ve benimle dart oynayan *sen* değildin? Gordon'u hamburger yemeye davet eden *sen* değildin?"

Bella başını salladı.

Prentice onu bırakmadı.

"Jace'e gitar çalmayı öğreten *sen* değilsin, değil mi? Gözlerime öyle bakarak, sanki gördüklerinde kaybolmuşsun ve bulunmak istemiyormuşsun gibi bakan *sen* değilsin, değil mi? Ve elini benim sikime sararak, sanki onu asla bırakmak istemiyormuşsun gibi, dilim senin diline dokunduğunda ağzımda inleyen *sen* değilsin, değil mi?"

Tamam, diye düşündü Fiona, *fazla paylaşım*.

Bella'nın yüzü şaşkındı ve cevabı tereddütlüydü, "Evet, şey... hepsi benim ama..."

"Söylesene Elle, eğer hepsi buysa, *ben* nasıl kafam karışık olabilirim? kafam karışık?"

Bella buna bir cevap veremedi, çünkü konuşmadı.

Sadece ona bakakaldı.

Onu bıraktı ama uzaklaşmadı. Elleri, Bella'nın ön kollarından aşağı kayarak bileklerini yakaladı. Onları aralarına getirerek, başparmakları Bella'nın yumruklarına kaydı ve parmaklarını geri itti. Sonra avuç içlerini okşadı.

Bella gözlerini kapattı.

Prentice konuştu ve sesi artık nazikti. "Kafam karışık değil, bebeğim, *senin* kafan karışık."

Bella gözlerini açtı.

"Ben senin tanıdığın o kız değilim," diye fısıldadı.

Tanrım, diye düşündü Fiona, *Bella inatçı*.

"Öylesin," Prentice, Fiona'nın bildiği gibi, o da inatçı olabilirdi.

"Değilim."

"Bebeğim, o zamanki de, şimdiki de *öylesin*. Ama şimdi, zaman ve olgunlukla, *daha da iyisin*."

Gözleri yaşlarla doldu ve Fiona dudağını ısırdı. Bella'nın parmaklarını açıp ellerini kaldırarak avuç içlerini ona gösterdiğini izledi.

"Bu benim, Prentice," dedi sert bir sesle. "Ben buyum. Evinde olan kişi buyum. Ben hep böyleydim, zayıf, kapana kısılmış, işe yaramaz. Yıllar önce seni terk ettiğimde seni *kurtardım*. Anlamıyor musun? O kız yoktu, onu sen yarattın. O

sadece *senin* için yaşıyordu. *Bu*," ellerini hala bileklerinde tutarak, "benim kim olduğum."

"Buna inanamazsın."

"*Biliyorum*."

Birbirlerine baktılar. Fiona endişeyle bekliyordu.

Sonra Prentice kendini topladı.

Gözleri yumuşadı ve Bella'nın ellerinden birini ağzına götürdü. Bella (ve Fiona), Bella'nın avucunu dudaklarına götürürken, onun yara izlerini şefkatle öpmesini izledi. Aynı hareketi Bella'nın diğer eliyle de tekrarladı.

Sonra onu düşürdü ve karnına koydu, elini onun eliyle düz bir şekilde üzerine koydu.

"O zaman benimle olman iyi, çünkü onu seviyorum ve o yeniden yaşayabilir. Her zaman sevdim," diye fısıldadı. "Ve benimle olman iyi, çünkü yeniden canlı hissedebiliyorum." Elini karnına bastırdı ve yüzünü yaklaştırdı. "Hiçbir şey," dedi, "Burada hiçbir şey hissetmedim." Elini tekrar karnına bastırdı. "Fiona öldüğünden beri hiçbir şey. Ve Fee'yi kaybettikten sonra tekrar hissedebileceğimi sanmıyordum. Şimdi sıcak hissediyorum. Sen ilk döndüğünde bile, sen gülümsediğinde, çocukları güldürdüğünde, tatlı, seksi kızıncı gördüğümde, sen bunu başardın..."

Bella pes etmeye hazır değildi, aptal inek (şimdi Fiona *ona* tekme atmak istiyordu), "Prentice, dur..."

Neyse ki Prentice de pes etmeye hazır değildi.

"Hayat, benim için şans eseri güzel bir yolculuk oldu. Beni bu köye getirdi, yanımda yürüyen Fee'yi ve sonra da bu yolculuğu benimle paylaşmaya devam eden Jason ve Sally'yi getirdi." Sesi alçaldı ve konuşmasını bitirdiğinde elini karnından çekip kalbine bastırdı. "Ama bebeğim, bu uzun yolculuk boyunca sadece iki kez eve döndüm. Birincisi yirmi yıl önceydi, şimdi ise seninle birlikte tekrar eve döndüm. *Sen*. Kim olduğunu çok iyi biliyorum. *Seni* ona tanıtmam gerek."

Bella dudakları aralık, ona bakıyordu.

Prentice onun bakışlarını karşıladı.

Fiona havada asılı kaldı.

Bella'nın gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşları sessizce yanaklarından süzüldü.

Prentice onların düşüşünü izlerken gerildi.

Sonra Bella o kadar yumuşak bir sesle konuştu ki, Fiona (süper hayalet duyularına rağmen) onu zar zor duyabiliyordu.

Yine de, sözlerindeki tereddütlü ama umut dolu acıyı dinlemek acı vericiydi.

"Yani... özgür olabilir miyim?"

Prentice gözlerini yavaşça ama kısa bir süre kapattı.

Sonra iki elini Bella'nın çenesine koydu ve yüzünü kendine doğru çevirerek ona yaklaştı, vücudunu onun vücuduna yasladı. "Bebeğim, benimle birlikte, ne olmak istiyorsan olabilirsin. Ama en önemlisi, özgür olabilirsin."

"Özgür olmak istiyorum," diye fısıldadı ve bunu istediği belliydi, bunu *hep* istediği belliydi.

"O zaman özgür olmana yardım edeceğim," diye fısıldadı Prentice.

Gözlerini kapattı ve yeni gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Sen her zaman yardım ettin," diye cevapladı.

Prentice inilti gibi düşük bir ses çıkardı ve alnını onun alnına eğdi.

Fiona gözlerini kapatmadı ama kendi hayalet gözyaşlarının aktığını hissetti.

Bella gözlerini açtı ve Fiona bekledi.

Prentice sessizliği bozdu. "Sana cenneti vaat edemem, ama sana zarar verecek hiçbir şeye izin vermeyeceğim." Bir an durdu ve gülümsedi.

"Jason da izin vermeyecek."

"Jason beni seviyor," diye fısıldadı, sanki bu imkansız bir şeymiş gibi.

"Hayır, bebeğim, Jason ve Sally seni sevmiyor. İkisi de

"Dudaklarını dudaklarına değdirdi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Tıpkı babaları gibi."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı

süzüldü. Bunlar farklı bir tür gözyaşıydı.

Ve gözyaşları aktığında, Fiona Isabella Austin Evangahlala'nın sonsuza dek gittiğini hemen anladı.

Prentice'in "Elle"si sonunda uyanmış ve hayata dönmüştü. Bu yüzden Fiona gülümsedi.

Bella kollarını boynuna doladı, yüzünü oraya dayadı ve onu sıkıca sarıldı.

Prentice'in kolları beline dolandı, başını eğip çevirerek dudaklarını neredeyse ensesindeki saçlarına dayadı ve onu kendine çekti.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye fısıldayarak sordu.

"Evet, Elle, ne olursa olsun," diye cevapladı.

Elle derin bir nefes aldı ve fısıldadı, "Acı kalmayacak. Asla. Uzun zaman aldı ama öyle olması gerekiyordu ki, bana istediğim her şeyi verebilesin. Ve Prentice, hayatım boyunca tek istediğim şey sendin..." Elle geri çekildi, Prentice başını kaldırdı, Elle parmağını Prentice'in göğsüne koydu ve yukarıyı işaret etti. "Ve onlar. Onların olacağını bilmesem de, sonunda onlar oldu."

Duygularından sesi kısılmıştı, "Elle _"

Elleri onun başının yanlarına gitti, parmakları saçlarında kaydı ve onu keserek şöyle dedi: "Beni istiyorsan, ben buradayım. Ve umarım elli yılımız olur, ama olmazsa, beş haftamız ya da beş günümüz olursa, asla acı çekmeyeceğim." Parmak uçlarına yükseldi ve ağzını onun ağzına yaklaştırdı, fısıldayarak sözlerini bitirdi: "Sadece mutlu olacağım, çünkü sonunda, sonunda, *sonunda* istediğim her şeye sahibim ve bunu bana senin verdiğini bilmelisin."

Prentice, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktı, ama sadece bir an tereddüt ettikten sonra yakışıklı başını eğip onu öptü.

Fiona dereye geri döndü. Çadırına baktı.

Sonra kıkırdadı.

Prentice'in bunu yapması *bir gün* sürdü.

Bella'ya hayat vermek için *bir gününü* harcadı.

O bir dahiydi!

Ama Bella yirmi yıldır ona delicesine aşıktı, bu yüzden aslında o kadar da zor bir iş değildi.

Yine de.

Fiona çadıra girdi, gitarı aldı, sandalyeye oturdu, bacaklarını kolun üzerine attı ve çalmaya başladı.

On Yedinci Bölüm

Peri Anne
Elle

Elle gergindi.

Bu nedenle, kapı açılıp Prentice'in eve geldiğini haber verdiğinde, o özel hissi hissettiğinde hiç düşünmedi.

Bunun yerine, vücudu donmadan hemen önce zıpladı. Sally de zıpladı.

Sonra "Baba!" diye bağırdı ve Prentice büyük salona doğru ilerlerken ona doğru koştu ve sanki onu yüz yıldır görmemiş gibi kendini onun kollarına attı.

Prentice kızını kucaklayıp önüne aldı, ama gözleri Elle'den hiç ayrılmadı.

"Hazır mıyız?" diye sordu.

Onun sözleri üzerine Elle'in kalbi bir an durdu. Hayır, hazır olmadığını söylemek güvenliydi.

O sabah, Prentice Elle'yi erken uyandırıp onunla seviştikten sonra, o akşam hep birlikte yemeğe çıkacakları muhteşem fikrini onunla paylaştı. Yemekte, çocuklara Elle'nin hayatlarında kalıcı bir yer edineceğini duyuracaktı.

Prentice'in bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğünü belirtmek gerekir.

Elle ise bunun felaket bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Prentice, onun itirazlarını öperek geçiştirdi ve çocukların okula gitmesi gerektiğini, ama önce kahvaltı yapmaları gerektiğini hatırlatarak konuyu değiştirdi.

Elbette, Prentice'in anlattığı akşam yemeği ihtimali Elle'i çok korkutsa da, önceliklerine odaklanmak zorundaydı.

Elle, çocukları okula hazırlamaya yardım etti ve onlara kahvaltı hazırladı. Prentice, kahvaltıda zaman kaybetmeden, Elle'nin kötü bakışlarını görmezden gelerek, çocuklara o akşam hep birlikte akşam yemeğine çıkacaklarını söyledi.

Bu haber, yüksek sesli tezahüratlarla (Sally) ve bilmiş sırıtışlarla (Jason, ama sadece "Umarım köri olur" demeden önce) karşılandı.

Daha sonra, çocukları okula götürmek için kiralık arabasının kapısında dururken, Prentice ona sert, hızlı (ama etkili) bir öpücük verdi. Öpücüğünden ve son altı hafta boyunca (özellikle son iki gün) yaşananlardan sonra, o kadar sersemlemişti ki, Prentice Range Rover'ına binmiş, Jason ve Sally ona sesleniyorlardı. Sonunda kendine geldi, arabasına bindi ve Prentice onu uzun, virajlı yoldan takip etti.

Okuldan direkt Annie'nin evine gitti. Orada, geç uyanan arkadaşı saçları dağınık, yüzü asık bir şekilde kapıya gelene kadar kapıyı yumrukladı.

Ta ki Elle'yi görene kadar.

Annie'nin yüzündeki ifade hemen düzeldi ve Elle'yi kendisi ve Dougal'ın rahat evine soktu. Annie kendini toparlarken Elle kahve yaptı.

Sonra oturma odasına geçtiler ve Elle, Annie'nin düğünü için köye döndüğünden beri yaşadığı her anı Annie'ye anlatmaya başladı.

Üç cümle kadar anlattıktan sonra Annie onu kesip, Amerika'daki Mikey'i aradı (sabahın çok erken saatleri olmasına rağmen) ve hoparlörü açtı.

Elle konuşmasını bitirdiğinde hem Annie hem de Mikey ağlıyordu.

"Senin adına çok mutluyum, kızım," dedi Mikey telefonda, gözyaşları sesini boğuyordu.

Annie, Elle'nin yanında kanepede oturmuş, Elle'yi kucaklayarak (yüksek sesle) ağlıyordu.

Elle de mutluydu. Ya da mutlu olmak istiyordu.

Sadece buna güvenemiyordu.

Arkadaşları sakinleşince, Elle onlara "Prentice, bu akşam çocukları yemeğe çıkarmak istiyor, birlikte olduğumuzu ve yanına taşınacağımı duyurmak için" dedi.

"Bu çok güzel," dedi Annie, tişörtünün kenarıyla gözlerini silerken.

Elle arkadaşına baktı. "Değil, Annie. Bu delilik. Çok erken. Henüz bana alışamadılar.

"Sana alışkın değiller mi?" Mikey'nin sesi inanamıyormuş gibi geliyordu. "Hayatım, sevgili Sally'nin dediği gibi, onlara ton balıklı güveç yaparken sana oldukça alışkın görünüyorlardı ve sen oraya sadece bir gün önce gelmiştin."

"İki gündü," diye düzeltti Elle.

"Her neyse," diye mırıldandı Mikey, ama Elle sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Mikey haklı, Bella," diye araya girdi Annie. "Çocuklar oldukça uyumludur ve bence sana çok iyi uyum sağladılar. Özellikle de, biliyorsun, sen *zaten* oraya taşındın ve öğrenme güçlüğü çeken iki yaşındaki bir çocuk bile ikizin birlikte olduğunu anlayabilir."

Bu doğrudu.

Hatta Jason, Elle köydeyken başka bir yerde kalacağı fikrine bile çok sinirlenmişti.

Yine de Elle ısrarla devam etti: "Ama bence Prentice onlara evde söylemeli, orada kendilerini güvende hissedip istedikleri tepkiyi verebilirler. Ve ben orada olmamalıyım, böylece yine kendilerini güvende hissedip istedikleri tepkiyi verebilirler."

"Precious, onlar çocuk. Çocuklar *nerede* olurlarsa olsunlar ve *kimlerle* olurlarsa olsunlar, istedikleri tepkiyi güvenle verebilirler," diye Mikey'nin sesi hoparlörden geldi.

Bu da doğrudu. En azından Sally, nerede olursa olsun tepkilerini filtrelemiyor gibiydi.

"O zaman yeni Hint restoranında duygusal bir sahne yaşamamalıyız," dedi Elle.

"Duygusal bir sahne yaşayacağını sanmıyorum. En azından kötü bir sahne değil. O çocuklar seni seviyor," diye ekledi Annie.

Bu doğru gibi *görünüyordu*. Ama Jason, annesinin yatağında Elle'yi görene kadar Prentice ve Elle'nin ilişkisine tamamen sıcak bakıyordu. Sonra kararsız ve rahatsız görünüyordu.

Bu nedenle Elle de çocukların onu sevdiğine inanmıyordu. Belki de sevmeye başlamışlardı ama Elle bunun bozulmasını istemiyordu.

"Bilmiyorum..." diye başladı Elle.

"Ben biliyorum. O çocukları iki yıldan fazladır tanıyorum Bella. Çok zorlu bir dönemden geçtiler. Şimdi Jason bile hayatın getirdikleriyle barışmış görünüyor ve bunda senin büyük payın var," dedi Annie.

Elle başını salladı. "O eninde sonunda kabullenecekti. Prentice bunu sağlardı."

Annie de başını salladı. "Prentice'in hiçbir fikri yoktu." Elle savunmaya başladığında, Annie ona yaklaştı. "Yoktu Bella. Bunu söylemekten üzgünüm ama bu doğru. Bir yıldan fazla bir süre Jason iyileşme belirtisi göstermedi... ta ki sen ortaya çıkana kadar."

Bu, kabul etmesi zor olsa da, doğrudu.

"Tamam, o zaman getirdiğim her şeyi giydim," dedi Elle biraz çaresizce. "Yeni Hint restoranına gidip iki çocuğa annelerinin neredeyse bir yabancı ile değiştirildiğini söyleyecek kıyafetim yok."

Mikey'nin kahkahası hoparlörden duyuluyordu. Annie'nin kahkahası ise yüz yüze duyuluyordu.

"Sanal yabancı," diye mırıldandı Mikey, hala gülerek. "Bu çok komik."

"Biliyorum, çok komik, değil mi?" Annie, hala gülerek Mikey'e sordu.

Elle, Annie'ye sert bir bakış attı.

"Komik olmaya çalışmıyorum. İyi bir kıyafete ihtiyacım var," diye tersledi Elle. "Herkes bilir ki, hayatında bir travma yaşadığında iyi bir kıyafete ihtiyacın olur."

"Bu bir travma değil Bella, bu bir kutlama," diye cevapladı Annie.

"Tamam, bunun için de düzgün bir kıyafete ihtiyacın var," diye karşılık verdi Elle.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Annie canım, ama Bella çok haklı. İyi bir kıyafete ihtiyacı var," diye araya girdi Mikey.

"O zaman alışverişe gidelim," diye cevapladı Annie rahat bir şekilde. "Yuh, bu roket bilimi değil ki."

Elle alışverişe gitmek istemiyordu.

Elle, Prentice, Jason ve Sally'yi bir adaya götürebilmek için ada satın almayı düşünmek istiyordu. Prentice onlara bir ev inşa edebilirdi. Elle, Sally ve Jason'a evde eğitim verebilirdi. Ve dünya uzaklarda kalabilirdi, fotoğrafçılar, Carver Austin, mutluluklarını tehdit edecek hiçbir şey olmazdı.

"*Mükemmel* bir yer biliyorum!" diye duyurdu Annie ve Elle'in vücudu sarsıldı. "Bir sonraki köyde. Turistler için lüks dükkanlar var. Muhteşem kıyafetler. Harika. Oraya gidelim!"

Arkadaşının heyecanını gören ve Annie'nin alışveriş yapmayı ne kadar sevdiğini bilen Elle'nin kalbi sıkıştı.

Mikey, "Sen ve Prentice evlendiğinizde, Bella, odun atma yarışması olsa iyi olur," dediğinde kalbi durdu.

Elle, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dudakları aralık kalmış bir şekilde telefona baktı. Sonra fısıldadı, "Evlenmek mi?"

"Evet, evlenmek. Her ne kadar çok seksi bir adamla olsan da, bu adam günah işlemeye çok iyi gibi görünüyor, sonsuza kadar günah içinde yaşayamazsın," dedi Mikey.

Elle, paylaştığı bilginin derinliğini hemen pişman oldu.

"Evet, yapabilirsin Mikey," diye itiraz etti Annie.

"Hayır, yapamazsın Annie," diye karşılık verdi Mikey.

"Bu kadar geleneksel olma," diye cevapladı Annie. "Bu sana yakışmıyor." Elle onları dinlemiyordu.

Prentice'i ve evlenmeyi düşünüyordu.

Yüzüğünü parmağında (tekrar) takmayı. Onun evine ait olmayı. Onun hayatına ait olmayı. Onun çocuklarına ait olmayı.

Ona ait olmak.

Sonsuza kadar.

Onun ilk kez evlenme teklifini hatırladı ve ne kadar mutlu olduğunu.

Hayır, mutlu değil, coşku dolu, heyecanlı, sevinçli, *mutluluktan uçuyordu*.

Bu sefer, daha yaşlı, daha bilge (ikisi de) ve gençliklerinin getirdiği beklentilerle değil, hayatlarının güzelliğini hissederek, sevinçten uçmuyordu.

O...

Bunu tarif edecek kelime yoktu.

"Evli," diye tekrarlardı, hala fısıldayarak.

"Bella?" Annie dedi ama Bella'nın gözleri sabit
hoparlörde hoparlörde

"Mikey?" diye sordu yumuşak bir sesle, "Sence benim de masalım olacak mı?" Bir an sessizlik oldu, sonra Mikey cevap verdi, "Kızım, tanıdığım herkesten, zaten kendi masalını yaşayan Annie hariç,

sen hak ediyorsun."

Hak *etmişti*. Hem

de ne hak etmişti.

Elle, Annie'ye

gölümsedi. Annie de

ona gülümsedi.

"Merhaba! Ne oluyor?" diye bağırdı Mikey. Annie ve Elle kıkırdadılar ve kısa bir süre sonra Mikey'i uyumaya bıraktılar ve alışverişe gittiler.

Elle, lüks giyim mağazasının soyunma odasında, dendiği dördüncü elbiseyi giymeye hazırlanırken, "satın alınacaklar" yığının bir yığın kazak, kot pantolon ve bluz eklemişken, Prentice aradı.

Telefonda onun adını görünce paniğe kapıldı.

Nasıl cevap verseydi? "Merhaba, Prentice" mi, "Selam" mı, yoksa "Naber, Pren?" mi?

"Selam" dedi ve kendini aptal gibi hissetti.

Çocuklara taşınacağını söylemek için henüz çok erken olduğunun kanıtıydı bu. Prentice aradığında telefona nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu!

"Bebeğim," diye cevapladı Prentice, onu tatlı ve komik bir şekilde etkileyen yumuşak sesiyle ve Elle hemen aptal gibi hissetmeyi bıraktı.

Elle o tatlı, komik etkileri silkeledi ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Altı kişilik rezervasyonumuz var. Çeyrek kala evde olacağım. Çocukları hazırlayabilir misin?"

Elle anında kararsız kaldı.

O, hazır *olmanın* ne anlama geldiğini biliyordu ama *onun* hazır olması ne anlama geliyordu? Ya yanlış bir şey yaparsa?

"Hazır derken ne demek istiyorsun?" diye tereddütte sordu.

"Üniformalarını çıkarın, düzgün giyinip birbirinizin boğazına sarılmayın."

Elle rahat bir nefes aldı. Bunu muhtemelen yapabiliirdi. Tabii ki Sally'nin ruh haline bağlı olarak.

"Evet, onları hazırlayabilirim," diye cevapladı Elle.

Sesi tekrar yumuşak bir tona döndü ve "Teşekkürler, bebeğim" diye mırıldandı. Sonra sordu, "Ne yapıyorsun?"

Soyunma odasındaki aynada kendine baktı ve donakaldı.

Adam onun şımarık, zengin bir kız olduğunu, bankada bir sürü parası olduğunu, işi olmadığını, alışverişten başka bir işi olmadığını düşünecekti.

En iyi arkadaşıyla gezip yüzlerce pound harcayarak vakit geçirmek yerine, onun evinde yerleri silip, ev yapımı ekmek pişirip, narin çamaşırları elde yıkayıp, sağlıklı aile tarifleri icat ediyor olması gerekirdi.

Hiperventilasyona başladı.

"Elle, orada mısın?" diye sordu.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi.

"İyi misin?" Hayır, iyi değildi.

Elle kendini (biraz) normal konuşmaya zorladı, "Evet." "Sesin garip geliyordu."

"Ben iyiyim."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra tekrar sordu, "Ne yapıyorsun?"

Elle dürüst olmanın en iyi seçenek olup olmadığını düşündü. Görünüşe göre, çok uzun süre düşündü.

Çünkü Prentice'in sesi ona ulaştığında, sesi neredeyse mutsuz gibiydi, "Elle, Annie ile mi birliktesin?"

"Şey... evet?" diye sordu, sanki onunla birlikte olduğunu doğrulayabilirmiş gibi.

"Ne yapıyorsun?"

"Şey..." diye mırıldandı ama cevap vermedi.

"Elle." Sesinde bir uyarı vardı.

"Alışveriş yapıyoruz," diye patladı ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Ne için?" diye ısrar etti.

Elle gözlerini açtı ve aceleyle açıkladı: "Giysiler. Bak, bu kadar uzun kalacağımı düşünmemiştim, kesinlikle kalıcı olarak değil, yani buraya *taşınmak* gibi. Giysilerim bitti. Kıyafetleri tekrar tekrar giyiyorum. Giysilere ihtiyacım var."

Nefesini tutarak onun cevabını bekledi ve rahatlamış bir sesle cevap geldi.

"Tanrıya
şükür." Elle
gözlerini
kırpı.

Sonra sordu, "Tanrıya şükür mü?"

"Evet, bebeğim," diye yumuşak bir sesle cevapladı. "Tanrıya şükür, sen ve Annie, Sally için border collie yavrularını inceliyorsunuz. Ya da ona prenses elbiseleri alıyorsunuz. Ya da Sally'yi Harrods'a götürmek için Londra seyahatiniz için beş yıldızlı bir konaklama ayarlıyorsunuz. Ya da buna benzer çılgın bir şey yapıyorsunuz."

Olan biten her şeyde, Elle Harrods'a yapılacak geziyi unutmuştu.

Bu yüzden, "Oh" diye nefes aldı. Sonra aptalca devam etti, "Bunu araştırmam gerekecek. Çalışma odasındaki bilgisayarını kullanabilir miyim?"

Adam gülererek cevap verdi: "Artık burası senin evin, Elle, istediğin her şeyi kullanabilirsin. Ama Sally'yi Harrods'a götürmeden önce Chicago'ya gidip eşyalarını toplaman gerekmez mi sence?"

Elle tekrar gözlerini kırptı ve "Chicago mu?" dedi.

"Evet, gelecek hafta yarıyıl tatili var. Hepimiz gidebiliriz."

Elle'in kalbi sıkıştı. Chicago, Carver Austin demekti. Elle, babasının onu Prentice ve çocuklarla çekilmiş fotoğraflarında gördüğünde öfkeleneneğini hayal bile edemiyordu.

Hayır, bu doğru değildi, hayal edebiliyordu. *Kolayca* hayal edebiliyordu ve bu hiç de hoş bir manzara olmayacaktı.

Onları Chicago'da görürse daha da kötü olurdu, çünkü onlara hemen ulaşabilirdi.

Ve ulaşırdı da.

Elle, babasının onlara yaklaşmasını istemiyordu. Hemen teklifte bulundu: "Bunu halletmesi için birine para öderim."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Prentice sordu: "Bunu yapması için birine para mı ödeyeceksin?"

Olamaz.

Şımarık, nazlı bir zengin kız gibi konuşmuştu!

"Şey..." diye mırıldandı.

Prentice alçak sesle, "O sana zarar vermez, Elle," dedi.

Onunla konuşurken içinden derinlerde gevşeyen ama sonra tekrar gerilen o şey, Prentice onun zihnini okuyup yemin ettiğinde tekrar gevşedi.

"Pren."

"Umarım bizim orada olduğumuzu anlar."

Elle aynada kendi gözlerinin büyüdüğünü gördü. "Öyle mi?"

"O lanet olası fotoğrafçıların *tek* iyi yanı, sayılarının çok fazla olması, böylece seninle benim aramdaki ilişkiyi görmezden gelememesi. O pişin burnunu sürtmek istiyorum. Senin mutlu olduğunu görmesini istiyorum. Ve seni bu hale benim getirdiğimi bilmesini istiyorum."

O şey daha da rahatladı.

Ama tamamen değil.

"Ama Pren, ya o seninle ya da benimle yüzleşirse ve çocuklar da orada olursa?"

"O zaman seninle bir anlaşma yapalım. Çocuklar orada olursa, sen onları götür, ben Carver'la ilgilenirim."

"O kolay bir adam değil," diye uyardı Elle.

Prentice nazik bir sesle cevap verdi: "Senin için değil, bebeğim. Benim için sorun olmaz. Kahretsin, sabırsızlanıyorum." Bu pek iyi gelmedi.

"Pren..." Elle başladı.

"Güven bana, Elle."

"Ama –"

"Bana güven."

Derin bir nefes aldı ve aynada kendine başını salladı. "Tamam."

"Sana iyi bakacağım, Elle."

O şey daha da gevşedi ve Elle tekrar fısıldadı, "Tamam."

Ama o henüz bitirmemişti. "Hayatındaki o dönem bitti. *Bitti*. Dün gece sona erdi. Elini yakabilirsin, Jace futbol maçını kaybedebilir, Sally grip olabilir ve başka boktan şeyler olabilir ama hepsi bizim olacak ve biz halledeceğiz. Artık kimseden boktan şeyler yemeyeceksin, bir daha asla. Ben hallederim."

Onun sözünden sonra, içindeki o şey o kadar gevşedi ki, Elle ayakta kalabilmek için aynaya yaslanmak zorunda kaldı.

"Pren..." diye başladı ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Söyleme fırsatı bulamadı, Prentice onu keserek, "Gitmem gerek," dedi.

"Tamam," diye fısıldadı Elle.

"Çeyrek kala görüşürüz."

"Tamam."

"Seni seviyorum, bebeğim," diye mırıldandı.

Onun sözleri, sevdiği sözler, uzun zamandır duymadığı sözler, içini sıcak bir şekilde dolduran sözler, nefesini kesmişti ve cevap vermeyi geciktirmişti ama o da ona bu fırsatı vermedi, telefonu kapattı.

İki saniye sonra, Annie soyunma odasının perdesini geri çekti.

Elle, sadece iç çamaşırlarıyla örtülü vücudunu kollarıyla kapattı.

Annie, Elle'in giyinik olmayan halini görmezden geldi ve "Sen de masallardaki o hastalıklı, yapışkan, aşk sarhoşu kahramanlardan biri mi olacaksın? Çünkü eğer öyleyse, Dougal ve ben sen bu halinden kurtulana kadar tatile çıkacağız." dedi.

Elle arkadaşına baktı ve "Annie, perdeyi kapat!" diye tısladı.

Annie önce soluna, sonra sağına, sonra da Elle'ye baktı. "Burada kimse yok."

"Umurumda değil, perdeyi kapat."

"Bella, hasta mı? Yapışkan mı? Yapışkan mı? Merhaba?" Annie cevapladı.

Elle bir adım öne çıktı, Annie'yi soyunma odasına çekti ve perdeyi kapattı.

Sonra arkadaşıyla yüzleşti. "Hatırladığım kadarıyla, sonunda Dougal'a ulaştığında, hastalıklı, yapışkan, aşk sarhoşu ve coşkuyla ayrıntılıydın."

Annie sırtıttı. "Dougal ile ilk kez *duvarın önünde* yaptığımızı anlatan ben değildim."

Elle, çok fazla şey paylaştığını *biliyordu*.

"Çünkü bunu *yirmi yıl önce* onun kamyonetinin ön koltuğunda yaptın," diye karşılık verdi Elle.

Annie'nin yüzü hayalperest bir ifadeye büründü. "Oh evet. Çok güzeldi."

Elle gözlerini devirdi ve arkadaşına, "Pren ve ben az önce telefonda konuşuyorduk," dedi.

Annie'nin dalgın ifadesi kayboldu ve yerine mutlu bir ifade yerleşti. "Biliyorum. Dinledim." Elle'nin yüzünü elleriyle çerçeveleyerek ona fısıldadı, "Eğlenceli, değil mi?"

"Ne?" diye fısıldadı Elle, arkadaşının kaygısız, mutlu yüzüne hayranlıkla bakarak. Son zamanlarda sık sık gördüğü, ama yıllardır görmediği ve pek alışık olmadığı bir yüz.

"Onlarla telefonda konuşmak," diye cevapladı

Annie. Elle gözlerini kapattı.

Evet, eğlenceliydi.

Jetle uçup limuzine binip Akdeniz'de yat gezintisi yapıp cordon bleu akşam yemeği yemek için (Laurent'ın yaptığı gibi) uzaklara götürülmek değildi.

Sadece Pren'in işten eve gelmesi, Pren'in uzun bir günün ardından mutfakta sünger yemesi, Pren'in yatakta onu gıdıklarken Sally'nin gıdıklanması ve Jason'ın sırtması gibi normal şeylerdi.

Ve bu en *güzel* şeydi.

Elle gözlerini açtığında, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Cevap vermesi gerekmiyordu, Annie biliyordu.

Sonunda Elle, İskoçya'nın vahşi doğasında olduğu ve yerel Hint restoranına elbise giymenin muhtemelen uygun olmayacağı için elbise almadı.

Geniş paçalı, manşetli bir tweed pantolon ve dar kesim, sarı renkli, nervürlü bir balıkçı yaka kazak satın aldı (tabii ki başka bir sürü şey de aldı). Bunları, parmak ucunda bir çentik ve ince, çekici bir ayak bileği kayışı olan siyah, sivri topuklu sandaletlerle eşleştirdi. Çocukları hazırladıktan sonra saçını ve makyajını yaptı, Sally ise banyonun uzun tezgahında oturup onu izleyip gevezelik etti.

Şimdi Prentice eve gelmiş, hazır olup olmadığını soruyordu. *Hazır değildi.*

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Rezervasyona geç kalmak istemiyoruz," diye cevapladı Prentice, gözleri ihtiyatlıydı.

"Bir saniye," diye tekrarladı Elle ve onun cevabını beklemeden arkasını dönüp çalışma odasına doğru yürüdü.

Prentice gelip kapıyı kapattığında, içki dolabına bakarak biraz viski içmeli mi diye düşünürken, Prentice yanına geldi.

Ona yaklaşmakta gecikmedi ve Elle farkına bile varmadan onu kollarına aldı ve başını eğdi.

Elle başını geri çekerek "Hayır!" diye bağırdı. Prentice donakaldığında Elle devam etti: "Öpüşmek yok. Konuşmamız lazım, öpüşmemiz değil."

Prentice sırtıttı ve "Neden hayır?" diye sordu.

Ona, ne zaman öpse, her şeyi unuttuğunu, çok iyi öpüştüğünü söyleyemezdi.

Onun kollarında durmak, onun sıcaklığını hissetmek, vücutlarının birbirine değmesi bile düşüncelerini karıştırıyordu.

"Biz... yapamayız," diye cevapladı zayıf bir şekilde.

Gözleri ısındı (daha doğrusu, *daha da ısındı*). "Tamam, bebeğim, ne demek istemiştin?"

Hiç vakit kaybetmeden hemen konuya girdi: "Bence çocuklara burada, evde, güvenli bir yerde söylemelisin ve bence ben söylememeliyim..."

Cümlesini bitirmeden, adam hemen kabul etti, "Tamam."

Şaşkınlıkla ona baktı. Onun kabul edeceğini düşünmemişti!

Aklı, daha söyleyecek şeyler olduğunu söylüyordu, örneğin bunu onun yanında yapmaması gerektiği gibi, ama Prentice de hemen onu bıraktı, döndü, elini tuttu ve odadan çıkarken onu da peşinden sürükledi.

"Pren..." diye başladı ama çok geçti.

Büyük salondaydılar, Prentice kolunu güçlü bir şekilde beline dolamış ve onu yanına yapıştırmıştı.

Sonra, daha fazla uzatmadan, "Jace, Sally, Elle ve benim söyleyeceklerimiz var" dedi.

"Pren..." Elle tekrar konuşmaya başladı ama bu sefer onu Jason kesintiye uğrattı.

"Elle kalacak mı?" diye sordu Jason ve Elle ona baktı.

Babasını inceliyordu ve Elle, gözlerine inanamadığı için daha yakından baktı, ama onun *umutlu* görüldüğüne yemin edebilirdi.

"Evet, Jace," diye cevapladı

Prentice. "Sonsuza kadar mı?"

diye sordu Jason.

"Evet," diye cevapladı Prentice.

Elle, Jason'ın on yaşındaki vücudunun gözle görülür şekilde gevşediğini ve o güzel gözlerin, babasının gözlerinin, Elle'in çözemediği ama yine de çarpıcı (iyi anlamda) bir şeyle ısındığını ve ona doğru geldiğini hayranlıkla izledi.

Bunu sindirecek zamanı yoktu.

"Yaşasın!" diye bağırdı Sally ve onlara koşarak Prentice ve Elle'nin bacaklarına sarıldı, ama onlara sarıldığı halde zıplamaya devam etti.

Elle, Prentice'in öpücükleri, sevişmesi, kollarında uyanmak (huysuz olsa bile), şeytani gülümsemesini görmek, eve gelmesini izlemek ve onunla telefonda konuşmak dışında, Sally'nin kucaklamalarının hayatında yaşadığı en güzel şey olduğunu düşündü.

Ama yanılmıştı.

Sally, Elle'in taşınacağı düşüncesiyle heyecanla zıplarken *hem* onu hem de Prentice'i kucaklaması, Jason'ın ise ona o bakışla bakması, hayatında yaşadığı en güzel şeydi.

Ve bu o kadar güzel bir şeydi ki, duygu seline kapılan Elle gözyaşlarına boğuldu.

Prentice'in kollarına tamamen yaslandı; kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü boynuna gömerek ona sarıldı.

Sally'nin endişeli bir şekilde "Elle neden ağlıyor?" diye sorduğunu duydu. Sally'nin endişesi Elle'yi daha da ağlattı.

"O mutlu, bebeğim," diye cevapladı Prentice, eliyle Elle'nin sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşayarak.

"Mutlu mu?" diye sordu Sally, şimdi kafası karışmış gibi.

"Daha çok deli gibi," diye mırıldandı Jason, eğlenir gibi.

Jason'ın mırıldanmasıyla Elle, hıçkırıklar arasında kıkırdadı.

"Elle de mi gülüyor?" diye sordu Sally, şimdi *gerçekten* kafası karışmış bir ses tonuyla. "Evet, bebeğim," diye cevapladı Prentice, oğlu gibi konuşarak.

"Kızlar," diye mırıldandı Jason, "tamamen deli."

Elle'nin gözyaşları durdu ama kahkahaları devam etti ve Prentice'e sarıldı ama boynunu çevirip çocuklara baktı.

Keşke doğru şeyi, güçlü bir şeyi, önemli bir şeyi, bu anı hepimiz için sonsuza kadar mutlu bir şekilde hatırlatacak bir şeyi söylemeyi bilen türden bir insan olsaydı.

Ama Elle öyle bir insan değildi. Bu yüzden sadece gülümsedi.

Jason da ona gülümsedi.

Sally tekrar öne atıldı ve Elle'nin bacaklarına sarıldı.

Küçük kız başını geriye eğdi ve "Kutlama yapabilmemiz için çikolatalı pasta yapabilir misin?" diye sordu.

"Hayır, kızım, kutlamak için yemeğe gidiyoruz," diye cevapladı Prentice, Elle'yi yanına çekerek.

Jason şimdi sırtıyordu. "Elle yüzüne bir şeyler yapmak isteyebilir."

Elle'nin elleri yanaklarına uçtu ve kadınsı bir dehşetle "Maskaram!" diye bağırdı.

Prentice başını eğip ona baktı ve Elle onun sırttığını gördü.

"Hepsini sil gitsin bebeğim, geç kalacağız," diye emretti.

"Biraz düzeltirim. Bir saniye sürmez," diye cevapladı Elle, yanaklarını silerek, durumu daha da kötüleştirmedini umarak.

"Sadece sil gitsin," diye tekrarladı Prentice.

"Bir saniye sürmez," diye tekrarladı Elle.

"Elle..." diye başladı Prentice.

"Pren, bir saniye sürmez."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Sally heyecanla.

Elle, Prentice'in kolundan kurtuldu ve Sally'nin elini tutarak, "Tabii ki, tatlım," diye cevap verdi.

Prentice, "Çabuk ol" diye bağıırken merdivenlere doğru yürüdüler.

Elle merdivenlerden yukarı çıkarken aşağıya baktı ve bir kez daha "Pren, bir saniye sürmez" dedi.

Elle ve Sally gözden kaybolurken, Jason'ın "Anlamıyorum. O pislikler olmadan daha güzel görünüyor" dediğini duydu.

Elle, Prentice'in "Biliyorum dostum" cevabını duyabilmek için adımlarını yavaşlattı.

"Peki neden?" diye sordu Jason.

"O bir kadın," diye iç geçirdi Prentice.

"Cidden," dedi Jason, "tamamen deli."

Elle odasına girerken kıkırdadı, Sally'nin elini tuttu ve Sally'yi banyoya götürerek makyajını tazeledi.

* * *

Akşam yemeği uzun sürdü, çünkü Prentice, karşılaştıkları herkese Elle'in kalıcı olarak köye taşındığını söyleme ihtiyacı hissetti (ve bu ihtiyacı yerine getirdi).

Bu haberi duyunca, karşılaştıkları herkes sanki Noel ve doğum günleri bir arada gelmiş gibi davrandı ve hepsi oturup bir süre sohbet etmeye karar verdi, bazıları ise oturup *uzun* uzun sohbet etti.

Eve vardıklarında, Sally'nin yatma saati çoktan geçmişti ve küçük kız yorgunluktan bitkin düşmüştü. Elle, Sally'yi yatağına yatırmadan önce ayakkabılarını bile çıkarmadı.

Sally o kadar yorgundu ki kitap okunmasını istemedi. Elle ona dişlerini fırçalatıp geceliğini giydirdikten sonra, Sally bir şekilde aynı derecede yorgun olan Blackie'yi kollarının arasına alıp (ancak Elle, Blackie'nin yorgunluğunun Jason ve Sally'nin banyosundaki tuvalet kağıdının bitmesiyle bir ilgisi olduğunu düşündü) Elle onu yatırırken yastıklarına kıvrıldı.

Elle başucu lambasını kapatıp sadece gece lambasının ışığını bıraktıktan sonra Sally fısıldadı: "Elle?"

Elle yatağa oturdu ve Sally'nin ağır saçlarını boynundan çekerek, "Evet, tatlım" diye cevap verdi.

"Bana çikolatalı kek yapmayı öğretir misin?" diye sordu Sally.

Elle'nin nefesi kesildi.

Yedi yüz dolarlık ayakkabılara sahip olmak isteyen kadınlar vardı.

Ve ülkeleri yönetmek isteyen kadınlar vardı.

O anda, Elle'in dünyada Sally'ye çikolatalı kek yapmayı öğretmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

Elle bir şekilde cevap vermeyi başardı: "Tabii, Sally."

"Peki yüksek topuklu ayakkabılarla nasıl yürünecek?" Sally devam etti.

Boğazı tıkanmak üzereyken Elle zorla "Tabii ki" dedi. "Yaşasın!" Sally uykulu bir şekilde sevinç çığlığı attı.

Elle eğilip kızın şakağına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Cinderella ve Uyuyan Güzel'in yanlış yaptığını düşündü. Yakışıklı prensi es geçip, kaleyi tasarlayan ve aynı zamanda iki güzel çocuğu olan yakışıklı mimara doğrudan gitmeleri gerekirdi.

"Elle?" Elle yatak odasının kapısına ulaştığında Sally seslendi. Elle odaya dönerek, "Evet, Sally," dedi.

"Jace'i tekrar mutlu ettiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı Sally ve Elle, kalbi dururken nefesinin bir anda kaçtığını hissetti.

Cevap vermedi, veremedi, sadece kapı çerçevesine tutunup bayılmamayı umdu.

"Ve babamı da," diye devam etti Sally sessizce. Elle'in kalbi sıkıştı.

Belki de Sally Cameron, yorulmak bilmeyen neşesiyle hayatı boyunca korunmuş değildi.

Belki Sally Cameron da babası ve kardeşi kadar derin duygular besliyordu, ama altı yaşındaki bir çocuğun yapabileceği şekilde ailesine bakmak için elinden geleni yapıyordu.

Elle, sahip olduğunu bilmediği bir güç toplayarak kapıdan uzaklaştı, Sally'nin yatağına yürüdü ve yine yatağın kenarına oturdu, parmaklarını Sally'nin saçlarının arasında gezdirdi.

"Bana teşekkür etmene gerek yok tatlım," diye fısıldadı

Elle. "Hayır, gerek var," diye fısıldadı Sally.

Elle öne eğildi ve Sally'nin kulağına yaklaştı. "Hayır, Sally, çünkü biz eşitiz. Buraya geldiğimde çok üzgündüm. Çok üzgündüm. Ama sen, Jason ve baban beni de mutlu ettiniz."

"Buna sevindim," diye cevapladı Sally yumuşak bir sesle.

"O zaman ben sana teşekkür etmeliyim," dedi Elle.

Sally boynunu çevirdi, Elle'in başı yukarı kalktı ve Sally ona gülümsedi, sonra "Rica ederim" dedi.

Elle kıkırdamayı bastırdı ve ona

gülümsedi. "Şimdi uyu," diye emretti Elle.

"Tamam, Elly Belly," dedi Sally sırtarak küstahça.

Sally'nin pürüzsüz yanağına hafif bir öpücük konduran Elle, kızı bırakıp Prentice'in odasına doğru sersemlemiş bir halde yürüdü. Sally'nin sözleri ve bunların anlamı zihninde dönüp duruyordu. Farkında değildi ama yatak odasına dudaklarında hafif bir gülümsemeyle girdi.

Prentice gömleğini çıkarıyordu ama gözleri ona takılınca elleri durdu.

"Sally yatakta," dedi Elle, Prentice'in duruşunu fark etmeden yatağa doğru yürüdü, yatağın kenarına oturdu ve ayakkabısını çıkarmak için pantolonunun paçasını sıyırdı. "Jason da mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Prentice ve Elle, onun beklediğinden daha yakın olduğunu fark edince şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Aslında, gömleksiz bir şekilde tam önünde duruyordu. Elleri hala ayakkabısının kayışında olan Prentice, ona yaklaştı. "Bir şey mi..." diye başladı Elle.

"Ayakkabılarını çıkarma."

Elle gözlerini kırptırdı ve dik oturdu. "Ne?"

Prentice cevap vermedi. Elleriyle Elle'nin koltuk altlarından tutup onu ayağa kaldırdı. Sırtını yatağa dönerek Elle'yi kendine doğru çevirdi ve Elle ne olduğunu anlamadan, onun boyunlu süveterini vücudundan çıkardı.

Elle, Prentice'in kazağı odanın diğer ucuna fırlatmasını izledi, sonra gözleri tekrar Prentice'e döndü ve "Pren..." diye başladı.

Ama daha fazla bir şey söyleyemedi çünkü pantolonu kalçalarından kayıyordu.

Elleri onun bileklerine gitti ama o onları görmezden geldi, onu belinden kavradı, ayaklarının dibinde biriken pantolonunu çıkardı ve onu kenara tekmeledi.

Sonra, o yatak kenarına oturup ellerini kalçalarına koyarak onu açık bacaklarının arasına çektiğinde, şaşkın bir şekilde ona baktı.

O, sadece sütyen, külot ve seksi ayakkabılarla, oturan Prentice'in önünde durmaya çalışıyordu. Prentice'in elleri beline kaydı, sonra geriye ve aşağıya, kalçalarını avuçladı, gözleri vücudunda dolaşıyordu, vücudu onun bakışları altında ısınmış gibiydi.

"Bugün Dougal'dan bir telefon aldım," dedi tuhaf bir şekilde, sonra öne eğilip külotunun üst kenarını diliyle yaladı.

"Evet?" diye fısıldadı, neredeyse çıplak olduğunu ve Prentice'in tuhaf açıklamasını unutarak, zihni onun dilinin yaptıklarına odaklanmıştı.

"Evet," dedi Prentice, karnının derisine yumuşakça fısıldayarak, bir eli kalçasını kavrayarak, diğer eli öne doğru kayarak, parmak uçları külotunun alt kenarını takip ederek, etrafında ve içinde dolaşarak, Prentice devam ederken Elle'nin nefesi kesildi, "Benden tavsiyeler istedi."

"Tavsiye mi?" diye tekrarladı Elle, zihni *her yerde* artan sıcaklığa odaklanmayı tercih ettiği için onun söylediklerine konsantre olamadı.

"Evet, Elle," Prentice kulağına fısıldadı, sonra çenesinin sakallarını onun cildine sürttü, başını geriye eğip ona baktı. "Annie'yi duvara dayayıp sikmek için ipuçları istiyordu."

Elle'in vücudu dondu, ama gözleri fal taşı gibi açıldı ve midesi düğümlendi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Görünüşe göre Annie ona, sen ona ve Mikey'e, benim o konuda özel bir yeteneğim olduğunu söylediğin için anlatmış."

"Aman Tanrım," diye tekrar fısıldadı Elle.

Prentice'in, ağzı çok bozuk olduğu için onu güzel evinden attığı görüntüleri kafasını doldurdu, ama Prentice'in şeytani gülümsemesi gözlerini doldurdu, çünkü güçlü elleri aniden onu öne doğru çekti ve kucağına oturdu.

Kollarını ona doladı, biri beline sıkıca sarıldı, diğer eli yukarı kayarak saçlarını avuçladı.

Elle iki elini onun boynuna koydu ve nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalıştı.

Bunu başardığında, "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim. Kendimi kaptırdım ve..." diye fısıldadı.

"Ben üzgün değilim," diye Prentice sözünü kesti, sırtışı hala şeytaniydi. "Dougal, benim neredeyse bir efsane olduğumu söyledi."

Kalbini durduran sırtışı sonunda panik halindeki zihnine nüfuz etti ve gözleri kısıldı.

"Bir efsane mi?" diye şüpheyile sordu.

eli saçları manevra ağzı ağzına. "Evet, *neredeyse* bir efsane."

"Pren..." Elle başladı ama o onu sessizce öptü.

Daha sonra, çok daha sonra, Elle artık dayanamayacağı için öpüşmeyi bıraktığında, Prentice'in eli külotunun içindeydi, parmağı *onun* içindeydi ve Elle ona karşı sallanıyor ve ağzına ağır ağır nefes alıyordu. Prentice işini bitirdi.

"Bakalım pratik kısmını ortadan kaldırabilecek miyiz."

Elle sersemlemiş bir şekilde başını salladı, aynı derecede sersemlemiş bir şekilde, onun bunu zaten başardığını düşündü. Sonra, onun başparmağı onu bulduğunda, nefis bir baskı uygulayıp dairesel hareketler yapmaya başladığında, Elle nefesini tuttu.

"Benim için boşal ki izleyebileyim, bebeğim," diye emrini onun ağzına karşı homurdandı.

Kalçaları onun eline sürtündü, parmakları omuzlarını kavradı ve Elle söyleneni yaptı.

* * *

Prentice

Daha sonra (çok daha sonra), Prentice Elle'nin ipeksi ıslaklığından çıktı.

Sonra yatakta yatan kadına bir an bakmak için kendine zaman ayırdı. Kadının başı yana dönük, yanağı yastığa değmiş, saçları yastığın üzerine yayılmış, nefesi ağır, gözleri kapalı, parmakları hala yastık kılıfını sıkıca kavramış haldeydi.

Kızın bacaklarının arasında diz çökmüş, kızın tatlı poposu havada ve eli pürüzsüz, kavisli yanağına doğru kayarken, yanına baktı.

Hâlâ o seksi, siyah, sivri topuklu ayakkabıları giyyordu.

Tanrım, buna inanamıyordu ama kıcının, düzgün bacaklarının ve hala o seksi ayakkabıyı giyen ayağının lanet olası görüntüsü, hala sert olan sikini neredeyse tekrar hazır hale getirdi.

Elleriyle onu nazikçe yönlendirerek, onu yanına çevirdi, sonra tek tek ayakkabılarını çözüp çıkardı, bunu yaparken ayak bileklerini öptü, ayakkabıları bir kenara attı ve ardından yatağa ona katıldı.

Vücutlarının altındaki battaniyeleri üzerlerine çekerek, onu kollarına aldı.

Kız ona sıkıca sarıldı.

Çenesini kadının saçlarına gömdü ve fısıldadı: "Sen de bir efsanesin."

Kız başını kaldırdı ve onun gözlerine baktı.

"Öyle miyim?" diye sordu, gerçekten şaşırılmış gibi görünüyordu.

Şu anda, onu iki kez orgazma ulaştırıp kollarında tuttuğu için, bu düşüncelerin aklına girmesini istemese de, Prentice kıskançlık ve öfke duymaktan kendini alamadı. Eğer lanet olası babası ve kendi egosu olmasaydı, onun tek sevgilisi olabileceğini biliyordu.

Bunun yerine, kızın açıkça bolca deneyimi vardı.

Prentice sert bir sesle cevap verdi: "Öylesin."

Gözleri, düşünceleri gibi uzaklara daldı, sonra tekrar ona yaslanıp uykulu bir sesle fısıldadı: "Bu çok komik."

Elini saçlarını okşayarak, "Ne?" diye sordu.

"Ne ne?" Sesi daha sessizdi, uykuya dalmak üzereydi.

"Komik olan ne?" Prentice ısrar etti, elini okşamayı bıraktı, kollarını ona dolayarak uykuya dalmasını engellemek için onu nazikçe sıktı.

"Benim bir efsane olduğumu düşünmen." Daha da yakınlaştı. "Laurent benim soğuk olduğumu düşünüyordu. Onunla seks yapmaktan zevk almıyordum." Sesi daha da alçaldı ve "*Hiç*" diye ekledi.

Prentice'in kolları yine sıktı, bu sefer refleks olarak. Bu

onu açıklanamaz bir şekilde mutlu etti.

Aslında, bu onu çok heyecanlandırdı.

Laurent Evangelista, ünlü uluslararası playboy, görünüşe göre yatakta berbattı.

Prentice'in şimdiye kadar tanıdığı en duyarlı kadın olan Elle ona tepki vermiyorsa, öyle olması gerekiyordu.

Bu tek bir anlama geliyordu.

Ve Prentice sormaması gerektiğini

biliyordu. Bunu biliyordu.

Ama sordu.

"Peki ya diğer sevgililerin?"

"Diğer sevgililerim mi?" Yine uykulu bir sesle konuştu. "Onlar da senin bir efsane olduğunu mu düşünüyorlardı?"

Kadın güldü ve sesi de uykulu geliyordu.

"Komik olan ne?" diye sordu Prentice.

Kadın ona daha da yakınlaştı, kolunu karnından beline doladı ve uykuya dalmadan önce, ağırlığıyla onu şaşkına çeviren sözlerini söyledi:

"Başka yoktu. Sadece Laurent. Ve şimdi... sen."

Prentice'in gözleri tavana boş boş bakıyordu.

Elle'nin yalnızlığının bu ek kanıtını duyunca bunun bencilce olduğunu anladı, ama ruhunun derinliklerinde hissettiği şeyi inkar edemedi

Ve bunun ne olduğunu tam olarak biliyordu çünkü bunu daha önce birçok kez hissetmişti.

Elle ile ilk tanıştığında hissetmişti.

İlk ayrılıklarından sonra yeniden bir araya geldiklerinde, Elle'nin İskoçya'ya geldiği ikinci yaz, Fergus'un garaj yolunda ona yaklaşırken sevimli, gergin adımlarını gördüğünde bunu hissetmişti.

Elle onunla evlenmeyi kabul ettiğinde de bunu hissetti.

Elle onunla evlenmeyi kabul ettiğinde de hissetti.

Fiona'nın koridorda ona doğru yürüdüğünü izlerken de hissetti.

Fee ona hamile olduğunu söylediğinde ve her iki seferinde de sağlıklı bir çocuk doğurduğunda bunu hissetti.

Ailesini, onlar için tasarlayıp inşa ettiği eve taşındığında da bunu hissetti.

Elle'in birlikte geçirdikleri ilk gecenin ardından bıraktığı saçma veda notunu okuduğunda bunu hissetti. Notun sonunda, kahve ve Danimarka çöreği hazır olduğu yazıyordu.

Sally komadan uyandığında ve onu hemen tanıdığında da hissetti.

Elle, ihanetini affettiğinde de hissetti. Ve şimdi de hissediyordu.

Ve bu his kutsanmıştı.

Onu rahatsız etmemek için dikkatli davranan Prentice, yatağında döndü ve ışığı kapattı.

Ve Elle'yi kendine çekerek birkaç saniye içinde, Prentice de onunla birlikte derin, rüyasız, huzurlu, doyurucu ve kutsanmış bir uykuya daldı.

* * *

Fiona

Fiona çadırında uyandığında, nereye gideceğini merak ediyordu.

İşi bitmişti.

Ve kendisi de söylemek gerekirse, işinden oldukça memnun kalmıştı.

Bu nedenle, çadırına geri döndüğünde biraz şaşırılmıştı.

Bu olamazdı.

Fiona gerçekten varsa, büyükannesi ve büyükbabası da bir yerlerde olmalıydı ve Fiona neden onlardan uzak tutulduğunu anlayamıyordu. Sonsuza kadar yalnız kalacağını hayal edemiyordu.

Ama yine de, o korkunç karanlık yer olabilir, bu yüzden şikayet etmemesi gerekirdi.

Çadırından çıktı ve aniden durdu.

Bir adam dere kenarında duruyordu. Beyaz bir takım elbise giymişti, kalın beyaz saçları, beyaz bir sakalı ve beyaz bir kravatı vardı.

Tavuklarla ünlü Colonel Sanders'ın daha zayıf ve daha genç hali gibi görünüyordu, ancak kravatı siyah değildi ve gözlük takmıyordu.

"Sen Tanrı mısın?" diye fısıldadı, Tanrı'nın Colonel Sanders'a benzemesini biraz komik buldu.

Ama yine de, Colonel'ın tavuğu da küçümsenecek bir şey değildi, ilahi olarak tanımlanamazdı ama tadı kesinlikle güzeldi.

Adam gülümsedi ve başını salladı.

"Bir melek mi?" diye fısıldadı, o ona doğru yürürken. "Ben melek değilim, Fiona, ben bir elçiyim." "Melek gibi bir elçi mi?" diye sordu Fiona.

"Şey..." diye tereddüt etti, "öyle bir şey."

"Beni cennete götürmek için mi buradasın?" diye sordu, cevabı bildiğinden emin, onun kesinlikle onu cennete götürmek için orada olduğundan emin, ama birdenbire gitmek istediğinden emin olamadan.

Sally ve Jason'a veda etme şansı olmamıştı. Ya da Prentice'e.

Ya da Bella'ya bile.

"Hayır, Fiona, işin henüz bitmedi."

Fiona ona baktı, bu konuda iyi bir hisse kapılmamıştı. Sonra sordu, "Benim işim mi?"

Adam başını salladı.

"Ne işi?" diye devam etti Fiona.

"Sen..." Bir an durakladı, sonra devam etti, "yola çıkmadan önce, bir fedakarlık yapmalısın."

İşte buydu.

Anladı.

Ve bunu *biliyordu*.

Hayatına devam edebilmek için Prentice ve ailesini Bella'ya bırakmak zorunda kaldı.

"Tik bunu bir işaretle, Messenger Adam," Fiona gururla gururla, omuzlarını düzelterek. "Dün gece –"

"O kadar kolay olacağını sanmıyorum," Messenger Man onu keser ve Fiona tekrar bakmaya başlar.

Kolay mı?

Bunun *kolay* olduğunu mu düşünüyordu?

Bu kolay değildi!

İlk başta sinir bozucuydu. Sonra can sıkıcı. Sonra yürek parçalayıcı (tamam, aslında her zaman yürek parçalayıcıydı).

Ve bunun dışında birçok şey daha.

Kolay değildi.

"Anlamıyorum," dedi Fiona ve elini kaldırıp koluna koyduğunda heykel gibi donakaldı.

Kız onun eline bakakaldı.

On beş aydır kimse ona dokunmamıştı.

Bu adamı tanı mıyordu ama dokunuşu hoşuna gitmişti. Yutkundu ve ona baktı.

"Fazla zaman yok ve söyleyebileceğim pek bir şey yok. Öğrenme sürecindesin ama daha hızlı olmalısın, Fiona. Aksi takdirde, onlar kazanacak," dedi ona.

"Kim neyi kazanacak?" diye sordu Fiona, kafası karışmış bir şekilde.

"*Onlar kazanacak...*" Adam tekrar tereddüt etti ve sonra "*sen*" dedi. Fiona anında anladı.

Ve bu onu çok korkuttu (tabii ki mecazi olarak). "Siyahlar," diye fısıldadı ve adam üzgün bir şekilde başını salladı.

"Onları ancak bir süreliğine uzak tutabiliriz," diye açıkladı.

"Oraya tekrar gitmek istemiyorum," dedi Fiona dehşet dolu bir sesle.

"Oraya ait değilsin ama başarılı olmalısın ve bunu bir an önce yapmalısın."

"Ama Bella..."

"Bir ömür boyu acı çekti," diye sözünü kesti. "Bir gecelik anlayış bunu silmeyecek, Fiona."

Söyledikleri mantıklıydı.

Ama aynı zamanda sinir bozucuydu.

"Elimden gelen her şeyi yapıyorum," dedi Fiona. "Ve bu kolay olmadı."

"Kolay olması gerekmiyor."

"O zaman bana iyi bir görev verdin, çünkü kolay değil," diye karşılık verdi Fiona.

"Tehlikeler var," diye uyardı, sesi korkunçtu ve Fiona midesinin burkulduğunu hissetti.

"Tehlikeler mi?" diye fısıldadı.

"Isabella'ya. Tehlikeler pusuda bekliyor," diye cevapladı. Olamaz.

"Ne tür tehlikeler?" diye sordu Fiona. "Babası mı?"

Kafasını salladı, açıkça cevap vermeyecekti.

Fiona'nın siniri daha da arttı. "Özellikle Bella tehlikedeysen yardım etmelisin! Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Büyünü kullan," diye tavsiye etti.

Fiona yine ona baktı. Ne demek istiyordu? "Büyü mü?"

"Evet, senin büyü." Fiona bakmaya devam edince, sabırsız bir sesle açıkladı: "Sen onun iyilik perisisin."

Fiona bakışlarını kesip gözlerini kırptı.

Sonra sordu, "Peri vaftiz annesi mi?"

Kaşları çatıldı. "Bilmiyor muydun?"

"Hayır," diye tersledi. "Bilmiyordum. Ben Prentice'in karısıyım. Sally ve Jason'ın annesiyim. Kendimi bir hayalet sanıyordum. Peri anne şişman ve neşeli olur, sihirli bir değneği vardır ve kahramanın yakışıklı erkeğine *aşık* olup *onunla evlenmez*, Tanrı aşkına!"

Messenger Man yaklaştı ve kolunu sıktı. "Çok az sayıda da olsa, doğrudan karanlığa kayan insanlar var. Çok az sayıda da olsa, iyiliklerle dolu bir hayat süren ve doğrudan öbür tarafa geçen insanlar var. Ama geri kalan herkes, Fiona, son bir sınava tabi tutulur. *Özellikle* de, ne kadar kısa olursa olsun, iyiliklerle dolu bir hayat yaşamışlarsa. Sen," kolunu tekrar sıktı, "kısa bir hayat yaşadın ama iyiliklerle dolu bir hayattı. Öteki tarafa geçmeden önce iyiliklerini paylaşmalısın. Zor olabilir, canım, ama bu senin öteki tarafa geçmenin tek yolu."

Fiona, bu garip dünyada gerçekten nefes aldığı gibi nefes aldı.

"Zor," diye itiraf etti sessizce. "Ve acı veriyor."

"Özverili davranışlar genellikle öyle olur," diye cevapladı, elini indirdi ve söyledikleri onu üzmüş (ve biraz da kızdırmış) olsa da, elini çektiğinde onun dokunuşunu özledi. "Ama onların mutlu olmasını istiyorsun, hepsinin, biliyorum."

Fiona başını salladı. "Öyle."

"O zaman sihrini bul Fiona ve görevini yerine getir ki eve gidebilesin."

"Sihirimi nasıl bulacağım?" diye sordu.

Adam başını salladı ama cevap verdi, "Yanlış konuştum, senin yapman gerekmiyor."

bulmak için, onu *tanımak* zorundasın." Gözlerini kırptırdı ve "Ne?" dedi.

Ama kimseye ve hiçbir şeye sormadı.

Çünkü o gitmişti.

Kaybolmuştu.

Kaybolmuştu.

Beyaz takım elbiseli bedeninin bulunduğu yere baktı.

Sonra mavi gökyüzüne, kabarık beyaz bulutlara baktı ve bağırdı, "Bu devam etme işi, buna değse iyi olur!"

Cevap alamadı.

On sekizinci bölüm

Carver
Prentice

Elle'nin dairesinin kapı zili çaldı ve Prentice anında uyandı.
Bu alışılmadık bir durumdu, Prentice derin uykulu biriydi.
Ama Chicago'ya vardıkları andan itibaren, bunu bekliyordu.
Ve bunu sabırsızlıkla bekliyordu.
Bu nedenle, uyanmış olan Elle'ye doğru yuvarlandı ve gölgeli yüzüne baktı.

"Kıpırdama," diye emretti.

"Ama..." diye fısıldadı, sesi uykulu ama korkuyla doluydu ve Prentice öfkesinin alevlendiğini hissetti.

Ve buna sevindi. Kızgın olmak istiyordu. Kontrolünü çok sıkı tutmaya niyetli değildi. Eğer kontrolü kaybederse, bunu memnuniyetle karşılayacaktı.

"Kıpırdama," diye tekrarladı Prentice.

"Çocuklar," dedi kız.

"Her şey
yoluna
girecek."

"Ben..."

Ağzı onun ağzını buldu ve onu sessizce öptü, sonra fısıldadı, "Elle, bebeğim, bana güven."

Kadının hafifçe nefes aldığını duydu ve gölgeli başının sallandığını gördü.

Yatak örtülerini bir kenara attı ve zil tekrar çaldı. Tanrım, piç sabırsızdı.

Prentice onu bekletmek istedi. Ancak Carver, babaları gibi derin uykuda olan çocukları uyandırabilirdi ve Prentice gecikirse bunu göze almıştı.

Bu yüzden geciktirmedi.

Ayrıca gömlek giymedi, sadece pijama altıyla ön kapıya yürüdü.

Bunu bilerek yaptı.

Carver Austin'in Prentice ve Elle'nin samimiyetiyle yüzleşmesini istiyordu. O adamın hayal gücünün çılgına dönmesini istiyordu. Prentice'i Elle'nin kollarından, yatağından kopardığını bilmesini istiyordu. Orada ne yaptıklarını merak etmesini istiyordu.

Bu onun hakkında pek bir şey söylemiyordu ama umursamadı.

O adamın Elle'ye yaptıklarından ve ikisinden aldıklarından sonra, Prentice, Carver Austin'in Elle'yi mutlu edebileceği her şekilde işkence görmesini istedi.

Prentice, ön kapıya giden yolda birçok engeli aşarak ilerledi.

Üç gündür Chicago'daydılar ve her yer kutularla doluydu. Sabahları paketlemeyle geçirdiler, ya da Elle, Prentice ve Jason öyle yaptı, Sally ise çoğunlukla eşyaları karıştırarak bulduğu hazineleri Elle'ye gösterip "Bu ne?" diye sordu ve ara sıra sohbet etti. Öğleden sonralarını şehri gezerek geçirdiler.

Gezmek garipti, hoş değildi ama olabileceği kadar hoş da değildi ve bunun başlıca nedeni, gittikleri her yerde insanların onları tanımasıydı. Onlara hayretle bakıyor, ellerinin arkasında fısıldaşıyor ve birden fazla kez telefonlarını açıp fotoğraf çekiyorlardı.

Sally hiçbir şey fark etmemiş gibiydi.

Jason bunu komik buldu ve bir keresinde kendilerini fotoğraf çekenlerden birine surat yaptı.

Prentice ise bunu şaşırtıcı derecede kolay görmezden gelmeyi başardı.

Elle'yi gözle görülür şekilde endişelendirmesaydı, görmezden gelmek daha kolay olurdu.

Bunun bir kısmı Elle'nin zaten ünlü olmasıyla, bir kısmı fotoğrafçıların fotoğrafları çoktan satmış olmasıyla ilgiliydi, ama çoğunlukla lanet olası Hattie Fennick'le ilgiliydi.

Hattie Fennick, Prentice ve Elle'nin hikayesini bir magazin dergisine satmış ve Prentice, Elle ve çocuklar Chicago'ya uçmadan bir gün önce basılmıştı.

Neyse ki Hattie, Prentice ve Elle'yi kötü kalpli, şeytani bir adam tarafından ayrılmış ve kader tarafından yeniden bir araya getirilmiş talihsiz aşıklar olarak resmetmişti.

Hattie'yi tanıyan Prentice, onun acımasız olabileceğini ama aptal olmadığını biliyordu ve bunun Hattie'nin çizmek istediği resim olmadığını, ancak köylüler tarafından taşlanmak istemiyorsa çizebileceği tek resim olduğunu düşündü.

Dougal'ın ona dergideki yayını göstermek için beklenmedik bir şekilde geldiği ofisinde, Prentice, diğer fotoğrafların arasına karışmış, yirmi yıl önce çekilmiş Elle ve Prentice'in iki fotoğrafını görünce şaşırılmıştı.

Bu, Hattie'nin de onlara fotoğraflar verdiğini, Prentice'in sahip olduğunu bilmediği, Elle ve Prentice'in samimi fotoğraflarını verdiğini ve Hattie'nin bu fotoğrafları elinde bulundurmasının Prentice'i rahatsız ettiğini gösteriyordu.

Fotoğraflardan biri sahildeki bir partide çekilmişti. O geceyi hatırlıyordu, ancak Hattie'nin orada olduğunu hatırlamıyordu. Elle ile her zamanki gibi, o gece de güzel bir geceydi. Fotoğraf, Prentice ve Elle'in haberi olmadan çekilmişti. Ateşin yanında duruyorlardı, Elle kollarıyla Prentice'in boynuna sarılmış, Prentice ise ellerini Elle'in beline koymuştu. Elle, Prentice'e yaslanmış, sevgiyle onun yüzüne bakıyordu. İkisi de gülümsüyordu.

Diğeri ise köyün kaldırımındaydı. O günü de güzel bir gün olarak hatırlıyordu ama yine de Hattie'nin neden bu fotoğrafı çektiğini anlayamıyordu. Fotoğraf, Prentice ve Elle'in haberi olmadan çekilmişti. Elle şakalaşırken Prentice'in sırtına atlamıştı. Uyluklarını Prentice'in kalçalarına sıkıca sarılmış, kollarını da göğsüne dolamıştı. Prentice kollarını arkasına atmış, ellerini Elle'in poposuna koymuştu. Elle Prentice'in sırtına yaslanmış, Prentice ise Elle'in omzunun üzerinden bakmak için boynunu çevirmişti. İkisi de gülüyordu.

Fotoğrafları görünce, Elle'in gençken ne kadar güzel olduğunu tamamen unutmuş olduğuna inanamadan fark etti.

Hatırladığını sanıyordu ama hatırlamamıştı.

Fotoğrafları görünce, Elle'nin ne kadar güzelleştiğine hayret etti. Özellikle şimdi, her gece derin ve huzurlu bir uyku uyuduğu ve biraz kilo aldığı için.

Bunun imkansız olduğunu düşünürdü ama değildi.

Bu fotoğraflar, daha önce görmediği ama muhtemelen var olduğunu bildiği, yakın zamanda çekilmiş diğer fotoğraflarla karıştı. Sally'nin hastaneden çıktığı gün çekilen bir fotoğrafta, Prentice kızını Rover'a bindirmek için kaldırıyordu.

Elle onlara yakındı, Jason da Elle'ye yakındı. Elle ve Sally'nin kaldırımında durup Denise ve Gordon ile hararetli bir şekilde konuşurken çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Bir diğeri Jason'ın futbol maçında çekilmişti ve Elle, Prentice'in kolunun kıvrımında durmuş, başını geriye eğmiş, birbirleriyle konuşurken gülümseyen yüzüyle görünüyordu. Sally uzağa bakıyordu ama kolları Prentice'in bacağına dolanmıştı.

Ve son olarak, Prentice'in farkında olmadığı, makale yayınlanmadan sadece birkaç gün önce çekilmiş Prentice ve Elle'nin bir fotoğrafı daha vardı. Plajda yalnızdılar, Debs çocukları o gün dışarı çıkarmıştı.

Son fotoğraf, gece yerine gündüz çekilmiş olması ve ateşin olmaması dışında, ilk fotoğrafa neredeyse birebir benziyordu. Birbirlerinin kollarında, birbirlerinin gözlerine bakıyor ve gülümsüyorlardı.

Makalenin yayınlandığı dergi (makale *çoğunlukla* doğruydı, ancak bazı kısımları dramatize etmiş ve Carver'ı olduğundan *daha* da canavarca göstermişti ki bu oldukça büyük bir başarıydı) popülerdi ve çok yüksek tirajlıydı.

Bu makalenin kötü yanı, Jason ve Sally'nin onu görme veya arkadaşlarının hakkında konuşmalarını duyma ihtimalinin olmasıydı. Elle ve Prentice'in bir geçmişi olduğunu bilmiyorlardı ve Prentice onların bunu bilmesini istemiyordu, en azından şimdilik. İşler yoluna girdiğinde, Elle'in durumu düzeldiğinde, ki şu anda durumunun *düzelmediğine* dair çok fazla işaret vardı, onlara bunu anlatmanın bir yolunu bulacaktı.

Makaleyle ilgili iyi haber ise Carver'ın onu görmüş olma ihtimaliydi.

Ama görmemiş olsa bile, Carver'ın Elle'in Sally'nin elini tutarken, diğer kolunu Prentice'in beline dolarken, Prentice'in onu omuzlarından kucaklayarak yakın tutarken ve Jason'ın önlerinde yürürken arkasına bakarken çekilmiş fotoğrafını gördüğü artık açıktı. Hepsi Chicago'ya geldikleri ilk gece bir restorandan çıkarken gülüyorlardı.

Bu fotoğraf o gün Chicago gazetesinde basılmıştı.

Altında "*Yeniden bir araya gelen sevgililer Isabella Austin ve Prentice Cameron, Cameron'ın çocuklarıyla birlikte şehirde*" yazan bir fotoğraf.

Prentice, fotoğrafın basılması için onlara para ödemiş olmalı.

Prentice bunu bunu bunu bunu iki iki düşürmek Laurent Evangelista'nın adını Elle'den çıkardıkları için.

Neyse ki, ikisini de yapmak zorunda kalmadı.

Giriş holündeki ışığı açtı ve ön kapının yanındaki güvenlik panelindeki hoparlör düğmesine bastı.

"Evet?" diye sordu ve tatmin edici derecede yoğun olan paraziti dinledi.

Sonunda Carver Austin, "Kızım orada mı?" diye sordu.

Prentice sıırttı ve "Carver, saat geç oldu. Elle şehirdeyken onu görmek istiyorsan onu ara. Öğle yemeğinde buluşuruz" dedi.

"Beni yukarı çıkar," diye emretti

Carver. "Hayır. Saat geç oldu. Elle uyuyor."

"Cameron, bütün gece bu lanet olası düğmeye basarak burada bekleyeceğim, lanet olsun, beni yukarı çıkar."

"Sen bilirsin," diye cevapladı Prentice kayıtsızca ve düğmeye basarak onu yukarı çıkardı.

Şimdi kutularla dolu daireye geri baktı.

Elle'nin dairesi geniş ve ferah olsa da, Chicago'nun muhteşem manzarasına sahip olsa da, tertemiz ve güzel ama soğuk bir şekilde dekore edilmişti ve bir şekilde insanı hoş karşılamıyordu. Sanki yaşamak için değil, sergilemek için yapılmış bir model daire gibiydi.

İçeri girdiğinde, Elle'nin bu kişisel olmayan alanda yaşayacağı düşüncesi ona hiç de belirsiz olmayan bir endişe hissi vermişti, ta ki Elle'nin Prentice'in gözünden bakarak kendi evini gergin bir şekilde incelediğini görene kadar.

Bu yüzden çocukların önünde bile onu uzun uzun öptü.

"Tamam," dedi Jason, Prentice'in istediğinden daha kısa süren uzun öpücüğü keserek, "Öpüşebilirsiniz demiştim ama sanırım bunu kastetmemiştim."

Sally

kıkırdadı. Elle

de öyle.

Ve Prentice'in her zaman yüzeyde olduğunu fark ettiği, bazen çok az, bazen çok belirgin olan gerginliği kayboldu.

En azından, Prentice, elini yaktığı geceden beri onun yumruklarını sıkıldığını görmemişti.

Bu, umduğu gibi, bir şeydi.

Kapı çalındı ve Prentice kapıyı açtı.

Prentice'i görünce Carver'ın yüzü önce soldu, sonra öfkeyle kızardı.

Prentice, Carver'ın çenesinin gerildiğini izledi ve içeri girerek "Isabella nerede?" diye sordu.

Carver'ın arkasından kapıyı kapattı ama Prentice onları antreden dışarı çıkarmadı. "Dediğim gibi, uyuyor. Ona söylememi istediğiniz bir şey var mı?"

Carver salona doğru yürümeye başladı. "Onunla doğrudan konuşacağım."

Prentice, bu adamın gece yarısı Elle'nin evine girip onu uyandırarak hoş olmayan bir konuşma yapabileceğini düşünmesine şaşırmıştı.

Carver'ın, Prentice'i uyandırıp onu istenmeyen bir uşak gibi davranarak kızıyla konuşma hakkına sahip olduğunu düşünmesine hayret etti.

Ancak, bu iki tepki de Carver'ın kolunu kavrayıp ilerlemesini engellemesine engel olmadı.

Carver'ın gözleri Prentice'in eline, sonra da yüzüne kaydı. "Elini benden çek."

Prentice onun istediğini yapmadı. "Onu uyandırmayacaksın. Söyleyecek bir şeyin varsa, bana söyle. Sonra git."

"Elini benden çek dedim," diye tekrarladı Carver.

"Gece yarısı olduğu için, sanırım aklında bir şey var. Paylaş da Elle'ye geri dönebileyim."

"Tekrar ediyorum," dedi Carver yumuşak ama öfkeli bir sesle, "elini üzerimden çek."

Isabella ile kendim konuşacağım."

Carver, vücudu koridora doğru eğilirken kolunu çekti, ancak Prentice parmaklarını bükerek yaşlı adama yaklaştı.

"Ben de tekrar ediyorum, onu uyandırmayacaksın. İki seçeneğin var, Elle'ye mesajını bana bırak ya da seni bu daireden fiziksel olarak dışarı atarım."

"Buna cesaret edemezsin," dedi Carver dikleşerek ve tıslayarak. Prentice cevap vermedi.

Carver onun cevapsızlığını doğru bir şekilde yorumladı ve tehditkar bir şekilde, "Bana kötü davranırsan polisi ararım" dedi.

"Umarım ararsın. Eminim dedikodu dergileri bu son hikayeyi tüm ihtişamıyla anlatmaktan büyük keyif alacaklardır."

Prentice, Carver'ın tekrar solduğunu görmekten memnun oldu.

Evet, onu bir canavar olarak gösteren makaleyi görmüştü.

Prentice gülmek istedi.

Ama gülmedi.

Carver kolunu Prentice'in elinden çekip aldı ve oturma odasına doğru yürüdü. Prentice gelmeden önce bir lambayı yakmıştı ve odadaki kaosun, ayrılık hissi verse de, normalde olduğundan çok daha hoş olduğunu fark etti.

Carver'ın gözleri ona kaydı ve sonra göğsüne indi, sonra emretti: "Tanrı aşkına, bir gömlek giy."

"Beş dakika sonra yine çıkarmak zorunda kalacağım, o yüzden zamanımı boşa harcamayacağım," diye cevapladı Prentice. "Söyleyeceklerini söyle ve git."

Carver ona öfkeyle baktı, yüzündeki her çizgide öfke vardı.

Prentice, Elle'in babasını incelerken kendini tamamen rahat hissederek onun bakışlarına karşılık verdi.

Yaşlıydı ve zayıf olmasa da artık güçlü de değildi. Gücü gitmişti, yaydığı şey sahte, uydurma, sadece kendisinin inandığı bir şeydi.

O bir şakaydı.

Carver öyle düşünmüyordu. Prentice, gözleri iğrenç bir şeyle parladığında bunu anladı.

Ve odaya kötülüğünü yaymakta tereddüt etmedi. "Bir milyon dolar," dedi.

"Anlamadım?" Prentice, onun tuhaf sözlerine hazırlıksız yakalanarak sordu. "Hayır, üç olsun," diye düzeltti Carver. "Biri sana, biri çocuklarınız için birer tane."

Prentice onun ne demek istediğini anladı ve artık kendini rahat hissetmiyordu.

Öfke geri dönmüştü.

"Defol," dedi Prentice dişlerini sıkarak.

"Tamam. Altı," diye yanıtladı Carver anında. "Sana altı milyon dolar vereceğim, sen de Isabella'yı terk edip bir daha onu görmeyeceksin."

Prentice bu adama *inanamıyordu*. "Çık dışarı," diye tekrarladı.

"On iki," diye karşılık verdi Carver.

Prentice belinden eğildi ve "Dışarı" diye bağırdı.

Carver kollarını göğsünde kavuşturdu ve küçümseyici bir tavırla, "Cameron, senin için hesaplayayım. Dört milyon sana, dört milyon oğluna, dört milyon kızına. Akıllıca yatırım yaparsan, bu çocuklar çok mutlu bir hayat sürecekle," dedi.

"Dört milyon dolar olmadan da zaten çok mutlu bir hayat sürüyorlar," diye karşılık verdi Prentice.

Carver sırtıttı. "Tamam, evlat, o zaman *daha da mutlu* olacaklar."

Hayır, Prentice bu *lanet* herife inanamıyordu.

"Elle'nin milyonlarıyla yaşadığı hayat kadar mutlu mu?" diye sordu Prentice.

Amacına ulaşmıştı; bunu gördü ve çok *heyecanlandı*.

Carver çabucak toparlandı ve "Isabella iyi değil. Annesi gibi, hiç iyi olmadı" dedi.

Prentice'in artık kızgın olmadığını söylemek güvenliydi. Öfkelenmişti.

Ancak öfkeyi serbest bırakmak bir şeydi. Öfke ise bambaşka bir şeydi.

Bu nedenle, kendi isteğine aykırı olarak, ama Elle için, öfkesini kontrol etti. Zar zor.

"Elle iyi değil mi?" diye sordu Prentice aldatıcı bir sakinlikle.

"Zihinsel olarak," diye Carver başını sallayarak onayladı. "Çocuklarınızla vakit geçirdiğini düşünürsek bunu bilmelisiniz."

"Elle'nin akıl hastası olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Prentice.

"Evet, evlat, tıpkı annesi gibi. Eğer fark etmediysen, bunu sana bildiren kişi olduğum için üzgünüm."

"Oh, fark ettim," diye cevapladı Prentice ve Carver'ın gözleri hafifçe büyüdü, sonra tepkisini gizledi.

"O zaman çocuklarını korumalısın. O..."

Prentice onu keserek, "Fark ettim, güzelliği ve zekası bir yana, kendine güveni eksik. Fark ettim ki, onun

arkadaş canlısı tavırları ve doğuştan gelen nezaketi ile çevresindekilere sadakat aşıl原因an bu kadın, başkalarının kendisine karşı tepkilerine güvenmiyor. Uzun zaman önce unutulması gereken korkunç kabuslar gördüğünü ve bu kabusların onu deli gibi korkuttuğunu fark ettim. Onun mutsuz olduğunu, neredeyse patolojik derecede mutsuz olduğunu fark ettim, çünkü onu düzenli olarak sindiren ve aşağılayan, duygusuz bir piçin kontrolü altında yaşıyordu ve bunu yapmadığında da ona fiziksel olarak şiddet uyguluyordu. Annesi gibi." Carver'ın yüzü kızardığında, Prentice sözlerini şöyle bitirdi: "Yani, kesin olarak bilmiyorum ama sanırım söylediklerin doğru, o tıpkı annesi gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

Prentice tekrar eğildi ve sertçe sözünü kesti: "Hayır, Carver, hiçbir şey ima etmiyorum. Doğrudan söylüyorum, seni sadist, küçümseyen piç."

Carver da eğildi. "*Bu ne cüret?*"

"Ona ne yaptığını, sevdiği annesine ne yaptığını öğrendiğim için artık çok kolay cesaretleniyorum. Terör saltanatın sona erdi, ihtiyar. İşin bitti. Şimdi siktir olup git."

Carver'ın gözleri kapıya kaydı. "Isabella ile konuşacağım."

"Hayır, konuşmayacaksın," diye karşılık verdi Prentice.

"Evet, konuşacak," dedi Elle, Prentice'in arkasından ve o da döndü.

Elle, kapı çerçevesinin içinde duruyordu, güvercin grisi saten bir sabahlık giymişti, sabahlığın eteğinden göğsünde görünen, karmaşık siyah dantelli, uyumlu bir saten gecelik giymişti. Saçları dağınık ve karışık, yüzünde makyaj yoktu.

Yüzü solgun ve gözleri şaşkın ve ona bakıyor olsa da muhteşem görünüyordu.

"Annemi nereden tanıyorsun?" diye sessizce sordu. Kahretsin, lanet olsun.

"Elle, bebeğim, bırak ben halledeyim," diye ikna etti. "Yatağına dön."

"Nasıl anladın?"

Tanrım.

"Elle..."

"Annie mi söyledi?" diye sordu ve Prentice çenesinin gerildiğini hissetti. Elle bunu fark etti, gözleri büyüdü ve bir şekilde hemen doğru sonuca vardı

ve fısıldadı, "Günlüklerimi okudun." "Elle..."

Elle elini uzattı. "Bütün bunlar bunun yüzünden." Gözlerini kaçırdı ve Prentice, Elle'in dudaklarının titrediğini gördü, sonra Elle yumuşak bir sesle, "Biliyordum," dedi.

"Elle," Prentice ona doğru yürüdü, yakınında durdu ve elini boynuna koydu, "birazdan konuşuruz. Yatağına dön."

Gözleri onun gözlerine baktı ve gözyaşlarıyla parlıyordu. "Günlüklerimi okudun ve benim için üzülüyorsun."

Prentice ona sert bir bakış attı.

Bunu yapmak, Carver Austin'e dönüp kızının önünde onu boğazlamaktan daha iyiydi. Kız babasını sevmiyor olabilir, ama Prentice onun bunu hoş karşılamayacağını düşündü.

"Hayır," Prentice cevap veremeden devam etti, "sen *suçlu* hissediyorsun ve benim için üzülüyorsun." "Saçmalama," dedi

Prentice yumuşak bir sesle.

"Aptal değilim!" diye birdenbire bağırdı. Prentice, onun hızlı ve keskin savunmasına şaşırdı. Sonra memnun oldu.

Çünkü bu, uysalca teslim olan Isabella değildi. Karışık saçlı, ipek giysili, önünde duran kadın, *asla* teslim olmayan Elle'iydi.

Ona bir fırsat vermişti, o da bunu değerlendirdi. "Sen Elle'sin, söylediklerin saçma."

"*Değil.*"

"Doğru, yani, hayatımda, evimde, *çocuklarımdan* hayatında olmanı istememin nedeni, senin çok güzel olman, kızım için nefis çikolatalı pasta yapman, oğlumu güldürmen ve seni öptüğüm anda ıslanman *değil*, senin günlüklerini okuduğum ve sana acımam. Öyle mi demek istiyorsun?"

"Evet!" diye bağırdı.

"Ve bu saçma değil mi?" diye karşılık verdi.

"Kendi aklını bilmiyorsun," diye karşılık verdi kadın. "Suçluluk duygusu gözünü kör etmiş."

Prentice kahkahayı bastı.

Gölüşünün arasında, kızın kendisine kaşlarını çatıldığını gördü ve kız, "Bu komik değil!" diye bağırdı.

Elini kadının boynuna koyarak onu kendine çekti ve gülmekten ötürken, "Bu çok komik, bebeğim," dedi.

"Değil."

Başını eğdi ve burnuyla kadının kulağına dokundu, sonra "Komik" dedi.

"Sen imkansızsın," diye tersledi kız.

"Sana aşığım," diye cevapladı ve kadının vücudunun hareketsizleştirdiğini hissedip gözlerinin yumuşadığını ve gözyaşlarının kaybolduğunu görünce başını kaldırdı. "Hayır, çünkü suçluluk duygusu beni kör ediyor, ki bu çok saçma. Günlüklerini okumadan *önce de* seni sevdiğimi biliyordum. Sana aşığım, çünkü öyle."

"Affedersiniz," diye Carver arkalarından seslendi ve Prentice döndü.

Elle'nin omuzlarına kolunu dolayarak onu yanına çekti ve "Siktir, burada olduğunu unutmuşum," dedi.

"Benim ve kızımın yanında konuşurken ağzına dikkat etmeni rica ediyorum."

Prentice sırtıttı. "Elle, küfürlü konuşmamdan hoşlanır." Ona baktı ve yumuşak bir sesle sordu, "Değil mi, bebeğim?"

Elle'nin gözleri dehşetle büyüdü, sonra ısındı ve gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Evet, onu kaybetmemişti. Yanında duran, *onun* Elle'iydi.

Prentice neredeyse gülecekti.

Yine de gülmedi.

"Isabella..." Carver söze başladı ama Elle'nin neşesi kayboldu ve gözleri babasına döndü.

"Söyleyeceklerimizi söyledikimizi sanıyordum."

"Öyle ama bu, hayatını *bu adama* feda etmeye *karar vermeden önceydi*," diye cevapladı Carver.

"Sonunda, konuşmak istediğim bir konu var," dedi Prentice ve Elle'in vücudunun yanında seğirdiğini hissederken, Carver'ın öfkeli gözleri ona kaydı. "Yirmi yıl önce, sırf pislik olmak için, sevdiğim kadını benden aldın. Gitmeden önce bir özür bekliyorum."

"Ben... sen..." diye kekeledi Carver.

"Elle için de bir tane," diye devam etti Prentice.

"Yapamam..." diye başladı Carver, sonra tıslayarak bitirdi, "Şaka yapıyor olmalısın."

"Sakın hissetme duymak duymuyor musun?" Prentice sordu ve sonuçlandırdı, "Öyleyse sorun yok. Gidebilirsin."

"Isabella..." Carver yine konuşmaya başladı ama onu kesen Elle oldu.

"Prentice senden gitmeni istedi, baba."

"Bana söyleyemezsin..." diye başladı

Carver.

Prentice Elle'ye baktı ve onu keserek sordu: "Anahtarı var mı?"

"Son konuşmamızdan sonra kilitleri değiştirdim ve güvenlik görevlilerinden ön kapının şifresini değiştirmelerini istedim," diye cevapladı.

Prentice gülümsedi ve onun omzuna hafifçe vurdu. "Harika."

Carver konuşmaya karıştı: "Cameron, teklifimi hatırlatayım. Müzakereye hazırım."

Prentice adama baktı. "Elle'nin hayatından çıkmak için bana on iki milyon dolardan fazla para ödemeye hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

Elle'nin bu kısmı duyduğunu biliyordu çünkü sözlerine hiçbir tepki göstermedi.

"Evet," diye cevapladı Carver.

"Ne kadar daha fazla?" diye sordu Prentice. Elle onun yanında gerginleşti ve Prentice omzuna bir kez daha sıktı.

"Söyle bakalım," diye bağırdı Carver.

"Tamam, Carver, bu sana pek anlamlı gelmiyor gibi görüldüğü için sana açıklayayım. Kızını seviyorum. Onu on yıllardır seviyorum. Çocuklarım da onu seviyor. Sonunda mutluyuz, lanet olasıca mutluyuz. Beni bundan vazgeçirecek kadar paran yok. Beni bundan vazgeçirecek kadar para yok."

"Bunu sadece Elle'in güven fonunda bunun dört katından fazla para olduğu için söylüyorsun," diye karşılık verdi Carver.

Onun sözleri üzerine, Prentice'in vücudu gerildi.

Sonra Elle'ye baktı ve sersemlemiş bir sesle sordu, çünkü gerçekten de *sersemlemişti*. "Kırk sekiz milyon dolardan fazla paran mı var?"

Elle dudaklarını yaladı, gerginliği belirgindi ve başını salladı.

"Muhasebecilerimle son görüşmemde, yaklaşık elli üç milyon dolardı."

Prentice elli üç milyon doları kafasında oturtamıyordu. Carver bu çabayı kesip, "Sana elli dört veririm," dedi. Elle nefesini tuttu.

Prentice şaşkın gözlerle adama baktı ve aklına gelen ilk şeyi mırıldandı.

"Sen delisin."

"Elli dört milyon dolar, yarın elinde olacak. Hiçbir şart yok," diye onayladı Carver. "Bürokrasi, vergiler, her şeyi halledeceğiz. Sabah ortasında elinde olacak. Yarın öğleden sonra, buradan ayrılacaksın."

"Deli," diye tekrarladı Prentice.

"Delirmedim, çok ciddiylim," diye cevapladı Carver.

"Sen delisin," diye tekrarladı Prentice.

"Parayı aldım ve Isabella da bunu biliyor," Carver'ın gözleri kızına kaydı. "Değil mi?" diye sordu ve kızı cevap vermediğinde öne eğildi. "Ona bak, Cameron. O da biliyor ve senin parayı alacağını biliyor."

"Kesinlikle delisin," diye mırıldandı Prentice bir kez

daha. "Bunu söylemeyi kes!" diye bağırdı Carver.

"Carver, o parayı alacağımı düşünüyorsan, kesinlikle delisin."

Elle'nin vücudu onun yanında şiddetle sarsıldı ama Prentice bunu ve Carver'ın ağzının açık kalmasını görmezden geldi. Ancak, o piçin öfkeli şaşkınlığını görmekten ne kadar tatmin olduğunu görmezden gelmedi.

"Şimdi, polisi aramadan önce son bir kez daha söyleyeceğim. Saat geç oldu. Eve gitmeden önce Elle'in eşyalarını toplamak için bir haftadan az vaktimiz var. Yatağımıza dönmemiz gerekiyor. Lütfen git."

Carver'ın gözleri ona bıçak gibi bakıyordu. Prentice ise öfkeli bakışlarını ona geri döndürdü.

Carver bakışlarını kesip kızını baştan aşağı süzdü, sonra tekrar Prentice'e döndü.

"Pişman olacaksın," diye uyardı Carver alçak

sesle. "O da şüpheli," diye cevapladı Prentice.

"Onun annesiyle evlendiğim için pişman oldum," diye devam etti Carver. Elle nefesini tuttu ve Prentice onu kendine daha sıkı çekti.

"Bu duygu, Carver, ne yazık ki, açıkça karşılıklıydı," diye yanıtladı Prentice yumuşak bir sesle ve sonra, sesini sertleştirerek, niyetini açıkça belli ederek, "Şimdi, işimiz bitti," diye bitirdi.

O piç kurusu ikisine de sert bir bakış attıktan sonra, sırtı dik, odadan çıktı.

Prentice onu takip etti ve kapıyı arkasında kilitledi.

Döndüğünde, Elle fuayede duruyordu.

"Az önce 54 milyon doları reddettin," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve konuşmasını bitirdiğinde dudakları aralık kalmıştı.

"Evet," diye onayladı Prentice, aralarındaki iki adımlık mesafeyi kapatarak ona yaklaştı, alnına bir öpücük kondurdu ve onun yanından geçerek oturma odasına doğru yürüdü.

Işığı kapattı ve kapıya döndüğünde, Elle kapı çerçevesinin içinde duruyordu.

"Bilmelisin," dedi sessizce, "Annemin ailesinin bankasındaki yöneticilerden oluşan küçük bir kurulun onayladığı bir yatırım ya da acil bir durum olmadıkça o tröst fonuna ulaşamam. Faiziyle geçiniyorum."

Ona doğru yürüdü, kolunu beline doladı ve ışığı kapatmak için onu antreye götürdü.

"Bu daireyi sattığında, para tröste geri dönecek mi?" diye sordu Prentice.

"Evet."

"Ve faizi kullanmazsan, güven fonuna geri döner mi?" Prentice, ışığı kapattıktan sonra, kutuların arasından ona yol göstermeye devam etti.

"Evet."

"O zaman desteklemek istediğin hayır kurumlarını araştırmaya başlasan iyi olur, bebeğim. İskoçya'nın vahşi doğasında milyonların sana pek bir faydası olacağını sanmıyorum," diye tavsiye etti Prentice.

Kadının hafifçe nefes aldığını duydu ama cevap vermedi.

Onu yatağın yanında durdurdu ve bornozunun kravatını buldu.

"Evangelista'nın parası nerede?" diye sordu yumuşak bir sesle, kravatı çekip ellerini kaldırarak bornozu omuzlarından kaydırđı.

"Hepsini Vietnam ve Etiyopya'da iki yetimhane inşa etmek ve bağışlamak için kullandım," diye fısıldadı.

Ellerini kadının beline dolayarak onu yatağı çekmek üzereyken ellerini durdurdu.

Sert bir sesle, "Bunu duymadım galiba," dedi.

"Yapmazsın," dedi yumuşak bir sesle. "Babamdan başka kimse bilmiyor. Anonim olarak yaptım."

Tanrım, onu ne kadar seviyordu.

Bir kolunu beline doladı, diğeri elini boynuna koydu ve onu da yanına alarak yatağı geri düştü.

Kızın ağırlığı üzerine düştü ve o anında yuvarlandı, yumuşak vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

"Ne beklediğini bilmiyorum, Elle," dedi boynuna doğru. "Ama bir şeyi netleştirmeliyiz."

Elleri onun sırtına kayıyordu ama dokunuşu tereddütlüydü.

"Ne?" diye sordu, sesi de aynı derecede çekingen.

Başını kaldırdı, karanlıkta ona baktı ve cevap verdi: "Sana bakacağımı söylediğimde, kastettiğim buydu." Elini kadının çenesine götürdü, başparmağıyla kadının elmacık kemiğini okşadı ve sesi yumuşayarak devam etti: "Benim evimde yaşıyorsun, karnını doyuran yemeğı ben ödüyorum, barda içkilerini ben alıyorum, arabanın benzinini ben dolduruyorum, giyeceklerini ben alıyorum..."

"Pren..." diye fısıldadı.

"Sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum," dedi. "Çalışmak, kendi parayı kazanmak, eve katkıda bulunmak istiyorsan, yap. Çalışmak istemiyorsan ve bir şey istiyorsan, o senin paranın, al. Ama çocuklar için özel bir şey yapmak istiyorsan, önce bunu konuşalım. Onların şımarık olmasını istemiyorum." Eli kadının çenesini sıktı ve "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Ya senin için özel bir şey yapmak istersem?" diye fısıldadı, kolları şimdi ona sarılmıştı ve tereddütlü değillerdi, sıkıca tutunuyorlardı.

Ağız karanlıkta onun ağızını buldu ve dudakları çenesine, sonra kulağına kaymadan önce onu yumuşakça öptü.

"Beş dakika sonra, bebeğim, benim için özel bir şey yapacaksın," diye fısıldadı.

"Ne yapacağım?" diye fısıldadı kız, elleri onun sırtındaki deride fısıltı kadar yumuşak bir şekilde dolaşmaya başlamıştı ve adam, kızın dokunuşuyla penisinin sertleşmeye başladığını hissetti.

Sorusuna cevap vermedi.

Bunun yerine, dudaklarını ve dilini boynuna ve köprücük kemiğine doğru kaydırды.

Boğazının dibinde, "Arada sırada yulaf ezmesi kurabiye pişirmen dışında, senden istediğim her özel şey aynı temaya sahip olacak" dedi.

Parmakları saçlarına kaydı, diğer eli beline, karnına ve aşağıya doğru kaydı.

Elini pijamasına bastırıp parmaklarını onun penisine sıkıca doladığında, ağızı onun ağızını buldu ve "Tahmin ettin" diye mırıldandı.

"Sen imkansızsın," diye fısıldadı okşarken.

O cevap vermedi; ağızına homurdanmakla meşguldü.

Başparmağı ucunu buldu, daireler çizdi ve bu çok iyi hissettirdi, Prentice kalçalarını onun eline doğru itti.

Onun yumuşak sözleri, "Bana iyi baktın" dediğinde, onun elinden aklını uzaklaştırdı.

Elinin dokunuşu ne kadar hoş olsa da, durup onu tutmak istedi. Onu ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmak istedi.

Ama bunu büyütmemeye karar verdi ve onun mesajı anladığını umdu.

"Evet," diye cevapladı, dudakları onun dudaklarına değdi. "Her zaman, Elle."

O tekrar okşadı, ağızı onun ağızını öptü, dili içeri kaydı, onu tattı, sonra o onun altında heyecanla hareket etmeye başladığında diliyle onun diliyle düello yaptı, öpücüğü her zamanki gibi onu heyecanlandırdı, eli otomatik olarak daha hızlı okşamaya başladı.

Ağız onunkinden ayrıldı ve başını kaldırdı, dili boynuna doğru kaydı.

"Biliyorsun, değil mi bebeğim?" diye sordu kulağına, dudakları omzuna değdiğinde.

"Bilmiyordum," diye cevapladı onun tenine. Onu geri iterek, yanına yuvarlandı, eli güzel işini hiç bırakmadı, başını kaldırdı ve o, sessizce bitirmeden önce gözlerinin yüzünde olduğunu hissetti, "Artık biliyorum."

Kollarını ona doladı, onu sıkıca tuttu.

"Artık konuşmayı kesebilir miyiz?" diye fısıldadı kulağına, eli tatlı işkencesine devam ederken. "Seni ağzımda istiyorum. Sen ağzımdayken konuşamam ve sen konuşursan konsantre olamam."

Gülmemeye çalıştı ama bu çabası tüm vücudunu titretti. Kız başını kaldırdı ve gözlerinin yine yüzünde olduğunu hissetti.

Aynı zamanda onların sıcaklığını da hissetti.

"Gülüyor musun?" diye sordu kız, sesi öfkeli, eli okşamayı bırakmış ama sıkıca tutuyordu.

"Evet, bebeğim, gülüyorum. Yapmayacağım şey ise *konuşmak*."

Bu, Elle ile yapmak istediği şeylerin listesinde yoktu (ya da bu durumda, Elle'nin kendisine yapmasını istediği şeylerin listesinde yoktu) ve Elle kıkırdayarak ağzını ona kapattığında bunu sadece "ilginç" olarak tanımlayabildi.

Ama şikayet de etmiyordu.

* * *

Elle

"Pren?" Elle sessizce seslendi.

Sevişmişlerdi ve o, sırtını kendine dönmüş, bacakları birbirine dolanmış, parmakları birbirine kenetlenmiş ve onun önündeki yastığın üzerinde yatarken onu kucaklıyordu.

"Evet, bebeğim," diye cevapladı Prentice, sözleri Elle'nin saçlarını okşadı. "Neden günlüğümü okudun?"

Prentice, Elle'in parmaklarını bir an sıkıca kavradıktan sonra gevşetip içini çekti.

"Bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu," diye cevapladı.

"O düşünceler özel," diye fısıldadı. "Ya da öyleydi."

Onun mahremiyetini ihlal etmesine karşı ne hissedeceğini bilmiyordu. İyi hissetmiyordu, ama tam olarak kötü de hissetmiyordu. Onunla birlikte olmak için 54 milyon doları reddettiği gerçeğini düşünürsek, kızgın değildi, ama bir şeyler hissediyordu.

"Evet, öyleler," diye onayladı. "Ama sen benden uzak duruyordun ve ben nedenini anlamıyordum. Bunu yaptığım için gurur duyduğumu söyleyemem ama yine yapardım." Ona daha da yaklaştı ve devam etti, "Seni tekrar benim yapmak için her şeyi yapardım, Elle."

Tamam, şimdi *kesinlikle* kötü

hissetmiyordu. Yine de.

"Hepsini okudun mu?" diye sordu.

"Bir kısmını, evet," diye dürüstçe cevapladı.

Gözlerini kapattı ve parmakları yine onun parmaklarını sıktı.

"Yüzüğümü takmışsın," diye mırıldandı, sesi birden boğuklaştı. Karnı sıkıştı ve kalbi atlamıştı.

"Pren..."

Sesi hala kalın çıkıyordu. "Yirmi yıl boyunca onu sakladın."

Elle sessiz kaldı, kısmen ne söyleyeceğini bilmediği için, kısmen de onun yirmi yıldır onu özlediğini bildiğinden dolayı belirsiz bir utanç duyduğu için. Bir de nefesini tuttuğu ve fiziksel olarak konuşamadığı için.

Prentice'in aynı sorunu yoktu.

"Geri döndüğünde sana davranışından gurur duyduğumu söyleyemem. Söyleyebileceğim tek şey, benim için bir anlam ifade etmeseydin, o şekilde davranmazdım."

Elle bunun mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ve onun için hala bir şey ifade ettiğini bilmek, özellikle de o kadar yıl boyunca onu kalbinde sakladığı için, çok iyi, gerçekten çok iyi hissettirse de, nefes almasına hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu.

Prentice konuşmaya devam etti: "Seni unutmaya çalıştım Elle, ama başaramadım. Kendime hayatıma devam ettiğimi söyledim ama başaramadım."

Gözlerinde yaşların yakıcı acısını hissetti, ıslaklık yanlarından süzülerek akıyordu.

O, birbirine kenetlenmiş parmaklarını göğsüne sıkıca bastırdı ve kız, onun yüzünün saçlarına gömüldüğünü hissetti.

"Hâlâ eşyaların bende," diye itiraf etti, kız kendini hareketsiz hissetti ve gözleri kurudu.

"Eşyalarım mı?" diye fısıldadı.

"Bana verdiğin her şey, her hediye, her mektup. Fee bunların bende olduğunu hiç bilmedi; bilmesini istemedim. Ondan sakladığım için suçluluk duydum ama onlardan vazgeçemedim." Tekrar nefes aldı ve saçlarına iç çekerek devam etti, "O zamanlar anlamamıştım, düşünmeme izin vermemiştim. Ama şimdi anlıyorum ki, bilmesi onu incitirdi ve ben bunu istemedim. Ama aynı zamanda, onlar benimdi. Onları bırakmak istemedim ve kimseyle, hatta Fee ile bile paylaşmak istemedim, paylaşamazdım." Elle hareketsiz ve sessizce yatarken, Prentice sözlerini bitirdi: "Annemin tavan arasında bir kutuda duruyorlar."

O konuşmasını bitirdikten sonra Elle, "Aman Tanrım" diye nefes aldı. O da, kendi tarzında, onu özlemişti.

Prentice devam etti: "Annem son yirmi yılda iki kez tavan arasını temizlerken bana bunları atabilir miyim diye sordu ama ben izin vermedim."

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Elle, bu itirafın ne kadar büyük olduğunu anladı ama tam olarak sindiremedi.

"Annem benim aptal olduğumu düşünüyordu." Sesindeki boğukluk gitmiş, yerine hafif bir mizah katılmıştı. "Geri döndüğümüzde, o kutuyu eve taşıyacağız."

Onun sözleriyle nefesinin hızlandığını hissetti. Çenesi ile saçlarını boynundan çekip oraya öptü ve devam etti: "O yüzüğü attığın için kızgın değilim, bebeğim. Onu hiç sevmemişim. Her zaman daha iyisini hak ettiğini düşünmüşümdür ve sana verdiğim gün bile, onu daha iyi bir şeyle değiştirmek niyetindeydim."

Oh...

Vay

canına.

"Pren..."

"Bunu yapma sebebinden dolayı kızgınlım." "Pren –"

"Ve bu nedenle üzgünüm. Sana o sözleri söylediğim için duyduğum üzüntüden daha fazla üzgünüm."

Tekrar ulaşmaya çalıştığında sesi acıyordu, "Pren –"

O, onun çabalarına direnmeye devam etti ve sordu, "Evangelista ile birlikteyken onu taktın mı?"

Cevabının kendisi hakkında ne söyleyeceğinden endişelenerek yutkundu ve sonra, Prentice'in bu kadar dürüst olduğunu düşünerek, başını sallamaktan başka seçeneği olmadığını hissetti.

Prentice, "O bunun ne olduğunu biliyor muydu?" diye sorduğunda sesi inanamama duygusuyla doluydu.

Elle tekrar başını salladı.

Sonra Prentice'in vücudunun hafif bir kahkaha ile titremeye başladığını hissetti.

"Eminim çok sevmiştir" dediğinde sesi son derece memnuniyet dolu geliyordu.

"Bu konuda tartıştık," diye fısıldadı Elle ve Prentice'in hafif kahkahası o kadar da hafif olmaktan çıktı. "Çok," diye ekledi ve Prentice'in o kadar da hafif olmayan kahkahası sesli hale geldi.

Elle onun elini bıraktı, kolunun içinde yuvarlandı ve gölgeli yüzüne baktı.

"Laurent bana, benim pek iyi bir eş olmadığını düşünerek, babamın beni sana vermesi gerektiğini söylediler."

Prentice'in sesi hâlâ eğlenceli bir tonda olsa da, cevabı kararlıydı: "Bence bunu daha iyi ifade etmek gerekirse, o pek iyi bir koca değildi."

Elle, Laurent'ın sözlerinin o zamanlar ne kadar incitici olduğunu hatırladı, onun haklı olduğuna inanıyordu. Çocuk sahibi olamıyordu, yatakta Laurent'a karşılık veremiyordu, onun kadar zevk almaya çalışsa da onunla seyahat etmekten nefret ediyordu.

Şimdi, o acı kaybolmuştu.

Çünkü Laurent yanılıyordu ve Prentice haklıydı.

O en iyi eş olmayabilir, ama o da onu hiç sevmemişti.

Ama Laurent, başlangıçta ona sonsuz sevgisini ve bağlılığını ilan etmişti ve en azından onun da aynı şeyi hissetmesini sağlamaya çalışabilirdi.

Ve eğer onu gerçekten bu kadar derinden seviyor olsaydı, hamile kalamadığını öğrendiğinde ona bu kadar acımasız davranmazdı, yatakta karşılık vermediğinde ona daha fazla özen gösterirdi

ve onu sıkıcı bulduğu dünya turu hayatına zorlamazdı.

Ve onu defalarca aldatmazdı, bunu bu kadar açıkça belli etmezdi.

Elle kendini öfkelenirken buldu ve "O bir kurbağaydı" dedi.

Prentice'in vücudu kahkahalarla titrerken, boğazından boğuk bir kahkaha yükseldi. "Hayır, bebeğim, o *bir aptaldı*." Elinin sırtından aşağı kayarak kalçalarını kavradığını hissetti ve adam devam etti, "Bunu mu feda etti?" Kalçalarını sıktı ve mırıldandı, "Delilik." Aklı vücuduna bunu yapmasını emretmeden, daha da yaklaştı ve ağzından alaycı bir şekilde, "Senin popomu beğendiğin izlenimini ediniyorum, Prentice Cameron," dedi. "Senin popomu sevdiğin izlenimine kapılıyorum, Prentice Cameron."

"Evet," diye homurdandı ve parmakları tekrar kasıldı, "ama ben öyle demezdim."

"Peki nasıl ifade ederdin?"

Eli kalçasına değmeden saçlarına kaydı ve onu geri çekerek ağzını onun ağzına yaklaştırdı.

"Hoşuma gitmiyor, bayılıyorum," diye mırıldandı ağzına. "Gördüğüm en tatlı popon var."

Sözleri üzerine döküldü ve sıcak, temiz, kokulu su gibi hissettirdi.

"Pren..."

"Özellikle dizlerinin üstüne çöktüğünde, kışın havada ve benim sikim senin içindeyken."

Vücudunun ısındığını hissetti ve bacakları huzursuzca hareket etmeye başladı, "Pren –" diye tekrar etti.

"Ve benim kasıklarımın arasında sıkıca oturduğunda," diye homurdandı, "bebeğim, en..."

lanet olası... en iyisi."

O daha da yakınlaştı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, elleri biraz acil bir şekilde onun cildinde hareket ederken bacağını kaldırıp onun kalçasına doladı.

Eli bacaklarının arasına kaydı, ıslaklığına dokundu ve kalçaları onun avucuna sallanmadan önce sarsıldı.

"İşte bu," diye mırıldandı, sesinde erkeksi bir tatmin vardı, bu da onun vücudunu ateşle dolduran başka bir şeydi.

"Sapıkça konuşmamdan hoşlandığının kanıtı."

"Sen imkansızsın," diye karşılık verdi, sesinde kadınsı bir tatmin ve kahkaha karışımı duyuluyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, parmağı içeri kayd, kız gülmeyi bıraktı ve zevkle ağzına doğru nefesini tuttu, "Ben açgözlüyüm."

Sonra onu öptü, dili ağzına kayd, parmağı diliyle birlikte hareket etti.

Elle'nin zihni sisle kaplanana ve kalçaları onun elini sürene kadar onu öptü.

Ağız onunkinden ayrıldı ve parmağı onu okşarken dudakları kulağına kayd. "Seni az önce aldım bebeğim, ama seni tekrar istiyorum, bu sefer dizlerinin üstünde."

O tereddüt etmeden "Tamam" dedi.

Parmakları derine bastırırken sesi gürlledi, "Tanrım, seni çok seviyorum."

Elle cevap vermek istedi ama Prentice ona fırsat vermedi.

Ağız onun ağzını bir kez daha öptü, sonra onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve onu sıcaklığına yakın bir şekilde kucakladıktan sonra, ona da onu sevdiğini söylemeyi hatırlamadan uykuya daldı.

On Dokuzuncu Bölüm

*Korkmuş
Fiona*

Fiona, kızı Jason'ın yanındaki tabureye yakın bir şekilde süzülüyordu, hayalet gibi gözleri mutfağa doğru bakıyordu.

Prentice ve Bella'yı hevesle izlerken, Jason kahvaltılık tabağındaki yemeklere yoğunlaşmış, gülümsememeye çalışıyordu.

Sally, ağzını doldurmuş halde, bacaklarını sallayarak ve kendi kendine mırıldanarak patates kızartmasını çatalla ağzına atıyordu, hiçbir şeyden habersizdi.

Prentice kalçalarını tezgaha dayamış, çenesini sıkmış ve elini sıcak kahve fincanını sanki birini boğazlayacakmış gibi kavramıştı.

Boğmak istediği kişi, bir tavayı, sanki onunla ilgilenerek ortadan kaybolmasını istiyormuş gibi ovuşturmuştu Bella'yı.

Onlar tartışıyorlardı.

Ve her zamanki gibi çok komikti ve son zamanlarda bu *çok sık* oluyordu.

Chicago'dan döneli bir aydan fazla olmuştu. Fiona gidememişti ama orada bir şey olmuştu, Bella'nın iğrenç babasıyla ilgili bir şey ve bu şey her neyse, Bella'da bir şalteri açmıştı.

"Su Isıtıcısı Olayı"ndan (Fiona'nın zihninde böyle adlandırdığı) sonra ve Chicago'ya gitmeden önce Bella endişeliydi. Bu çok açıktı ve endişe vericiydi, çünkü Fiona'nın sonsuzluğu Bella'nın mutluluğuna bağlıydı, ama aynı zamanda Bella'yı o halde görmek zordu.

Bella, hayatının bir anda değişebileceğine inanmıyordu ve tüm yaşadıklarından sonra, neden inansın ki?

Chicago'dan döndükten sonra Bella değişmişti. Biraz daha sakin, daha emin görünüyordu ama yine de biraz kararsız, gergin ve tereddütlüydü.

Prentice'in sarsılmaz bağılılığı (ve bu gerçekten bağılılıktı, bazen sinir bozucu bir bağılılık olsa da) ve Sally ile Jason'ın da bağılılığıyla Fiona, Bella'nın özgüveninin artmasını, sonra gelişmesini ve sonunda çiçek açmasını izledi.

Ama bu çiçeklenme kontrolden çıktı.

Eski Bella intikam almak için geri dönmüştü. Ve Fiona bunu çok sevdi.

Prentice ise bunu bazen sinir bozucu, bazen rahatsız edici ve bazen de düpedüz öfke verici buluyordu.

Fiona, ailesini Bella ile birlikte izlemenin zor olacağını düşünmüştü. Öyle olmadı.

Onları tekrar mutlu ve bir arada görmek bir armağandı. *Garip* bir armağandı ama Prentice'in bir yıldan fazla süren mücadelesini ve Jason'ın yas tutmasını izledikten sonra, bu kesinlikle bir armağandı ve çok değerli bir armağandı.

Şimdi Fiona'nın tek yapması gereken, her ne haltsa, "büyüsünü" pratik etmekti ve bir ay boyunca zamanın hızla geçtiğinin farkında olan Fiona'nın, artık hiçbir fikri yoktu.

Bella'yı tehdit eden tehlikenin ne olduğu konusunda da hiçbir fikri yoktu. Prentice ve Bella'nın fısıldaşmalarından duyduğu kadarıyla, babası açıkça ortadan kalkmıştı. Ve tüm aile eski haber olmuştu, köyde artık fotoğrafçılar bile yoktu.

Görünüşe göre Isabella Austin Evangelista'nın bir mimarla (üstelik ödüllü bir mimarla) birlikte olması, sürekli araştırılmaya değer sıcak bir haber değildi.

Fotoğrafçılar, Bella'nın her zamanki gibi harika göründüğünü, ancak kasabaya çıkmadığını fark ettiler. Bunun yerine, market alışverişine gidiyor, çocukları okuldan alıyor, kaldırımlarda köylülerle sohbet ediyor ve benzeri şeyler yapıyordu.

Sıkıcı.

Onlar

için.

Ama Bella açıkça hayatının en güzel günlerini yaşıyordu.

Çocuklar, kitaplar, diye emretti Prentice, tabaklarının boşaldığını görünce.

Jason taburesinden hızla kalktı, mutfaktaki ağır havadan kurtulduğu için mutluydu, böylece babasının kötücül gülümsemesini başka bir yerde

daha önce olduğu gibi Prentice'in sinirli bakışlarının sıcaklığından etkilenmeyeceği bir yerde.

Jason, annesi gibi, Prentice ve Bella'nın ateşli ilişkisini eğlenceli buluyordu. Muhtemelen Fiona'nın oğlu aptal olmadığı ve aşk olmadan öfke olamayacağını hissettiği içindi. Birini umursamıyorsan, onunla kavga edecek kadar umursamazsın.

Jason için şanslı olan (Fiona için şanssız olan, ama o bunun üstesinden geliyordu), onların değişkenliğinin tutkuyla da çok ilgisi olduğunu fark etmemişti.

Prentice ve Bella'nın da bolca sahip olduğu bir şeydi bu. Sally o kadar hızlı hareket etmedi.

"Elly Belly?" diye seslendi. "Okuldan sonra bana manikür yapar mısın?"

"Dün yaptım zaten tatlım," diye cevapladı Bella, hala tavayı ovmaya devam ediyordu. Fiona, tavanın son beş dakikadır tamamen temiz olduğunu belirtmenin önemli olduğunu düşündü.

"Bana gitar çalmayı öğretir misin?" diye devam etti Sally.

"Gitar senin için hala çok büyük, Sally. Daha önce de söylediğim gibi, bir yıl kadar bekleyelim, sonra başlarız."

"Bu akşam tatlı olarak elmalı karamel-umble yiyebilir miyiz?" diye ısrar etti Sally. Elmalı karamel-umble, Sally'nin Bella'nın bir hafta önce yaptığı tatlıya verdiği isimdi. Aslında crumble olması gerekiyordu, ama Bella gelen kutularla meşgul olduğu ve Noel süslerini çıkarırken aynı zamanda kutuları da açtığı için yanlışlıkla kahverengi şeker ve tereyağını iki kat fazla koymuş ve sonuçta çocukların çok sevdiği yapışkan, karamelize bir karışıklık ortaya çıkmıştı.

"Onu geçen hafta yedik Sally, şimdi yukarı çık ve kitaplarını al," dedi Bella, Prentice çocukların tabaklarını lavabonun yanına götürürken.

"Baba," Bella'nın çabalarının yetersiz olduğunu gören Sally, hedefini değiştirdi. "Artık Blackie'ye alıştığımıza göre, bir köpek yavrusu alabilir miyim?"

Prentice, lavabonun yanındaki tezgaha belini dayadı ve gözlerini kızına dikti. Kızlarıyla başa çıkma yöntemi

Bella'ninkinden çok daha zaman tasarrufu sağlıyordu.

"Kitaplar," emretti emirdi sertsert bir sert sert tartışmaya tartışmaya veya tartışmaya davet etmeyen bir ses.

Sally de aptal değildi, o sesi tanıyordu. Dudaklarını büzerek somurtkan bir yüz yaptı ama tabureden kayarak indi ve merdivenlerden yukarı koştu.

Prentice onun ilerleyişini izledi ve Sally ortadan kaybolduğu anda başını Bella'ya çevirdi.

"Elle –"

"Kes şunu!" diye fısıldadı Bella. Prentice tavana baktı.

Sonra Bella'ya dönüp sabırsız ve inanamayan bir şekilde sordu:

"Gerçekten mi?"

Bella heykel gibi hareketsiz kaldı, tavayı düşürdü, ona döndü ve sabunlu ellerini beline koydu.

Onun cevabı da sabırsız ve inanmaz bir şekilde verildi: "Cidden mi?"

Fiona onların ne hakkında tartıştıklarını bilmiyordu.

Geçen ay, "büyüsünü" fark edememişti, ama eski evinde hayalet gibi dolaşmakla, dere kenarındaki sakın çadırında kalmak arasında nasıl gidip geleceğini bulmuştu. Genellikle geceleri, parmak uçlarından peri tozu uçurmaya çalışmaktan ya da sessizce "abrakadabra" diye bağırıp balkondaki Prentice'in viski bardaklarından birine duygularının gücünü yöneltmek onu patlatmaya çalışmaktan yorgun düştüğünde oraya geri dönüyordu. Sabahları ailesini rahatsız etmek, Bella'yı tehdit eden tehlikenin ipuçlarını aramak ve sihrini keşfetmek için geri dönüyordu.

Bu yüzden, bu sabah, onların kavgasını kaçırdı.

Bu da, bir bakıma, onların anlaşılmaz sözlü kavgasını daha da eğlenceli hale getirdi.

Prentice sabrını yitiriyordu, Fiona bunu Bella'ya doğru eğildiğinde ve sesi alçaldığında ve çok daha sinirli hale geldiğinde anlayabilirdi.

"Burası artık senin evin, Elle."

"Bunun farkındayım, Pren."

"Burayı kendine ait hale getirmelisin," diye talepte bulundu. "Zaten öyle," diye tersledi.

"Buraya izini bırakmalısın."

Elini uzatarak, kendisi, Prentice ve çocukların yerleştirdiği bol miktarda Noel süslerini gösterdi. Bunların çoğu eskiydi, ancak bazıları Bella'nın satın aldığıydı, ayrıca evin çeşitli yerlerine yerleştirdiği, kendisi, Annie ve Mikey'nin çerçevesi fotoğrafları da vardı. "Zaten koydum!" diye cevap verdi.

O daha da yaklaştı ve daha da alçak sesle, "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," dedi.

O da eğilip, "Yeniden dekore etmek, bir eve damgamı vurmak değildir, Prentice Cameron," diye cevap verdi.

Fiona, işe yaramaz, hayalet gibi bir çığlık attı ve birkaç metre geriye süzüldü.

Prentice Bella'nın evi yeniden dekore etmesini mi istiyordu?

Fiona aylarca mobilya seşmiş, yıllarca bulduğu tabloları satın almış ve hatta ödemelerini yapmış, ailesinin fotoğraflarını koymak işin alacağı çerçeveler üzerinde uzun uzun düşünmüştü.

Panjurlar...

Tabaklar...

şey... şey...

Ne *cüret!*

Fiona kavga ettiklerinde taraf tutmamaya şalışıyordu ama bu konuda kesin olarak Bella'nın tarafındaydı.

Prentice parmaklarını saçlarında gezdirerek sabrının tükendiğini gösterdi ve "Lanet olsun, Elle" diye mırıldandı.

Elle çocukların tabaklarını aldı ve onları yıkamaya başladı, "*Adımın lanet olası cehennemle* kafiyesi olduğunu her *söylediğinde beni sinirlendirmeye* devam ediyor."

Prentice onun öfkesini görmezden geldi ve tehdit etti, yani söz verdi: "Sen yapmazsan ben yaparım."

"Buyur yap," diye karşılık verdi.

Çocukların tabaklarını ve çatal bıçaklarını bulaşık makinesine sertçe koyarken, Prentice onun eğilmiş vücuduna öfkeyle baktı.

Sonra derin bir nefes aldı ve o doğrulup bulaşık makinesinin kapısını tekmeleyerek kapatıp uzaklaşmaya başladığında, ne eğilip onu belinden yakaladı.

Onu kendine doğru çekince, kız bir dakika kadar direndi, sonra Prentice ağzını kızın kulağına yaklaştırdı.

"Tamam, Elle, bunu söylemek istemedim ama işte burada. O yatak odası artık senin ve benim ama *eskiden* Fiona'nın ve benimdi." Fiona'nın hayalet bedeni, Bella'nın bedeni ile aynı anda hareketsiz kaldı. "Seninle orada yatmak, orada sevişmek benim için sorun olmaz diye düşünmüştüm, ama zaman geçtikçe, sorun olduğunu fark ettim. Bu yüzden, bunu geride bırakabilmem için orayı *bizim* yapmanı istiyorum. Bana bu konuda yardım etmeni istiyorum. Şimdi *beni anladın mı?*"

Fiona, Bella'nın yüzünün solduğunu, vücudunun gevşediğini, öfkesinin kaybolduğunu ve kolunun kıvrımına döndüğünü izledi.

Elleri boynuna dolandı; ona yaslandı ve yumuşak bir sesle sordu, "Neden bana söylemedin?"

"Az önce söyledim," dedi, hala kızgındı, muhtemelen zor bir şeyi paylaşmak zorunda kaldığı için ya da bir erkek olduğu için, paylaşmak *zorunda* olduğu için.

"Evet, ama daha önce şöyle demiştin," sesi alçaldı ve Prentice'i taklit ettiğini belirtmek için (çok kötü) bir İskoç aksanı takındı, "'Bu lanet odayı yeniden dekore etmelisin, Elle.'" Daha da yaklaştı ve kendi sesine geri döndü. "Bana *nedenini* söylemedin."

"Artık biliyorsun."

Haftalardır ilk kez yüzünde belirsizlik belirdi. "Dekorasyon konusunda iyi değilim."

"Sally'ye sor, eminim sana seve seve birkaç fikir verecektir," dedi, belli ki onun ifadesini fark etmemişti ve esprili olmaktan çok küstahça davranıyordu.

Bella (akıllıca) onun küstahlığını görmezden gelmeye karar verdi ve alaycı bir şekilde, "Pembe ve mor renklerle dekore edilmiş, bolca yapıştırılmış parıltılarla süslenmiş bir oda istediğimizden emin değilim," dedi.

"Nasıl görüldüğü umurumda değil, yeter ki bizim olsun."

Fiona, Bella pes etmesine rağmen kocasının öfkesini bırakmak istemediğini görünce ona sert bir bakış attı.

Prentice her zaman kindar biriydi.

Bella, Fiona'dan daha sabırlıydı ve eğilip kulağına fısıldadı, "Ben hallederim Pren."

Çenesini öptü ve uzaklaşmaya çalıştı ama Prentice kolunu sıkılaştırdı.

"Söylediğim şey demek istediğim..." diye başladı ama Bella onu kesip sözünü bitirdi. "Biliyorum."

"Sen de biliyorsun, ben seninle..." diye tekrar başladı ama Bella onu yine kesintiye uğrattı.

"Biliyorum."

Fiona, Bella, Prentice'in sabahları huysuzluğuyla ilgili bir şeyler yapması gerektiğini fısıldamaya devam ederken, ortadan kaybolmaya başladı.

Bunun onun için zor olduğunu biliyordu ve orada olduğunu bilmediği bir tanık daha istemiyordu, onu bile.

Neyse ki Bella da bunun zor olduğunu biliyordu ve durumu kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Kapı zili çaldığında Fiona yok olmayı bıraktı. Tamamen görünür hale geldi ve Prentice ile Bella'nın başlarının kapıya doğru döndüğünü izledi.

"Ben açarım!" Sally üst kattan bağırdı ve Fiona'nın vücudu, kızının merdivenlerden aşağı koşarak inmesini izlemek için döndü.

Hayır, bunu sil.

Fiona'nın vücudu, kızının merdivenlerden aşağı koşarken saf korkuyla onu izlemek için döndü.

Fiona'nın kızı bir araba tarafından çarpılmıştı, şimdi tamamen iyileşmişti, alçısı çıkarılmıştı ve yaralanmasından dolayı kötü görünmüyordu. O kazadan sağ kurtulduktan sonra, Sally merdivenlerden düşerek boynunu kırarsa, bu daha da büyük bir trajedi olurdu.

"Sally, dikkatli ol," diye seslendi Bella, sesinde saf korku vardı ve Sally merdivenlerin altına ulaşp, bir ayağı üzerinde dönerek neredeyse devrilecekken, ön kapıya doğru koşarken Fiona var olmayan nefesini bıraktı (Bella da aynı şeyi sesli olarak yaptı).

Bella ve Prentice büyük salona doğru ilerlediler, ancak kapıya yaklaşmaları gerekmedi çünkü ziyaretçi kendini duyurdu ve bunu *yüksek sesle* yaptı.

"Mikey geldi!"

"Yaşasın!" Sally sevinçten kendinden geçerek çığlık attı. "Bay Mikey geldi!"

Prentice gözlerini Bella'ya çevirdi.

Bella da Prentice'e aynısını yaptı ve "Bu harika! Mikey dekorasyonda harika!" diye bağırdı.

Sonra o da koşarak Mikey'e sarıldı, Sally ise zıplayıp alkışladı.

Fiona'nın gözleri Prentice'e kaydı ve onun donmuş bir şekilde durup, Mikey'nin kollarında sallanan Bella'ya baktığını gördü. Sanki zamanda donmuş gibiydi, gözleri iki arkadaşına kilitlenmişti, yüzü sanki bir mucizeyi izliyormuş gibi hayranlıkla doluydu.

Fiona ilk başta bunu garip buldu.

Sonra, yavaşça gözleri arkadaşlara kaydı ve o da bakakaldı.

Bu sahne, üç ay önce Fergus'un girişinde yaşananlardan daha farklı olamazdı.

Bella, kot pantolon ve süveter giymiş, ayakları çıplak, yüzünde makyaj yok, saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmış, kolları arkadaşının boynunda, ağzı gülüyor, yüzü ıslı ıslı.

Soğuk, mesafeli, uzak ve sessiz değildi, şık bir takım elbise giymiş, pahalı ayakkabılar giymiş, saçları zarif bir topuz halinde toplanmış değildi.

Sadece İskoçya'nın vahşi doğasındaki bir aile evine aitmiş gibi görünmüyordu, aynı zamanda bu hayatı yaşamak için yaratılmış gibi görünüyordu.

Bella Mikey'den uzaklaştı ama ellerini onun omuzlarında tuttu. Mikey hala ellerini Bella'nın belinde tutuyordu ve o da arkadaşının yüzüne hayranlıkla bakıyordu.

"Burada olduğuna inanamıyorum!" diye bağırdı. "Ne muhteşem bir sürpriz ve ne *mükemmel* bir zamanlama. Prentice yatak odasını yeniden dekore etmemi istiyor ama ben *ne yapacağımı bilmiyorum*."

Mikey gözlerini kırptı ve Fiona bir an için onun ağlayacağını sandı.

Mikey kendini toparladı ve Bella'yı tekrar kendine çekti, sonra Prentice'e, "O zaman her zamanki gibi tam zamanında geldim. Dekorasyon Bella'nın güçlü olduğu bir alan *değil*." dedi.

Prentice öne çıkmış ve elini uzatmıştı, Bella'nın arkadaşına sıcak bir gülümsemeyle selam verirken, "Mikey, seni görmek ne güzel dostum," dedi.

Mikey elini sıktı ve sonra geriye yaslanarak dramatik bir şekilde, "*Seni* de görmek güzel," dedi. Bella'ya baktı ve sordu, "Kızım, buradaki suya ne katılmış? Çünkü ben de biraz istiyorum

. On yıl daha genç görünüyorsun ve o da çok seksi ve eskiden de çok seksi olduğu için, şimdi çok daha seksi."

Bella, Mikey'nin vücuduna sokuldu, kollarını beline doladı ve başını omzuna yaslayarak Prentice'e baktı. Bella'nın kucaklaması karşısında Mikey, Fiona'nın kalp krizinden ölmeden önce herkesin öyle görüneceğini düşündüğü gibi görünüyordu. Sonra yüzü yumuşadı.

Bella bunu fark etmedi.

"Bence ya şeytanla bir anlaşma yaptı ya da Zaman Baba'nın gayri meşru çocuğu," dedi Bella, yüzüne parlak bir gülümseme kondurarak.

Mikey kahkahayı bastı ama Fiona, Prentice'e baktı ve onun Bella'ya, Fiona dere kenarındaki çadırına geri gönderilmeden önce takındığı ifadeyle baktığını gördü.

"Bay Mikey!" Jason da merdivenlerden aşağı koşarken bağırdı.

"Jason, merdivenlerde dikkatli ol," diye uyardı Bella, Mikey'nin kollarından kurtulurken.

Jason Bella'yı görmezden geldi, Mikey'e koştu ve oğlu ona hızlıca sarıldı.

Jason geri çekildi ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sürpriz denetim," diye mırıldandı Mikey, gözleri Bella'nın üzerinde.

"Ne?" diye sordu Jason, sesi mizahla doluydu.

"Hiçbir şey, dostum," diye cevapladı Mikey. "Sadece oturmuş, 'Noel'de ne yapacağım?' diye düşünüyordum ve Bella'nın senin evindeki misafir odasının muhteşem olduğunu söylediği aklıma geldi. Orada vakit geçirmem gerektiğini düşündüm ve bu yüzden kendimi Noel'de sizlerle birlikte davet ettim, işte buradayım!"

Jason sırtıttı ve "Sen delisin" dedi.

"Evet, gerçekten öyleyim," diye cevapladı Mikey, Jason'ın değerlendirmesinden gurur duyuyormuş gibi.

"Aman Tanrım! Okul!" diye bağırdı Bella. "Çocuklar, arabaya! Mikey, en fazla yirmi dakika sonra dönerim."

"Elle, bu sabah onları ben götürürüm," diye teklif etti Prentice.

"Hayır, yolun üzerinde değil ve senin toplantın var. Ben iyiyim, Mikey de iyi." Çocukları kapıya doğru itekliyordu, sonra aniden yön değiştirdi, ileri atıldı, kendini Prentice'in kollarına attı, ağzına hızlıca bir öpücük kondurdu ve geri koştu,

"Mikey, kahve, tost, misafir odasına eşyalarını yerleştir, yirmi dakika."

"Hoşça kal Bay Mikey! Hoşça kal, hoşça kal!" Sally zıplarken Bella onu ileri itti ve aynı anda bir çift ayakkabı giydirdi.

Jason arkasına el salladı ve hepsi kapıdan dışarı koştular.

Kapı kapanır kapanmaz Mikey, Prentice'e döndü.

"Bana yumruk atmayacağını bilsem sana sarılırdım. Ya da elli dördünü reddettiğini bilmesem ve gerçekten bir milyon dolarım olsaydı sana bir milyon dolar teklif ederdim." Sesi alçaldı ve gözleri parladı. "Bu yüzden, Prentice Cameron, tek yapabileceğim şey sana teşekkür etmek."

Prentice çenesini hafifçe kaldırdı ve Mikey'nin kendini toparlaması için bir süre bekledi, sonra şöyle dedi: "Sanırım denetimi geçtik."

"Hepiniz altın yıldız aldınız," diye cevapladı Mikey ve Prentice sırtıttı.

Sonra Prentice'in gözleri kapıya kaydı ve "Onu hiç böyle gördün mü?" diye sordu.

Mikey arkasına, kapıya doğru baktı ve "Evet, okulda sık sık" diye cevap verdi. Tekrar döndü. "Seni kaybettikten sonra, savunmasız olduğu ve onun onu yenebileceği zamanlarda, nadiren."

Prentice'in çenesi gerildi.

"Prentice," dedi Mikey yumuşak bir sesle, "o zamandı, şimdi ise şimdi. Unut gitsin." Prentice yine çenesini kaldırdı ama bu sefer daha sert bir hareketle.

Mikey'nin sesi hala yumuşaktı: "Annie bana artık kendine zarar vermediğini söyledi."

Prentice'in gözleri kısıldı. "Bunu biliyor muydun?"

Mikey başını salladı. "Annie ve ben onunla konuştuk. Bir doktora gidiyordu."

Prentice'in yüzü soldu. "Şu anda doktora gitmiyor."

"Ayrıca, eskiden aynı şehirde yaşadığı ve yaşına bakmaksızın ona karşı acımasızca davranan babasından binlerce kilometre uzakta yaşıyor. Ve iğrenç eski kocası ve

sonra da aşığılık babasının katılmasını istediğı ve onun da *nefret ettiğı* partilere ve etkinliklere katılmadığı için fotoğrafçılar da peşinde değil. Bunun yerine, hayatında sevdiği tek adamla güzel bir evde yaşıyor ve onun çocuklarını yetiştirmesine yardım ediyor. Yani," Mikey dalgın dalgın elini salladı, "ben psikolog değilim, ama sanırım artık doktora ihtiyacı yok."

Prentice ikna olmamıştı. "Hayatın bir şekilde kıvrımları ve dönüşleri vardır."

"Evet," diye onayladı Mikey. "Öyle. Ve genellikle insan akışına kapılabilir. Ama bunu yapamadığını fark ettiğinde, güçlü, sağlam bir dayanağa ihtiyaç duyar." Prentice'e başını salladı. "Sen demirden yapılmış değilsin ama bence bu işi halledersin."

Prentice yine cevap vermedi, buna gerek yoktu. O Bella'nın dayanağıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

Bu yüzden Mikey gülümsedi, sonra alkışladı ve "Tamam! Ben kahveye ihtiyacım var, senin de toplantıya gitmen gerek" dedi.

"Çantalarını getireyim," dedi Prentice.

"Ben eşcinselim, engelli değilim." Mikey reddederek gülümsedi. "Toplantına git." Prentice hareket etmediğinde, Mikey kapıya doğru el sallayarak "Git, git" dedi.

Prentice başını salladı ama Mikey'nin omzuna bir şaplak attı.

"Geri dönmene sevindim dostum," diye mırıldandıktan sonra kapıya doğru yürüdü, askıdan paltosunu aldı, Mikey'e veda etmek için başını salladı ve çıktı.

Mikey kapıya bakakaldı, daha önce dökmesine izin vermediğı gözyaşları gözlerinde birikti ve "İşinde iyi günler, Süpermen" diye fısıldadı.

Sonra Fiona, Mikey'nin kahveye döndüğünü izledi.

* * *

"Bella, hayır. Dediğın şey, *dört* farklı renkte *krema* istediğın," dedi Mikey tiksiniş bir ses tonuyla ve Fiona ona hak verdi.

Maviye ihtiyacın var, Prentice maviyi SEVER, diye bağırdı Fiona.

Bella tereddüt etti, şaşkın ve belki biraz da korkmuş görünüyordu.

Fern'e bakarak, "O mavi rengi bir daha görebilir miyiz?" diye sordu.

Bella, Mikey, Annie ve tabii ki Fiona, Fern Goodacre'ın küçük dükkanındaydılar. Fern mumlar, mumluklar, yerli halk tarafından yapılan güzel ve sıra dışı takılar, çerçeveler, sanatsal biblolar ve diğer hediyelik eşyalar satıyordu. Fern ayrıca dükkanının arka odasında iç tasarımla ilgili küçük bir yan iş de yürütüyordu.

Birçok yerel halk Fern'in gerçekten iyi olduğunu söylüyordu, ancak Fiona iç mimar tutacak türden bir kız değildi, bu yüzden bilmiyordu. Ancak Janice MacHolm oturma odasını dekore etmek için Fern'i kullanmıştı ve Fiona her zaman bunun gerçekten çok güzel olduğunu düşünmüştü.

Hepsi dükkanın arka odasına sıkışmışlardı ve Annie ile Mikey (ve tabii ki Fiona) de Bella'nın kafasına fikirlerini sıkıştırıyorlardı.

Bu biraz haddini aşmış olabilir, ama tanrım, kadın dört farklı krem rengi seçmişti!

"Sadece şunu söyleyeyim," diye başladı Fern, Mikey ve Annie'ye bakarak, "Aslında krem üzerine krem rengini seviyorum."

"Ne?" Mikey açıkça dehşete kapılmış bir şekilde haykırdı.

"Bak, bunda biraz somon rengi var," dedi Fern, oturdukları masanın üzerinde duran kumaş parçalarını ayırarak, "bunda biraz mavi, bunda biraz daha mavi ve şurada, şey, şurada sadece krem rengi var."

Annie başını yana eğdi ve işaret etti. "Şey, bu mavi ve bu da biraz mavi ama geri kalanı bana krem rengi gibi görünüyor."

Fern kumaş parçalarına bakıyordu ve gözleri tuhaf bir şekilde parladı. "Aslında, bence bu biraz parlak, ince, taze, temiz, aydınlık ama renkli tonları sayesinde sıcak ve ilginç bir renk." Bella'ya baktı ve gülümsedi. "Gerçekten çok beğendim."

"Öyle mi?" Bella sessizce sordu.

"Evet. Kesinlikle bununla çalışabilirim," diye cevapladı

Fern. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı Bella.

"Birkaç fikir toplayayım," dedi Fern. "Bu akşam üzerinde çalışacağım, yarın gelip mekanı gör, daha sonra konuşuruz."

"Çok isterim," dedi Bella gülümseyerek.

"Ama her yer *krem* rengi!" diye haykırdı Mikey.

Bella dudağını ısırды ve gözleri k a y d ı, açıkça tereddütlü ve endişeliydi.

Fiona Bella'yı izledi. Bella'da bu ifadeyi uzun zamandır görmemişti.

Bu dekorasyon işi nedense Bella'yı endişelendiriyordu, bu yüzden Fiona onu rahat bırakmaya karar verdi ve aynı zamanda olumsuzlukların başı olan Mikey'nin de aynısını yapmasını sağladı.

"Kapa çenenin dostum," diye Bella'nın arkadaşına bağırdı.

"Cidden, kızım, o odalar *pencerelerle* dolu *kocaman* odalar, cesurca davranabilirsin," diye arkadaşının aksine, öbür dünyadan gelen sesleri duyamayan Mikey açıkladı.

"Cesur," diye fısıldadı Bella ve Mikey'e baktı. "Fiona cesur olmakta iyiydi, evin geri kalanı ise..."

Mikey, görevlerinin nedenini öğrendiği için onun sözlerine soldu ve hemen Fern'e döndü. "Krem. Krem iyidir. Kremle çalış."

"Hayır," dedi Bella, bakışları Fern'in ötesine kaydı ve ayağa kalktı, küçük alanı dolaştı ve bir rulo tavus kuşu mavisi kumaş çıkardı. Dinleyicilerine döndü ve "Bu muhteşem," dedi.

"Bunu çok sevdim," dedi Fern, ayağa kalkıp ona katılarak kumaşa dokundu. "Kimse bunu hiç kullanmadı ve ben de nedenini hep merak ettim çünkü bence çok güzel."

"Cesur bir seçim," dedi Mikey.

"Yastıklar falan için harika olur. Sadece bir renk katar," diye cevapladı Bella ve sonra Fern'e bakarak, "Sence de öyle değil mi?" diye sordu.

"Oh, evet!" dedi Fern heyecanla. "Bu parlak mavi ışıkları çevreleyen tüm o krem rengi. Sadece dekoratif yastıklar ya da belki bir yatak örtüsü. Mükemmel!"

"Ben de beğendim," dedi Annie.

"Biri bana hizmet edecek mi?" Kapıdan huysuzca sorulan sesi duydular ve herkes dönüp orada duran Hattie Fennick'i gördü.

Fiona da döndü ve döndüğünde hayalet gibi vücudu tamamen hareketsiz kaldı.

Hattie Fennick, Bella'ya o kadar nefretle bakıyordu ki, Fiona nefes alabilseydi, o açık ve samimi düşmanlık bakışı kesinlikle nefesini keserdi.

Tehlike, diye düşündü Fiona.

Sonra Hattie, Fern'e o kadar kötü niyetli bir şekilde kaşlarını çatı ki, Fiona, Hattie'nin Bella'ya bakışları konusunda aptalca davrandığını düşündü.

Hattie herkesten nefret ediyordu. O kötü şöhretli bir cadaloıdu.

Ve Hattie tehlikeli olmaktan da acizdi. O sadece, yoluna çıkan şanssız kişilere kötü huyunu yansıtan, kimsenin sevmediğı acımasız, önemsiz biriydi.

"Hattie, Prentice ve Bella'nın yatak odası için bazı fikirler topluyoruz. Biraz bekleyebilir misin?" diye sordu Fern.

Hattie'nin gözleri Bella'ya döndü ve dudakları kıvrıldı.

"Prentice'in *yatak odasını* dekore etmek için *Fern'i* mi kullanıyorsunuz?" diye sordu, sanki Fern'den geri dönüşüm kutusuna ev numarasını yazmasını istemeyeceğı gibi.

"Prentice ve *Bella'nın* yatak odası, canım," diye düzeltti Mikey ve Hattie ona alaycı bir bakış attıktan sonra Bella'ya geri döndü.

"Yani, *Fiona'nın* evini yeniden dekore ediyorsan, birkaç aydan fazla kalıp sonra tekrar kaçmayacağını varsayabilir miyiz?" diye sordu ve Fiona, Annie ve Mikey savunma moduna geçerken Bella'nın kendini hazırladığını izledi.

Fiona, Hattie'nin gerçekten *de* bir ineğe benzediğini düşündü. "Hattie," dedi Fern alçak sesle.

"Herkes öyle düşünüyor," diye tersledi Hattie.

"Hayır, herkes *değil*," diye karşılık verdi Fern. "Aslında, bunu *düşünen* tek kişi sensin."

"Prentice ve Bella'nın hikayesini o dergiye satan kişi bu," Annie, Mikey'e Hattie'nin ikiyüzlülüğünü anlatarak, arka plandaki konuşmayı keserek konuştu.

"*Gerçekten mi?*" diye sordu Mikey ve Hattie'yi baştan aşağı süzdü. "Belli ki yeterince iyi bir ücret anlaşması yapmamışsın ya da belki de o çantayı *beğendin?*"

"Mikey," dedi Bella yumuşak bir sesle.

"Amerikalılar," diye mırıldandı Hattie, yabancı düşmanlığıyla.

"Kötü aksesuarlı, dar görüşlü İskoçlar," diye mırıldandı Mikey, neredeyse Hattie'nin aynı tonunu kullanarak.

Fiona

kıkırdadı.

Annie de öyle.

"Şimdi seninle ilgileneceğim, Hattie," dedi Fern, ama Hattie içeri girdi, elindeki mumu küçük masaya çarptı ve Fern'e öfkeyle baktı.

"Zahmet etme. İstemediğime karar verdim," dedi, odaya zehirli bir bakış attı ve fırtına gibi çıktı.

Mikey mumu kapıp kokladı ve ayrılan Hattie'nin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Oo, *çayır*, en sevdiğim koku! Ben alırım!" diye bağırdı.

Annie ve Fiona hala kıkırdıyorlardı ama Fern Bella'ya bakıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Bella başını salladı ama "Evet, iyiyim. Bu onun için alışılmadık bir şey değil, Hattie beni hiç sevmedi" dedi.

"Hattie kimseyi sevmez," dedi Annie.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Fern ve gözleri kapıda idi. "Neyi bilmiyorsun?" diye sordu Mikey.

"Sadece..." Fern başladı, sonra Bella'ya tekrar baktı. "Onunla birlikte büyüdüm, okulda Prentice ile aynı sınıftaydık. Onu gerçekten seviyordu."

"Sevilmeyecek neyi var ki?" diye sordu Mikey ve sonra, "Adam çok yakışıklı," diye ekledi.

Fern, Mikey'e gülümsedi. "Evet, o her zaman yakışıklı bir delikanlıydı. Hattie de onu *bu yüzden* seviyordu." Bella'ya baktı. "Bu beni hep korkutmuştur."

Annie ve Mikey (ve Fiona) öne eğildiler ve Annie, "Nasıl yani?" diye sordu.

Fern başını salladı. "Söyleyemem, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama sadece..." durakladı ve titredi, "garipti."

"Sen. Beni. Ürpertiyorsun," dedi Mikey düz bir sesle.

"Üzgünüm," dedi Fern Bella'ya gülümseyerek fısıldadı.

"Biliyor musunuz, Dougal bir keresinde bir şey söylemişti," diye Annie yumuşak bir sesle araya girdi ve herkes ona döndü. "Hattie'nin Fiona hakkında bir şey söylediğini duyduğunu söyledi. Hattie'ye çok yakışan, çok acımasız bir şeydi. Ama Dougal şöyle dedi: 'Sanırım Prentice'dir, Hattie Prentice'in ilgisini çeken herkesten nefret ederdi.' Ben pek önemsemedim ama doğrudur." Annie Bella'ya baktı. "Benim varlığımı neredeyse hiç bilmiyor,

ama sana karşı her zaman aktif olarak kindar davrandı ve bir keresinde Fiona'ya bakışını gördüm ve bu gerçekten ürperticiydi."

Fiona'nın hayalet gibi bedeni, Annie'yi dinlerken ve Hattie'nin ona, az önce Bella'ya baktığını yakaladığı gibi baktığını düşünürken titredi, ki belli ki öyle olmuştu.

"Bir keresinde ona asılmıştı," diye araya girdi Fern. Herkes ona baktı ve anında yanına yaklaştı. "Bunu sadece yaşlı Bayan Kilbride'in konuşmasını kulak misafiri olarak duyduğum için biliyorum." Fern başını yana eğdi ve Bella'ya baktı. "Üzgünüm Bella, ama bu sen gittikten hemen sonraydı."

Bella ona küçük bir gülümseme attı ve Fern devam etti.

"Ben şahsen ilk kısmını gördüm ama daha ileri gittiğini bilmiyordum. Prentice barda sinirleniyordu ve herkes onun yanına yanaştığını gördü, ben bile. Aslında biraz üzücüydü çünkü herkes Prentice'in üzgün olduğunu biliyordu, üzgünüm Bella," dedi tekrar ve Bella omuz silkti ve ona küçük, cesaret verici bir gülümseme attığında, Fern devam etti. "Ve herkes onun üzgün olduğunda biraz huysuzlaştığını ve onu rahat bırakmaları gerektiğini bilir."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye araya girdi Mikey ve Fern ona sırtıttı.

"Görünüşe göre," diye devam etti Fern, "o, Prentice'in eve yürüyerek gidiyordu. Ne olduğunu bilmiyorum ama Bayan Kilbride, Hattie'nin kriz geçirdiğini söyledi. Bayan Kilbride, kaldırımdan Hattie'nin annesinin evinde bağırarak bağırışını duymuş. Arkadaşı da oradaydı, adı neydi? Fern durakladı. "Dundee'ye taşınan mı?" Kimse cevap vermediğinde Fern devam etti, "Her neyse, Prentice'in burnu havada Amerikalılar için yeterince iyi olduğunu söylüyordu, üzgünüm Bella," diye tekrarladı utanmış bir ifadeyle ve devam etti, "Ama yerel kızlar için yeterince iyi olmadığını ve ona neyin yanlış olduğunu bilmek istediğini söylüyordu."

"Onun neyi yanlış olduğunu detaylı olarak anlatmak için bir hafta, yirmi dört saat gerekir," diye mırıldandı Mikey.

"Ben neredeyse düşünmüyorum Hattie Fennick değil değer bu tür tür yoğun bir konuşmaya değer," dedi Bella.

"Kabul etmelisin ki, bu çok garip," diye cevapladı Annie.

"Tamam, o zamanlar Prentice'e aşık ve karşılıksız aşkından dolayı beni sevmiyor ve

. Bu anlaşılabilir bir şey. Bizde onun istediği ya da istediği şey var ya da vardı. Ve bu Hattie. Onun kötü bir kaybeden olması şaşırtıcı değil," diye açıkladı Bella.

"Bu doğru," dedi Annie.

Bu doğrudu, diye düşündü Fiona, ama yine de ürkütücüydü. Ve Fiona ürkütücü şeylerin peşindeydi.

Çünkü ürkütücü şeyler tehlikeli hale gelebilir.

Hattie Fennick'e dikkat et! Fiona Bella'ya bağırdı.

"Ama Hattie Fennick'e dikkat edeceğim," dedi Bella ve bu dramatik açıklamaya herkes ona tuhaf tuhaf baktı, o da sırtıttı. "Yani, Hattie Fennick gibilerin benim İskoç masalımı mahvetmesini istemezdim, değil mi?"

Mikey kolunu Bella'nın omuzlarına doladı ve onu yanına çekti. "Hiçbir şey İskoç masalını mahvedemez, *özellikle* de Hattie Fennick gibi biri," diye güvence verdi ve Bella'yı sıkıca sarıldı.

"Tamam," dedi Bella kararlı bir şekilde. "Şimdi, dekore etmem gereken bir yatak odam var. Yeni mobilyalara ihtiyacımız var. Ve yatak çarşaflarına." Fern'e döndü. "Sen de bununla ilgileniyor musun?"

Fern gülümsedi ve "Elbette" diye cevap verdi.

On beş dakika sonra Bella, temasına ısınmış ve mağazada Fern ile oturma odasını nasıl yeniden dekore edecekleri konusunda fikirlerini tartışırken, Annie ve Mikey ürünleri incelerken, kapının üzerindeki zil çaldı ve Prentice'in kız kardeşi Debs içeri daldı.

Nefes nefese kalmıştı, elini boğazına götürmüştü.

"Debs, ne oldu böyle?" diye sordu Bella, Fiona da yanına yaklaşırken Debs'e doğru koştu.

"O... siz... Bayan Kilbride..." Debs nefes nefese, "burada olduğunuzu söyledi. Onu gördüğüm anda buraya koştum."

"Neyi gördün?" diye sordu Bella ve Debs başka bir şey söylemeden büyük çantasını açıp bir dergi çıkardı.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadı Annie, herkes yaklaşırken.

"Gitmişler sanıyordum," diye fısıldadı Bella, dergiye sanki dişleri çıkıp onu ısıracaktı gibi bakarak.

"Görünüşe göre gitmişler, saklanmışlar!" Debs ilan etti ve Bella'ya kapağı gösterdi.

Kapakta Laurent ve fahişesinin fotoğrafı vardı, ikisini ayıran parlak sarı bir çizgi ve üstlerinde "Bitti!" yazan bir duyuru vardı.

Alt köşede Bella ve Prentice'in öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Gerçekten *öpüşüyorlardı*.

Dudaklara bir öpücük değil, tam bir *öpüşme*.

Fotoğraflarının yanındaki küçük başlıkta "Isabella Mutlu Sonla Yaşarken" yazıyordu.

Fiona, Bella'nın "Oh hayır" diye inlemesine bakakaldı.

"Kız gibi kız!" diye bağırdı Mikey. "Senin ve Bay Broody-Hot'la *öpüşürken* fotoğrafınızı çekmişler! Şuna bak! Harika! Bayıldım!"

Bella Mikey'e öfkeyle bakarken Annie, "Bunu nasıl elde ettiler?" diye sordu.

Bella dergiyi Debs'in elinden aldı ve sayfaları çevirmeye başladı.

"Bir hafta önce, sen, Dougal, Pren ve ben barda olduğumuzu hatırlıyor musun?" Bella, hala sayfaları çevirirken Annie'ye sordu. "Pren arabada beni öptü." Başını kaldırdı. "Fotoğrafçıların hepsinin gittiğini sanıyorduk."

"Ama gitmemişlerdi," dedi Mikey.

"Evet, Mikey, görüyorum," diye tersledi Bella.

"Oh, vay canına, hey Mikey. Buradasın," Debs ona geç kalmış bir selamla gülümsedi ve Mikey de ona gülümsedi.

"Neden bu kadar mutlu *oldun*?" Annie, Mikey'e gözlerini kısarak sordu.

"Çünkü Bella yakışıklı bir adamla öpüşüyor, hayallerindeki hayatı yaşıyor ve o pislik de olması gerektiği gibi yalnız. Bundan kaçmasının imkanı yok, bunu göreceksin ve ben buna bayılıyorum. Bence bu harika!" diye cevapladı Mikey.

"Pren bunun harika olduğunu düşünmeyecek. Bak!" Bella haykırdı ve herkesin görmesi için dergiyi çevirdi.

Herkes yaklaşıp Fiona da onların üzerine süzülerek bakmaya başladı.

Çoğunlukla Laurent ve onun fahişesinin olduğu bir sayfa vardı, ama Bella ve Prentice'in fotoğrafları da vardı. Son zamanlarda çekilmiş fotoğraflar, Prentice'in Rover'ının yanında öpüşürken çekilmiş daha fazla fotoğraf ve iç mekan fotoğrafları çok daha samimiydi. Gerçekten yapıyorlarmış, Prentice bile elini Bella'nın kışına sıkıca koymuştu. Ayrıca Bella'nın çocukları okula bıraktığı fotoğraflar da vardı.

"Yuh, siz ikiniz Rover'da mı yaptınız ne?" diye sordu Annie.

"Hayır! Rover'da yapmadık! Yine de, bu, bu..." Bella durakladı ve "Aman *Tanrım!*" diyerek cümlesini tamamladı.

Annie yaklaşıp kolunu Bella'nın beline doladı. "Prentice bu tür şeyleri umursamıyor tatlım."

"Evet, ama onun öpüşürken çekilmiş fotoğrafları henüz yayınlanmadı," diye cevapladı Bella. "Bak Annie!" Dergiyi arkadaşına doğru salladı. "Elini kışına koymuş!"

"Mm, en sevdiğim kısım bu," diye mırıldandı Mikey.

Debs, Bella'nın elinden dergiyi aldı ve "O benim kardeşim ama yine de yakışıklı olduğunu düşünüyorum" diye mırıldanarak inceledi.

"İğrenç," Fern kıkırdadı ve Debs de onunla birlikte kıkırdadı.

"Bu komik değil!" Bella, çantası çaldığında bağırdı; çantasına uzandı, cep telefonunu çıkardı ve ekranına dehşetle baktı. Sonra dinleyicilerine sadece korkunç olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle baktı, bir düğmeye bastı, telefonu kulağına götürdü ve "Selam Pren" dedi.

Herkes (Fiona dahil) kıkırdadı ve Bella uzaklaşırken onlara öfkeyle baktı. Fiona onunla birlikte uzaklaştı ve dinlemek için yaklaştı.

"Fern'in evinde misin?" diye sordu

Prentice. "Evet," diye cevapladı Bella.

"Onunla birlikteyken oturma odasından bahset," diye emretti Prentice, dikkati dağılmış gibi görünüyordu.

"Zaten konuştuk." Tereddüt etti. "Dinle, Pren..."

"Üzgünüm bebeğim, beş dakika sonra personel toplantım var ve yeni yılda o işte yeni bir sayfa açıyoruz. Halletmemiz gereken bir sürü iş var."

Bella nefesini tuttu. Prentice bunu duydu.

"Elle?"

"Şey..." diye başladı.

"Elle," diye araya girdi, "Annie ile birlikte misin?"

Bella omuzlarını dikleştirdi ve sertçe, "Evet, ve bizim yaramazlık yaptığımızı düşündüğünde Annie ile birlikte olup olmadığımı sormayı *keser* misin?" dedi.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Annie arka planda.

Prentice, Annie'nin ses tonunu hiç beğenmemişti ve Fiona, cevap verdiği ses tonundan bunu anladı.

"İki hafta önce polis seni drag yarışı yaparken durdurduğunda Annie ile birlikte miydin?" diye karşılık verdi.

Fiona kendi kendine kıkırdadı çünkü Bella'nın drag yarışı yapması komik gelmişti, özellikle de Fergus arayıp olanları anlattığında Prentice'in tepkisi. Bella başını belaya sokmamıştı, sadece uyarı almıştı ama tüm köy bunu duymuş ve çok komik bulmuştu.

"*Yarış* yapmıyorduk," diye cevapladı Bella. "Yeni arabamı almıştım ve deniyorduk."

"Sokaklarda birbirinizle yarışarak mı?"

"Şey..."

Prentice onu keserek, "Ve geçen hafta barda ikiniz rugby takımına çeyrek oyununda meydan okudunuz," dedi.

"Quarters bisiklet sürmek gibidir, nasıl oynandığını asla unutmazsın ve Annie ile ben quarters'ta iyiz. Rugby takımı mahvoldu ve biz sadece biraz çakırkeyif olmuştuk," diye savunmaya çalıştı Bella.

"Quarters'ı üniversitedeyken oynarsın," diye karşılık verdi

Prentice. "Ve kırk yaşında eğlenirken!" diye tersledi Bella.

"Bunun için vaktim yok," diye homurdandı, sabrı tükenmiş gibi görünüyordu.

"Tamam, peki. Sadece bil diye söylüyorum, o gece rugby takımıyla birlikte gittiğimiz barda," diye bilgilendirdi onu. "Daha sonra, otoparkta öpüşürken, bir fotoğrafçı vardı. Bir dedikodu dergisinde, bizim öpüşürken çekilmiş beş tane fotoğrafımız var. İyi bir personel toplantısı geçir." Sonra Bella telefonundaki bir tuşa bastı, gruba döndü ve "Açıkçası, sanki yaşlı bir adam gibi," diye duyurdu.

"Aslında bana göre sanki yirmi yıl geçmemiş gibi," diye fısıldadı Debs. Annie, Fern ve Mikey ona sıırıttı ve Bella'nın

telefonu tekrar çaldı.

Salam vermeden cevap verdi ve sadece "Pren. Personel toplantısı mı?" diye hatırlattı.

Prentice de Bella'yı selamlamadı.

Bunun yerine, "Telefonu kapatma" diye talepte bulundu. "Ben... ne?"

"Asla telefonu yüzüme kapatma."

Bella, ses tonundan dolayı donakaldı. Fiona'nın hayalet bedeni de öyle.

O ses tonu ciddi ve ses kızgın *kızgın* Bella Bella ve Prentice'in kavga ettiği gibi kızgın değildi.

Bella izleyicilerine sırtını döndü ve "Prentice, ben..." diye başladı.

Bella izleyicilerine sırtını döndü ve "Prentice, ben..." diye başladı.

Prentice onu kesintiye uğrattı.

"Sen bir araba kazası geçirebilirsin, ben bir araba kazası geçirebilirim ve senin yaptığın son şey telefonu yüzüme kapatmak oldu." Fiona, Prentice devam ederken Bella'nın yüzünün solduğunu gördü. "Konuşman bittiğinde, ne kadar sinirli olursan ol, bana veda et."

"Ben araba kazası yapmayacağım," diye Bella sessizce güvence verdi.

O onu görmezden geldi. "Biz kavga ederiz, bu bizim yapışımızdır ve beni ne kadar aptal hissettirse de, bu özelliğimizi seviyorum. Ama benden ayrıldığında ve ben seninle telefonda konuşurken, konuşuyor ya da kavga ediyor olsak da, bana veda etmelisin."

"Pren..."

"Yirmi yıl önce, odadan çıktım ve ikimiz de vedalaşmadık."

Bella nefesini tuttu ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Birbirini seven insanlar her zaman veda eder," diye bitirdi Prentice.

Gözlerini açtı ve yumuşak bir sesle cevap verdi: "Tamam, Pren, veda edeceğim."

"Her zaman, Elle," diye talepte bulundu. "Her zaman," diye fısıldadı.

"Şimdi geç kaldım. Tanrı aşkına, Annie ile başını belaya sokma."

"Olmaz. Söz veriyorum."

O, duyulabilir bir nefes verdi, sesi yumuşadı ve "Seni seviyorum, bebeğim" dedi.

Bella bunu duyunca yüzü yumuşadı; bir şey söylemeye başladı ama sonra vücudu sarsıldı.

"Pren?"

"Evet."

"Dergiye kızgın mısın?"

"Dergi umurumda bile değil." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, bebeğim," diye cevapladı, hala o yumuşak ses tonuyla.

"Şimdi gitmem gerek."

"Hoşça kal, Pren."

"Görüşürüz, bebeğim."

Telefonu kapattı ve Bella arkadaşlarına döndü.

"Pren, telefonu yüzüne kapatmamdan hoşlanmadı," dedi.

"Broody," dedi Mikey ve sonra ekledi, "Seksi."

Bella

kıkırdadı.

Fiona da öyle.

Fern de.

Debs de.

"Kahve ve Bella'nın Noel kurabiyelerinden bir tane istiyorum," dedi Annie.

"Noel kurabiyesi mi yaptın?" diye sordu Debs, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, belli ki Bella'nın Noel kurabiyelerini yemişti (Fiona yememişti, ama kurabiyeleri duymuştu ve Bella'nın hafta sonu Sally ile birlikte yaptıklarını görmüştü ve *çok lezzetli* görünüyorlardı).

"O Bella. Noel zamanı. Bu da Noel kurabiyesi demek," diye onayladı Mikey.

"Fern, kahve ve kurabiye için bize gelebilir misin?" diye sordu Bella.

"Yarın kurabiye yapacağım," diye cevapladı Fern. "Kızım da yardım etmeye gelecek

. Saat on birde senin evinde olurum." "Bana uyar," Bella gülümsedi.

Veda ettiler ve Fiona, Bella'nın yeni Land Rover'ına doğru kaldırımda yürürken onların peşinden süzüldü.

Fiona onların peşinden giderken, normalde düşüncelere dalmakta usta olan, ancak Fiona öldüğünde bunu bir sanat haline getiren kocasını düşündü.

Fiona öldüğünde bu yeteneğini bir sanat haline getirmişti.

Fiona ayrıca Noel'in geldiğini düşündü.

Geçen yıl bir felaket olmasına rağmen, Prentice elinden gelen her şeyi yapmış ve her iki ailenin de yardımını almıştı.

Bella'nın geri dönmesinden ve Fiona'nın ailesinin yeniden bir araya gelmesinden kesinlikle mutlu olmasına rağmen, Fiona, Prentice'in Noel'den endişe duyduğunu düşünüyordu.

Ve belki de, hayatının aşkını *geri* kazanmış olmasına rağmen, karısını hala biraz özlüyor gibi görünüyordu.

Bu, Fiona'yı hem mutlu hem de üzüntülü yapıyordu.

Tehlikeyi ve büyüü unuttu ve Bella, Rover'ını açmak için anahtarlığındaki düğmeye basarken Bella'ya yaklaştı.

Al dikkatli Prentice! Prentice'e diye bağırdı, O Noel endişeleniyor.

Bella sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdü ve fısıldadı, "Biliyorum. Yapacağım."

Fiona ona sarılmak istedi.

Hepsi arabaya binerken, Fiona vücudunda bir titreme hissetti.

Dönüp sokağa baktı ve sonra, az önce gördüğüne inanamayan hayalet gibi gözlerini kısarak, bakakaldı.

Köşeyi dönüp kaybolduğu için emin değildi ama Fiona, Hattie Fennick'in orada durduğunu gördüğüne *yemin* edebilirdi.

Elinde bir kamera vardı.

* * * Annie,

Bella'nın kurabiyelerinden bir tane yememişti.

Beş tane yemişti. Fiona saymıştı.

Bella, Annie, Debs ve Mikey (ve Fiona) mutfak barında taburelerde oturuyorlardı, Bella ve Mikey bir tarafta, Annie ve Debs diğer tarafta ve ciddi miktarda kurabiye yediler ve dünyadaki çoğu yanlış düzelttiler.

Ama çoğunlukla, Hattie'nin Prentice'e karşılıksız aşkı yüzünden sürekli kötü bir ruh hali içinde olduğu fikrini tartışıyorlardı.

Bella'nın çocukları almaya gitme zamanı yaklaşıyordu ve Fiona onun mikrodalga saatine baktığını gördü.

Fiona'nın Bella'nın orada olmasını bir lütuf olarak görmesinin birçok nedeninden biri de buydu, çünkü çocuklarının okuldan, görmek için sabırsızlandıkları biri tarafından alınacağını biliyordu. Ve Prentice'in bunu ayarlamak zorunda olmadığını ve çocuklarının sevdikleri biri tarafından bakıldığını bilerek işine devam edebileceğini biliyordu.

Fiona'nın düşünceleri arasında, Bella'nın yanındaki tezgahın üzerinde duran çantası çaldı. Kupa'sını bıraktı, çantasını karıştırdı ve ekrana bakarken kaşlarını çatı.

"Yine ne yaptım?" diye mırıldandı. Annie, Mikey ve Debs birbirlerine gülümsedi ve Bella, Fiona yaklaşırken telefonunu kulağına götürdü. "Selam, Pren."

"Elle, okula gitme. Bugün çocukları ben alacağım."

Bella başını yana eğdi ve "Çok nazıksın Pren, ama sorun yok. Sadece birkaç dakika sürer ve Annie ile Debs Mikey'e eşlik etmek için buradalar." dedi.

"Hayır, bebeğim, gitmem gerek. Müdür aradı, Jace kavga etmiş."

Fiona'nın hayalet bedeni, bedensel Bella'nınki gibi kaskatı kesildi. Fiona'nın oğlu kavgacı biri değildi.

Tamam, bu bir yalandı, kendini savunurdu ve bir şeye inandığında onu savunurdu. Ama normalde bunu sözlü olarak yapardı, *kavgaya* karışmazdı.

"Jace kavga mı etti?" Bella fısıldadı ve Mikey, Annie ve Debs'in gülümsemeleri kayboldu.

"Evet. Sally'yi alıp müdürle konuşacağım. Yakında evde olacağız."

"Benim gelmemi ister misin?"

"Hayır, bebeğim, ben

hallederim." "Tamam,

görüşürüz." "Evet, görüşürüz."

Prentice bağlantıyı kestiğinde Bella telefonuna bakarken Fiona okula gitmek üzereydi.

Sonra Bella Debs'e bakıp sordu, "Jason okulda hiç kavga etti mi?"

Fiona durdu ve Debs'e baktı, Debs ise başını salladı. "Hayır, hiç kavga etmedi. Babası gibi, öfkeli bir çocuk ama akıllıdır,

soğukkanlılığını korumayı bilir. Küçükken beri sinirlerini kaybettiğini görmedim. Kavga etmesi için gerçekten çok kötü bir şey olması gerekir."

Bella derin bir nefes aldı ve nefes verirken fısıldadı, "Bence Noel yüzünden. Prentice de gergin. Sevdiğin birini kaybetmişsen tatiller kötü geçebilir."

"Evet, canım," diye cevapladı Mikey yumuşak bir sesle, "ama şimdi sen varsın."

Bella arkadaşına küçük bir gülümsemeyle baktı ve bilen birinin hüzünlü ses tonuyla şöyle dedi: "Ölen bir ebeveynin bıraktığı boşluğu kimse dolduramaz, Mikey."

Her zaman hızlı cevaplar veren Mikey, buna bir cevap bulamadı. Sadece dudaklarını sıkıştırdı ve Annie'ye baktı.

Konuşmayı bıraktılar ama Bella sessizleşti ve kıpırdanmaya başladı. Fiona okula gitmek istese de içgüdüğü ona Bella'nın yanında kalmasını söylüyordu.

Ve içgüdüğü haklı çıktı.

Yarım saat sonra, Fiona Bella'nın ellerini yumruk haline getirdiğini gördü. Mikey de bunu fark etti.

Elini uzattı, Bella'nın elini zorla açtı ve tezgahın üzerinde tutarak, "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı.

Bella ona döndü ve sessizce, "Biliyor musun, Pren'le ilk kez birlikte olduğumda bile hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi. Mikey elini sıktı ve Bella devam etti, "Ama bunun ne anlama geldiğini bilsem bile, onları kaybedeceğimi bilsem bile, sihir gücüm olsaydı, onu Fiona'ya yeniden hayat vermek için kullanırdım, böylece hepsine kaybettiklerini geri verebilirdim."

Fiona'nın hayalet gibi kalbi sıkıştı.

Debs, yutkunmuş bir hıçkırık gibi bir ses çıkardı. Annie fısıldadı, "Ah tatlım."

Mikey Bella'nın elini sıktı, sonra daha sıkı tuttu. "Kızım, senin sihir gücün yok ve bu işi üstlendin, şimdi o çocuklar için yapabileceğin tek şey, en iyi ikinci seçenek olmak." Arkadaşına daha yakın eğildi ve devam etti, "Ve en iyi ikinci seçeneğin, hiç olmamasından çok daha iyi olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Bella burnundan nefes aldı ve nefes verirken başını salladı.

O sırada ön kapı açıldı ve Prentice, Jason ve Sally içeri girdi.

Fiona, Prentice'in yüzündeki ifadeyi gördüğünde, hayalet gibi kalbi göğsünde çarparak ona bakakaldı.

Daha önce hiç görmemişti ama bunu tarif etmenin tek yolu *öfkeli*.

Jason kimseye bakmadan merdivenleri koşarak çıkarken, yüzü kırmızı lekelerle kaplıydı ve Fiona, kendi annesi bile onun kızgın mı yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyordu.

Herkes (ve Fiona) onun gözden kaybolmasını izledi ve sonra Prentice, "Sally, yukarı çık" dediğinde gözleri ona çevrildi.

Sally bile sakın görünüyordu ama yine de itiraz etmek için ağzını açtı.

"*Yukarı*," dedi Prentice, Sally'yi yukarı koşturmaya yetecek bir ses tonuyla.

yukarı koşturdu.

"Prentice, ne oluyor?" diye sordu Bella ve Fiona dönüp Bella'nın ayakta durduğunu gördü.

Prentice mutfağa ulaştı ve öfkeli bir hareketle, Fiona'nın şaşkınlığından fark edemediği bir dizi dergiyi tezgahın üzerine fırlattı. Dergiler kurabiye ve kahve fincanlarının üzerinden kayarken, Debs, Annie ve Mikey ellerini uzatarak hasarı sınırlamaya çalıştılar.

Bella fark etmedi; gözleri Prentice'in üzerindeydi.

Prentice de fark etmedi; telefona doğru yürüyordu. Telefonu prizinden çekip bir numara tuşladı, Bella ona doğru yürürken Fiona da yanına yaklaştı.

"Pren..." diye başladı, Prentice gözlerini ona çevirdi ve konuşmasını engellemek için öfkeli bir şekilde elini kaldırdı.

Bella donakaldı ve ona baktı.

"Alice," dedi Prentice telefona, "bana Hattie Fennick'in numarasını bul." Bir süre durakladı ve sertçe ekledi, "Umurumda değil, ev, cep, ne olursa olsun. O kaltağı aramam için bir yol bul."

Sonra telefonu ahizeye çarptı. Fiona kulaklarına inanamadı.

Alice, ofisinin yöneticisiydi. Tatlı, genç, verimli ve organize biriydi ve Prentice şirketini kurduğundan beri onunla çalışıyordu. Fiona, Prentice'in ona böyle konuştuğunu hiç duymamıştı.

Ve Hattie de olayın içindeydi.

O inek *şimdi* ne yapmıştı?

Bella yaklaşarak sordu: "Prentice, neden Hattie'yi arıyorsun?"

Prentice elini saçlarına geçirdi ve Debs, Annie ve Mikey'nin yüzleri gergin ve öfkeli bir şekilde karıştırdıkları dergilere bakarak sordu.

Sonra bakışları Bella'ya döndü. "Davey Fennick bugün okula yarım düzine dedikodu dergisiyle geldi, hepsinde bizimle ilgili hikayeler ve resimler vardı ve bunları Jason'la görünüşe göre keyifle paylaştı."

"Ama," diye cevapladı Bella, "o da bizi ve hatta kendini dergilerde görmüş." "Hayır," diye cevapladı Prentice, "yirmi yıl önce nasıl birlikte olduğumuzu anlatanlar."

"Prentice cevapladı, Bella'nın yüzü soldu.

Fiona, sihrini keşfetmiş olmayı diledi, böylece Hattie Fennick'e iyi bir ders verebilirdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Bella ve elleri yumruk oldu.

Prentice bunu hemen fark etti ve öfkesini kontrol etmek için çenesini o kadar sıktı ki, kasları seğirdi.

Ama elleri Bella'nın ellerine uzandı, onları zorla açtı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Elle, o üzgün ama bunun için üzgün değil."

Bella ona baktı. "Neye kızgın?"

"Davey sadece dergileri getirmede, aynı zamanda muhtemelen evde duyduğu, sen, ben ve Fiona hakkındaki hikayeleri de getirdi."

Bella'nın kaşları çatıldı ve Fiona o kadar yaklaştı ki neredeyse Bella'ya yapışacaktı.

"Sen, ben ve Fiona hakkında ne hikayeleri?" diye sordu Bella.

"Bilmek istemezsin," diye cevapladı Prentice.

"Bilmek istiyorum," diye karşılık verdi

Bella. *Ben de bilmek istiyorum!* diye

bağırdı Fiona. "Elle..." diye başladı

Prentice.

Parmaklar onun parmaklarını sıktı ve ellerini hafifçe çekti. "Söyle bana, Pren."

Prentice iç geçirdi, Bella'nın ellerinden birini bıraktı ve Bella'yı kendine yaklaştırmak için parmaklarını tekrar saçlarının arasına geçirdi.

"Davey, Jason'a Fiona'yı hiç sevmediğimi söyledi. Davey, Jason'a sadece seni sevdiğimi söyledi. Davey ayrıca Jason'a, sen, Jason ve Sally arasında seçim yapmam gerekirse, seni seçeceğimi çünkü seni

daha çok sevdiğim için seni seçeceğimi söyledi. Son olarak Davey, Jason'a Fiona'nın bunu bildiğini ve bu yüzden hastalandığını, bu yüzden öldüğünü söyledi."

Bella nefesini
tuttu.

Fiona da öyle.

İkisi de Prentice'e dehşetle baktılar.

Sonra Bella'nın yüzü kızardı.

Sonra ağzını açtı.

Ve sonra çok, çok yüksek sesle bağırdı: "Hattie Fennick'in boynunu *Hattie Fennick'in boynunu kıracağım!*" diye bağırdı.

Prentice'in vücudu sarsıldı ve yüzü boşaldı, sonra Isabella Austin Evangahlala ile uğraşmadığını fark etti.

Karşısında Elle Austin vardı ve Elle, Isabella'dan çok daha öngörülemez biriydi.

"Elle..." Prentice onu daha da kendine çekmeye çalıştı ama o elini çekip herkesin gözleri önünde mutfağa doğru yürüdü.

Ani bir hareketle durdu ve Prentice'e döndü.

Ve (tekrar) ve (tekrar) çok yüksek sesle bağırdı: "O dayanılmaz *kaltak!* Kafasına bir yumruk atıp onu *uçurumdan* aşağı iteceğim!"

Prentice ona doğru ilerleyerek, "Elle, sakın ol," dedi.

"Sakin ol!" diye bağırdı, ondan uzaklaşarak odada volta atmaya başladı, elleri öfkeyle hareket ediyordu. "Sakin ol! Sakin olamam! Hattie Fennick kötü niyetli bir kaltak ve," durdu, döndü ve Prentice'e öfkeyle baktı, "görünüşe göre *oğlu* da küçük bir *sümüklü!*"

"Bebeğim..." Prentice tekrar ona yaklaştı, o ondan kaçmaya çalıştı ama Prentice onu belinden yakaladı ve ikisini yüz yüze getirdi, sonra tekrar etti, "Sakin ol."

"Sakin olmayacağım!" Bella hala bağıırıyordu. "*Aklı başında* olan herkes senin Fiona'yı sevdiğini biliyordu! Hattie ne düşünüyor da oğlunun kafasını bu *saçmalıklarla* dolduruyor!"

"Elle..." diye başladı ama Bella bağırırmaya devam etti.

"Ben yoktum, geri döneceğimi bilmiyordun. Hayatına devam ettin. Tabii ki onu sevdin. O *Fiona*'ydı! Herkes onu severdi! Hayatının geri kalanını onunla geçireceğini düşünüyordun. Kötü düşüncelerle beyin tümörü olamazsın! Hattie Fennick! Ne *cadaloz!* Ve oğlu, bunu tekrarlıyor,

on yaşında *olsa* bile, ne küçük bir *sümüklü!*" Vücudu sarsıldı ve kaşları birleşti. "Müdür ne dedi?"

"Koşullar nedeniyle Jason'a karşı hoşgörölü davranıyor," diye cevapladı Prentice.

"Öyle olsa iyi olur." Sonra sertçe sordu, "Fennick çocuğuna karşı hoşgörölü davranıyor mu?"

"İki çocuğun da derslerini aldıklarını düşünüyorlar ve..."

Bella onu kesin bir şekilde keserek, "Davey Fennick okuldan atılmalı." dedi.

"Elle, Jason Davey'e vurdu. Davey'in yaptığı yanlış ama Jason daha iyi bilir."

"Öyle olabilir," diye kesti Bella, "ama umurumda değil. Onu dövdüğüne sevindim, umarım *çok sert* vurmuştur!" diye bağırdı Bella.

Annie kıkırdadı.

Mikey güldü.

Debs kocaman sırıtiyordu.

Fiona, Annie'nin yanındaydı ve aptalca kıkırdıyordu.

Prentice'in ağzı bile seğiriyordu. Öfkesi gitmişti, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

O anda Fiona bunu hissetti ve gözleri merdivenlerin tepesine kaydı.

Sally ve Jason, en üst basamakta oturmuş gösteriyi izliyorlardı. Sally şaşkın ve belki biraz endişeli görünüyordu. Jason'ın yüzü kızarmıştı ama bu öfke ya da üzüntüden değildi, gülmemek için kendini zor tutuyordu. gülmekten kendini tutmaya çalışıyordu.

Bella bakışlarını hepsine çevirdi ve "Bunda komik bir şey görmüyorum" diye tersledi.

O anda Jason kahkahasını tutamadı ve kıkırdadı. Herkesin gözleri merdivenlere çevrildi.

Prentice savaşı kazandı ve sert bir sesle "Odalar" diye emretti.

Jason ve Sally koşarak odalarına gittiler.

Bella, Prentice'in kollarından geri çekildi ve uzattığı elini boynuna götürerek, "Hattie Fennick'ten bıktım artık" dedi.

Prentice'in gözleri ona kaydı ve vücudu gerginleşirken gözleri kısıldı.

"Başka ne yaptı?"

"Oh, bilmiyorum," diye kuru bir şekilde cevapladı. "Bugün Fern's'e geldi, birkaç seçkin söz söyledi ve bunlar *çok çirkindi*. Annie bana Fiona'ya kötü bakışlar attığını söyledi. Ve hatırlatayım, *hikayemizi para karşılığında bir dergiye sattı*." Bella kolunu uzattı. "Şimdi de oğlu Jason'a okulda sorun çıkarıyor!"

"Onunla konuşurum," diye cevapladı Prentice.

"Hayır, onun numarasını aldığı anda ben konuşacağım," diye karşılık verdi Bella. "Elle..."

"Hayır, Pren. Seninle konuşması hoşuma gitmiyor. Şimdi de tüm bu zehirli sözleriyle *beni* ürkütüyor. Bunların hepsi sana deli gibi aşık olduğu için. Okuldayken de öyleydi," dedi Bella. "Fern öyle söyledi."

Prentice gözlerini kırptı.

Sonra sordu, "Anlamadım?"

"Fern bize seninle uzun zamandır ilgilendiğini söyledi," diye Annie araya girdi. "Ve geriye dönüp bakınca, gerçekten de öyleymiş," diye Debs ekledi.

"Onu suçlamıyorum," dedi Mikey. "Ama karşılıksız aşkın hüznü ile *onun gibi* olmak arasında ince bir çizgi var."

Prentice Bella'yı bıraktı ve dinleyicilerine dönerek, "Hattie Fennick bana aşık değil," dedi.

Bella kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Yirmi yıl önce ben ayrıldıktan sonra sen pub'dan eve dönerken sana asıldı mı, asılmadı mı?" diye sordu.

Prentice başını Bella'ya çevirdi ve konuşmak için ağzını açtı. Sonra kapattı.

Sonra "Siktir" diye mırıldandı.

Bella baktı Mikey'e Mikey, ve ve Annie ve keskin bir şekilde keskin bir şekilde başını salladı ve "O yaptı" dedi. Prentice'e dönüp, "Onunla konuşuyorum. Hattie Fennick ve ben bazı şeyleri açıklığa kavuşturacağız" dedi.

Prentice tamamen Bella'ya döndü. "Elle, o kadına tek kelime bile etme. Ben de etmeyeceğim. Nigel ile konuşacağım."

"Nigel onu kontrol edemez, hiç edemedi," diye araya girdi Debs.

Prentice kız kardeşine döndü ve ona *çok* ciddi bir bakış attı, "Öğrenmek zorunda kalacak" diye cevap verdi.

Annie, Mikey'e yüzünü buruşturdu, gözleri yuvarlaklaştı ve alt dudağı aşağı doğru kıvrılarak sözsüz bir "Eek!" dedi.

Bella hala kollarını göğsünde kavuşturmuş, Prentice'e öfkeyle bakıyordu.

Prentice Bella'ya döndü ve "Anlaştık mı?" diye sordu.

Bella başını sertçe salladı ama şöyle dedi: "Jason'la ya da oğluyla tekrar uğraşırsa ya da Sally bu işe karışırsa, onunla konuşacağım. Hayır!" Elini kaldırdı, işaret parmağını tavana doğru uzattı. "Onunla konuşacağım. Yeterince konuştu."

Prentice bir an ona baktı, sonra sırtıttı, kolunu uzatıp onu belinden kavradı ve ağzını sertçe onun ağzına yapıştırmadan önce onu kendine doğru çekti.

"Bunu sık sık yapıyorlar," dedi Annie, Mikey'e yüzünde şefkatle fısıldadı. "Evet, hiç durmuyorlar," dedi Debs, yüzünde bir gülümsemeyle mırıldandı.

Mikey sadece çifti izledi, yüzü yumuşaktı ve hiçbir şey söylemedi.

Prentice başını kaldırdı ve gruba baktı, onların önünde Bella'yı öpüşmekten hiç utanmıyordu ama Bella'yı bırakmadı.

Bella ona sarıldı, başını omzuna koydu ve kalabalığa baktı.

Bella'nın yüzü mutluydu.

"Kimler akşam yemeğine kalıyor?" diye sordu Prentice.

Yirminci Bölüm

Prenses Kalesi **Elle**

Noel arifesi saat 10:30'du, çocuklar üst katta yataklarında yatıyorlardı (umarım uyuyorlardı) ve Prentice ile Mikey televizyon odasında Sally için Noel Baba'nın hediyesini, dört katlı mini prenses kalesini monte ediyorlardı.

Elle, büyük salonda koşturup çorapları dolduruyor, çocuklar okuldayken satın alıp paketlediği Noel Baba'nın hediyelerini ortaya çıkarıyor, onları ağacın altına yerleştiriyor ve sabah kahvaltısı için ilk iş olarak üzerine çırpılmış yumurta döküp fırına atacağı patates, peynir ve sosisli güveci hazırlıyordu.

Fergus, Annie ve Dougal o gece akşam yemeğine gelmişlerdi ve yarın Noel sabahını evde geçireceklerdi, ancak oradan ayrılmadan önce Fiona'nın ailesinin evine Noel yemeğine gideceklerdi ve akşamı Prentice'in ailesinin evinde geçireceklerdi.

Bu Elle'nin fikriydi ve Prentice'e bunu önerirken tereddüt etmişti, onun ruh hali nedeniyle Fiona ve ailesinden bahsetmek istemiyordu ama en azından çocuklar (ve Fiona'nın ailesi) için bunu yapması gerektiğini hissediyordu. Ama bunu önerdikten sonra tereddüt etmedi.

Bu fikir ağzından çıkar çıkmaz, Prentice bir an ona baktı, sonra iki elini de uzatıp onu belinden kavradı ve onu o kadar güçlü bir şekilde kollarına çekti ki, Elle nefesini tuttu. Yüzünü Elle'nin boynuna gömdü ve sıkıca sarıldı.

Kollarını da onun boynuna doladı ve kulağına fısıldadı, "Pren." "Onların torunları olmasını istiyorum, çocuklarımdan dedeleri ve nineleri olmasını istiyorum ve özellikle Noel'de, annelerinin bir parçasına sahip olmalarını istiyorum," diye fısıldadı kadının boynuna. "İstediğim şey, ilk Noel'inde seni üzmemek değildi bunu isteyerek seni üzmemek istememiştim."

İşte, Prentice'in gergin olmasının nedeni buydu.

Elle gözlerini kapatmış ve o da daha sıkı sarılmıştı. Sonra yumuşak bir sesle, "Tatlım, Fiona bizim ailemiz" dedi.

Onun sözleri, onun kollarını daha da sıkılaştırdı. Elle nefes aldı ve sonra onun boynunu öptüğünü hissetti, kolları gevşedi ve başını kaldırarak tatlı sesiyle, "Siktir, ama seni seviyorum" dedi.

Sonra, o da aynı duyguyu ona geri veremedi, onu öptü ve öpüşmesi bittiğinde, Elle çok sersemlemişti ve ona karşılık vermeyi hatırlayamadı.

Kısa konuşmalarından sonra Prentice rahatlamıştı, Elle de öyle ve sonunda onun gerginliği ortadan kalkınca tatilin tadını sonuna kadar çıkarmaya başladılar.

Şimdi, kaseleri buzdolabına koymadan önce üzerlerini folyo ile örtüyordu, bu da ev işlerinin bittiğini ve Prentice ve Mikey'e yardım etmeye gidebileceğini, sonra da nihayet yatabileceğini ve yarının Noel olduğunu haber veriyordu.

Noel.

Sabırsızlanıyordu.

Prentice, çocukları şımartmaması konusunda onu uyarmıştı, onların beklentilerini yükseltmek istemiyordu, çünkü hayatlarında en çılgın hayallerini bile gerçekleştirebilecek imkanlara sahip bir kadın varken, her yıl kendini aşmaya çalışarak bu beklentileri kontrol edilemez hale getirebilirdi.

Ama bu, Noel Baba'nın Sally'ye prenses kalesini, prenses elbisesini, ayakkabılarını ve kanatlı peri kıyafetini getirmeyeceği anlamına gelmiyordu, böylece prenses mi peri mi olmak istediğine karar verebilir ve Elle'nin Chicago'dan gönderdiği tüm peri eşyalarını kullanabilirdi. Hala her gün, bazen saatlerce Fiona'nın gitarıyla pratik yapan Jason, yeni bir alana yönelmek isterse diye amplifikatörlü bir elektro gitar alacaktı. Ayrıca bir PlayStation da alacaktı.

Prentice bu alımları onaylamıştı, çünkü bunların parasını da o ödemişti ve Elle'nin bunu yapmasına izin vermemişti. Bu yüzden Elle kendi hediyesini ekleyecekti: bir sonraki tatillerinde Disneyworld'e bir gezi. Elle, Prentice'e niyetini bir gün önce bildirmişti.

Prentice ilk başta bunu onaylamamıştı. Tartıştılar, ortalık kızıştı ama Elle pes etmedi ve sonunda, (Elle'ye göre sinir bozucu) epey bir çaba sarf ettikten sonra, onu ikna etti.

Sally ve Jason *biraz* şımartılacaktı, ama bu dünyanın sonu değildi. Elle, Prentice'i böyle ikna etmişti.

Ya da kendine öyle söyledi.

Onun güçlü bir fikri vardı: Prentice'in pes etmesinin asıl nedeni, Elle'in çocuklarına özel bir Noel yaşatmak için ne kadar heyecanlı olduğunu görmesiydi. Birkaç gün önce, karanlıkta yatakta, Prentice ona geçen Noel'in anlaşılabilir nedenlerden dolayı pek de iyi geçmediğini söylemişti. Prenses kaleleri, elektro gitarlar ve Disneyworld vaadi annelerini geri getirmeyecekti, ama yüzlerine gülümseme getirecek ve önümüzdeki aylar için mutlu beklentiler yaratacaktı ve bu da bir şeydi, iyi bir şeydi ve iyi bir şey her zaman hiç yoktan iyiydi.

Bu yüzden Elle, hediyelerini açtıklarında ve yaklaşan tatili öğrendiklerinde yüzlerini görmek için sabırsızlanıyordu.

Sabırsızlanıyordu.

Ve hayatında, sabahın gelmesini sabırsızlıkla beklediği tek bir Noel bile hatırlamıyordu. Annesi ölmeden önce, küçükken bile, Austin ailesinin evindeki atmosfer Noel neşesine elverişli olamayacak kadar ağırdı.

Ama son birkaç gün, Mikey'nin de orada olmasıyla, Prentice'in rahatlaması, Noel kurabiyeleri, Noel müziği, Noel süsleri, Noel paketleri, etrafındaki arkadaşlar ve aile, her şey çok eğlenceliydi ve Elle büyük günü sabırsızlıkla bekliyordu.

Ve tesadüfen, tüm bunları Prentice ile paylaştıktan sonra, onun *biraz* şımartmaya razı olmasının gerçek nedeninin bu olduğunu bilmiyordu.

Casserole'yi buzdolabına koydu, ağzında bir gülümsemeyle buzdolabını kapatırken, ön kapıda bir vuruş duydu.

Gülümsemesi yüzünden kaybolurken gözleri kapıya kaydı.

Noel arifesinde gece saat 10:30'da kim olabilir ki?

Annie'nin bir şey unuttuğunu düşünerek, ama neden aramadığını merak ederek, Elle kapıya doğru yürüdü. Dışarıdaki ışık yanmıyordu, bu yüzden Elle kapıya vardığında ışığı açtı ve kapının yanındaki pencereden kapısının önünde duran kişiyi görünce birden durdu.

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak onun gitmesini umdu, bunu gerçekleştirmek için o kadar odaklanmıştı ki, arkasında Prentice'in botlarının sesini duymadı.

Gözlerini tekrar açtığında, adam hâlâ oradaydı.

Kapıya bakıyordu, muhtemelen ışık yandığı için kapının açılacağını düşünüyordu, ama kapı açılmayınca yana baktı ve Prentice arkasında "Kim o, bebeğim?" diye sorduğu anda Elle'nin gözlerine baktı.

Elle cevap vermedi, sadece tanıdık mavi gözlerle onun gözlerine baktı.

"Elle?" Prentice seslendi ve ona yaklaştı, bunu biliyordu, duyuyordu. Prentice onu gördüğünde de anında anladı, çünkü Prentice "Lanet olsun, dalga geçiyorsun herhalde" diye bağırdı.

Sonra kenara çekildi, Prentice kilitleri çevirdi, kapıyı açtı ve hemen elini kaldırıp Laurent Evangelista'nın göğsüne koyarak onu geri itti.

Laurent'ın gözleri Elle'den hiç ayrılmadı, ta ki aniden geriye doğru uçuşunu fark edene kadar ve "Ne oluyor...?" diye bağırdı.

"Arazimden defol," diye homurdandı Prentice, elini tekrar kaldırdı ve Laurent'ı bir adım daha geri itti, ama bu sefer itme daha öfkeli, daha güçlüydü ve Laurent iki adım değil, altı adım geriye uçtu, kolları sallanıyordu. Zorla geri çekilmesini kontrol etti, vücudu gerildi ve tetikte oldu.

"Bir daha bana elini sürme," diye uyardı, dikleşerek, gözleri artık Prentice'e kilitlenmişti.

"Bir daha söylemeyeceğim dostum, lanet olası arazimden defol," diye tersledi Prentice.

"Ne oluyor... Aman *Tanrım*," diye fısıldadı Mikey, kapıda sessizce ve şaşkın bir şekilde hareketsiz duran Elle'nin arkasından.

Laurent, ön girişi kapatıp yumruklarını beline koyan Prentice'den gözlerini ayırmadı.

"Isabella ile konuşmak istiyorum," dedi.

Elle, uzun zamandır görmediği eski kocasına baktı.

Prentice kadar uzun olmasa da, neredeyse çok zayıf olacak kadar ince olan Laurent, geniş omuzları ve tenis ve polo oynayarak düzenli olarak yaptığı egzersizler sayesinde vücudunu şişmanlatmadan fit ve atletik tutuyordu.

Tenis ve polo oynayarak düzenli egzersiz yapıyordu, bu da vücudunu şişkinleştirmiyor, ancak formda ve atletik tutuyordu. Koyu sarı saçları, derin mavi gözleri, neredeyse kadınsı ama tam olarak değil, keskin hatları, sürekli alaycı ifadesi ve yaydığı dünyadan bıkmış sofistike tavırları çekiciliğini artırıyor.

Dünyanın dört bir yanındaki kadınlar onun inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Onu çok iyi tanıyan Elle ise kesinlikle öyle düşünmüyordu.

"Korkarım bu Noel dileği gerçekleşmeyecek, Evangelista," diye cevapladı Prentice, sesi alçak, öfkeyle titriyor ve sertleşmişti. "Şimdi, tekrar söylüyorum, benim arazimden defol git."

Laurent, Prentice'e öfkeyle baktı, sonra gözleri Elle'ye kaydı ve Elle, onun yüz hatlarının yumuşayıp, ikna edici bir ifadeye büründüğünü şaşkınlıkla izledi. Bu ifadeyi sık sık görmüştü, ancak çok uzun zamandır görmemişti.

Bu, evliliklerinin ilk günlerinde, Paris'ten Gstaad'a, Gstaad'dan Roma'ya, Roma'dan İstanbul'a, İstanbul'dan da başka bir yere taşınmak için ona yaklaştığında takındığı bakıştı. O, Elle'in bir sonraki partiye, bir sonraki villaya, sonraki yata gitmek istemediğini biliyordu ve başlangıçta onu ikna etmek için zaman ayırır, bunun eğlenceli olacağını söylemeye çalışır, *onun* değil, *onun* arkadaşları *olan* tüm muhteşem arkadaşlarını hatırlatırdı. Onlar o kadar kibirli ve üstünlükçüydüler ki, tüm paraları, pahalı eğitimleri ve seyahatlerine rağmen, o kadar ilginç değillerdi ki, onlar gittiğinde hiçbiri özlenmiyordu. Onu ikna etmeye çalıştığında, o bakışı takınırdı.

Sonunda, uğraşmayı bıraktı. Biletleri kızın kucağına bırakıp, eşyalarını toplamasını söylerdi.

Ve onun yüzündeki o ifadeyi görünce, anladı. Her şeyi anladı.

Onun Prentice ile birlikte olduğunu bildiğini biliyordu (onların yer aldığı tüm dergilerden *bunu* bilmemesi imkansızdı). Prentice'in kim olduğunu bildiğini biliyordu. Onun mutlu olduğunu bildiğini biliyordu. Onun, ödüllü bir mimar ve iki güzel çocuğuyla İskoçya'nın vahşi doğasında asla mutlu olamayacağını düşündüğünü biliyordu, dünyayı ayaklarının dibine serilebilecekken. Yıllarca ona dünyayı ayaklarının dibine serilmesini istemediğini ikna etmeye çalıştığını biliyordu ve

onun bir kez bile dinlemediğini biliyordu. Laurent'in rekabetçi olduğunu ve Prentice gibi bir adam tarafından yenilmesinin onu çok rahatsız ettiğini biliyordu, Prentice Laurent'tan çok daha erkekti, bu komik değildi ama Laurent'in asla anlayamayacağı bir şeydi.

Ve son olarak, Laurent'in babasına onu nasıl bulacağını sorduğunu ve babasının da ona söylediğini biliyordu. Aslında, Laurent'i buraya Carver Austin'in *göndermiş olması* çok muhtemeldi.

Ve hayatın ona sonsuza kadar mutlu bir son vermeyeceğine dair bir başka işaret karşısında yenilmiş, yorgun veya mağlup hissetmek yerine, başka bir şey hissetti.

Öfke hissetti.

"Isabella, canım, *lütfe*n, izin ver de..." Laurent başladı, Prentice ilerlemek istercesine hareket etti ama Elle konuştu.

"Sana söyledi, değil mi?" diye sordu, sesi o kadar soğuktu ki, her kelimesinde buz sarkıtları oluşuyordu ve Prentice'in vücudu farklı bir yöne kaydı, ona bakmak için, Elle ise Mikey'nin elinin belinin alt kısmına yerleştiğini hissetti.

Ama Elle'nin gözleri Laurent'ten ayrılmadı.

"Ne demek istediğini bilmiyorum..." Laurent başladı ama Elle onun daha fazla konuşmasına izin vermedi.

"Babam sana nerede olduğumu söyledi," dedi, Laurent'in yalan söyleyerek inkar etmek için nefesini tuttuğunu gördü ama o konuşmadan devam etti. "Bugün Noel arifesi, yarın büyük bir gün, neşeli bir gün, bu evde çocuklar var, ben ailemle birlikteyim, saat geç oldu ve sen, senden nefret ettiğimi, yüzünü görmek günümü, hatta tüm Noel'imi mahvedebileceğini bilerek kapıma geldin ve bunun tamamen normal bir şey olduğunu düşündün." Soğukkanlılığını kaybederek, eğildi ve tıslayarak sordu, "Senin neyin var?"

"Burada olduğundan emin olmam gerekiyordu. İhtiyacım vardı..." Laurent açıklamaya başladı ama Elle onu yine kesintiye uğrattı.

"Neye ihtiyacın vardı? *Senin* neye ihtiyacın olduğu kimin umurunda, Laurent?" diye sordu ve onun cevap vermesini beklemedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Kimin umurunda olmadığını söyleyeyim" dedi. Başparmağını göğsüne doğru salladı, "*Benim*."

Laurent yüzünü buruşturdu ve "Isabella, aşkım..." diye denedi.

Elle onu yine keserek, "Git buradan," dedi.

Bir adım atmak üzereyken, Prentice'in cesedi ona doğru sallandı, durdu ve "Isabella, sana *rica ediyorum*" dedi.

Ama Elle kararını vermişti.

Çünkü o anda, Prentice'in yolunu kesip ona ulaşmasına engel olduğunu gördüğünde; Mikey'nin elinin belinde sıcaklığını hissettiğinde, vücudunun yakınlığını hissettiğinde; ve Laurent'in yüzüne bakarken, onun zaten dünya çapında bir pislikken *daha* da pislik olabileceğini anladığında, ona geldi.

Mutlu sonunu yaşıyordu.

Sadece yol boyunca birkaç trol eşlik ediyordu.

Bu nedenle, sanki o sadece can sıkıcı bir baş belasıymış gibi (ki öyleydi), sabırsızlıkla iç çekerek, "Git buradan ve bir daha gelme" diye emretti. Başını salladı ve devam etti, "Dürüst olmak gerekirse, seni bir daha görmek istemiyorum. Asla." Eve girmek için dönmeye başladı ama başka bir şey aklına geldi ve geri döndü. "Ve babamla konuşursan, ona da aynı şeyi söyle. O benim dünyamda artık yok, bir daha asla olmayacak."

Bu cümleyi söyledikten sonra, dönüp eve girmeye başladı ama Laurent onu çağırınca geri döndü. Laurent hızlı, acil ve neredeyse çaresizce konuştu: "Ben sadece seni sevdim."

"Aman *Tanrım*," diye bağırdı Mikey, sözleri o kadar ateşliydi ki, Elle'nin onların ateşinden yanmaması bir mucizeydi. "O *deli* mi?"

Ama Elle sadece hafif bir merakla kaşlarını kaldırdı ve "Sadece beni mi sevdin?" diye sordu.

O başını salladı, Prentice'e hızlıca baktı, tereddütle bir adım attı, sonra Prentice agresif bir şekilde onu engellemek için harekete geçip "Sanmıyorum" diye homurdandığında durdu.

Laurent, Prentice'i görmezden geldi, ancak daha fazla ilerlemedi, Elle'ye doğru elini kaldırdı ve yumuşak ama duyulabilir bir sesle şöyle dedi: "Hepsi, diğerleri, benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar, sevgilim. Seninle konuşmam lazım. Açıklamam lazım. Aramızdaki bu ayrılık, bu mesafe, kontrolden çıktı. Son yıllarda kabus gibi bir hayat yaşadım, sensiz kayboldum. Bir şeyler yapılmalı. Başlangıçta seni sevdim, bunu biliyorsun, biliyorum. Ama sonunda da seni sevdim ve neden yaptığımı, neden öyle davrandığımı açıklamam gerekiyor.

Bunu bilmen gerek, benim için hep sen vardın. Ben hep sadece seni sevdim."

"Hayır, sevmedin," diye karşılık verdi Elle, Laurent'in saçma sapan, içten beyanına o kadar ani tepki gösterdi ki, Laurent'in vücudu seğirdi ve gözlerini kırptı.

Sonra, sesinde ve yüzünde gülünç bir şaşkınlık ile, "Ne?" diye sordu.

"Sevmedin," diye tekrarladı Elle. "Bak Laurent, ben aşkın ne olduğunu biliyorum. Benim aşkım var, birçok farklı türde aşkım var ve sen bana bunu *hiç* vermedin. Ne başlangıçta ne de sonunda. O yüzden orada durup bana sadece beni sevdiğini söyleme. Aşkın ne anlama geldiğini tam olarak bildiğinden emin değilim ve bana davranışlarına bakılırsa, bana karşı hissettiklerin, kafanda bir şekilde aşk olarak çarpıtılmışsa, sana bir şey daha söyleyeceğim. Sana şunu söyleyeceğim: sen... *yanılıyorsun*. Sevdiğin birine bana davrandığın gibi davranmazsın. Asla. Böyle bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih edersin. Bana güven. Karşımda duran adamı seviyorum, ona zarar vermemek için kendimi bağladım, onun için otobüsün önüne atladım, şaka yapmıyorum, ve onun da benim için aynısını yapacağını biliyorum. Aşk budur." Elini Laurent'e doğru uzattı. "Hiçbir fikrin yok ve bu beni senin için üzüyor çünkü, dürüst olmak gerekirse, bana karşı hissettiklerinin aşk olduğunu düşünüyorsan, bunu asla anlayamayacaksın ve bu sadece üzücü değil, senin yaşında, acınası bir durum."

Sonra tekrar döndü, bu sefer kararlı bir şekilde, Mikey'i geçip arkasına bakmadan eve girdi.

Sonra televizyon odasına gitti ve prenses kalesinin neredeyse tamamlandığını gördü. Yapıştırılması gereken birkaç çıkartma kalmıştı ve mobilyalar hala plastik ambalajlarında yerde bir yığın halinde duruyordu, ama kale monte edilmişti ve harika görünüyordu.

Elle gülümsedi. Sally çok sevinecekti.

"Bebeğim?" Prentice seslendi ve Elle dönüp onu ve Mikey'i kapıdan girerken gördü, ikisinin de gözleri ona dikilmişti, ikisinin de yüzünde endişe ve kalan öfke karışımı vardı.

"*Harika* görünüyor!" diye bağırdı ve elini kaleye doğru uzattı.

Mikey durdu ve gözlerini kırptı. Prentice de durdu ve ona yakından baktı.

"Sally buna *bayılacak!*" diye haykırmaya devam etti Elle. "Kutunun üzerindeki resimlerden bile daha güzel. Sabahı bekleyemiyorum."

Prentice ve Mikey ona baktılar. Sonra birbirlerine baktılar. Sonra bakışları tekrar ona döndü.

O anda Mikey sordu: "Uh... kızım, iyi misin?"

"Evet," diye cevapladı Elle. "Yorgunum ama saat geç oldu ve yoğun bir gün geçirdim. Ama bunu büyük salona taşıdıktan sonra mobilyaları yerleştirmenize yardım edeceğim, sonra yatabiliriz ve yarın..." gülümsedi, "*Noel!*" Sonra alkışladı, yüzü gülümsemeyele doldu.

Prentice ve Mikey tekrar ona baktılar, sonra birbirlerine baktılar, sonra Prentice tekrar Elle'ye baktı ve ona doğru yürüdü.

Oraya vardığında, onu kollarının arasına aldı ve dikkatlice, "O öldü," dedi.

"Güzel," diye cevapladı Elle ve sonra sordu, "Şimdi diğer odaya geçelim mi? Sen ve Mikey çıkartmaları bitirirken ben mobilyaların ambalajını açarım."

Prentice kollarıyla onu hafifçe sıktı ve başını eğip sesini alçaltarak, "Elle, bebeğim, dışarıda olanlar..." dedi.

"Bitti," diye onu kesen Elle, "Bugün Noel Arifesi ve o beş dakikasını aldı, daha fazlasını alamaz."

"Yani dışarıda olanlara bir şey demiyorsun?" diye sordu Prentice.

"Hayır," diye cevapladı Elle. "Ama *beni* nefret eden eski kocama beni nefret eden eski kocamın kapısına gidip bencil bir pislik gibi davranıp kovulmadım, o yaptı. Bununla o uğraşmak zorunda. Ben değil. Ve sen onun gittiğini söyledin, yani bitti, ben prenses kalelerine, sonra yatağıma, sonra da Noel'e geçiyorum."

Bu açıklamayı yaptıktan sonra, Prentice'in her renkten oluşan güzel gözlerine baktı, o da ona baktı. Sonra gözlerinin gülümsediğini gördü. Sonra başını eğdiğinde gözlerini kaybetti ve dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde gözlerini kapattı.

Başını kaldırdığında, "Tamam, hadi bunu halledelim" diye mırıldandı.

"Evet," diye gülümsedi ve ona kendi sıkışmasını verdi, "hadi bunu hadi bitirelim."

"Bir planımız var," diye araya girdi Mikey, prenses kalesini süsleyecek, taş desenli ve bol çiçekli çıkartma kağıdına doğru ilerlerken

ve bol çiçeklerle süsleyecek olan çıkartma kağıdına doğru ilerledi. "Sally'nin kalesi, sonra yatak. *Yorgunum*. Ve uyumak, Bella'nın kahvaltı güvecine uyanmak demek ve o yüksek kalorili ziyafeti tatmak için sabırsızlanıyorum. Hadi, çabuk ol!"

Elle gülümsemesini Mikey'e yöneltti, Mikey de ona gülümsedi, Prentice'e bir kez daha sarıldı, o da ona sarıldı, sonra onu bıraktı ve çabuk çabuk hareket ettiler.

* * *

"Bebeğim," dedi Prentice yumuşak bir sesle, Elle banyodan çıkıp yatmaya hazır olarak odalarına girerken.

"Evet?" diye cevapladı, gözleri ona kaydı, sonra kaşları çatıldı çünkü Mikey pijama altını giymişti ama aynı zamanda bir sweatshirt ve kalın bir çift çorap da giyyordu.

Kısa, ipeksi, dantelli bir gecelik giymişti ve kendini rahat hissediyordu. Geceleri ısıtıcı kısılırdı; Prentice, evin serinlemesi için termostatin otomatik zamanlayıcısını ayarlamıştı, ancak o bunu pek fark etmezdi çünkü o saatlerde Prentice onu ısıtmak için çeşitli yöntemler kullanıyordu. Ancak, gece geç saatlere kadar uyanık kalacaklarını bildiği için otomatik zamanlayıcıyı kapatmış ve kaleyi bitirdikten, Mikey'e iyi geceler dedikten ve yatmaya gittikten sonra tekrar açmıştı.

Hava henüz soğumamıştı bile.

"Üşüdün mü?" diye sordu, o da kalın çoraplarını ona atmadan hemen önce.

Çorapları yakaladı.

"Giy," diye emretti, sonra dolaba doğru büyük adımlarla yürüdü ve ortadan kayboldu.

Elle elindeki çoraplara baktı. Sonra yavaşça başını çevirip pencereden ay ışığının aydınlattığı denizi seyretti.

Sonra kalbi hızla çarpmaya başladı.

Prentice onu ara sıra oraya götürürdü, sık sık değil ama olurdu. Bazen ona bir şişe şarap ve kendine viski alırdı, yudumlarken denize bakarlardı, her biri kendi düşüncelerine dalmış, çoğunlukla sessizce.

Elle, Prentice'in bunu yapmasını çok severdi, sessiz birlikteliği, deniz manzarasını, birbirlerinin yanında kelimelere gerek duymadan rahat hissetmeyi severdi.

Ama bu gece bir şey ona, yorgun olduğunu, Noel'e bir saatten az kaldığını, onun viski yudumlayıp, sırtını ona yaslayıp, kollarını ona dolayarak, başını omzuna dayayarak denizle baş başa kalmak için havasında olmadığını söylüyordu.

Başka bir şey vardı.

Ve yarın Noel'di, böylece başka bir şey olabilirdi
başka bir şey olabilirdi.

Prentice, kalın, yünlü kazaklarından birini alarak dolaptan çıktı.

"Pren..." diye başladı.

"Çoraplarını giy, Elle," diye sözünü kesti.

Bir an daha ona baktı. Sonra eğilip çoraplarını giydi. Giydikten sonra, Prentice yanına yaklaşp süveteri başına geçirdi. Süveter çok büyüktü ve onu boynundan uyluklarına kadar, geceliğinin çok ötesine kadar örtüyordu, ama bacakları çıplak kalıyordu. Bacakları çıplak olsa da, kollarını kollara sokar sokmaz, Prentice elini tutup onu balkona çıkardı.

Kalbi hâlâ hızla atan Elle, itiraz etmedi ve direnmedi. Onu takip etti.

Arkasından kapıyı kapattı ve onu korkuluğa götürdü, sonra durdu ve onu kollarına aldı.

Başını geriye eğip ay ışığında ve odalarının pencerelerinden içeri sızan, yatağın iki yanındaki yumuşak lambaların ışığında onun yüzüne baktı. Bunu yaptığında, onun zaten ona baktığını gördü ve ciddi görüldüğünü fark etti.

Ağzını açıp konuşmak istedi, kalbinin göğsüne yapışık bir şekilde attığını hissetmesi gerektiğini biliyordu ama tek kelime bile etmedi.

Çünkü ilk konuşan o oldu.

Ve konuştuğunda, "Benim için otobüsün önüne atlar mısın?" diye sordu.

Kalbinin atışını kontrol etmeye çalışırken dudağını ısırıldı. Bu imkansızdı, bu yüzden "Şey..." diye cevap verdi.

Prentice tekrar konuşmadan önce tek söyleyebildiği buydu.

Ve bu sefer, kalın, boğuk bir fısıltıyla, "Benim için otobüsün önüne atlar mısın?" dedi.

O bunu yapardı ve Prentice bunu biliyordu. O bunu biliyordu ve Prentice'in bu bilginin derinlere işlediğini hissettiğini ve bundan hoşlandığını biliyordu.

Elle gözlerinin arkasında yaşların yakıcı hissini hissetti, vücudu onun vücuduna eridi, kolları onu sıkıca sardı ve fısıldayarak cevap verdi: "Evet, Pren, ama umarım hiç o fırsatı bulmam."

Kısa, keskin bir kahkaha boğazından çıktı ama hepsi bu kadardı, sonra başını eğdi ve alnı onun alnına değdi.

Sonra yumuşak, alçak, tatlı ve güzel sesiyle, "Seni sevdiğimi biliyorsun" dedi.

"Biliyorum," diye cevapladı, aynı derecede yumuşak ama muhtemelen aynı derecede tatlı ve güzel olmayan bir sesle.

"Beni seviyorsun," diye ilan etti.

"Tüm varlığımla," diye onayladı Elle, gözleri yavaşça kapandı ve kolları onu sıkıca sıktı.

Sonra kollarını gevşetti, gözlerini açıp onun gözlerine baktı ve o ses ona ulaşmaya devam etti. "Ve biliyorsun ki son nefesimi verene kadar seni hayatımda istiyorum."

Kalbi yerinden çıkacak gibi attı.

"Pren." Tek söyleyebildiği buydu, daha fazlasını söyleyemedi ve Prentice ona fırsat vermedi.

Arkasını dönüp sol bileğini kavradı. Sonra diğer elini pijama pantolonunun cebine sokarken, diğer elini ikisinin arasına kaydırды. Bir saniye sonra, parlak, muhteşem ve *kocaman* bir elmas yüzüğü parmağına takıyordu. Yüzüğün tasarımı sade ve süslemesizdi, elmasın parlaklığı, ışıltısı ve büyüklüğü tek ihtiyaç duyduğu şeydi.

"Bunu resmileştiriyorum," dedi Prentice, sesi hala tatlıydı ama yine kalınlaşmıştı. Elle yüzüğe bakarken, kalbi hala dakikada bir mil hızla atıyordu ve boğazında düğümlenmişti, bu yüzden hiç konuşamıyordu. "Bu, yirmi yıl önce sana vermek istediğim yüzük. Bu, Elle'nin parmağında takmayı hak ettiği yüzük, ona sahip olduğumu gösteren, dünyaya onun benim olduğunu ve benim için ne kadar değerli olduğunu gösteren yüzük. İşte o yüzden ona bu yüzüğü vereceğim."

Elle'nin gözleri yaşlarla doldu, dudakları titredi ve gözlerini ona kaldırdı. O da sıcak ve güçlü elini onun eline sıkıca doladı.

ve onu göğsüne bastırdı.

"Mutlu Noeller, bebeğim," diye fısıldadı.

Elle, sonsuza dek sevdiği adama, ona hayat veren adama, onu özgür kılan adama, tüm hayallerini gerçekleştiren ve parmağına mükemmel yüzüğü takan adama baktı ve daha önce haklı olduğunu anladı.

Sonsuza kadar mutlu
yaşayacaktı. Ve *mutluydu*.

Bu yüzden yüzünü Prentice'in sweatshirt'üne gömdü, elini onun elinden çekip tekrar ona sarılmak için kollarını doladı, her iki kolu da kasılmaya başladı ve gözyaşlarına boğuldu.

Prentice onu kendine daha yakın çekti, onu sıcaklığına daha fazla çekti ve o göğsüne sevinç gözyaşları dökerken sıkıca sarıldı.

Bu uzun bir süre devam edince, saçlarına fısıldadı, "Bebeğim, içeri girmeliyiz. Hava soğuk ve bacakların açıkta."

Kafası geriye doğru sıçradı, sonra da bir yandan diğer yana sallandı.

Sonra kollarını ondan çekti, ellerini kaldırdı ve başının iki yanına koydu. Yüzü ıslak, gözyaşları hala akarken, daha yakın olmak için parmak uçlarına yükseldi.

Ve sert bir sesle Elle ona şöyle dedi: "Cinderella, yakışıklı Prensi, Uyuyan Güzel ve Pamuk Prenses ile balkonunda dururken, üşümüyorlar Pren, hiçbir şey hissetmiyorlar. Sadece mutlu oluyorlar."

Yüzünün değiştiğini, yumuşadığını, gözlerinin ısındığını ve kollarının onu sardığını izledi, o ise "Elle" diye mırıldandı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, parmak uçlarına daha da yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, sonra yarım santim geri çekildi. "Seni seviyorum." Parmakları onun kalın, muhteşem saçlarına kaydı ve tekrar etti, "Seni seviyorum."

"Elle..."

Parmakları saçlarını kavradı ve vücudunu onun vücuduna sıkıca bastırdı.

"Seni seviyorum, Prentice Cameron."

Elle konuşmayı bıraktı ve onun güzel gözlerine baktı, hayatının geri kalanında her gün bakacağı ve ilk kez

kendini kutsanmış hissetti.

Prentice, ona bu ek hediye deneyimlemesi için bir an izin verdi, sonra boynunu eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Bir süre sonra, vücudunu eğerek onu kollarında kaldırıp yataklarına taşıdı.

Yataklarında ona başka bir hediye verdi ve bunu ne kadar sık alsa da (ki sık sık alıyordu), her zaman özeldi.

Ama bu sefer, Prentice'in sıcak, güçlü, büyük vücudu ona yaslanarak uykuya daldıktan sonra, kolu onu sarmış, parmakları parmaklarına dolanmış, onu güvende tutmuş, ona sıkıca sarılmış ve parmağına taktığı yüzükle bunu yapmışken, bu özel olmanın ötesindeydi.

Bu *büyülüydü*.

Yirmi Birinci Bölüm

*Sonra gittiler.
Ve o da gittiğini biliyordu.
Elle*

Elle, okulun dışında Land Rover'ında oturmuş Jace ve Sally'nin çıkmasını bekliyordu.

Noel'den üç hafta sonraydı, yerde ince bir kar tabakası vardı ve hava o kadar soğuktu ki kar bir süre daha erimeyecekti.

Elle'nin bakışları okuldan çıkan çocuklara çevrilmişti ama onları görmüyordu. Aklında bir sürü şey vardı.

Öncelikle, Jason'ı gitar dersine götürmesi gerekiyordu. Jason, elektrik gitarını aldıktan sonra bunu istemişti ve Noel sabahı son hediyeği açtıktan yaklaşık beş dakika sonra, babasıyla birlikte gitarı kurmuştu. Bir kez telleri tıkladığında, amplifikatörden gelen ses onu sarsmış ve o anda on yaşındaki bir çocuğun aşkı ile kaplanmıştı. Prentice, Jason'ın ne kadar çok pratik yaptığına bakarak derslere izin vermişti. Jason'ın gitara kendini adadığı açıktı ve ayrıca Prentice, bunun onu annesine alışılmadık ama güzel bir şekilde bağladığı fikrini beğenmişti.

Jason gitar dersleri almaya başladığında, Sally de geri kalmamak için dans ve jimnastik dersleri almak istediğini söyledi. Prentice, bu isteği de şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Onun yaşında hangi alana daha çok ilgi duyacağını bilemeyeceğine karar verdi ve sadece bir ilgi alanı olması onu mutlu etti. Bu yüzden Elle'e, Sally'nin her ikisini de denemesini ve daha sonra hala ilgileniyorsa, tercih ettiği alana devam etmesini söyledi.

Bu nedenle Elle, Jason'ı dersine götürmek, Sally'yi eve götürüp leotardını giydirmek ve ardından dersine götürmek, sonra Sally'yi bıraktıktan sonra Fern'in evine gidip mobilya ve yatak takımları konusunda son kararları vermek (o anda odaları tamamen boştu ve boyanıyordu, misafir odasında yatıyorlardı) ve ardından

Jason'ı, sonra Sally'yi almak için şehri geçip eve dönüp akşam yemeğini hazırlamaya başlaması gerekiyordu.

Sabahını Disneyworld tatilini internetten rezerve etmekle geçirmiş, günün geri kalanında evi temizleyip çamaşır yıkamış, arada boyacılara çay demlemiş ve akşam yemeğinde ne yiyeceklerini hiç düşünmemişti.

Bu yüzden Land Rover'ında oturup, yakında kasabada yapacağı çılgın koşuşturmayı düşünürken, Fern'in evinde yapması gerekenleri zamanında yapıp çocukları alabileceğini umuyor, akşam yemeği için buzdolabında ne olduğunu düşünüyor ve çevresine pek dikkat etmiyordu.

Ta ki gözüne bir şey takılana kadar. Okulun köşesinde saklanmaya çalışan, ama pek de başarılı olamayan bir siluete odaklandı.

Hattie Fennick.

Boynunda bir kamera olan Hattie Fennick.

Elle, Hattie'nin okuldan çıkan çocukları tararken şok içinde nefesini tuttu ve Hattie'nin Jason ve Sally'nin fotoğrafını çekmek için beklediğini *biliyordu*. Tıpkı onu ve Prentice'in hikayesini dedikodu dergisine sattığı gibi, son fotoğrafları da satıyordu. Fotoğrafları ve hikayeleri göndererek ilgiyi canlı tutan kaynakları *Hattie*'ydi.

Aslında, geçen hafta Prentice ve Elle'nin iki köy ötedeki kaldırımda dolaşırken, Fiona'nın kız kardeşi Morag'ın evinde çocukları bırakarak randevuya çıktıkları bir fotoğrafı basmışlardı. Sokak lambasının ışığı altında, Prentice'in kolu Elle'nin omuzlarına dolanmış, Elle ise iki kolunu Prentice'in beline dolamıştı. Elle'nin göğsü Prentice'in yanına yaslanmıştı, Prentice başını eğip ona bakıyordu, Elle ise başını geriye eğip ona bakıyordu, Elle Prentice'i güldüren bir şey söylemişti ve Prentice ile birlikte gülüyordu.

Başlıkta *şöyle* yazıyordu: *Isabella ve Prentice için düğün çanları çalıyor!* Fotoğrafın sağ alt köşesindeki küçük karede, Prentice'in yüzüğünü takan elinin büyütülmüş bir fotoğrafı vardı ve bunun altında *da* *şöyle* bir başlık vardı: *Yakışıklı mimarı işini şansa bırakmıyor!*

Ne kadar sinir bozucu olsa da, o fotoğrafı sevdiğini itiraf etmek zorundaydı.

Mutlu görünüyorlardı çünkü gerçekten mutluydular.

Ama bu iki köy ötedeydi; fotoğraf, akşam yemeğini yedikten sonra Prentice'in SUV'sine geri dönerken çekilmişti, yani saat gece dokuzdan sonraydı. Hattie'nin o köyde (kamera ile) bulunması neredeyse imkansızdı, çünkü o köy Prentice'in köyünden yarı yarıya daha küçüktü, yani çok küçüktü. Orada Çin yemeği satan bir yer, Pren ile gittiği İtalyan restoranı ve bir gazete bayii vardı. Hattie'nin orada olması için hiçbir neden yoktu.

Bu, Hattie Fennick'in Elle, Prentice ve çocukları takip ettiği anlamına geliyordu! Hattie Fennick onları takip ediyor, hayatlarının parçalarını ifşa etmek, anılarının fotoğraflarını çalmak ve mahremiyetlerini dünyaya ifşa etmek için para alıyordu.

Bu bilgi beynine kazınırken, Elle ellerini kaldırdı ve direksiyona parmaklarını kısırarak kapısını açıp Hattie'ye doğru yürümekten, boynundaki kamerayı çekip yere atmaktan ve Hattie'ye aklındakileri söylemekten kendini alıkoymaya çalıştı.

Sally ve Jace'in okulundaki tüm çocukların ve onları almaya gelen ebeveynlerin önünde öfke nöbeti geçirmek uygun olmazdı.

Hayır, daralmış, öfkeli gözleri Hattie'ye odaklanmış halde düşündü, doğru zamanı seçecekti ve o zaman doğru zaman olacaktı.

Misafir odasındaki yatak, kendi odalarındakinden ve satın alacaklarından daha küçüktü.

Ama rahat ve konforluydu.

İyiymiş. Mobilya siparişi bir gün daha bekleyebilirdi, diye karar verdi Elle, Hattie kamerayı gözüne kaldırırken ve Sally ve/veya Jason'ın ona doğru geldiğini fark ederken.

Evet, çocuklarının fotoğraflarını çeken Hattie'ye öfkeyle bakarak düşündü, mobilyalar bekleyebilirdi.

* * *

Fiona

"Her şey yolunda mı, Elly Belly?" Fiona, kızının Bella'nın elinden tutarak dans stüdyosuna girerken sorduğunu duydu.

Fiona, küçük kızının bebek pambesi tayt ve leotardılla çok sevimli görüldüğünü düşündü, üstüne giydiği büyük palto, boynuna sardığı atkı, kulaklarını örten yün şapka ve ayaklarını saran sıcak botlarla bile (stüdyoda balerin ayakkabılarını giyecekti).

Bella soğuktan korunmak için hiçbir riski göze almamıştı, Fiona bunu görmekten memnun oldu.

Ama Fiona, bir kez olsun, tatlı Sally'sini düşünmüyordu.

Odak noktası Bella'ydı ve Sally, Bella'nın kızgın olduğunu, sert adımlarla yürüdüğünü ve yüzünün gergin olduğunu fark edemedi. Kahretsin, bunu *herkes* fark ederdi; Bella o kadar kızgındı ki, Sally'yi bile bundan korumuyordu.

Bella'nın düşünceleri başka yerdeydi, bu açıkça belliydi ve Fiona bunların nerede olduğunu biliyordu.

Fiona, Bella'nın Hattie Fennick'i fark ettiğini ve Bella'nın tepkisini görmüştü.

Ve Fiona hazır değildi.

Sihirinin farkında değildi. Saatlerce pratik yapmıştı, saatlerce çadırında Colonel Sanders Messenger Man'i çağırmış, onun ortaya çıkıp ona bir ipucu vermesini ummuştu.

O gelmemişti ve Fiona, zamanı geldiğinde kullanabilmek için sihrini bulmaya hiç yaklaşamamıştı.

Ve Fiona, o zamanın geldiğinden korkuyordu.

Noel gelip geçmişti ve her şey yolundaydı, neşeli, mutluydu - Laurent Evangelista'nın ziyareti bile (Fiona'nın düşündüğünden daha da büyük bir pislikti ve Fiona onun oldukça büyük bir pislik olduğunu düşünüyordu). Bella onun ortaya çıkmasına neredeyse hiç tepki vermemişti. Bununla başa çıktı ve yoluna devam etti, yumruklarını sıkmadı, hiçbir şey yapmadı.

Fiona onunla gurur duyuyordu.

Prentice, Fiona'nın fark ettiği üzere, daha da gururluydu.

Ama Bella'nın babasından haber yoktu. Hindi kızartırken bir aksilik yaşanmadı. Prentice ve Mikey PlayStation'ı kurarken televizyon patlamadı.

Fiona'ya göre tek tehlike Hattie Fennick'ti.

Ve Fiona, Bella'nın yüzüne bakarak, Bella'nın bu konuda bir şeyler yapmaya niyetli olduğunu anladı.

Ve şimdi.

Bekle! Fiona, Bella ve kızının yanından geçerken ona bağırdı. *Daha sonraya kadar bekle! Prentice ile konuş! Bu gece ona anlat! Tek başına gitme!*

Bella, Fiona'yı duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi, kapılara doğru yürüdü, kapıları iterek açtı ve Sally'ye yalan söyledi: "Ben iyiyim

tatlım. Sadece kafamda bir şeyler var."

"Tamam," dedi Sally yumuşak bir sesle, sesinde inanamama ve endişe belirgindi.

Bella! Yapma! Fiona pes etmedi ve bağırmaya devam etti. O tehlikeli! Bekle, bekle ve Prentice ile konuş. O senin parlak zırhlı şövalyen. Seni korumak için yaratılmış. Aptalca bir şey yapma!

Bella yine hayalet arkadaşını duymuş gibi bir işaret vermedi, öğretmene zoraki bir gülümseme attı, sonra Sally'nin kışlık giysilerini çıkarmasına ve terliklerini giymesine yardım etti.

Sonra eğilip Sally'nin tepesine öpücük kondurdu, elini hafifçe kaldırıp Sally'nin yumuşak yanağını okşadı ve Sally başını geriye eğip Bella'ya baktı.

"Bir saat sonra döneceğim, tatlım," dedi Bella yumuşak bir sesle. Sally başını salladı. "Tamam, Elly Belly."

Takma adını duyunca Bella, Sally'ye veda etmek için zorla gülümsemek zorunda kalmadı.

Sonra elini indirdi, eğitime ve birkaç ebeveyne başını salladı ve 4x4'üne doğru yürüdü. Fiona yanına çok yakındı ve Bella, havadaki derin soğuktan değil, Fiona'nın hayalet bedeninin neden olduğu soğuktan titredi.

Bella, beni dinle, diye yalvardı Fiona, hayalet gibi ellerini Bella'nın koluna dolayarak onu tekrar titretmeye başladı. *Lütfen, lütfen, en azından Prentice'i ara.*

Bella Rover'ının kilitlerini bipleyerek açtı, öfkeyle kapıyı açtı ve içeri girdi.

Sonra fısıldadı: "Hayır. Bu işi bir kez ve sonsuza kadar halledeceğim."

Bella! Fiona bağırdı ama Bella başını salladı.

"Hayır," diye fısıldamaya devam etti, "kimse benim sonsuza dek mutlu yaşamama engel olamaz, ama Prentice'in ya da çocuklarınkine engel olamazlar."

Fiona gözlerini kapattı.

Bella kontağı çevirdi.

Lanet olsun! Fiona, Bella'nın inatçı profiline bakarak bağırdı.

Sonra bir hata yaptı.

Prentice'in ofisine gidip ona bağırarak onu ikna etmeye çalıştı.

Bella'yı yalnız bırakarak.
Bella'yı asla yalnız bırakmamalıydı.

* * *

Prentice

Prentice ofiste çizim masasının başında, Alice'in kendisine bıraktığı telefon mesajlarını inceliyordu. O öğleden sonra, ofislerinin bulunduğu binayı kontrol etmesi gerektiğini düşünüyordu. bir soğuk bir kaymıştı onun onlara bu kutup bu rahatsız ediciydi. Daha önce hiç böyle hissetmemişti ve şiddetli bir soğuk dalgası yaşıyorlardı, bu yüzden ısıtmanın bu görevi yerine getiremediğini düşündü. Ancak, garip bir şekilde, soğuk geldiği gibi aniden azaldı.

Prentice yine de bu konuyu araştırmaya karar verdi.

Bu düşünceler kafasında dolaşırken cep telefonu çaldı.

Telefonuna baktı ve ekranda isim yerine bir numara gördü. Başını yana eğdi, telefonu aldı, açtı ve kulağına götürdü.

"Cameron," diye selamladı.

"Prentice?" diye sordu bir kadın sesi.

"Evet," diye cevapladı.

"Merhaba, ben Lydia, Jason'ın gitar öğretmeni."

Prentice'in vücudu gerilmeye başladı ve zihni uyanık hale geldi. Elle çocukların öğretmenleriyle ilgilenirken neden onun aradığını merak etti. Elle onları bulmuş, referanslarını kontrol etmiş ve işe almıştı. Prentice'e onlardan bahsetmesi ve onunla kısa bir görüşme yapması dışında, dersler o ofisteyken yapıldığı için Prentice'in onlarla pek bir ilgisi yoktu.

"Evet?" diye sordu.

"Bella'yı arıyorum ama cevap vermiyor ve Jason'ı dersinden almaya gelmedi. Yarım saatten fazla gecikti ve o asla geç kalmaz. Yakında başka bir öğrencim gelecek ve bir karışıklık mı oldu diye merak ettim. Belki de Jason'ı sizin almanız gerekiyordu?"

Prentice'in midesi ve vücudu gerildi, ama bu sefer daha sert ve keskin bir şekilde, anında midesini bulandırdı.

"Hayır, ben..." diye söylemeye başladı ama telefonu elinde titredi, hızla kulağından aldı, bir göz attı, gelen bir arama olduğunu gördü

ve tekrar kulağına koyarak, "Bir dakika, başka bir arama geliyor. Belki Elle'dir. Hemen dönerim." dedi. Sonra telefonu tekrar kulağından aldı, cevaplama düğmesine bastı ve geri koydu. "Cameron."

"Merhaba Prentice, ben Gemma, Sally'nin bale öğretmeni. Dinle, ders az önce bitti ama diğer çocuklar gitti ve Bella her zamanki gibi onu almaya gelmedi..."

Prentice artık dinlemiyordu. Koltuğundan kalkmış, telefonun ve paltosunun yanına doğru ilerliyordu.

"Biri yakında oraya gidecek," dedi Gemma'ya ve cevap beklemeden Lydia'nın yanına döndü, ona da aynı şeyi söyledi ve onunla da bağlantıyı kesti.

Sonra paltosunu alıp omuzlarına attı ve aynı anda annesini arayarak çocukları almasını istedi, Alice'e veya başka kimseye bir şey söylemeden hızla ofisinden çıktı.

Sonra Rover'ına bindi ve aynı hızla eve doğru yola çıktı.

* * *

Elle

"İşte aldığım şey bu," diye mırıldandı Nigel Fennick. "Aldığım tek şey bu, gece gündüz, *lanet olası* gece gündüz."

Elle'in başı Nigel Fennick'in arabasının arka koltuğunda sallanıyordu, bileklerinde keskin ve delici bir soğukluk hissederken, kafasındaki bulanık hissi gözlerini kırparak gidermeye çalışıyordu.

Bir şey, ya da *birisi* gibi hissedilen, görünmez birisi, bileklerini bağlayan ipleri koparıyordu.

Bu tuhaftı, imkansızdı ama o bunu düşünemiyordu. Nigel ve Hattie Fennick'in kapısını cesurca ve otoriter bir şekilde çaldıktan sonra kafasını boşaltmaya odaklanmalıydı. Nigel kapıyı açtı ve o öfkeyle Hattie ile konuşmak istediğini söyledi. Nigel ona bir an baktı, derin bir nefes aldı, onu içeri davet etti ve o oturma odasına girdi, durdu, Nigel'in ona dönmesini izledi ve sonra onun yüzünü inceleyen bakışlarını izledi. Sonra, o izlerken, yüzü çirkin ve inanılmaz derecede korkutucu bir şekilde büküldü. Kaçmaya hazırlanmak için gerildi ama tepki veremeden, Nigel bir vazo aldı ve onunla kafasının yan tarafına vurdu.

Evet, kafasının yan tarafına vurdu!

Anında bayıldı ve arabasının arka koltuğunda uyandı, bilekleri ve ayak bilekleri bağlı, ağzı tıkanmıştı, bir şey ya da *biri* onu bağlamaya çalışıyordu ve Nigel direksiyon başında bağıırıyordu.

"Prentice şunu, Bella bunu, Sally ve Jason şunu, bunu ve diğerini. Tanrım! Onun bir kocası var! Bir oğlu var! Bizi umursuyor mu? *Hayır!*" diye bağıırarak bitirdi ve Elle gözlerini kapattı, kalbi deli gibi atıyordu, korku tüm vücudunu sarmıştı.

Nigel çıldırmıştı.

Ya da Hattie onu bu hale getirmişti.

Böyle olmamalıydı. Masallarda, kahramanlar sonunda kalelerinde yaşar ve sonsuza kadar mutlu olurlar.

Tamam, Elle ara sıra ortaya çıkan trollerle başa çıkabilirdi. Yakışıklı kahraman sinir bozucu olabilirdi, ama sinir bozucu olduğu zamanlarda bile her zaman güzel ve sevgi doluydu.

Kahramanın, bağlanmış, başı zonklayan, korkmuş bir halde bir arabanın arka koltuğunda son bulması ve kötü cadının aslında, huysuz, korkunç, sefil karısı yüzünden sabrının sonuna gelmiş, kahramandan öç alan kötü bir inşaat işçisi olması gerekmiyordu!

Elle'in hayatında yeterince kötülük vardı. Artık sonsuza kadar mutlu yaşayacaktı.

O bunu bilmiyor muydu?

"O fotoğraflarla para kazanıyor ve bizim yeni bir kazan lazım," diye Nigel öfkeyle devam etti. "Kazan mı alıyor? *Hayır... almıyor.* Edinburgh'a gidip saçını yaptırıyor ve bu *lanet olasıca* iki yüz *sterline* mal oluyor! Spor salonu üyeliği alıyor, bir adama para verip onunla çalışıyor ve her akşam oraya gidiyor. Ailesine akşam yemeği hazırlamıyor; arabasına binip *lanet olasıca spor salonuna* gidiyor!"

Elle, Hattie'nin saçını yaptırdığını veya kilo verdiğini fark etmemişti.

Ama zaten Hattie'yi hiç fark etmemeye çalışıyordu.

"Nedenini biliyorum," diye öfkeyle konuştu Nigel, Elle'nin dikkatini tekrar kendisine çekerek. "*Onun* dikkatini çekebileceğini düşünüyor. Yatağımda yanımda yatarken, onun yanında yattığını hayal ediyor. Biliyor musun?"

On yıldan fazla bir süredir her gece karının yanında yatıp, onun yanında olmanı istemediğini bilmek nasıl bir his, biliyor musun? Nasıl bir his olduğunu biliyor musun? *Biliyor musun?*" diye bağırarak bitirdi ve Elle irkildi.

Elle bilmiyordu ve bunun pek iyi bir his olmadığını düşünüyordu, ama birinin kafasına vurup onu bağlayıp arka koltuğa atıp bağırarak araba sürmeye değmezdi.

"Benden bu kadar," diye bağırdı. "Benden *bu kadar, lanet olsun*. O Prentice Cameron'ı istiyor; ona istediğini vereceğim."

Elle'nin bileklerindeki soğukluk kayboldu ama Elle, onun sözleri karşısında vücudu dehşetle taş kesildiği için bunu neredeyse fark etmedi.

"Ama Prentice Cameron için, sevdiği kadının yanında olmamasının nasıl bir şey olduğunu *tekrar* yaşayacak," diye Nigel çılgınca yemin etti ve Elle, buz gibi his bileklerine geri dönerken, ağzındaki tıkaçtan nefes nefese kalmaya başladı. "Bedenim orada ama yok. O bu hissi bilecek, bunu kesinlikle sağlayacağım, bilecek. Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu kesinlikle *bilecek*."

Bileklerini bağlayan bağlar çözüldü ve hemen ardından ayak bileklerinde soğukluk hissedilmeye başladı.

"Seni asla bulamayacaklar," diye mırıldandı Nigel. "Seni asla, asla bulamayacaklar. Yine kaçtığını düşünecekler. Hepsi yine onu terk ettiğini düşünecek. Asla bilmeyecekler."

Elle ellerini çevirerek uyuşukluğu gidermeye çalıştı ve nefesini düzenlemeye çalıştı, hareket etmeden ayak bileklerini uyuşturan soğuğun işini yapmasına izin verdi. Soğuk ayak bileklerini uyuştururken, düşüncelerini düzene sokmaya odaklandı. Kimseye nereye gittiğini söylemeyerek ne kadar aptalca davrandığını düşünmemeye çalıştı. Fern'i arayıp randevuyu ertelemek için aramıştı ama nedenini açıklamamıştı.

Ve şimdi çocuklar derslerini bitirmiş ve onu almaya gelmesini bekliyorlardı. Bekliyor ve endişeleniyorlardı.

Ve Prentice...

Gözlerini sıkıca kapattı, araba durdu ve gözleri birden açıldı.

Geç olmuştu, karanlıktı, o kadar karanlıktı ki şehirden çok uzaklaştıklarını biliyordu. Ay ışığından başka hiçbir şeyleri yoktu. Karanlıktaydı, ayak bilekleri hala bağlıydı, nerede olduğunu bilmiyordu.

bağlı ayak bilekleri vardı, nerede olduğunu bilmiyordu.

Tek bildiği, kaçması gerektiği idi. Mutlu sonuna geri dönmesi gerekiyordu.

Kaçmak zorundaydı.

Nigel'in arabadan çıktığını duydu ve sırt üstü yuvarlandı, ellerini kaldırıp ağzındaki tıkaçları çıkardı, ayak bileklerindeki kışık işler daha da çılgınca görünmeye başladı ve Nigel başının yanındaki kapıyı açtığı anda ipler gevşedi ama çözülmedi.

Daha fazla geciktiremezdi.

Nigel eğilmeden önce, Elle kendini kaldırdı, diğer kapıya doğru kışının üzerinde kaydı, sonra koltukta döndü ve bağlı ayaklarıyla tekmelemek için elinden geleni yaptı.

İşe yaradı. Nigel hazırlıklı değildi, Elle onun göğsüne vurdu ve Nigel geriye doğru savruldu, acı içinde homurdanarak kafasını kapı çerçevesine çarptı.

Elle gövdesini çevirdi ve kapı kolunu el yordamıyla aradı.

Kilitli! İskoç aksanlı kadınsı bir sesin haykırışını duydu, bu ses ona belli belirsiz tanıdık geliyordu ama bu tanıdıklık hafızasının derinliklerinde saklıydı.

Çıkması gerektiği için, tanıdık olsa bile seslere odaklanamıyordu.

Sonra kapı kilidinin açıldığını duydu ama düğmeye basan o değildi.

Ne oluyordu?

Sormadı, sadece kolu tekrar çevirip kapıyı açtı, kendini dışarı itti ve alt uzuvlarını tam olarak kullanamadan kalçasına düştü. Poposuna yuvarlandı ve arabadan hızla uzaklaştı, durdu ve hem buz gibi dokunuş hem de elleri ayaklarının dibindeki bağlara gitti.

"Seni aptal sürtüğ!" Nigel'in bağırışını duydu, ayaklarını iplerden kurtardı, yuvarlandı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. "*Aptal sürtüğ!*" diye bağırdı Nigel, Elle koşmaya başlamışken. "Benden kaçma!" diye bağırdı.

Elle daha hızlı koştu.

Hayır! O tarafa gitme! Orası uçurum! Yola git! Ses geri geldi, acil, korkmuş ve Elle anında yön değiştirdi. *İyi!*

Yol!

Elle koşarken, neden hala yüksek topuklu botlar giydiğini merak etti, çünkü İskoçya'nın dağlık bölgelerinde mutlu bir ev hanımı olarak yaşıyordu. Mutlu ev hanımları yüksek topuklu botlar giymezdi.

Ya da en azından, bu geceyi atlatırsa, bir daha asla giymeyecekti.

Adamın peşinden koştuğunu duydu ve olabildiğince hızlı koştu, ama o topuklu ayakkabılarla yeterince hızlı koşamıyordu.

Adam ceketinin arkasını yakaladı ve bacakları ileriye doğru hareket etmeye devam ederken gövdesi geriye doğru çekildiğinde çığlık attı. Adam onu kendine çekti, kollarını ona doladı ve onu geriye doğru çekerek geldikleri yere doğru yürümeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdı, şiddetle direnerek, tırnaklarıyla adamın ellerini tirmalayıp, ayaklarını sürükleyerek, vücudunu sallayarak, vurmak umuduyla başını geriye doğru savurdu. "*Yardım edin!*" diye bağırdı Elle. "*Biri bana yardım etsin!*"

"Burada sana yardım edecek kimse yok, kızım. Ve işim bittiğinde, Hattie'nin Isabella Austin Evangelista hakkında deli gibi konuşmasını duymayacağım. Artık yok. Artık yok," Nigel, onu karanlıkta zorla sürüklerken kulağına deli gibi fısıldadı ve onun görebildiği tek şey, uçsuz bucaksız bir karanlık denizi idi ve onun onu nereye götürdüğünü biliyordu. Göremiyordu ama biliyordu.

O karanlığın ötesinde hiçbir şey yoktu.

Altında Elle'nin denizdeki sulu mezarı olan uçurumdan başka bir şey yoktu.

Bunu bilen Elle, geriye doğru tekme attı, vücudunu kavisledi ve "*Biri bana yardım etsin!*" diye bağırdı.

Ve bu sözleriyle, o ve Nigel Fennick aniden durdular ve Nigel'in şaşkınlık dolu homurtusunu duydu.

Ama Elle bunu algılayamadı.

Önüne bakıyordu, artık mücadele etmiyordu çünkü karanlıkta önlerinde şeffaf Fiona Cameron yüzüyordu.

* * *

Prentice

"Prentice, sanmıyorum ki..." Hattie, kapısının önünde durarak söze başladı ama Prentice ona doğru eğildi, yüzüne yaklaştı ve Hattie ağzını kapattı.

"Bana oğlunu getir," diye homurdandı.

"O burada değildi," diye tersledi Hattie. "O burada *değil*."

"Onun Rover'ı senin kaldırımında duruyor, kadın," diye karşılık verdi Prentice.

"Ne olmuş? Belki Bayan Kilbride'ı ziyaret ediyordur. Sokağın karşısında oturuyor," diye karşılık verdi Hattie.

"Onun kapısını çalmadığımı mı sanıyorsun?" diye karşılık verdi Prentice.

"Neden olur gerek ? –?" Hattie başladı ama Prentice onu yine kesintiye uğrattı.

"Oğlun okuldan beri evde," dedi. "Tabii ki," diye kısa bir cevap verdi Hattie.

"Bana eve yeni geldiğini söyledin ama Elle buradaysa, o bunu bilir ve benim de bilmem gerekir. O kayboldu, telefonuna cevap vermiyor, kimse onu görmedi, kimse ondan haber almadı, sadece Fern, onun son dakikada randevularını iptal ettiğini biliyor, nedenini bilmiyor. Onun izlerini takip etmem gerekiyor ve Rover'ı senin kaldırımında duruyor, Hattie, yani onu görmediysen ve Nigel de burada değilse, Davey ile konuşup onu görüp görmediğini öğrenmem gerekiyor."

"Ben gördüm," diye genç bir çocuğun tereddütlü sesi Hattie'nin arkasından geldi ve Prentice'in bakışları kadının arkasında, koridorda duran oğluna kaydı.

"Davey, yukarı odana git," diye emretti Hattie ve Prentice, bu aptal, acımasız kadının boğazını sıkma isteğini bastırdı.

"Onu gördün mü?" diye sordu Prentice ve zaten sıkışmış olan midesi, çocuğun solgun yüzünü ve korkmuş gözlerini görünce daha da sıkıştı.

Davey cevap vermediğinde, Prentice Hattie'yi itip hızla çocuğun yanına gitti. Çocuk onun yaklaşmasıyla geri çekildi, ancak merdiven korkuluğuna çarparak durdu.

"Prentice Cameron! Evime hoş gelmedin!" Hattie hemen arkasından bağırdı ama Prentice onu görmezden geldi ve yüzünü çocuğun yüzüne yaklaştırdı.

"Neden korkuyorsun, Davey?" diye sordu, sesi alçaktı, zayıf kontrol gücü kayboluyordu, çocuğu daha fazla korkutmamaya odaklanmıştı çünkü bilmek zorundaydı, ve şimdi, çocuğun ne bildiğini, onu bu kadar korkutmuş olan şeyi.

"Davey, odana çık!" diye bağırdı Hattie ve Prentice sadece boynunu çevirerek o kaltağın gözlerine bakabildi.

"Neden onun benimle konuşmasına izin vermiyorsun?" diye sordu.

Hattie saçlarını savurdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana zaten söyledim, neden burada olduğunu ya da Bella'nın Rover'ının neden evimin önünde olduğunu bilmiyorum, Prentice. Senin hayatındaki bitmeyen dram bizim hayatımıza karışmaz. Seninle ve jet sosyete Isabella Evangelista ile hiçbir ilgimiz yok."

O dikleştı ve ona döndü. "Sen yapıyorsun. Bunu biliyorsun. Sen Elle ve beni yaşıyor ve soluyorsun. Bu, çürümüş bir asma gibi senin içine dolanmış durumda."

"Hiç de değil," diye tısladı ve saçlarını bir kez daha savurdu, ama Prentice işini bitirmişti, Hattie Fennick için zamanı yoktu, hiç olmamıştı ve Davey'e döndü.

"Konuş benimle, evlat," diye emretti.

"Odana git," diye emretti Hattie.

"Konuş benimle, lanet olsun!" diye bağırdı Prentice ve Davy gerildi ama konuştu.

"Daha önce geldi, babam onu içeri aldı, sonra babamın onu arabasına taşıdığını gördüm."

Prentice, Hattie'nin "Ne?" diye nefes aldığını duyunca birden dikleştı.

"Kafasından kanıyordu," diye fısıldadı Davey.

Korku vücudunu kapladı ve geride sadece acı bıraktı, çünkü aniden anladı, Hattie gibi kontrolcü, sapkın, acımasız ve kötü niyetli birinin, başka bir adam ve ailesine takıntılı birinin Fennick ailesinde yaşamının nasıl olduğunu anladı.

"Onu nereye götürdü?" Prentice hızlıca sordu, Davey'nin ağzı açılıp kapandı, sonra tekrar açılıp kapandı ve yuttu. Prentice ondan vazgeçti, annesine döndü ve tekrarladı, "Onu nereye götürdü?"

"Ben bilmiyorum..." diye başladı, yüzü solmuştu, şok olmuştu, başka bir adama olan sapkın takıntısının

Prentice onun düşünmesi için zaman tanımadı, döndü ve hızla ilerledi, Hattie geri çekildi ve kapının yanındaki duvara çarptı ve Prentice'in vücudu ona

Prentice onun düşünmesi için zaman tanımadı, döndü ve hızla ilerledi, Hattie geri çekildi ve sonra kapının yanındaki duvara çarptı ve adamın vücudu ona yaklaşıp burnu burnuna geldiğinde daha da derin bir şokla ona baktı.

"Onu nereye götüreceksin?" Prentice dişlerini sıkarak sordu.

"Ben... ben..." diye kekeledi.

"Nereye?" diye bağırdı Prentice.

"Kayalıklar," diye fısıldadı kız. "Kenkames'teki kayalıklar."

Prentice tek kelime etmedi ve bakmadı bile.

Evden koşarak Rover'ına doğru gitti.

* * *

Elle

"Lanet olsun," diye solukladı Nigel Fennick ve Elle, önünde süzülüp parıldayan Fiona'ya, sert ama narin bir esintide dalgalanan güzel siyah saçlarına, giydiği çekici tunikinin uçlarına bakarken, Nigel'in şaşkın olduğunu ve bunun onun için bir fırsat olduğunu biliyordu.

Ve bu onun tek şansı olabilirdi.

Bu yüzden, aynı anda, botuyla geriye doğru tekme attı, elini tırmalarken bacağına sertçe vurdu, tırnakları derisine saplandı. Nigel çığlık attı, bacağı otomatik olarak geri çekildi, kolları gevşedi; Elle kendini kurtardı, onu geçip koştu.

Yola doğru koş! Fiona, ürkütücü bir şekilde yanına yaklaşıp bağırdı. "Bunu zaten söyledin!" Elle bağırarak cevap verdi ama yine de öyle yaptı.

Biliyorum! Benim süper hayalet görüşüm var, senin yok, bu yüzden beni dinlemelisin! diye bağırdı Fiona.

Süper hayalet görüşü. Delilik! diye düşündü Elle.

Cidden, ayakkabılarını yeniden düşünmelisin, Fiona tavsiye etti ve Elle gözlerini devirerek koşmaya devam etti.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi.

Daha hızlı! diye bağırdı Fiona. *Yaklaşıyor!*

Elle daha hızlı koşmaya çalıştı, nefesi derin nefeslerle geliyordu, botları ve Nigel'in botları sessiz, karanlık, ıssız gecede rahatsız edici bir ses çıkararak yola çarpıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Elle, nefes nefese, zikzaklar çizerek onu atlatmaya karar verdi, böylece Fiona'nın cevabının bu kanlı karmaşadan kurtulup eve dönmek için ihtiyaç duyduğu bilgiyi vereceğini umuyordu.

Kenkames. Nüfusu az ve bu saatte kimse burada olmaz, diye cevapladı Fiona.

"Harika," diye mırıldandı Elle, hemen ardından Fiona'nın hayalet gibi çılgınlığını duydu ve Elle yere düşürüldü, önce dizleri, sonra eli asfalt yola çarptı, bileğindeki ağrı koluna yayıldı, sonra göğsü yola çarptı ve nefesi kesildi.

Bırak onu, aptal! Fiona bağırdı, Elle nefes almaya çalışırken hemen mücadele etmeye, kıvrılmaya, dönmeye ve tekmelemeye başladı. *Bırak onu! Fiona* tekrarladı. *Bırak onu! Bırak onu, bırak, bırak!*

Sonra Nigel'in ağırlığı Elle'den kalktı, Elle birkaç kez yana yuvarlandı, diz çöktü ve Nigel'in Fiona'nın doğaüstü bedeniyle boğuşmasını görmek için arkasına baktı.

KOŞ! Fiona çılgılık attı, Elle ise dudakları aralık bir şekilde Fiona'nın Nigel'i havaya kaldırıp uzaklaşmasını izledi, ikisi de yerden birkaç metre yükseklikteydi.

Şimdi! diye bağırdı Fiona. Elle ayağa kalktı, şaşırtıcı saldırganından ve çok daha şaşırtıcı kurtarıcısından uzaklaştı ve *koşmaya başladı*.

* * *

Prentice

"Prentice..." Dougal, Prentice'in cep telefonundaki hoparlörden sesini duyurdu.

"Sadece yap, Dougal. Polisi ara ve Kenkames'e git," diye emretti Prentice.

"Bunu polislere bırakmalısın, Prentice, sen..."

"Tartışmıyorum, sana emrediyorum. Lanet polisi ara, lanet arabana bin ve lanet *Kenkames'e* git," diye bağırdı Prentice, telefonundaki düğmeye basarak görüşmeyi sonlandırdı ve telefonu yolcu koltuğuna attı.

Sonra yola odaklandı. Yola odaklanması gerekiyordu. Sınır hızının iki katı hızla giden bir 4x4'ün içindeydi. Elle'ye ulaşması,

onu güvenli bir yere götürmesi ve Nigel Fennick'i dövmesi gerekiyordu, bunu yapmadan önce feci bir kazada ölmemesi gerekiyordu.

Ve lanet olsun, tam da bunu yapacaktı.

* * *

Fiona

Fiona, Nigel'i arabasına zorla bindirdi, kapıları kilitledi ve yeni farkına vardığı güçleriyle kilitli tuttu. Bunu başardıktan sonra, ellerini beline koyarak arabadan dışarı süzüldü ve Nigel'a öfkeyle baktı.

Güçlerini ortaya çıkaran öfke değildi. Çaba da değildi.

Ya da

konsantrasyon.

Aşkdı.

Büyü, sevgiden

geliyordu. Kim bilebilirdi

ki?

Tek bildiği, bir şey yapmazsa, bu dünyada Isabella Austin, yakında Cameron olacak olan Isabella'nın olmayacağı gerçeğiydi ve Fiona bunu kabul edemezdi.

Çocuklarının Bella'ya

ihtiyacı vardı. Kocasının

ona ihtiyacı vardı.

Annie, Fergus, Mikey, hepsinin ona

ihtiyacı vardı. Ve Bella'nın mutlu sonuna

ihtiyacı vardı.

Fiona onu bunu gerçekleştirecek kadar

seviyordu. Ve öyle de yaptı.

Sen delisin Nigel Fennick, yardıma ihtiyacın var, diye ona arabanın camından haber verdi, o arabanın yanında süzülürken, Nigel kilitli tuttuğu kapının koluyla boğuşuyordu.

O mücadeleyi bıraktı ve ona kızgın bir şekilde

baktı. "Sen yok musun?" diye sordu.

Hayır, haklısın ama ben de varım, diye cevapladı kadın. *Prentice Bella'yı bulduğunda, seni buradan almak için birini gönderecekler ve o zaman yardım alman gerekecek.*

"Cehenneme git!" diye bağırdı.

"Hayatta olmaz," diye karşılık verdi, ona uzun ve son bir bakış attı, sonra ortadan kayboldu ve Bella'nın yanında belirdi.

Bella, yanını tutarak yürüyordu. Hızlı, çok hızlı yürüyordu, ama yine de yürüyordu.

Neden yürüyorsun? diye bağırdı Fiona, Bella'nın vücudu sarsıldı ve başı yana doğru sallandı.

"Geri döndün," diye gereksiz bir şekilde belirtti.

Evet, geri döndüm ve çok uzak olmayan bir yerde aklını kaçırmış ve senin ölmeni isteyen kötü bir adam var, o halde neden yürüyorsun?

"Artık koşamıyorum, yanımda bir ağrı var," diye açıkladı Bella. "Ve zaten, onu sen taşıdın. Yetişkin bir adam..." Bella başını salladı, yüzünde inanamama ifadesi vardı. "Yetişkin bir adam."

Fiona gereksiz ve sinirli bir nefes aldı, sonra *Bella'ya koşmasını* tavsiye etti.

"Onun icabına baktın mı?" diye sordu Bella.

Umarım öyledir. Güçlerim yeni, bu yüzden riske girmeyelim, tamam mı?

Bella onu inceledi. Sonra, neyse ki, koşmaya başladı.

Sonra, öne doğru dönerek, nefesi ağırlaşmaya başladığında fısıldadı:

"Sen bizimleydin."

Fiona cevap vermedi.

"Bir süredir bizimlesin," diye devam etti Bella. Fiona sessiz kaldı.

Bella bekledi ve sonra devam etti, "Onu bana sen verdin."

Sadece koş, diye fısıldadı Fiona, yanına yaklaşarak.

"Onu bana sen verdin," diye Bella koşarken nefes nefese söyledi.

"Hepsini bana sen verdin."

Elbette, ben senin iyilik perinim, diye cevapladı Fiona ve Bella birden durup ona doğru keskin bir dönüş yaptı.

"Ne?" diye nefes nefese sordu.

Tanrı aşkına!

Bella, koş! diye bağırdı Fiona.

"Sen benim iyilik perim misin?" Bella, hala nefes nefese sordu.

Bella –

"Kim sana bunu yapar ki? Tanrı mı?" Bella sordu, Fiona'ya göre normal şartlarda çok komik olan, anlaşılmazlık ve bolca öfkenin karışımı bir ifadeyle. Ama donacak kadar soğuk bir havada, ıssız bir yol kenarındaki uçurumun ortasında, deli bir adamdan kaçarken bu durum hiç de komik değildi (Fiona soğuğu hissetmese de Bella'nın yanaklarının kızardığını gördüğü için bunun doğru olduğunu biliyordu).

Albay Sanders, diye cevapladı Fiona, Bella'nın göz kırpmasını izledi ve gülümsemesini engelleyemedi.

"Colonel Sanders seni benim iyilik perim mi yaptı?" Bella, ellerini beline koyarak bilgi istedi. Sonra, "Bu delilik. Ve bu... bu... *bu çok acımasızca*. Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu ve Fiona'nın cevap vermesini beklemeden, "Bir daha onun tavuğunu asla yemeyeceğim" dedi.

Evet, çok komikti. Travmanın ortasında bile.

Fiona ona yaklaştı ve şaşırtıcı bir şekilde Bella, ondan hiç korkmadan gözlerini ve duruşunu korudu.

Sonra Fiona fısıldadı, "*Canım, lütfen koş.*"

Bella gözlerini ondan ayırmadı. Sonra tekrar döndü ve koştu. Bunu sessizce yapmaya devam etti, Fiona yanına yaklaşırken nefesi hızlanmaya başladı.

Bir süre sonra Fiona ona, "*Güvende olduğunda, muhtemelen ben de yoluma devam edeceğim,*" dedi.

"Tamam," dedi Bella dikkatlice, "Bu iyi, değil mi?"

"*Evet,*" diye cevapladı Fiona ve yalan söylemediğini umdu. "Tamam," diye nefes aldı Bella.

"*Onların bilmesini istemiyorum,*" dedi Fiona yumuşak bir sesle ve Bella'nın koşmaya devam ederken gözlerini sıkıca kapatıp sonra tekrar açmasını izledi.

"Tamam," Bella tekrarladı, nefes nefeseydi, yine zorlanmıştı ama aynı zamanda üzgündü.

Onlara baktığın için teşekkür ederim, diye devam etti Fiona ve Bella'nın nefesinin kesildiğini duydu, ama bu koşmanın yorgunluğundan değildi.

Sonra, "Benim için zevkti, tatlım," diye ekledi.

Biliyorum, diye fısıldadı Fiona, sonra farları gördüler.

"Tanrıya şükür," diye nefes nefese Bella, hızını artırdı, Fiona 4x4'ü gördü, tanıdı, elini uzattı ve Bella'nın boynuna kaydırды. Bella'nın başı döndü, gözleri Fiona'ninkilerle buluştu ve Fiona gülümsedi.

Sonra ortadan kayboldu.

* * *

Prentice

Elle'nin koştuğunu gördüğü anda, Prentice frene bastı, el frenini çekti ve kapıdan dışarı ıktı. Elle ona tam olarak çarptığında, zar zor kaçabildi.

Kollarını titrek vücuduna doladı, Elle derin nefes alırken bile titriyordu, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

"Bebeğim," diye fısıldadı saçlarının üstüne, yanağından aşağı akan şakakındaki kanı gördü ama bunun dışında zarar görmemiş gibi görünüyordu ve hemen Tanrı'ya şükretti, ama her sessiz kelimesinde içtenlik vardı.

"Nigel..." Elle nefes nefese konuşmaya çalışırken, Prentice onu kollarının arasına sıkıca aldı.

"Biliyorum," dedi ona.

"O... o..." Nefes aldı, "Aklını kaçırmış." "Biliyorum," diye tekrarladı Prentice.

"O..." diye başladı Elle, ama ikisi de arabayı duyup farları gördüklerinde sustu.

Başlarını çevirdiler ve Nigel Fennick'in arabasının kendilerine doğru hızla geldiğini gördüler.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Elle ve Prentice elini yakaladı, onu kendine doğru çekerek Rover'ın arkasına sürükledi.

Saçlarında uçurumlar, sollarında tepeler vardı. Nigel'ın hızına bakılırsa, bu iyi bir seçim değildi ama tek seçeneği vardı ve o da Rover'ın bagajını dönüp tepelere doğru gitmekti.

Öyle de yaptı, başını çevirip Nigel'ın hızla yaklaşmasını izledi, Nigel'ın arabasıyla takip edemeyeceği tepelerin güvenli bölgesine ulaşabilmek için dua etti, Elle'yi arkasında sürükleyerek koştu, sonra aniden yolun üzerinde bir şeyin uçtuğunu gördü.

Nigel de bunu gördü ve direksiyonu sağa kırdı, çok sert bir şekilde. Çok fazla sert.

Arabanın kontrolünü kaybetti.

Prentice aniden durdu, ne olacağını fark edince göğsü dondu, Elle sırtına çarptı ve Nigel ile arabasının uçurumdan uçtuğunu dehşetle izlediler.

Uzaklardan gelen, bedeni olmayan bir erkeğin korku dolu çığlığı ve ardından arabanın kayaya çarpmasıyla oluşan yüksek, ezici bir gürültü dışında sessizlik vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Elle, ona yakınlaşarak. "Aman Tanrım, o az önce...?"

Elle daha fazla konuştu ama Prentice onu duymadı.

Onu duymadı çünkü uçan şekil dönmüştü ve uzaktan onun tatlı, tanıdık gözleri ona bakıyordu.

"Fee," diye fısıldadı.

Kafasını yana eğdi ve o bunu hatırladı. Tanrım, bunu hatırladı. O, gülümsemek ve ona ya da çocuklarına güzel bir şey söylemek üzereyken bunu yapardı.

Ya da kendini alaycı ya da şakacı bir şey söylemek üzereyken. Ve o, kendini alaycı bir şey söylerken onu izledi.

Bu çok talihsiz. Görünüşe göre anahtarlarını elinden almam gerekirdi.

Vücudu bir sarsıntı geçirdi.

Tanrım, kadının sesi. *Tanrım*. Onu bir daha duyacağını hiç düşünmemişti. Kendine bunu hayal etmesine bile izin vermemişti. Böyle değil, mizahla dolu, boğuk bir sesle değil. Hiç de değil.

Sonra, başı hala eğik halde, gülümsedi ve güzel bir şey söyledi.

Mutlu kal, sevgilim, bunun için çok çalıştın, Bella da öyle. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz, dedi. Kızın acılı sesinin şimdi sevgiyle dolduğunu duydu, sonra kız hafifçe parıldamaya başladı ve kaybolmadan hemen önce fısıldayarak *"Seni seviyorum" dediğini* duydu.

Prentice karanlığa bakakaldı, Elle sırtına yaslandı ve o kıpırdamadı.

Az önce gördüklerine inanamıyordu. Ama görmüştü.

Sonra Elle elini nazikçe onun elinden çekti ve kolları onun karnına dolandı, daha da yaklaştı, daha da sıkı sarıldı, kolları sıkılaştı.

"O beni kurtardı," diye fısıldadı Elle.

Ama Prentice kıpırdamadı, konuşmadı, sadece karısını son gördüğü yere bakakaldı, karısının sözleri kafasında yankılanıyordu.

"Bana, güvende olduğumuzda yoluna devam edeceğini söyledi," dedi Elle sıkıntıyla.

Prentice sessiz ve hareketsiz kaldı.

"Çocukların burada olduğunu bilmelerini istemiyor," diye bitirdi Elle ve Prentice gözlerini kapattı, başını eğdi.

Sevgili karısı Fee'nin onlarla birlikte olduğunu ve bir süredir onlarla birlikte olduğunu bilmek, asit gibi içini yakıyordu.

Bunu nasıl dayanmıştı? Bunların hiçbirini? Hepsini?

Tanrım. Onun Fee'si.

Elle onu sıkıca sarıldı ve o da kıpırdamadı, konuşmadı.

Sonra fısıldadı, "Pren, düşünsene, o bizim birbirimizi yeniden bulmamıza yardım etti."

Prentice gözlerini kapalı ve başını eğik tuttu, ama "Evet" diye mırıldandı.

"Onun gittiğini hissediyorum, Pren, evine gidiyor. Sen de hissediyor musun?" Hissediyordu ve bu onu tekrar kaybetmek gibiydi.

Fiona'nın Elle'yi onun için güvende tutmasında tuhaf bir güzellik vardı. Ama onu bir kez kaybetmek yeterince kanlıydı.

"Evet," diye tekrarladı ve bu tek hece o kadar sert çıktı ki, Elle daha da yakınlaştı ve alnını sırtına dayadığını hissetti.

Prentice derin bir nefes aldı, başını kaldırdı, gözlerini açtı ve Fiona'yı en son gördüğü yere baktı.

Ben de seni seviyorum, Fee, dedi içinden, sözlerinin ona ulaşmasını umarak.

Sözlerinin ulaştığını, Fiona geri döndüğünde anladı. Çenesine buz gibi bir dokunuş hissetti, Fiona'nın dokunuşu, parmakları hayattayken defalarca yaptığı gibi çenesini okşuyordu.

Sonra ikisi de yok oldular.

Ve o da gittiğini biliyordu.

Bu sefer sonsuza kadar.

Uzun ve derin bir nefes daha aldı ve biraz çaba ve azımsanmayacak bir acı ile nefesini verirken, karısını bırakıp gitti.

Sonra Elle'nin kollarında döndü.

Elle başını geriye eğerek karanlıkta ona baktı.

Arayan gözleri onun gözlerine takıldığında, "Seni çocukların yanına götürelim, bebeğim" diye mırıldandı.

Gözlerini kapattığını izledi, sonra başının öne düşüp göğsüne çarptığını izledi.

Sonra karısının başını salladığını gördü ve hissetti, ama karısı bunu hiçkırarak yapıyordu.

* * * *

Fiona

"Onlar iyi mi?" Fiona, Albay Sanders Messenger Man'e sordu, elini onun dirseğine dolayarak, yıldızların arasından hızla geçtiler.

"İyiler," diye cevapladı.

Fiona dudağını ısırdı ve sonra, "Prentice sanki..." dedi.

"O iyi olacak," dedi Messenger Man. "İşini iyi yaptın, Fiona. Onları sağlıklı, mutlu ve *güvende* bıraktın."

"Bu onun için zordu," diye fısıldadı Fiona ve onun yüzündeki ifade, vücudunun duruşu ve bunun kendisi için de zor olduğu için bunun doğru olduğunu biliyordu.

Çok zordu.

Neredeyse dayanılmaz.

"Kimse yakışıklı prensin hikâyesini anlatmaz ama bazen," dedi Messenger Man, dirseğinin kıvrımında elini okşayarak, dokunuşu sıcak ve hoş geldin gibiydi, "bu da o kadar eğlenceli değildir."

"Nigel..." diye başladı Fiona.

"Karanlığa gitmemek için daha çok çalışacak," dedi Messenger Man kararlı bir şekilde, Nigel'in çoktan öldüğünü ima ederek.

Fiona gerçekten onun anahtarlarını almalıydı.

Ve onun görevi kendisininkinden daha zor olacağından hiç şüphesi yoktu ve kendisinininki çok zordu ve o, karısı tarafından cinayete sürüklenen bir deliydi (yine de, kargaşa içermeyen farklı bir yol seçebilirdi), bunun adil olduğunu düşündü.

"Hattie..." diye devam etti.

"Sen ayrıldıktan beş dakika sonra polis ve Dougal, Prentice ve Isabella'nın yanına ulaştı. Hattie Fennick, takıntısı yüzünden kocasını kaybettiğini yakında öğrenecek. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum. İnsanlar özgür iradeye sahiptir. Nasıl tepki vereceğini bilmenin imkânı yok. Bildiğim tek şey, o köyde kalmak gibi aptalca bir karar verirse, hayatının daha da mutsuz olacağı."

Fiona da bundan şüphe duymuyordu.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Nereye gidiyoruz?"

İlk başta cevap vermedi ve Fiona, kayan yıldızlardan gözlerini ayırıp ona baktı ve onun sırttığını gördü.

"Sen söyledin, biliyorsun..." diye durakladı ve sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Eve gidiyoruz," diye fısıldadı ve parmaklarını bir kez daha sıktı, ama o bunu hissetti, sıcaklığı hissetti ve gördü, parlaklığı gördü ve onlar içinden hızla geçerken ileriye baktı ve ilk içgüdüğü gülmekti, ki öyle de yaptı, yüksek sesle ve uzun uzun.

Çünkü Messenger Man haklıydı. O

evde değildi.

Evdeydi.

Sonunda.

Epilog

*Benimle Dans Et
Elle/Fiona*

Yirmi üç yıl sonra...

Elle, gülümseyen, gülen, içki içen insanlarla dolu odadan çıktı. Çoğu kişinin gözü, dans pistinde kollarında güzel bir kadınla sallanan yakışıklı adama çevrilmişti. Sanki etraflarında onları seven yüzlerce insan yokmuş gibi, sadece odada değil, tüm evrende çok ama çok yalnızdılar.

Yüksek topuklu ayakkabılarıyla koridorda zarif ama hızlı bir şekilde ilerledi, sadece kapıları kontrol etmek için durdu ve çoğunun kilitli olduğunu gördü.

Sonuna yaklaşınca, zamanın çok önemli olduğunu bilerek ve çaresizce, kilitli olmayan bir kapının kolunu çevirdi, minnettar ve rahatlamış bir nefes aldı ve kapıyı açarak bir süpürge dolabı buldu. Gecikmeden ışık anahtarını buldu, açtı ve içeri girerek kapıyı arkasından kapattı.

Sırtını kapıya dayadı, boş odaya baktı ve fısıldadı, "Orada olduğunu biliyorum."

Oda cevap vermedi.

"Lütfen," dedi fısıldamaya devam etti. "Onun iç için. Bu gece, özellikle.

Lütfen."

Gözleri dolabın içinde dolaştı, raflar temizlik ürünleriyle doluydu, toz bezleri yığılmıştı, köşelerde süpürgeler ve paspaslar dik duruyordu, paspas kovanı yerde duruyordu ama hepsi bu kadardı.

Başka bir şey yoktu.

"Lütfen," diye tekrarladı, hala fısıldayarak. "Fazla vaktimiz yok."

Bekledi ve saydı. Bir saniye. İki. Üç. Dört. Yediye geldiğinde hava titremeye başladı ve kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Sonra oradaydı.

Elle Cameron, Fiona Cameron'ın hayalet gibi gözlerine baktı.

"Acele et," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

Fiona başını salladı. "Hoş olmayacak. Hatta acı verici bile olabilir."

Elle, Fiona'nın gözlerine bakarak acil bir şekilde "*Acele et*" diye tekrarladı. Fiona hayalet gibi dudaklarını ısırıldı.

"Fiona," diye yalvardı Elle, "*acele et*."

Almasına gerek olmayan derin bir nefes aldıktan sonra Fiona başını salladı ve ileri atıldı, ruhani bedeni Elle'nin bedenine nüfuz etti. Elle, buz gibi soğuklukların bedeninin her santimini, kaslarını ve kemiklerini kesip biçtiğini hissetti, acı dayanılmazdı ama dişlerini sıktı ve dayandı.

Sonra gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığı anda, Elle'nin gözlerinden görebilen Fiona'ydı.

Acele et, dedi Elle Fiona'nın kafasına. *Sıradaki şarkı bu*.

"Biliyorum," diye cevapladı Fiona, dönerek, parmaklarını kapı koluna kapatarak, elinde hissederek, o kadar sağlam, o kadar gerçek, bu dünyada olduğu için o kadar şaşırtıcıydı ki, tereddüt etti.

Acele et! diye bağırdı Elle kafasının içinde.

"Tamam, tamam, sinirlenme," diye mırıldandı Fiona, kapı kolunu çevirip kapıyı açtı ve odadan çıktı, ancak ayaklarında Elle'nin giydiği imkansız derecede yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden bileği anında burkuldu. "Vay canına, hiç öğrenmemişsin. Bu şeylerle nasıl yürüyebiliyorsun?"

Sadece git, diye karşılık verdi Elle ve ekledi, *Ama bunu yaparken bileğimi kırmamaya çalış*.

Fiona gözlerini devirdi ama gitti.

Elle'nin gitmesini istediğinden çok daha fazla balo salonuna dönmek istiyordu.

Çok, çok daha fazla.

DJ'in "Şimdi baba-kız, anne-oğul dansı zamanı. Gelin ve babası ile damat ve annesi dans pistine gelebilirler..." dediğini duymak için tam zamanında yetişti.

Daveti yarım kaldı ve Fiona dans pistine doğru ilerledi.

Sonra insan gözleri, uzun boylu, yakışıklı, geniş omuzlu, geniş ve kendinden emin adımlarla yürüyen,

kaslı vücudu smokin içinde çok yakışıklı görünüyordu ve gözleri yaşlarla doldu.

Elle'nin gözyaşları değil, onun gözyaşları.

Fiona, Elle'ye zihninde şöyle dedi: *"Evlendiğimiz zamanki Prentice'e çok benziyor."*

Eminim çok yakışıklıydı, diye cevapladı Elle. *İnanamazsın,* dedi

Fiona. *Evet, inanırım,* diye cevapladı

Elle yumuşak bir sesle.

Elle'nin yumuşak sözleri üzerine, Fiona'nın gülümsemesi Elle'nin dudaklarına yayıldı.

Jason geldiğinde gülümseme daha da genişledi ve Jason ona uzanıp elini tuttu, sonra elini kaldırıp parmak eklemlerine dudaklarını değdirdi ve onu dans pistine götürdü.

Oğlu bir beyefendiydi ve açıkça sevgisini gösteriyordu. Bu Fiona'yı şaşırtmadı.

Sonra kolunu ona doladı, elini göğsüne bastırmak için elini yukarı kaldırdı, çenesini eğip başının yanına bastırdı ve müzik çalmaya başladı.

Jason'a sıkıca sarılmış olan Fiona'nın Elle'nin vücudundaki nefesi kesildi.

Jason bunu duydu, kolunu daha da sıkılaştırdı ve parmaklarıyla Fiona'nın parmaklarını sıkı.

Başını eğerek ağzını kulağına yaklaştırdı. "İyi misin, Elle?"

Fiona cevap vermedi. Sadece başını salladı. Parmakları onun parmaklarını sıkı.

"Babanla düğününüzü hatırlıyorum," diye fısıldadı, onu dans pistinde güç, güven ve erkekçe zarafetle döndürdü. Tıpkı babası gibi. *Aynen* babası gibi. "Babanla 'Someday My Prince Will Come' şarkısında dans etmiştin."

Fiona, Prentice ve Elle'in düğününe katılmamış olmasına rağmen başını salladı. Sonunda evine döndüğünden beri geri gelmemişt.

Bu özel güne kadar.

Ama Elle mükemmel bir şarkı seçmiş gibiydi.

"Annie ve Sally, Sally'nin kiliseye o kadar çok gül yaprağı serpebilmesi için komplo kurdular ki, papaz bir yıl sonra bile hala onları bulduklarını söyledi. Çiçek kız sepeti ekmek kutusundan daha büyüktü ve

o kadar doluydu ki, zar zor taşıyabiliyordu," diye devam etti Jason, onu kendine çekip döndürerek. "Hatırlıyor musun?"

Fiona hatırlamasa da yine başını salladı. Yine de Sally ve Annie'nin bunu yapması çok tatlıydı. Biraz tuhaftı ama tatlıydı.

"Sally, masalların sonunda her kahramanın, kahramanıyla buluşmak için gül yapraklarıyla kaplı bir yatağın üzerinde yürümesi gerektiğini kararlaştırmıştı," diye devam etti Jason, sonra kıkırdadı ve Fiona artık bunun tuhaf olduğunu düşünmedi. Sadece tatlıydı.

Ah, onun Sally'si. O daha tatlıydı.

"Annie ve Sally sana kesinlikle hak ettiğini verdiler," diye yumuşak bir sesle bitirdi. Fiona burnundan nefes aldı.

Sonra başını hafifçe çevirip oğlunun kulağına fısıldadı: "Ve her yakışıklı prens, prensesini bulduğunda özel bir hediye hak eder."

"Hâlâ masallardan bahsediyorsun, Elle," diye mırıldandı, derin sesi mizahla doluydu. "Ben otuz üç yaşındayım, Sally'nin masallardan vazgeçtiğini biliyorum, ancak bir ay önce," diye alay etti. "Ama ben de bir erkeğim ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum, aşkım, ama ben hiç masallara *ilgi duymadım*."

Bunun üzerine Fiona, zamanın geldiğini hissetti.

Başını geriye eğdi, Jason'ın başı yukarı kalktı, şeytani gülümsemesini gördü, kalbi atladı ve gözleri onun gözlerine takıldı.

Sonra Jason aniden durdu ve kolunu o kadar sıkı tuttu ki Fiona nefes alamadı ve elini o kadar sıkı tuttu ki Fiona yirmi yıldan fazla bir süredir ilk kez acı hissetti.

O gördü. Hatırladı. Fiona bunu biliyordu.

Asla unutmamıştı.

Asla.

"Anne?" diye fısıldadı, sesi sert ve kalındı, babasından miras kalan güzel gözleri şok olmuştu.

"Merhaba, sevgilim," Fiona'nın sesi, Elle'nin Elle'nin değil, fısıldadı. "Tebrikler, canım."

Jason annesinin gözlerine baktı. Sonra çenesi o kadar gerilmeden önce yutkundu, kasları seğirdi.

"Nasıl...?" diye başladı, sesi hala kısıktı ama Fiona açıklayamadı ve zaten zaman da yoktu.

Elindeki az zamanı akıllıca kullanmalı ve her şeyi mükemmel hale getirmeliydi.

"Onu seviyorum," diye sözünü kesti Fiona, gözleri dans pistinde babasıyla dönen ve ona mutlu bir şekilde gülümseyen güzel esmer kıza kaydı. Fiona oğluna baktı. "Haber aldık. O senin için mükemmel."

"Anne," diye fısıldadı tekrar.

Fiona başını salladı.

"*Anne*," diye inledi, elini bıraktı, kolunu annesinin boynuna doladı ve ikisi de onu dans pistinde sıkıca tutarak, yüzünü annesinin boynuna gömdü.

Fiona da oğlunu sıkıca sarıldı.

"O sana benziyor," diye boynuna fısıldadı.

"Biliyorum," diye Fiona da fısıldayarak cevap verdi.

Ve öyleydi. Jason'ın gelini Fiona'ya çok benziyordu.

"*Tıpkı* senin gibi," dedi Jason sertçe, sözlerine güçlü kollarıyla sıkıca sarılması eşlik etti.

Fiona iç geçirdi ve bu iç geçirme çok, *çok* iyi hissettirdi çünkü mutlu bir iç geçirmeydi.

Sonra başını çevirip kulağına fısıldadı, "Fazla vaktim yok, benim güzel oğlum." Jason başını kaldırdı ve parlak bakışları Fiona'ninkilerle buluştu. Fiona elini Jason'ın güçlü çenesine götürdü ve nazikçe, "Benimle dans et," dedi.

Jason Cameron bir an annesinin gözlerine baktı, sonra başını salladı.

Sonra annesinin elini tuttu, sıkıca kavradı ve göğsüne bastırdı. Düğününde annesiyle dans etti, güzel, her renkten gözleri annesinin gözlerinden hiç ayrılmadı.

* * *

Masalların kahramanları için birçok farklı mutlu son vardır.

Ve o gece, Jason Cameron da kendi mutlu sonunu yaşadı.

* * *

Sally

Üç yıl sonra, gözleri açıldı, başını çevirdi ve gözleri, hastane yatağının yanında Elly Belly'nin

Sally'nin yeni doğan çocuğunu tutuyordu.

Elle, Sally'nin güzel bebeğinin yüzüne sevgiyle bakarken başını kaldırdı ve Sally, annesinin gözlerine baktığında nefesi kesildi.

Ve işte o anda Sally Cameron Ferguson istediğini elde etti.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, kocası ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin güzel West Country bölgesinde yaşıyor. On iki yıl yaşadığı Denver'dan İngiltere'ye geldi, ancak Indiana'nın Brownsburg kasabasında büyüdü. Ailesi ve arkadaşları (en azından) biraz tuhaf, ancak yazmak istediğinizde tuhaflık iyi bir şeydir.

Kristen'in annesi, Kristen altı yaşındayken onu, erkek kardeşini ve kız kardeşini büyük anne ve babasının yanına taşıdı. Büyük anne ve babasının, annesinden çok daha küçük bir kızı vardı, bu yüzden hepsi birlikte, ülkenin kalbindeki küçük bir çiftlik kasabasında çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Kristen, Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve bunlara uygun gardıroplar) ile büyüdü. Tabii ki, müzik, kıyafetler ve sevgiyle dolu bir evde büyümek, iyi bir çocukluk geçirmek için harika bir yoldu.

Ve o büyüdükçe, her şey daha da iyiye gidiyor.

Smashwords.com'da Kristen Ashley'nin diğer kitaplarını keşfedin.

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Kurtuluş Rock

Chick Renegade

Rock Chick İntikamı Rock

Chick Hesaplaşma

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şanslı

Kadın

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Masal Serisi:

En Çılgın Rüyalar

Altın Hanedanlık Fantastik

Kristen Ashley'nin diğer kitapları:

Lacybourne Malikanesi

Mathilda, Süper Cadı

Penmort Kalesi

Sommersgate Evi

Üç Dilek

Kristen ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in Blogu: www.kristenashley.net/menu/blog.html

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

Kristen'i Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kapak Tasarımı ve Fotoğraf: DM Ashley

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Önsöz Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
Birinci Bölüm On	
İkinci Bölüm On	
Üçüncü Bölüm On	
Dördüncü Bölüm	
On Beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm On	
Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci Bölüm	
Yirmi Birinci Bölüm	
Epilog	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

